

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF CROWS - BOOK 5

HOUSE OF STRIKING OATHS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
OLIVIA WILDENSTEIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOUSE
OF
STRIKING
OATHS

Lucin Sözlüğü

Altezza - Majesteleri *basta* -
sadece *bibbina(o)* -
bebek
buondia - iyi günler / günaydın
buonotte - iyi geceler
buonsera - iyi akşamlar
Caldrone - Kazan *carina*
- tatlım
castagnole - şekerle yuvarlanmış kızarmış hamur
corvo - karga
cuggo - kuzen
cuori - kalp
dolcca - bal
dolto/a - aptal
furia - öfke
generali - genel
Goccolina - Yağmur Damlası
grazi - teşekkür ederim
-*ina/o* - ilk isimlere gelen sevgi eki
Maezza - Majesteleri
mamma - anne
mare - deniz
mareserpens - deniz yılanı
merda - bok
micaro/a - canım

mi cuori - kalbim
moyo/a - koca/eş
nipota - torun *nonna* -
büyükanne *nonno* -
büyükbaba *pappa* -
baba
pefavare - lütfen
perdone - üzgünüm
picolino/a - küçük bir
piccolo - küçük
princci/sa - prens / prenses
santo/a - kutsal
scazzo/a - sokak
çocuğu *scusa* -
üzgünüm
sergente - çavuş
serpens - yılan
strega - cadı
soldato/i - asker/ler
tare - toprak
tiuamo - seni
seviyorum *tiudevo*
- sana borçluyum
zia - teyze

Karga Sözlüğü

ab'waile (oh-wahleea) - ev
adh (aw) - gökyüzü
ah'khar (uh-kawr) - sevgili
ag - ve
álo - merhaba
annos dòfain (awnos duffen) - anus dejection
bahdéach (bahdock) - güzel
bántata - patates
beinnfrhal (benfrol) - dağ meyvesi
behach (bey-ock) - küçük
bilbh (beehlb) - dilsiz
bìdh (bye) - yemek
chréach (kreyock) -
karga
cúoco (coowocko) - Hindistan cevizi
dachrich (dockreh) - inanılmaz
Dádhi (daji) - Baba
dalich (daleh) - üzgünüm
dréasich (dreesseh) -
giyinmek *dihna* (deena) -
yapma
éan (een) - kuş
fallon - yağmur
damlası *fás* -
henüz değil
fihladh (feelaw) - ayrılmak
fin (fion) - şarap
fios - biliyorum

focá - sikmek

guhlaèr (guhlair) - tamam

Ha - Ben

ha'rovh béhya an ha théach'thu, ha'raí béih (haroff beya an ha thock too, haray beh) - Seninle tanışana kadar yaşamıyordum, sadece hayattaydım.

ha'khrá thu (hakraw too) - Seni seviyorum

Ionnh (yon) - Bayan

ínon (eenon) - kız *khrá*

(kraw) - aşk

khroí (kree) - kalp

leath'cinn (lehken) - yarı-Karga

Mádhi (maji) - Anne

mars'adh (marsaw) - lütfen

mo bahdéach moannan (mo badock meanan) - benim güzel arkadaşım

moannan (monan) - mate

Mórrgaht (mawr-got) - Majesteleri

mo - benim

moath (mof) - kuzey

murgadh (murrkaw) - pazar

né (neh) - hayır

o ach thati - oh ama sen biliyorsun

ríkhda gos m'hádr og matáeich lé - çok daha uzun ve onu öldürebilirim.

rí (ree) - kral

rahnach (rawnock) - krallık

rih bi'adh (reebyaw) - Gökyüzünün Kralı

sí (bkz.) - o

siorkahd (shuhrkaw) - daire

siér (siuhr) - kız kardeş

sífair (deniz fuarı) - yılan

sé'bhédha (shehveha) - rica ederim

tà (taw) - evet

tàin (tawhnn) - eşek

tak (tock) - takometre

Tach ahd a'feithahm thu, mo Chréach (tok add a faytham thoo, mo kreyock) - Gökyüzü sizi bekliyor, Kargalarım.

tapath (tapoff) - teşekkür ederim

thábhain (hawben) - taverna

thu (çok) - sen

thu leámsa (çok leh-awmsa) - sen benimsin

thu thòrt mo focèn ánach (too thurt mo focken anock) - nefesimi
kesiyorsun

tuiladh (twilaw) - daha fazla

uhlbheist (ulbeeheist) - canavar

Tarihsel Zaman Çizelgesi

MAGNABELLUM

Büyük Savaş 522 yıl önce Luce Krallığı ile Shabbe Krallığı arasında gerçekleşti.

Costa Regio savaşı kazanır ve Luce'nin ilk Fae Kralı olur.

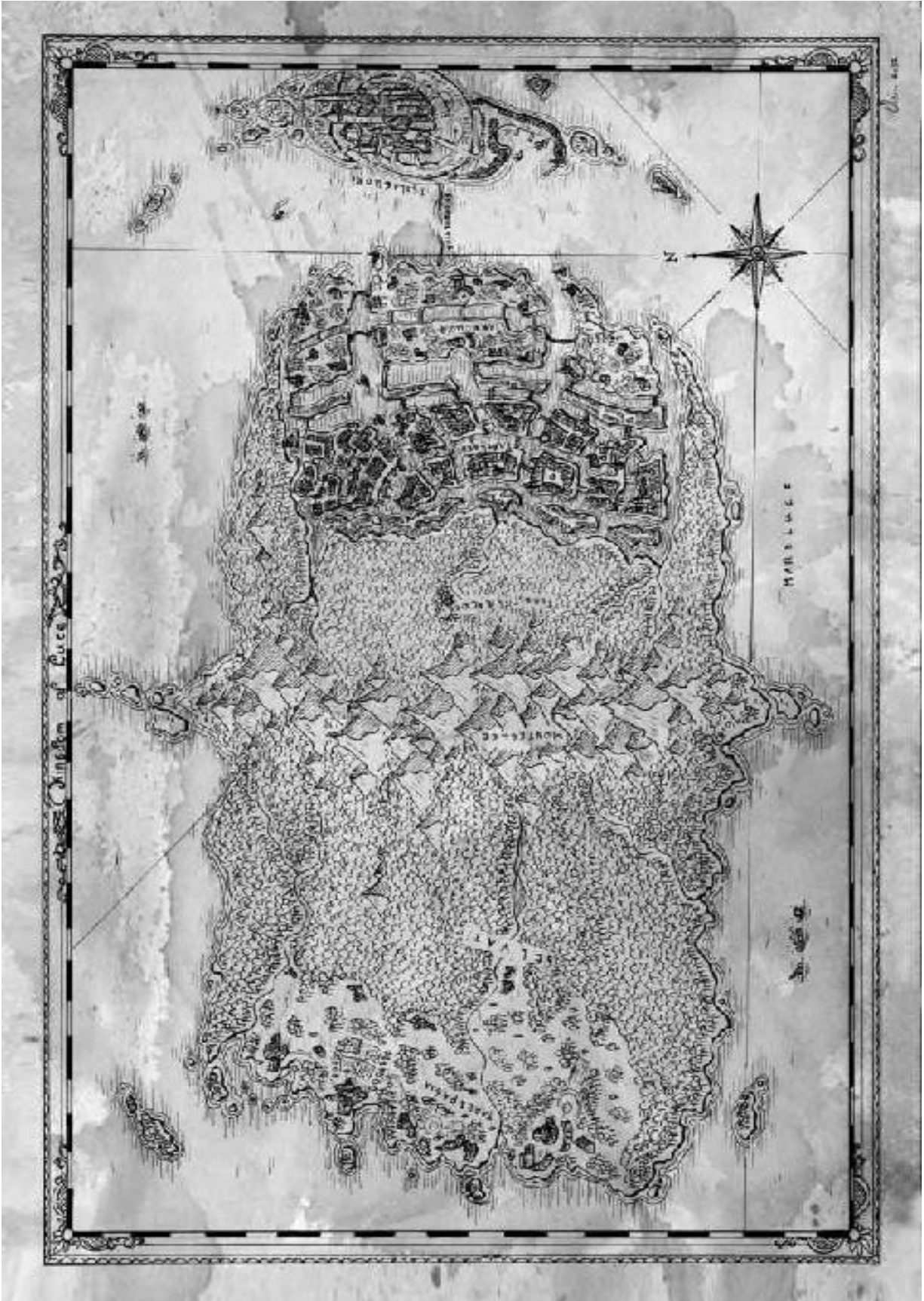
PRIMANIVI

22 yıl önce Kargalar ve Fae'ler arasında yapılan savaş.

Costa'nın son yüzyıldır Luce'yi yöneten oğlu Andrea öldürülür. Ölümü Kargalar'a atfedilse de, kendi oğlu Marco tarafından öldürülmüştür.

Marco, Lore'u teslim olmaya zorlamak için insanları öldürmekle tehdit eder ve böylece savaşı kazanır.

Luce Kralı olarak taç giydi.

Önsöz

LORE

Cathal masamın üzerinde duran koyu sarı Luce haritasının üzerine bir cam şişe fırlatıyor. "Mattia bunu enkazın arasında buldu."

Başparmağımdan daha büyük olmayan kavanozun etrafındaki deri kordonu sıkıştırıyorum ve kaldırıyorum. İkinci şafağın gri ışığında eşim olmadan sallanıyor.

"İçinde fazla kan yok ama belki Bronwen'in bir mühür çizmesine yetecek kadar vardır?" Cathal parmaklarını hırıltılı siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Mühür mü? Cathal, o kan büyüsünü kullanamaz."

Generalimin gözlerinin akı kıpkırmızı olmuş, iri yarı adama tavrına uygun şeytani bir bakış atıyor. "Denemekten ne zarar gelir ki?" Ben eşimi kaybetmiş olabilirim ama o hem eşini hem de kızını kaybetti.

Hayır. Kaybolmadım.

O kelimeyi lime lime ederim.

Kadınlarımızdan mahrum
bırakıldık. Onlarsız var olmaya
zorlandık.

Bakışlarımı şişeden kaldırıyorum. "Haklısın. Denemekten zarar gelmez. Daya'nın duvarları delmek için kullandığı mühürün şeklini hatırlıyor musun?"

Çenesi geriliyor ve yeni çıkan sakalına rağmen, eşinden bahsedildiğinde kare şeklindeki kemiğinin ne kadar keskinleştiğini gözden kaçırmıyorum. "Hayır ama Bronwen yapabilir. Meriam bir zamanlar ona öğretmişti."

Bronwen'in bir zamanlar Shabbin büyücüsüne bir anne gibi baktığını düşünmek.

"Daha fazla içti mi?"-Haritaya o kadar sert bakıyorum ki mürekkep bulanıklaşıyor
-"İmgelemler?"

"Benimle paylaştığı kadarıyla değil." Cathal burnunun kenarını sıkıp gözlerini kapattı. "Eğer Dante Aoife'ı sonsuza dek bir Karga'ya dönüştürmediyse, ben dönüştüreceğim."

Fallon'un vadiye havadan getirilmiş olması gerektiğini söyleyen Connor'dı, çünkü öğle yemeğinden bir süre sonra tavernadan ayrılmıştı ve at sırtında dağdan aşağı inmesi birkaç saatten çok daha uzun sürerdi. Aoife olduğunu düşündük çünkü Imogen dışında diğer tüm Kargalar hesaba katılmıştı.

Cian, Aoife'ın Fallon'u eşimin isteği üzerine vadiye uçurduğuna ikna olsa da Cathal, Aoife'ın bencilce davrandığına inanıyor. Gerçek niyeti konusunda hâlâ karar vermiş değilim. Aoife kız kardeşine bağlı ve onu geri almaya çalışıyor olabilir, ama aynı zamanda Fallon'a karşı son derece sadık ve gerçek bir dost.

Ve Fallon, ona duyduğum tüm sevgiye rağmen, aceleci ve tutkulu, her şeyden önce kalbi tarafından yönlendiriliyor.

Aoife'a onu Dante'ye götürmesi için yalvardığını hayal edebiliyorum.

Şişenin deri kordonunu sıkıca kavıyorum. Onu duvara fırlatıp obsidyen tünelleri aşmak için tek şansımızı mahvetmeden önce yere bırakıyorum. "Gabriele hâlâ Fallon'a Regio'yu nerede bulacağını söylediğini inkâr mı ediyor?"

Cathal başını sallar.

"Tuz alımını artırın. Baharattan boğulması umurumda değil; lanet olası gerçeği istiyorum!"

Bir perinin krallığının duvarlarından içeri girmesine izin verdiğimi düşününce... Bronwen onun Tavo'nun ellerinde öldüğünü görmüş olabilir ama sanırım onu öldürecek kişi ben olacağım.

Dante'nin hapisteki arkadaşını ziyaret etmek için gölgelere karışmadan önce, ellerimi kafatasımın arkasında birleştirerek Shabbe'ye bakan pencereye doğru yürüyorum. "Lazarus'a ne oldu?"

"Fallon'a obsidyen tozu vermediğine yemin ediyor." "Odalarını arayın."

"Yaptık."

"Tekrar. Tekrar arayın!" Omzumun üzerinden bakıp Cathal'la göz göze geliyorum. "İkimiz de bir bağı susturmanın tek yolunun bu olduğunu biliyoruz."

"Odasında kitaplar var, Lore. Bunlardan birinde obsidyen tozu kullanımından bahsedilmediğinden emin misin?"

Etrafımda dönüyorum ve Cathal, herkesin içinde, öfkemi hak etmese de, öfkeme maruz kalıyor. "Peki, söylesene, obsidyen tozunu nereden bulmuş olabilir?"

Sesimi duyunca burun delikleri alevlendi. "Belki de onun Fae topraklarında dolaşmasına izin verdiğinde!"

Tükürüklerimiz havayı kabartıyor... ruh halimizi kabartıyor. Duvarlarımın içindeki her Karga'yı sorgulaması için ona bağışlamak üzereydim ki yanımızda bir gölge belirdi-Cian.

Eşi güvenli bir şekilde duvarlarımızın arasına sıkışmış olsa da, erkek Cathal ve benden daha bitkin görünüyor.

"Lore?" Koyu renk gözleri kısılmış, bir o yana bir bu yana sürüyüp durduğu çamur benekli botlarına sabitlenmiş.

"Ne gibi önemsiz haberler getirdin, Cian?" Göz kapakları kapandığında tüylerim diken diken oluyor.

"Bronwen seninle konuşmak istiyor."

"Bir şey mi görmüş?" diye sorar kardeşi.

Cian ensesini avuçluyor ve dudağını kemiriyor. Hâlâ bakışlarıma karşılık veremediğinde, donukluk en uzak uzuvlarıma kadar yayılıyor.

"Yüce Mórrígan, oydu," diye mırıldandı Cathal. "Kızıma obsidyen tozunu veren oydu."

"Özür dilerim, Lore," diye mırıldandı. "Daha yeni öğrendim."

Dumanlar içinde kalemin karanlık koridorlarını yırtarak yeryüzünden silmek üzere olduğum bir kadınla paylaştığı odalara doğru ilerliyorum. Onu çıtırdayan ateşin yanında oturmuş, Cian'ın sırtına bağladığı sandalyede sallanırken, beş yüzyıl boyunca evim dediği ormandaki o terk edilmiş kulübeden dışarı çıkarken buluyorum.

Bronwen hafif olmasına rağmen, sallandıkça tahta gıcırıyor. "Beni parçalamadan önce, Mórrgaht, beni dinlemek isteyeceksin."

Bana Majesteleri demesinden nefret ediyorum çünkü bu beni babasının benim generalim olduğu ve onunla henüz arkadaş olmadığımız bir zamana ve mekâna geri götürüyor. Gerçi biz arkadaş mıyız *ki*? Bir dost, eşimi zehirleyip düşmanıma yönlendirmez.

Kalbimi çakmak taşına vurulmuş bir pirit parçası gibi hissederek gürlüyorum: "Konuş."

Beyaz gözlerini, vadideki katliamdan bu yana çıkarmadığım, kana bulanmış göğüs zırhıma yaslanmış kollarımla durduğum yöne çeviriyor. Yine de, bir süredir onu çıkarma ihtiyacı duymadım.

Uyumadım, duş almadım, yemek yemedim, oturmam bile. Tek yaptığım taş zeminlerimde gezinmek ve gök gürültüsüyle çarpan havamda süzülme.

Yatak odasının kapısı açılır. "Lore lütfen." Eşini yaklaşan gazabımdan korumak için ona doğru yürürken Cian'ın kol ve bacaklarındaki tüyler hâlâ erimeye devam ediyor.

Her Karga dumana dönüşebilse de, ben hariç hiçbiri bu formu çok uzun süre koruyamaz.

Cathal kardeşinin peşinden yürüyor, yüz ifadesi damarlarımı kabartan aynı öfkeyle damgalanmış. "Arkamızdan iş çevirmeye nasıl cüret edersin Bronwen!"

"Sana Shabbin'lerin 'aradıklarını' söylediğimi hatırlıyor musun, Lore?" Parmakları kucağına, kırmızı elbisesinin kıvrımları arasına yerleştirilmiş beze sarılı kare bir pakete düşer. Sandalyesinde sallanırken paketi açmaya başlıyor. "Antoni ve arkadaşlarının Gökyüzü Kalesi'nden ayrıldığı gün."

"Hiçbir şeyi unutmuyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Cian onun omzunu kavıyor. Onu devam etmeye teşvik etmek için mi yoksa orada olduğunu hatırlatmak için mi sıkıyor? Neden bahsediyorum ben? Bizim gibi zavallıların aksine, zihin bağlantıları kopmamış.

"Fallon'a gözlerimi kimin kullandığını hissedemediğimi söyledim."

Cian'ın göz kapakları kayarak kapanıyor ve köşeleri utançtan mı yoksa endişeden mi bilemiyorum kırışıyor.

"Kim?" Sözüm duman gibi buharlı ama şimşek gibi sert havayı yakıyor.

Önce bir kumaş parçasını, sonra diğerini kenara çeker.

"Meryem." Bu iğrenç ismi duyunca bakışlarım yüzüne kaydı. Sessizlik. Vızıldıyor, kaynaşıyor.

"Bir süredir arıyordu. Fallon bebekliğinden beri gözlerimi kullanıyor. Büyümesini izledim. Regio zindanında hapsedildiğini bilmeme rağmen onun ilgisinden çekindim ve endişelendim. Özellikle de Zendaya'dan sonra. . ." Gözleri kışın ortasında Monteluce'yi donduran buz gibi parlıyor. "Daya bakmayı bıraktıktan sonra."

Kumaşın daha fazla saçağını açıyor, sivrilen bakışlarımı tekrar kucağına çekiyor. Orada ne var böyle?

"O yıllar boyunca Meriam'ın Fallon'un kaderine engel olup olmayacağını sormak için Kazanı birçok kez aradım, ancak Fallon'un kaderi hiç değişmedi ve temkinli kalsam da, Kargaların Luce'yi yeniden ele geçirmediği bir gelecekle kendime eziyet etmeyi bıraktım."

Her nefesi bırakmadan önce ne kadar sıkı tuttuğum için ciğerlerim ağrıyor. "Kazan her zaman haklı değildir!"

"Belki yolculuk hakkında değil ama varış noktası hakkında *her zaman* haklıdır. Onun rehberliğini dinlemekten vazgeçmek hata olur."

"Kazan'ın sana çocuğumu Dante'nin kucağına bırakmanı söylediğini mi söylüyorsun?" Cathal'ın elleri iki yanında yumruk olmuş, parmaklarını sertçe büktüğü için eklemlerinin rengi solmuştu.

"Hayır, Cathal." Kumaş nihayet dağımdan kopmuş gibi görünen gri bir taş parçasını ortaya çıkarmak için düşünüyor. "O Meriam'dı."

Cathal'ın gözleri o kadar büyür ki, irisleri pembeleşmiş beyaz havuzlarda sadece birer benek haline gelir.

"Meriam'ın Fallon'a ihtiyacı vardı." Bronwen'in kahverengi parmakları zamanın yıprattığı kayanın fırfırlı kenarlarında öyle bir hürmetle geziniyor ki Kazan'ın onun lanet aklını alıp almadığını merak etmeye başlıyorum. "Ve Fallon'un ona ihtiyacı vardı."

Bir

I Ben kuş değilim -henüz değil, en azından- ve yine de Dante beni lanet bir kafese kilitledi.

Tarelexo'daki iki katlı evimden daha uzun bir şarap mahzeni olan en yeni lojmanımın altın parmaklıklarına yapışıyorum ve ağrıyan ciğerlerimin sonuna kadar küfürler yağıdırıyorum. Müstehcen dilde şaşırtıcı derecede akıcıyım. Sybille ve Phoebus'un beni ilkel biri olarak gördüklerini düşünürsek. En iyi arkadaşlarımin çene kemikleri, sihirli uykumdan uyandıktan sonra gardiyanlarıma fırlattığım pislikler karşısında kırılırdı.

Ve Lore... benim küfürlü konuşmama nasıl da homurdanırdı. Şikayet ettiğini duymak için neler vermezdim.

Nefes alışını duymak için neler vermezdim.

Elimi göğsüme bastırıp içindeki ağrıyan kası yoğuruyorum. Kaburgalarımin arasındaki ağrı o kadar şiddetli ki, başımın önce taşa sonra kemiğe çarptığı kafa derimin arkasındaki donuk zonklamayı bastırıyor.

Kederimi öfkeye dönüştürdükten sonra parmaklarımin hapishanemin parmaklıklarına doluyor ve bağırıışlarım bu obsidyen mahzenin kenarlarından yukarı doğru yükselen tozlu şarapların cam diplerinde yankılanarak öfkelenmeye devam ediyorum.

Ne kadar zamandır kilitli olduğumu hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelen tek şey Dante'nin beni karanlık tünelden aşağı, başka bir obsidyen duvara doğru ittiği ve Justus'un bizi orada beklediği anı - askerler ve Aoife ortalıkta görünmüyor.

Dante'nin elinin etli kısmına dişlerimi geçirdiğimi hatırlıyorum, bu boğazından tatmin edici bir hırıltı çıkarmıştı ama şanssız bir şekilde boynumu sıkıca kavramasına neden olmuştu.

Justus'un başparmağını göz kapaklarımda gezdirdiğini ve karanlık havaya bakır kokusunu bulaştırdığını hatırlıyorum. Parçalanmakta olan görüşüm, Peri generalinin parmağındaki kırmızı kan çizgisini yakaladığında midem kalkmıştı.

Bilincim kaybolmadan hemen önce, bir Peri'nin, üstelik bir erkeğin, Shabbin dişilerine özgü bir güç olan kan büyüsünü yapabilmesinin nasıl mümkün olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Hey, Periler," diye bağıryorum hapishanemin duvarlarında taşın heykelcikler gibi duran askerlere. "Söyle bakalım, horozlu köstebek ve onun güvenilir köstebeği nereye gitti? Kargalardan saklanmak için başka küçük tüneller mi kazıyorlar?"

Dört üniformalı duvar çiçeği, arkalarındaki taşla birmiş gibi davranmaya devam ediyor.

Evet, dört. Görünüşe göre, kilit altında ve havada asılı olmama rağmen, kaçmamı engellemek için bu kadar çok saf kan erkeğe ihtiyacım var. Sanırım gururum okşanmalı ama değil; öfkeliyim. Özellikle de saatler, hatta günler geçmesine rağmen ne Justus ne de Dante beni ziyaret etmeye tenezzül etmediğinden beri.

Kafesimi tutan sağlam zinciri incelemek için boynumu eğiyorum. Kendimi duvara doğru savurup taşı kırmama yetecek kadar uzun olup olmadığını merak ediyorum. Metal obsidyeni parçalayabilir mi?

En azından birinin dikkatini çekerdi. Belki de çarpmanın etkisiyle asılı kaldığım hücrenin giriş kapısı bile açılırdı.

Denemek bana sadece enerjiye mal olacağından ve bende bundan fazlasıyla bulunduğundan, dizlerimi büküyorum ve tüm ağırlığımı ayaklarıma veriyorum. Kafes sallanmaya başladığında zincir inliyor. Bacaklarımı düzeltiyorum, sonra çömeliyorum ve altın kalemim bir guguklu saatin sarkacı gibi sallanana kadar hareketi tekrarlıyorum.

İnce karyola ve yün battaniye - kafesindeki tek eşyalar - yerde kayıyor, bir dalga gibi geri çekilip karşı duvardan sıçramadan önce ayak bileklerime çarpıyor. Gözlerimi kapatırsam, Scola Cuori'nin bahçelerindeki devasa meşe dallarına asılı tahta salıncaklardan birinde oturuyormuşum gibi davranabilirim. Ama gözlerimi kapatmıyorum. Onları geniş tutuyorum ve aşağıdaki askerlere dikiyorum. Dördü de yukarı bakıyor. Aslında üçü diyelim.

Biri, düzensiz davranışlarım konusunda daha yüksek bir makamı uyarmaya gitmiş olmalı.

Kafes nihayet taşa çarptığında, ter enseme toplanıyor ve gömleğimin yüksek yakasını tenime yapıştırıyor. Ding sesi titreşimleri

daha büyük bir şevkle büküğüm ve düzelttiğim bacaklarıma.

"Bu çılgınlığı derhal durdur, scazza!" diye bağıyor kehribar gözlü bir asker, ateşli avuç içleri hazır.

"Elbette"- homurdanıyorum- "kafesimi eritin!"

Mahzen duvarı beklediğimden biraz daha hızlı üzerime geldiğinde ve metal zemin bir sıra şarap şişesini paramparça ettiğinde, cam mermilerden kaçınmak için başımı çevirip kapaklarımı sıkıyorum. Üzerime sıçrayan tek şey şarap oluyor.

"Lastra, kafesi iple indir!" diye bağıyor aynı Peri, yeşil gözlü bir askere.

Kafes, kesinlikle değerli bir içki sırasını daha devirirken kapaklarımı açıyorum. Parmaklıklar büküldükçe metal inliyor ve menteşeleri kızdırıyor. Birkaç darbe daha vurursam bu lanet şeyi kırıp açmayı başarabileceğimden şüpheleniyorum.

Askerin avucundan zümrüt rengi bir sarmaşık çıkıyor ve parmaklıkların etrafını sarıyor. Pureling kafesimin hızını tahmin edememiş olmalı çünkü aniden o da havalandı. Bu kadar öfke dolu olmasaydım, sırtabilirdim.

Şok olmuş çılgılığı zindandaki havayı yırtıyor, ancak aptal duvara çarpıp daha fazla eski şişeyi raftan indirdiğinde hızla sönüyor. Birkaç kalp atışı boyunca, gevşek, şarapla ıslanmış vücudu, Tarespagia'nın vahşi doğasında bana saldıran kara dişli vahşiler gibi sihirli asmasından sallanıyor. Ama sonra, bilinç kaybı sihrini söndürüyor ve yere düşüyor, sürüngeni parlayarak yok oluyor.

Kehribar gözlü asker onun yanına koşarken, bir hava Fae'si kafesimi rüzgarla savuruyor. Başardığım çılgın sallanmayı durdurmak yerine, büyüünün rüzgarları kafesimi döndürüyor. Çıldırtıcı girdaptan midem boğazıma kadar sarsılıyor, sonra tavan inlemeye başlayınca yere çakılıyorum.

Parmaklıklarımı parmaklarımla boğarak dikkatimi yukarı doğru çekiyorum. Saçlarım yüzümün etrafında dönüp geniş gözlerimi kamçılarsa da tavanı saran çatlakları gizleyemiyor.

Kafesim düşmek üzere.

Büyüm bağlı ve kulaklarım yuvarlak olduğu için, bu kadar yüksekten düşmek beni öldürebilir. Lore'un dediği gibi, *focá*.

Daha derin bir çatlak daha tavanı yarıyor ve kalkık yüzüme taş parçaları serpiştiriyor. Hava Fae'lerine dönen kafesime hava itmeyi bırakmaları için bağırarak istiyorum, ama aynı zamanda, eğer tavan çökerse, o zaman belki de

üstündeki toprak. Tabii tüneller kilometrelerce derine kazılmadıysa. Umarım Fae'ler büyük kazıları sırasında tembellik etmişlerdir.

Etrafımda dönüyorum ve sırtımı parmaklıklara dayayarak karyolayı inceliyorum. Çizmelerime sürtündüğünde kendimi üzerine atıyorum. Karyolanın sazlığı iki ucu keskin bir kılıç, çünkü hem ciğerlerimdeki nefesi kesiyor hem de kendimi içine yuvarlamamı sağlıyor.

Bir ipek böceği gibi kozalandım, yaklaşan çöküşü beklerken ciğerlerime hava çekiyorum. Geldiğinde, çılgın nefeslerimi bir gıcırtyla bırakıyorum.

Kafes o kadar hızlı batıyor ki şilte kaplı bedenim aşağıya doğru fırlamadan önce esintiye kapılmış bir taç yaprağı gibi yükseliyor. Göz kapaklarımı sıkıyor, kendimi tüylü kabuğumun içine sokabildiğim kadar sokuyorum.

Bağrıışmalar etrafımda patlak veriyor. Gürültü beni mağaradaki geceye geri götürdü. Keşke Lorcan'ın yayla kalesinden kaçmadan önce onu bulmak için daha çok çabalasaydım. Keşke Bronwen'in kötü niyetini onun beyaz gözlerinden okuyabilseydim. Keşke Dargento yerine Dante'yi kılıcımın delik deşik etseydim.

Ama yapmadım çünkü güvenen bir aptaldım.

Kafes yere çakılıyor ama her nasılsa... her nasılsa ben çakılmıyorum. Sanki kanatlı bir varlık beni yakalamış gibi süzülüyorum.

Lore? Bağlantıyı koparıyorum.

Etrafımda ballı bir ses ya da gıklama duyulmadığında, kurtarıcımın bir Karga değil, kralın değerli tutsağını vurmaktan endişe eden bir hava-Fae'si olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyorum.

Göz kapaklarımı uzun saniyeler boyunca kapatıyorum ve kalp ağrıyla nefes alıyorum. *Senden nefret ediyorum, Bronwen. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki. Umarım Lore ne yaptığını öğrenmiştir ve umarım bizi ayırdığın gibi seni de eşinden ayırmıştır.*

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ah, tam da görmek istediğim adam. Ve öldürmek.

Dante'nin sesi cansız nabzımı ve ruh halimi keskinleştiriyor. "Onu yere bırak, Cato!"

Cato mu?

Katı zemine doğru sürüklenirken kalbim bir atıp bir duruyor, bir atıp bir duruyor.

Benim Cato'm. Benim değil, Nonna'nın mı?

Şok, kötü bağlanmış bir parşömen gibi açılan şilteyi tutuşumu gevşetiyor ve o kadar hızlı doğruluyorum ki kan şakaklarımın arasında gürliyor. Orada, kafesimin çentikli parmaklıklarının önünde, uzun beyaz saçlarını örmüş, Nonna'nın yanında hayal ettiğim adam duruyor.

Ama Cato Brambilla onun tarafını seçmedi; Regios'un tarafını seçti.

İki

I Beyaz cüppeli çavuşa bakıyorum, o da b a n a bakıyor. İçimdeki aptal romantik, Marco'nun düştüğü gün Cato'nun büyükannemi bulmak için Shabbe'ye gitmişti. Belli ki Cato, Peri Krallığı'nın hizmetinde kalmaya devam ettiği için makamını kalbinden daha çok önemsiyordu.

Siyasi hırs insanların en kötü yanlarını ortaya çıkarır. Dante'nin sevgi ve saygısının bir kırıntısı için demir kuşları avladığımda benim de içimdeki kötülüğü ortaya çıkardı. Lore'un kargalarını toplama yöntemimden pişmanlık duysam da sonuçtan pişmanlık duymuyorum çünkü Lore'suz bir hayat yaşamaya değmezdi.

Taş tavana, kafesimin sarktığı metal armatürün etrafında beliren örümcek ağı çatlaklarına bakıyorum. Çatlaklar kelimelerimin geçmesine izin verecek kadar geniş mi?

Lore mu? Onun hükmettiği gökyüzüne fısıldıyorum.

Askerler tarafından kuşatılmamış olsaydım, kendimi eşime doğru yansıtmaya çalışabilirdim, ama bedenimi terk etmeye cesaret edemiyorum. Ayrıca, eğer sesim bu yeraltı hapishanesinden dışarı çıkamıyorsa, bilincim de kesinlikle dışarı çıkamaz.

"Sprite'lar, tavanı kontrol edin." Dante'nin sesi bakışlarımı tekrar onun yüzüne çeviriyor. "Herhangi bir deliği obsidyen harçla kapatın." Yüz ifadesi, giydiği altın zırh kadar soğuk ve sert. Bir Tarelexian ara sokağında bana ilk öpücüğümü veren o mücevher gözlü, nazik çocuk gitmiş. "Aklını mı kaçırdın sen? Ölebilirdin!"

Sanki umurunda, Dante Regio. Aslında, Peri Kralı muhtemelen umursuyor çünkü Shabbe'yle müttefik olmak için benimle evlenmek istiyor. "Sen gerçekten

Beni kafese tıktığında ölümlülüğümü düşünmeliydin, Dante."

Mavi gözleri menekşe rengi gözlerimde kısılıyor; gördüğü şeyden nefret ettiğini söyleyebilirim, tıpkı benim onun dönüştüğü kişiden nefret ettiğim gibi.

"Kapısını aç," diye tersledi.

"Derhal Maezza," diye cevap veriyor köleleri, hapishaneme yaklaşıırken.

Kafesimin çarpık parmaklıklarını okşamaya başladıklarında, Phoebus'un ailesinin kasasının kilidini açtığı güne geri döndüm. Zırhlı kapının ardında yatan şeyin hayatlarımızı sonsuza dek değiştireceğini çok az biliyorduk.

"Serbest mi bırakılıyorum?" Parmaklarımı hala oturduğum karyolanın kenarlarında gezdiriyorum.
üzerinde.

Dante askerlerinin parmaklarının dansını izler. "Senin sihrin; sen değil."

Kalbim, kafesimin kapısının gürültülü tıkırtısını bastıran bir savaş atı sürüsü gibi tepinmeden önce hareketsiz duruyor.

Benim sihrim
mi?

Bu şu anlama
geliyor. . .

Bu da demek oluyor ki beni yaratan kadın Zendaya ile tanışmak
üzereyim.

Marco onu pusuya düşürmeseydi beni doğuracak olan kadın.

Aman Tanrım, annemle tanışmak üzereyim!

Menteşeler vahşi nabzım gibi gıcırıyor. Bronwen'in beni Dante'nin kucağına attığı geceye hâlâ pişman olsam da heyecanlıyım. Gerçekten çok heyecanlıyım.

"Ayağa kalk," diye tersledi Dante.

Bakışlarımı altın kafesimin kapı çerçevesini yağlıboya bir portre gibi dolduran Peri Kral'a çeviriyorum.

"Yardıma ihtiyacınız olacak mı?" Dante sorar.

Gözlerimi kısıyorum ve teklifiyle ilgili düşündüklerimi yüz ifademde dışa vuruyorum.

Eğer bana bir daha dokunursa, onu ısırırım, tekrar.

Etine batan dişlerimin hatırası dikkatimi eline yöneltiyor. Herhangi bir yara olmasını beklemiyorum -ne de olsa adam bir safkan ve safkanlar hızla iyileşir- ama yine de etini gazlı bez süslüyor. Ya tahmin ettiğimden daha az zaman geçmiş ya da Dante Regio yavaş iyileşiyor.

"Ne zamandır tutsağınızım?" Sonunda ayağa kalkarken sordum.

Dante'nin gözleri, obsidyen duvarlara oyulmuş aplikler boyunca soluk

balmumu sızan mumlar gibi parlıyor. "Meryem büyüü ay dolunayken yapmalı." Çizmelerinin üzerinde dönüyor ve kara kayadaki dar bir açıklığa doğru ilerliyor. "Gel."

"Meriam sihrimi çözecek mi?" Annemle tanışmaya hazırım; eşimi, ailemi ve beni mahveden cadıyla tanışmaya ise hiç hazır değilim.

Tünelin eşiğinde, Dante omzunun üzerinden bakar. "Bunu benim yapmamı mı bekliyordun?"

"Belli ki değil, ama ben-" Dudaklarımı yalıyorum. "Onu bağlayan annem olduğu için çözecek kişinin de annem olacağını düşünmüştüm."

"Fal, annen öldü. Meriam seni belinden koparıp o Peri taşıyıcısına koyduktan kısa bir süre sonra öldü."

O peri taşıyıcısının bir adı var, diye homurdanmak istiyorum ama dilim damağıma yapıştı ve tek çıkarabildiğim kısık bir "Ne?" sesi.

"Zendaya. Öldü. Öldü. Meriam onun kurumuş cesedini Mareluce'ye atmadan önce kanını akıttı."

Vücudum Dante'nin vahyinin gücüyle geri çekiliyor. Kolumu uzatıp kendimi dik tutmak için en yakın barı kavıyorum. "Bu imkansız."

Babam onu hissetti, değil mi? Cauldron . . . Hatırlayamıyorum.

"Shabbins'in yenilmez olduğuna mı inandın Fal? Bazılarını öldürmek diğerlerinden daha zor olsa da tüm yaratıklar yok olabilir."

"Hayır. Ama-ama ..." Omurgamda bir ürperti yuvarlanıyor ve tüm benliğim titreyene kadar yayılıyor. Ama annemin hayatta olduğuna da inanıyordum.

Ben Dante'nin bana fırlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışırken, o tünele giriyor. "Hadi gidelim. Gücünü toplaman için bir ay döngüsü daha bekleme riskini almak istemiyorum."

Takip etmek istesem bile yapamam, çünkü şok içinde donmuş durumdayım. Annem öldü. Kalbim babam için parçalanıyor.

Oh, Dádhi.

Efsaneye göre eşler birbirleri olmadan iyi geçinemezlermiş. Cathal Báeinach hayatına devam etmeyi mi yoksa sonsuza dek bir Karga olmayı mı seçecek? Bencilce yaşamayı seçmesi için dua ediyorum, çünkü onun benim bir parçam olmasını arzuluyorum. Birden obsidyen duvarlar için sevindim çünkü bu korkunç sırrın Lorcan'ın zihnine girmesini bir süre daha engelleyecekler.

Cato kafesime girdi. "Fallon?" Başka bir şey söylemiyor. İyi olup olmadığını ya da yardım isteyip istemediğini sormuyor ama gri gözlerinde umursadığını düşündüren sert bir parıltı var. Muhtemelen hayal görüyorum. Çavuşun kalbi kulakları kadar keskin olmasa bile, yine de Regios'u seçti.

O senin arkadaşın değil, güvenimi hak etmeyen başka bir erkeğe daha bağlanmadan önce kendime hatırlatıyorum.

"Sihrini istemiyor musun? İyi o zaman." Dante'nin sesi pek iyi gelmiyor. "Bir ay daha yeraltında kapalı kalacağız. Ben de kafeste uyumamaktan memnun olursun sanmıştım."

Gözlerim yanıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ama gözlerimdeki nemi uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyorum. "Tanrım, az önce bana annemin öldüğünü söyledin. Bir kıza bir dakika ver, seni anlayışsız herif."

"Az önce bana ne dedin sen?" Sesi alçak ama bana gayet iyi ulaşıyor.

Söylediklerimi tekrarlama zahmetine girmiyorum, cezalandırılmaktan endişe ettiğim için değil, beni gayet iyi duyduğundan emin olduğum için. Ne *de* olsa o bir safkan.

"Hafifçe geçiştirmene izin vereceğim. Hatta cesedini Filiaserpens'ten almana bile yardım ederim."-Dante yaralı eliyle belli belirsiz bir hareket yapar, sanki Isolacuori'den Tarecuori'ye uzanan hendeği işaret ediyormuş gibi

-"ve eğer beni takip edersen onu uygun bir şekilde gömmene izin vereceğim."

Gabriele'nin, Dante'yle öğle yemeğim için Isolacuori'ye kadar bana eşlik ettiği günkü spekülasyonlarını hatırlamak beni kalbimden vuruyor. Annemin Filiaserpens'te yattığından bahsetmişti. Bunun bir teori olmadığını düşünmek.

Hararetli gözlerimi Dante'nin formuna dikiyorum. "Ne kadar yüce gönüllüsün Maezza."

Gölgelere gömülmüş olsa da çenesinin gıcırtısını kaçırmıyorum.

"Fallon," diyor Cato usulca ve beni azarlamak üzere olduğunu düşünüyorum ama yanılıyorum. Dirseğini büküyor ve başını uzattığı koluna doğru eğiyor.

Erkeklere yaslanmaktan bıktım. Belki de Cato'yu gözden çıkarmakla aceleci davranıyorum. Regio davasına yardım etmek için gerçekten mükemmel bir nedeni olabilir ama şu anda onun bağlılığının nerede yattığını anlayacak zihinsel yeterliliğe sahip değilim. Özellikle de etrafımız bu kadar askerle çevriliyken.

Önce onun, sonra da diğer gardiyanların yanından geçip gidiyorum. "Anlamadığım bir şey var."

Peri Kralı yüzünde esrarengiz bir ifadeyle yaklaşmamı izliyor. "Peki bu nedir?"

"Neden büyümü serbest bırakmayı iyi bir fikir olarak görüyorsun? Büyü çözüldüğü anda kalbinin üzerine ölüm büyüsü yapacağımı anlamalısın."

Dudaklarında mağrur bir gülümseme.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu boş bir tehdit değil, Dante."

Gösterişli botları bana doğru bir adım atarken şingirdiyor. Metal mahmuzlarının ne kadar keskin olduğunu merak ediyorum. Deriyi kesecek kadar keskin mi? Demirden yapılmadıklarını kabul ediyorum, ama boğazına saplansalar bir miktar hasara yol açacakları kesin.

"Meriam'dan sana öğretmesini isteyeceğin ilk mühürün bu olacağından hiç şüphem yok, ama görüyorsun ya Fallon, büyükbabam sadece zorlu bir kral değil, aynı zamanda ileri görüşlü bir adamdı."

"Costa Regio'nun tek yaptığı pislik olmaktı. Tıpkı soyunun geri kalanı gibi."

Dante avucunu altın plastronuna, bir kalbin atması gereken noktaya bastırır. "Beni yaraladın, Fal."

"Takma adımı kullanmayı bırak."

"Peki. Moya olsun o zaman. Henüz yasal olarak evlenmediğimizin farkındayım ama sadece birkaç saatimiz var. Bana Moyo diyebilirsin."

"Sana asla Koca demeyeceğim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ve sakın bana Karıcığım demeye cüret etme." Yıpratıcı ses tonum sonunda onun mırıltısını bastırıyor.

Dante'nin bakışları inceliyor. "Korkusuzsun, değil mi? Eskiden bu özelliğini takdire şayan bulurdum ama şimdi seni ne hale getirdiğini görüyorum, çocukça."

Kollarımdaki düğüm hafifçe sıkılaşıyor. "Ve yine de benimle evlenmek istiyorsun. Alnına kanlı bir taç taktığın gün ahlaki pusulanızı kaybettiğinizin farkındaydım ama aklınızı da onunla birlikte kaybettiğinizi bilmiyordum. Bağlarımın çözülmesini kabul edebilirim ama seninle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğim."

Dante'nin yüzündeki kemikler derisinin altında yeniden hizalanıyor ve yüz hatlarını keskinleştiriyor gibi görünüyor. "Kabul edeceksin."

"Bronwen sana evet diyeceğime dair bir kehanet mi söyledi? Çünkü eğer durum buysa, senin için başka bir kehanetim var. Senin için iyi bitmeyecek ama benim için mükemmel bitecek bir kehanet."

"Kehanetler aptallar içindir."

Tam bir nankör. Neden hâlâ takdir bekliyorum ki? Özellikle de güneş ışını tacını geri almaya niyetim varken. "Bir kehanet seni tahta çıkardı."

"Lore'un küçük 'lanet kırıcısına' olan zaafı beni tahta çıkardı. Xema Rossi'nin korusunda seni kılıcımla delik deşik etseydim gölge kral olarak kalacaktı."

"Yani planın bu muydu?"

Bir şey çiğniyormuş gibi çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor - muhtemelen sorunun cevabını. Kılıcı kınından çıkarıp boynuna saplamama bir milisaniye kaldığını hissetmiş olmalı ki bir adım geri çekiliyor.

"Marco'nun düştüğü gün evleneceğinizi düşünmüştüm ama Ríhbiadh usta bir manipülatör, değil mi?"

"Konuyu değiştirme."

"Shabbe Kralı Vladimir ile kızı Alyona ile evleneceği bahanesiyle ittifak kurmak, böylece sonunda sana hamle yaptığı gün, niyetinden hiç haberin olmayacaktı."

Kollarımı daha da sıkı kavuşturuyorum. "Niyeti?"

"Büyün için seninle evlenmek." Dante bir homurtu çıkarır. "Kargalar çok kurnaz yaratıklar."

Dante'nin söylediklerinden anladığım tek şey Bronwen'in yeğenine Lore'un benim eşim olduğunu söylememiş olması. Aksi takdirde Dante, Karga Kral'ın benim büyümün peşinde olmadığını bilirdi.

Bunu kendine saklamış olman ne kadar ilginç, Bronwen.

Şurup gibi bir ses tonuyla, hiç de öyle olmadığı belli olan bir öneride bulunuyorum. "Ya da belki de Lore'un kendi büyüsü yeterli olduğu için benimkinden faydalanma ihtiyacı hissetmiyordur?"

Dante'nin egosunu yakma girişimim, Peri Kralı gülümsediğinde geri tepiyor. Kahrolası *gülümseme*. "İnsanları kandırmak için naif davrandığını sanıyordum ama bu bir rol değil, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki Kızıl Karga seni karanlıkta tutmuş." Dante sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Eminim öyledir. "Beni aydınlatmaya ne dersin,

Maezza?" "Benim için zevktir, Fal."

Ona lakabımı kullanmayı bırakması için bağırarak istiyorum ama büyük itirafını duymak için sessiz kalıyorum.

"Eşler -insan ya da başka bir şey olsunlar- Şabin eşlerinin kan büyüsünü manipüle edebilirler."

Üç

S eşleri Şabin eşlerinin kan büyüsunü manipüle edebilir mi?

Dante'nin sözleri bir kıyıdaki küçük kayalar gibi zihnimde yuvarlanıyor,

Tırtıklı kenarlar kafatasımı sıyrıyor, geride yaralar bırakıyor. Lore'a güveniyorum. Dante'nin ifşası bunu değıştirmez. Yine de, bu büyük sırrı Peri Kralı'ndan öğrenmek zorunda kaldığım için biraz üzgün ve çok kırgınım.

Neden, Lore? Neden bunu benimle paylaşmıyorsun?

Düşündüm de, babam bana söylememiş miydi? Bilmesi gerekirdi, değil mi? Ne de olsa, Daya ile sadece birkaç ay birlikte yaşamış olsalar bile, bunu mutlaka konuşmuşlardır, değil mi? Kargalar bu bağlantının farkında olamaz mı?

Tabii bu doğru değilse! "Bu bilgiyi size veren Meriam mıydı?"

Dante'nin gözleri kısılr. "Rossi beni haberdar etmeden önce bunu başka ağızlardan da duymuştum."

"Rossi?"

"Justus Rossi. Büyükbaban."

Gözlerimi deviriyorum. Uyku büyüsunün beni ne kadar aptal yaptığını düşünüyor? "O adam benim büyükbabam değil."

"İlginç." "Ne

ilginç?"

"Ceres ve Agrippina'yı akraba olarak görüyorsun ama Justus'u görmüyorsun."

"I Yapma. bkz. nasıl Bu İlginç. Ya da alakalı. Ya da Hatta yeni bilgi."

Eskiden, Dante'yle arkadaş olduğumuz zamanlarda, Glace'e yelken açmadan önce, onunla birçok kez sohbet etmiştik. Kayboldular mı

Yoksa hiç mi aklına gelmedi? Bu düşünceleri bir kenara attım çünkü ne önemi var ki?

"Peki Justus bu bilgiye nasıl ulaştı? Meryem koğuşları kaldırdığında hayatta değildi, o yüzden bunu Shabbins'ten öğrenmiş olamaz."

Dante beni izliyor, noktaları birleştirmemi bekliyor.

Justus bizi bu tünellere sokmak için kan büyüğü kullandı.

Bu da demek oluyor ki. . . Nefesim kesildi. "Nonna Shabbın mı?"

Dante'nin yüzünü bir kendini beğenmişlik havası kaplıyor. "Düşündüğün nonna değil."

Gözlerimi o kadar çok ve hızlı kırpıyorum ki kirpiklerim elmacık kemiklerime çarpıyor. "Justus Meriam'la mı evli?"

Dante başını salladığında, tüm kan uzuvlarımı terk ediyor ve ürperiyorum. "Isolacuori'ye yüzerek döndükten ve Meriam'ı zindana-" Konuşmayı öyle aniden kesiyor ki nabzım yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Nereye?" Luce'nin neresinde olduğumuzu söylemeyeceğini umarak soruyorum.

Lore'un dağının altında mı? Tarecuori'nin altında mı?

Dante çenesini eğiyor. "Düşündüm de, Meryem'le evliliği onu artık daha da büyük bir dede yapıyor."

Sorumu geçiştirdiğinin farkında olsam da, "O adam *asla* benim büyükbabam olmayacak; aynı şekilde ben de o habis cadıyı asla ailemden saymayacağım" diye homurdanmaktan kendimi alamıyorum.

Aynı şekilde ben de sana asla koca demeyeceğim. Bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü azı dişlerim birbirine kenetlenmiş durumda, ama duyguyu yüksek sesle ve net bir şekilde iletmeliyim çünkü Dante'nin rahat havası sert bir görünüme bürünüyor.

Dönüp tünelden aşağı inmeye başlar, uzun kahverengi örgüsündeki mücevherler mahmuzları gibi şingirdar.

Geride bıraktığımız oda inanılmaz yüksekliklere çıkarken, buradaki tavan o kadar alçak ki Dante'nin başının tepesini sıyrıp geçiyor ve cildime ve solunum yoluma baskı yaparak etrafımdaki oksijeni azaltıyor. Ne kadar hızlı ve sert nefes alırsam alayım, ciğerlerime yeterince hava alamıyorum.

"Dante,

bekle!"

Beklemiyor.

"Senin için bir pazarlığım var!" İnatla hareketsiz durduğum yerden sesleniyorum, Peri askerleri enseme soluyor.

Homurdanıyor. "Pazarlıklar teninize yapışmaz."

Merda. Bunu bildiğini unutmuşum.

Sonunda çılgınca koşturmasını durdurur ve döner. "Yine de, sihrin bir kez ortaya çıktığında seninle seve seve çarpışırım-"

"Bir cadı bunu yaptığında gücü ölür!" Hızla çarpan kalbim nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Hayatına son vermeyi mi planlıyorsun, Moya?"

Başım geri gidiyor, çünkü hayır. Son vermeyi planladığım tek hayat onunki. Ve Meriam'inki, ki zaten en başta bunu dile getirmemin sebebi de buydu. En azından Dante'nin saçma yorumu aklımı sıkışık çevremden uzaklaştırmaya yarıyor ve göğsümdeki daralma hissini hafifletiyor.

"Meriam görünüşe göre büyümü bağladığından, ölürse üzerimdeki etkisi kalkar. Büyüye ya da dolunaya gerek yok."

"Eğer o yok olursa, koğuşlar da yok olur ve Regio soyu üzerindeki büyü de yok olur. Böyle bir şey olmayacak."

Dilim nabzımla birlikte titriyor. "Ne büyü?"

"Doğru. Büyükbabamın dehasını açıklayamadan sözümü kestiniz." Açıklamasına kendini beğenmiş bir gülümsemeyle eşlik ediyor.

Kelimeler dilimin ucunda yanmaya devam ediyor, ama biliyorum ki sorarak ya da sormadan devam edecek çünkü Dante benim cehaletimden zevk alıyor.

"Nonno Costa, Meriam'ı Regio kanını Shabbin büyülerine karşı geçirimsiz hale getirmeye ikna etti. İşte bu yüzden senin büyüünün serbest kalmasından korkmuyorum."

Mahmuzla ya da demir kılıçla ölüm o zaman. "Büyümü etkinleştirmek bedenimi Şabin korumalarının ötesine fırlatmaz mı?"

"Sen Meryem'in soyundan geliyorsun, bu yüzden onun korumalarına karşı bağışıklığın var."

Ne oldu? Çenem düşüyor, menteşeleri ani çöküş yüzünden gıcırıyor. "Ama annem, annem yirmi yıl önce zayıflayana kadar onları geçemedi. Ve büyük büyükannem, Kraliçe, onları geçemez." Tabii . . . "Geçebilir mi?"

"Hayır. Ama eğer yaratıldıkları sırada Meryem'in koğuşlarının bu tarafında olsalardı, kalabilirlerdi."

Bir dakika boyunca aval aval baktıktan sonra nihayet çenemi yerine oturtuyorum ama aklımı başka bir soru kurcalıyor. "Eğer koğuşlara karşı bağışıklığım varsa, bu Meriam'ın büyüüne karşı da bağışıklığım olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Sadece Regios. *Ben.*"

"Ve Bronwen," diye belirttim. "Luce'un gerçek kraliçesini unutmayalım"-

ve hain fahişe- "değil mi?"

"Üvey annesiyle buluşmak için taht üzerindeki haklarından feragat etti."

"Affedersiniz?"

"Üvey annesi. *Meryem*." Bir süre sonra, "Aynı amcaı ve teyzeyi paylaşmamız ne kadar tuhaf..." diyor.

Bronwen'i tamamen kendine saklayabileceğini söylemek istesem de, "Onun teyzen olduğunu ne zamandır biliyorsun?" diye soruyorum.

"Taç giyme törenimden sonra tanıştığımızda Meriam bana Bronwen'in kimliği hakkında bilgi verdi." Başparmağını avucundaki bandajın üzerinde gezdiriyor, sanki altındaki yarayı yatıştırmak istercesine. "Cadı cephaneliğimde müthiş bir silah olduğunu kanıtladı."

"Justus'un ondan önce davranması çok kötü. Aklıma gelmişken, neden sahte birlikteliklerini iptal ettirip onunla evlenmiyorsun?"

"Sadece ölüm bir kan bağıı
feshedebilir." "Bu kolay bir çözüm.

Justus'u öldür."

Başını eğiyor. "Bu senin gününü güzelleştirmez miydi?"

"Günümünden daha fazla. Bütün bir yılımdan. Tüm hayatımdan. Sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Büyükbabanızın harcanabilir olmaması dışında ve minnettarlığınıza ihtiyacım yok."

"Benim onayıma ihtiyacın var. O olmadan benimle evlenemezsin." Değil mi?

"Bronwen'in dediğı gibi, daha sonra uzun sohbetler için bolca vaktimiz olacak. Ne de olsa geri dönmek için Lore'un diğer kargaları düşene kadar beklemeliyiz."

"Dinlenmek mi?" Sesim kesik kesik ve cırcırlı nefeslerimden daha gürültülü.

Başını yana doğru eğiyor. "Beş kargasından birinin şu anda demirden bir blok olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

Uyuşuk.

Uyuşuyorum.

Kulak zarıma kan hücum ediyor, sıkıntılı nefes alış verişimin sesini yükseltiyor.

Demir, diye bağııyor zihnim. Eğer Lore demire dönüştüyse, o zaman sonsuza kadar yaşayacak bir Karga değil. "Askerin kılıcını yağlamayı mı unuttu?" Mırıldanıyorum.

Dante bana bakıyor, gözleri ikiz çamur havuzları gibi. "Obsidyen kılıcını Kızıl Karga'ya saplayan benim askerim değildi. Benim komutanımdı."

Vücudum titriyor. "Senin-" Bir elimi uzatıp avucumu soğuk taş duvara dayıyorum. "Dargento kurtuldu mu?"

"Dargento mu?" Dante'nin sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor. "Hayır. O erkek senin gazabından kurtulamadı."

"O zaman . . ." Kalbim küt küt atıyor.

Söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz.

Şunu demek istemiş olamaz-

Dört

“D Gabriele'in Gök Krallığı'na sığındığına gerçekten inanıyor musun Fal? Bana, en yakın arkadaşına ihanet edeceğini mi? Kralına?”

Ağzım o kadar gevşiyor ki bir sonraki nefesimde boğuluyorum.

"Senin aksine, benim arkadaşlarım bana ihanet etmez." Dante bana doğru dönüyor, yürüyüşü son derece yavaş. "Catriona ne kadar iyi bir arkadaştı, değil mi?"

Dargento'nun kan davasının hedefinde kalan zavallı fahişeyi kınamasına odaklanamıyorum, Gabriele'i yanlış okuduğum gerçeğiyle çok meşgulüm. Peri'ye bir şans vermesi için yalvardığımda Lore'un başına bunu ben getirdim.

Dehşet dizlerimin bağını çözüyor ve sıralanıyorum. Yer kansız yüzümle buluşmak için koşarken, göz kapaklarımı sıkıp kapatıyorum. Obsidyen yerine, hava vücudumu yastıklıyor, düşüşümü kırıyor ve sonra eller pazılarımın etrafına dolanıyor ve beni nazıkçe tekrar dik konuma getiriyor.

Göz kapaklarımı araladığımda Cato önümde duruyor, karanlığa karşı beyaz bir çizgi gibi. Gözleri bile alışılmadık bir şekilde solgun görünüyor, bana nefret ettiğim gözleri hatırlatıyor, beni buraya, bu Yeraltı Dünyası'na Şeytan'ın kendisiyle birlikte getiren gözleri.

"Nişanlımın Meriam'ın odasına sağ salım ulaştığından emin ol. Hem de gün ağarmadan önce!" Dante'nin sesi derin sessizliği yarıyor ve beni sersemliğimden çekip çıkarıyor.

Cato kollarımdan birini bırakıyor ama diğerini tutmaya devam ediyor. Onu silkmek istiyorum ama onunla dövülecek enerjim yok. Ayrıca, eğer biri tarafından tutulacaksam, bunun o olmasını tercih ederim.

"Bunu nasıl yaptı?" Dante'ye hikâyesinde açıklar arayarak soruyorum. "Gabriele'in Kargalar fark etmeden obsidyen kaçırmış olmasının imkânı yok."

"Küçük akbabalarınızı gözünüzde büyütüyorsunuz." Dante'nin sesi o kadar yakın ki boynumu eğiyorum. Yavaşça kahverengi teni ve maun rengi saçları Cato'nun açık renklerinin yerini alıyor.

Sinir bozmak yerine, onun küçüklüğü sinirlerimi yatıştırıyor, çünkü insanların sadece güvensiz olduklarında küçük olduklarını keşfettim. "Nasıl?" Tekrar ediyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır, sadece sohbet etmek için soruyorum," diye kestirip atıyorum.

Çenesi keskinleşir. "Obsidyen silahı yuttu ve dışarı sıçtı."

Dante'ye bakıyorum, yalan söylediğine dair bir işaret bekliyorum ama adam yüz ifadesini okunamaz bir maskeye dönüştürmüştü.

"Gabriele tarihe büyük bir kahraman olarak geçecek." Crows kazanırsa değil. Ve kazanacaklar.

Bronwen bunu gördü.

"Tarih kitaplarının galipler tarafından yazıldığını unutuyorsun, Dante Regio." Lore'un bir zamanlar bana söylediği bu sözler Dante'nin kaşlarını yardı. "Söylesene, Meriam'ın kanından oluşan mühürlü bir şişeyi de sıçmak ve küçük silahına sürmek için mi yuttu?"

"Gökyüzü Krallığı şekil değiştirenlerinki dışında her türlü büyüyü engellediği için bu oldukça anlamsız olurdu, değil mi?"

Büyük Kazan'a ve Lore'un diyarını her kim büyülediye ona şükürler olsun. Rahatlamam o kadar yoğun ki, beni terk ettikten sonra kan organlarıma geri fışkırıyor ve hem uzuvlarımı hem de moralimi güçlendiriyor.

"Görevi Ríhbiadh'ı zayıflatmaktı ve başardı." Dante'nin sert sesi ruh halimi bozuyor. "Kazığa oturtulması gereken dört karga daha var ve Meryem'in kan şişeleri Luce'de dolaşüyor, hem askerlere hem de sivillere serbestçe veriliyor."

Tehdidi beni sinirlendirmeli ama dostumun insanlığını kaybetmediğine sevinmekle o kadar meşgulüm ki yılanın kıcını bile umursamıyorum.

"Biz kalemizden çıktığımızda, şekil değiştirenler soyu tükenmiş bir doğaüstü ırk olacak."

Kargaları gözümde büyüttüğümü söylüyor. Belli ki o da onu hafife alıyor. "En iyi arkadaşını katliama gönderecek bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bir sinir şakağını titretir. "Gabriele bu görev için gönüllü oldu."

Ses tonumu sakinleştirerek, "Onu durdurmadın Dante, bu da seni onun ölümünden sorumlu kılıyor" diyorum.

"Onu henüz öldürmediler."

"Onun Gökyüzü Krallığı'ndan canlı çıkmasını mı bekliyorsun?" Bronwen'in kehaneti hırsız bir peri gibi zihnimden geçerken soruyorum: *Bizim ellerimizde ölmeyeceksin Gabriele; Peri generalinin ellerinde öleceksin.* Onun sesini bastırıyorum. Geleceğı görebilir ve onu etkilemeye çalışabilir ama onu kontrol etmesi mümkün değıl.

"O vahşileri tanıyorum,
hayır." "O zaman onun ölümü
senin sorumluluğunda."

Sargılı eli yukarı fırlayıp boynumu kavırıyor ve beni bu obsidyen çukura sürüklediğı geceki gibi morartıyor. "Tart sana hiç yakışmıyor, Fal."

Çılgınca bir gülümseme yıkanmamış yanaklarıma yerleşiyor. Tanrılar, korkunç bir görüntü olmalıyım. Ne yazık ki periler korkudan ölemiyor.

"Onu geliştireceğimden emin olacağım," diye
mırıldanıyorum. Parmakları sıkılaşıyor.

"şimdi de beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Beni kaldırıyor, başparmağı şahdamarıma saplanıyor. "Ben yapmadım.
Cinayet.

Gabriele."

"Maezza, lütfen. Burada şifacımız yok." Cato'nun ses tonu endişe dolu. Gerçekten benim iyiliğim için endişeleniyor olabilir mi, yoksa Dante'ye kanını sömürmeyi planladığı dişinin üzerine fazla gitmemesini mi hatırlatmaya çalışıyor?

Dante'nin parmakları açılıyor ve hava, ateş gibi yanarak morarmış boğazımdan aşağı akıyor. Boynumu tutup yaralı derime masaj yapıyorum, gözlerim öylesine kin dolu ki Dante bir adım geri çekiliyor. Tabii geri çekilmesinin nedeni, canımı sıkmamak için kendine güvenmemesi değılse.

"Senin için kullandığım için şanslısın," diye tükürdü.

Belli ki o ve benim şans tanımlarımız çok farklı.

"şimdi, hızlan!" Etrafında dönüyor ve karanlığa doğru ilerliyor.

Birkaç dakika geçiyor ve biz hala dar tünelde karıncalar gibi ilerliyoruz. Havasız karanlık, duvarların yakınlığı ve ağrıyan boğazım arasında ciğerlerim spazm geçiriyor.

Rahatsızlığımı hafifletmek için göğsümü ovarken, "Shabbe'de olacağını sanıyordum," diye mırıldandım.

Cato'nun bakışları profilimde geziniyor ve boğazımın etrafına damgalanmış kızarmış izlere takılıyor. "Lucin tacına yemin ettim."

Yemin ederek, bir pazarlık yaptığını mı kastediyor? Eğer öyleyse, Justus ile mi yoksa Dante ile mi? Bu adamlar onu burada esir mi tutuyor?

"Krala hizmet etmek büyük bir onurdur. Kraliçesine hizmet etmek ise çok daha büyük bir onur olacak." Alçak olmasına rağmen sesi karanlık duvarlar arasında yankılanıyor gibi.

"Nebba'lı Eponine oldukça sevimli." Ve kurnaz. Sanırım onun aldatici cevabını hak etmiştim. Ne de olsa Meriam'ın yerini itiraf etmesi için onu köşeye sıkıştırmıştım. Onun yerinde olsaydım, beni de yoldan çıkarırdı.

"Seni kastetmiştim Fallon," diye yumuşak bir sesle cevap verir.

Ağrıyan göğsümü yoğurmayı bırakıyorum. "Modern evlilik törenlerinde gözünden kaçan bir şey mi var? Her iki tarafın da söz hakkı yok mu?"

"Öyle."

Bir virajı daha dönerken, "O zaman neden herkes omurgasız bir kralla evlenmeyi kabul edeceğime bu kadar inanıyor?" diye soruyorum.

Dante tam önümde duruyor ve geniş olmasına rağmen zırhı sayesinde daha da genişliyor - arkasındaki odanın yayılmasını kaçırmıyorum.

"Çünkü o omurgasız kral"-Dante'nin gözbebekleri nefretle doldu
-"Eğer onu geri çevirirsen küçük buçukluk arkadaşını çelik bir bıçakla besleyeceğim." Dante yana doğru adım atıyor ve kalbimi durduran bir görüntüyü ortaya çıkarıyor.

Beş

Antoni bir başka yüksek obsidyen odanın ortasında ağzı tıkalı bir şekilde oturuyor, mavi gözleri açık kahverengi saçlarının ardında yabanileşmiş. Bakışları

benimkinin üzerine düşüyor, nabzım patlıyor. Kolumu Cato'nun pençesinden çekip kurtarıyorum, sonra da baldric'indeki kılıca uzanıyorum. Kılıcı çekip Peri Kralı'nın kellesini uçuramadan Cato bileğimi kelepçeliyor ve gürleyen kulak zarlarıma ulaşmayan fısıltılarla beni sakinleşmeye çağırıyor.

Çavuşa ters ters bakarak elimi geri çekiyorum, sonra dönüp Dante'ye tokat atıyorum. "Seni piç! Seni lanet olası piç!"

"Fallon, dur!" Cato'nun bağıırışı, bir toprak-Fae'nin avuçlarındaki sarmaşıklarla aynı anda bana ulaşıyor.

Kollarımın, karnımın ve köprücük kemiğimin etrafından dolanıyorlar, ta ki Marcello'nun şişlerde kızarttığı domuzlar gibi kafeslenene kadar. Çırpınıyorum ama bu sadece bağlarımı geriyor. Sarmaşıklar ayak bileklerime ulaştığında, Dante'nin göğsüne doğru sallanıyorum, yanağım altın göğüs zırhına çarpıyor.

Lanet olası peri büyüü.

Dante'nin ellerinden biri sırtımın alt kısmına yerleşerek beni tutuyor; diğeri saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye çekiyor. "Bana tokat attığına pişman olacaksın, Moya."

"Pişman olacağım tek şey Barrack Adası'ndaki öğleden sonramız olacak." Ağzım henüz tıkanmadığı için yüzüne bir tomar tükürük fırlatıyorum. Büyük bir memnuniyetle, ince burnunun köprüsünden aşığı kayıyor.

Bakışlarının yakıcılığı yasaklayıcı ama yine de beni korkutmuyor. "Denizcinin tırnaklarını sökün!"

"Ne?" Boğuluyorum. "Hayır!" Başımı Antoni'ye doğru çeviriyorum,

Dante'nin yumruğunda birçok tutam bırakıyorum. "Hayır! Antoni boşuna."
Oh Tanrılar, oh

Tanrım, Tanrım... Ne yaptım ben? "Tırnaklarımı sök! Benimkini al!"

"Bir kraliçenin çiviye ihtiyacı vardır; bir mahkûmun yoktur." Dante iki askerin, gözleri dehşetle parlayan Antoni'ye yaklaşmasını izler.

"Onları sadece yüzünü tırmalamak için kullanacağım, o yüzden alsan iyi olur, Dante."

Bana sıkılmış bir bakış attı.

"Lütfen ona zarar verme." Beni yalvarmaya indirgemesinden nefret ediyorum. "Dante, lütfen."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. O kadar soğuklar ki, damarlarıma buz yayıyorlar. Bir damla gözyaşı kirpik çizgime takılıyor. "Lütfen, durmalarını emret."

O yapmaz.

Antoni'nin yaralı homurtuları vahşi çılgınlara dönüşürken, gözlerimden hararetle yaşlar akıyor.

Onun için ağlıyorum.

Ben de onunla birlikte ağlıyorum.

İşkence sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. İniltisi dindiğinde, arkadaşşıma doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Antoni yan yatmış, saçları terden sırlıklam olmuş yüzüne yayılmış, göz kapakları kenetlenmiş, parmak uçları kıpkırmızı. Bağlı ellerinin altında kaygan bir su birikintisi oluşuyor. Bakışlarımı göğsüne kaydırıyorum ve göğüs kafesinin hafifçe inip kalkışını yakalayana kadar onu inceliyorum.

Yaşıyor. Yaşıyor. Bunu bilmek, göğsümü döven dehşeti ve suçluluğu uzaklaştırmaya yetmiyor. İntikamını alacağım, Antoni. Yemin ederim.

Bakışlarımı tüm gücümle Dante'ye çeviriyorum. "Seni bu kadar zalim yapan ne?"

"Sen, Fallon. Beni bu hale sen getirdin. Sen şekil değiştirenleri uyandırmadan önce, kardeşimi tahttan indirmeye susamamıştım."

"Filiaserpens'i geçtin!" "Ne olmuş yani?"

"Yani bu Lucin kralları için bir geçiş töreni! Bu da demek oluyor ki ben sana hediye etmeden önce sen o tahta susamıştın, o yüzden dönüştüğün kalpsiz adam için sakın beni suçlamaya kalkma."

Homurdanıyor. "Eğer ben kalpsizsem, bu senin küçük akbaba kralını ne yapar? Benim topraklarımda kaç cesedi çürümeye terk ettiğini biliyor musun?"

Eşimin ölümcül olduğunun ve kan döktüğünün tamamen farkındayım. Aynı şekilde Lore'un da kendini bir canavar olarak gördüğünün farkındayım.

Elleri hâlâ beni vücuduna kenetlenmiş halde tutan erkek kadar korkunç.

"En azından Lore arkadaşlarını koruyor. Kargalarla olan kan davan bittiğinde geriye bir şey kalacak mı?"

Dante'nin ağzı inatçı bir çizgiye dönüştü. "Bu bir kan davası değil; bu lanet olası bir savaş. Senin sebep olduğun bir savaş."

Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Ne adamsın sen. Sürekli başkalarını suçluyorsun."

"Neydi o?" Gözleri öfkeden kararmış, çünkü elbette beni duymuş. Ne de olsa yüzlerimiz o kadar yakın ki, onun pis nefesi nemli yanaklarıma vuruyor. "Bana hakaret etmeyi bıraksan iyi edersin yoksa hıncımı senin küçük denizcinden çıkarırım."

Antoni'ye daha fazla zarar gelmesini istemediğim için dudaklarımı sıkıca büzüyorum.

Tam bir dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Bu daha iyi" dedi.

Yine iğrenç nefesiyle kırpıldım. Burnuma gelen saldırıyı hafifletmek için dudaklarımı aralıyorum. Ağzının içi her zaman bayat deniz yosunu ve çürüyen diş etleri gibi mi kokardı yoksa bu aldığı Nebban kimyasalının bir yan etkisi miydi?

Antoni için sormamanın daha güvenli olduğuna karar verdim.

"Seni bağlı tutmak zorunda mıyım yoksa uslu durmaya başlayacak mısın?"

"Uslu duracağım," diye homurdanıyorum, çünkü akli başında kim işkencecisine kendisini kelepçeli tutmasını tavsiye eder ki?

Dante saçlarımı serbest bırakırken aynı anda sarmaşıklar bacaklarımdan çekiliyor. Kan, etimin boğulmuş kısımlarına geri fişkirirken derim karıncalanıyor.

"Justus, kasayı aç!"

Tabii ki general burada. Beni buraya getiren asker alayının bir parçası olmamasına neredeyse şaşıracağım.

Ayrıca. . . "Neden bir kasanın içine giriyoruz?"

Dante'nin avucu nihayet sırtımdan ayrılıyor ama sadece üst koluma inip orada kıvrılıyor. "Çünkü en yeni hazinemi orada saklıyorum."

Meryem'i mi kastediyor?

Beni girişten çıkarıp penceresiz başka bir odaya sürüklüyor. Yüzeylerin çoğunu obsidyen kaplasa da, bir duvar som altından yapılmıştı.

kıvrımlar ve kıvrımlarla dolu dev bir 'R' şeklinde yönlü oniks ile döşenmiş panel.

Dante beni Justus'un sırtı bize dönük olarak durduğu yere doğru çekiyor. İtilip kakılmaktan hiç hoşlanmıyorum ama Antoni'nin hareketsiz haline bakınca dilimin ucuna gelen şikayeti ısııyorum.

Arkadaşıma bakarken aklım Imogen ve Antoni'nin peşinden giden ve ikisi de ortadan kaybolan insan asi lider Vance'e gidiyor. Onlar burada mı? Yoksa Aoife'ın kız kardeşinin sonsuza dek bir Karga'ya dönüşmesi konusundaki endişeleri haklı mı? Dante'nin tünellere girmeye çalıştıklarının farkında olmaması ihtimaline karşı sormuyorum.

Kafesim gibi, Acolti kasası gibi, zırhlı altın duvarın kilidi de büyüyle açılıyor. Justus, avuçlarından yüzlü taşlara su akıtıyor. Büyüsünü hepsine yansıtmadığını fark ediyorum. Suyu kesik kesik fişkirtiyor, alçak bir taş vurduktan sonra daha yüksek bir taş hedefliyor.

Sıralamayı ezberlemeye bile çalışmıyorum çünkü ne su büyüm var ne de taşlara bastırmak için kullanabileceğim bir sopaya erişimim var - tabii bu işe yarayabilirse. Bir noktada metal inliyor ve tavandan zemine bir dikiş belirliyor.

Justus sıvı büyüsünü damara yönlendiriyor ve onu yetişkin bir bedeni içine alabilecek kadar genişletiyor. Ancak o zaman dönüp mavi bakışlarını bana yöneltiyor - bir zamanlar ondan miras aldığımı sandığım bakışlarını. "Meryem, torunumuz geldi."

Bu terim karşısında irkildim. Bu kadınla aynı kanı paylaşıyor olabilirim ama o kesinlikle benim büyükannem değil, tıpkı Justus'un kesinlikle büyükbabam olmadığı gibi.

Justus pazuma kenetlenmiş eli inceliyor. "Meriam'ın onu yalnız görmesi gerekecek."

"Söz konusu bile olamaz, Rossi."

"Sen ona dokunurken Fallon'un büyüsünü çözerse, seni tehlikeye atma riski var Maezza."

"Tamam. Ona dokunmayacağım ama Fallon nereye giderse ben de oraya giderim. Sen cadıya güvenebilirsin Justus, ama ben güvenmiyorum."

Justus'un çenesini bir sinir kaplar. "Pekâlâ." Justus büyüsüyle var ettiği ince geçide doğru başını sallıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. "Büyün seni bekliyor Fallon."

Sözlerini zar zor algılayabiliyorum, avucundaki iki mürekkepli dairenin görüntüsüne çok fazla takılmış durumdayım. Lucinler dövme yapmıyor ama Lucin ordusunun generali mi yapıyor? Ayrıca, bunu neden daha önce fark etmedim? Elbette, eli

Kılıcının kabzasına sonsuza dek bağı ve elbette onunla sadece iki kez karşılaştım, ama yine de ... o daireler o kadar büyük ve karanlık ki, onları fark etmemek için kör olmak gerekir.

Dante'nin kolumdaki tutuşu tamamen gevşemeden önce gevşiyor. "Hadi gidelim."

Kımıldamadan dururken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Şimdi, Fallon. Ay hala dolunayken."

Birçok kez yutkunuyorum, kulak zarlarım nabzımın hızlanmasıyla uğulduyor. Dehşetimin içine bir tutam da heyecan karışıyor.

Sihre sahip olmak üzereyim. Ve duyduklarımın göre, inanılmaz bir sihir.

Parmaklarım titriyor ve sanki kanım etimden fışkırmaya hazırmış gibi karıncalanıyor. Onları avuçlarımda içinde yuvarlıyorum, hayatımı sonsuza dek değiştirecek kadına doğru ilk adımı atarken midem sallanıyor.

Daha iyisi için, diye karar verdim, çünkü görünüşe göre tam bir kötümser olmamışım. Meriam'ın kadim büyüsü yüzünden büyümüş Dante'ye karşı kullanamayabilirim ama dünyanın geri kalanına karşı kullanabileceğim.

Yaklaşırken Justus'a bakıyorum. Yüzünün düzlemleri gergin olsa da, ağzının köşeleri eğilmeye devam ediyor ve boğazı sallanıyor. Büyük Lucin generali gergin olabilir mi? Öyle olduğunu, ikinci işimin onu öldürmek olacağını sezdiğini düşünmek istiyorum. Tabii o da kendini Şabin geçirmez yapmadıysa?

Çok kurnaz bir adam olan entrikacı erkeğin, sulu bir mezardan dirilen bir anka kuşu olduğunu düşünmezdim. Hayır, bir anka kuşu kendi kızını sakatlayan bir zalim için fazla büyük. Justus Rossi bir vebadır, dokunduğu her şeyi çürüten bulaşıcı bir hastalık.

Gözlerim tekrar avucuna kayıyor ve aniden birbirine kenetlenmiş iki mürekkep halkasının bir tür Shabbin mührü -bir çeşit kalkan- olup olmadığını merak ediyorum. Justus'un yerinde olsaydım, gücü parmaklarının ucuna getirmek üzere olan çok intikamcı bir kadının yanında olduğum için büyülü kalkanlar stoklardım.

Altı

W Kasanın girişine ulaştığımda durdum. Evet, Dante dev kasaya benimle birlikte girmek için ısrar etti ama ya bu bir tuzaksa? Ya Meriam güçlerimin bağını çözmeyi planlamıyorsa? Ya beni öldürmeyi planlıyorsa? Sonuçta, annem öldüğüne göre, Luce'de kalan tek Shabbin benim. Kargaları uyandırma yeteneğine sahip tek kişi.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum ve gözlerin parıltısını fark ediyorum. Bir adım geri giderek iri bir bedene çarpıyorum. Boynumu çevirdiğimde Dante'nin üzerimde belirdiğini görüyorum, bakışları ötemdeki manzaraya perçinlenmiş.

"BEN-BEN ..." Dudaklarımı yalıyorum. "Dar alanları sevmiyorum." Geri çekilmeye çalışıyorum ama Dante geri çekilmemi engelliyor.

"Kasa son derece geniş, sizi temin ederim." Justus'un sesi sanki az önce geçtiğimiz tünelin diğer ucundan konuşuyormuş gibi geliyor. "Annem çok genç yaştan beri servetini biriktiriyor ve ne kâr ne de hayır için hiçbir şeyden ayrılmıyor."

Dikkatim dikdörtgen odaya bakan Justus'a yöneliyor ve şimdi bambaşka bir nedenle donup kalıyorum. "Annen mi?"

"Xema Rossi."

Xema Rossi Tarespagia'da yaşıyor, bu da şu anlama geliyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım! Eponine beni yanıltmadı. Lore yanılıyordu.

O yapmadı

Yalan!

Benim aydınlanmam o kadar önemli ki nabzımı hızlandırıyor. Bu General'in bakışları tekrar yüzüme yöneldi. Yerleşiyor. Az önce yaptığı hata sayesinde noktaları birleştird i ğ i m i görüyor mu? Umursuyor mu?

"Neden burada buluşmuyoruz?" Zindana benzeyen bir yeri işaret ediyorum.

"Çünkü karım içeride oturuyor ve size gelemiyor."

Karısı . . . Başlığı duyunca nabzım durdu. Gerçekte Justus ve Meriam birbirleri için inanılmaz derecede uygunlar, ikisi de kurnaz ve kötü niyetli. "Onu seninle evlenmeye nasıl ikna ettin?"

Justus gülümser, ama bu çirkin bir gülümsemedir. "Basit. Evlilik ya da ölüm teklif ettim. O evliliği tercih etti."

Hadi oradan, seni psikopat. "Ne kadar romantik. Nonna'yı deli kışınla böyle mi evlendirdin?" Az önce hapisane arkadaşlarımdan birine göt, hem de deli dediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Kabul, öyle ama *merda* . . . Ya o da zedelenmiş egosunun acısını Antoni'den çıkarırsa?

Öfkesi patlamadan önce onu yatıştıracak bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Kanımın kanı, kızımın rahminin meyvesi ..." Ürkütücü tiz ses boğucu gerilimi yarıp gözlerimi tekrar mahzene çeviriyor. "Ortaya çık ki sonunda seni görebileyim."

Meriam gerçek. O gerçekten gerçek.

"Cadı ne dedi, Justus?" Dante'nin sert tınısı kulağımın yuvarlak kabuğuna çarpıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü sadece sinir bozucu çağrısını fısıldamadığı için *değil*, aynı zamanda Justus da bizim kadar uzakta duruyor. Nebban bileşiği Dante'nin mide sularından daha fazlasını mı etkiliyor?

"Henüz Shabbin'e hakim değilim Maezza, ama sanırım kan hakkında bir şeyler söyledi."

Ne?! Tüylerim diken diken oluyor, vücudumun her milimetresine yayılıyor ve cildime yılan pulları görünümü veriyor.

"Lucin dilinde konuş, strega!" Dante cadı kelimesini büyük bir tiksintiyle söyler.

Bir kalp atışı sonra, ses karanlığın çukurundan tekrar yükselir. "Pekâlâ. Shabbe'nin ve Gök Krallığı'nın çocuğu, Costa Regio'nun torunu, ortaya çık ki kanını bağlayayım ve Fallon'un lanetini bozayım."

Hareket etmediğimde, Dante beni iterek öne doğru tökezlememe neden oldu. Normal şartlar altında ona hırlardım ama şu anki şartlar normal değil.

Ben Şabin dili konuşuyorum!

En azından anlıyorum. Konuşabildiğimi sanmıyorum. Yoksa konuşuyor muyum? Sybille ve Phoebus bana uykuda pek çok anlaşılmas şey mırıldandığını söylediler. Ya Shabbin'de uyurken konuşursam? Ya Shabbin'de rüya görürsem?

Yabancı bir dili anlamak doğüstü bir hünere gibi geliyor. Meriam'ın kanımdaki gerçek sihri henüz açığa çıkarmadığını düşünmek.

"Fallon, sevgilim, bana gel."

Hapsedilmiş büyücünün bana sevgilim demesine sinirlenmem gerekirdi ama beni tutuklayan şey ilk ismimi telaffuz edişi oldu. Çifte 'L'ler dilinden *bir* ipek gibi yuvarlanıyor ve *on* yerine *an* diye telaffuz ettiği son heceyi gölgede bırakıyor.

"Abi kraliyet ailesinin soyadı mı Rossi?" Dante'nin hırçın mırıltısı kulak zarımı tokatlıyor.

Abi? Ne zaman- Oh, bu onun söylediği kelimelerden biri mi? Garip bir şekilde, Dante söylediğinde otomatik olarak aklıma gelmiyor. Aksanından dolayı olabilir mi? Şabbin'i sadece Meryem konuştuğunda anlıyorsam o başka.

Sanırım bu tuhaf olurdu, ama kuşa dönüşebilen insanlardan daha mı tuhaf? Bu kesinlikle hayır.

"Shabbe'de çocuklar annelerinin isimlerini kendi isimlerinden sonra taşırlar, yani Fallon, Fallon amZendaya olur." Justus'un yanık turuncu saçlarının ipi, dört asırlık vücudunun güçlü hatlarını saran lacivert kadifeye yapışıyor. "Abi, sevgilim demek."

Kalp atışlarım kaburgalarım doluyor ve balıkçı ağına yakalanmış bir yılan gibi tenimi kırbaçlıyor.

"Gerçek potansiyelinizi tatmaya hevesli değil misiniz, Küçük Kraliçe?" Meriam karanlıktan fısıldıyor.

Ona Dante'nin bizim için planladığı evliliği gerçekleştirmeyeceğimi söylemek üzereydim ki Justus'un homurdanarak "Dante Şabbin dilinde konuşmak konusunda ne dedi Meryem?" demesiyle neyse ki ayağımı boğazıma dikmekten vazgeçtim.

Sybille ve ben oyun zamanından döndüğümüzde, kıyafetlerimiz ilkbaharda çimen lekeleriyle, kışın da çamurla kaplandığında, eski Müdire Alice gibi konuşuyor.

Dudaklarımı yaladım. "Ne dedi o?" Yanaklarımda yükselen rengin onu gayet iyi anladığım gerçeğini ele vermemesi için dua ediyorum.

Farkında mı? Yabancı dili kullanmakta ısrar ettiğine göre farkında olmalı. Diğerlerine söyleyecek mi yoksa sırrımızı saklayacak mı? Ne yapıyorum ben?

Ne hakkında? Bu kadın neden benimle bir sırrını paylaşmak istesin ki?

Sessizlik odayı kaplar. "Affet beni Maezza. Costa'nın beni yatağı yerine zindanına attığı gün tüm Şabat kitaplarını yaktırdığını unutmuşum."

Meriam'ın itirafı ilk Lucin kralından çok daha fazla nefret etmeme neden oluyor ve bunu zindan kısmı yüzünden değil -ki bunu tamamen hak ediyordu- tarihi kendi uygun gördüğü şekilde yeniden yazmak için yabancı bir kültürü yok ettiği için yapıyor.

"Ay en parlak halindeyken düğün ve bağ çözme törenlerine devam etmeliyiz." Justus at kuyruğunu omzunun üzerinden atıyor.

Hepsi ayın ne kadar parlak olduğunu nereden biliyor? Bu zindanda bir yerde pencere var mı? Bu mantığa aykırı olmaz mı?

"Kasayı aydınlatın!" Justus bir Ateş-Fae'ye komut verir.

Kehribar gözlü bir erkek neredeyse suskun bir şekilde yaklaşıyor, elini ateşe tutarken adem elması boğazında yuvarlanıyor. Daha fazla ilerlemeden alevlerini uzak duvara doğru akıtarak girintili bir kavisi tutuşturuyor. Alevler yakalıyor ve yayılıyor, düzinelerce kanala sıcıyor, katı siyah tonozu ışığa boğan çeşitli uzunluklarda çizgiler oluşturuyor. Parlayan Lucin güneşinin tepesi beni o kadar kör ediyor ki gözlerimin alışması bir an alıyor.

Ve bunu yaptıklarında . . .

Oda istiflenmiş zenginliklerle ışıldıyor olsa da, gördüğüm tek şey altın bir tahtta oturan kadın, bir eli kucağında, diğeri kolçağında. Justus aile benzerliğimizden bahsetmişti ama onun asla tanışamayacağım anneme ne kadar benzediğine hazırlıklı değilim.

Gelmiş geçmiş en zalim büyücü sadece beni incelemekle kalmıyor, aynı zamanda yay şeklindeki ağzı, çizgisiz yüzüne bir hançerle kesilmiş gibi görünen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba Fallon, hayatım."

Yedi

I kasanın girişinde donup kaldım. Ciğerlerimdeki hava bile katılaşmış gibi hissediyorum.

"İçeri. Şimdi." Dante'nin eli omurgamla birleşiyor, beni sersemliğimden kurtarıyor ve dar girişe doğru itiyor.

Adamın bana patronluk taslamayı gerçekten bırakması gerekiyor. Meryem'den gözümü ayırmak istemediğim için ona ters ters bakmıyorum ama dişlerimi sıkıp büyüülü kanla silahlandıktan sonra onu nasıl itip kakacağımı planlıyorum.

Meryem'in pembe bakışları, benimkiler omuzlarımın hemen altında, onunkiler ise anneminki gibi beline kadar dökülmesine rağmen, onunkilerle aynı koyu kumral olan saçlarımın üzerinde geziniyor. "Daha yakına gelmesi gerekecek Maezza."

Ayaklarımı genişçe açıyorum. "Sevgili torunun Meryem'i selamlamak için bile ayakta duramayacak kadar tembel misin?"

Küçümseyici sözlerim sessiz bir "Sana durumumdan bahsetmediler mi?" ile karşılandı.

Kaşlarımı çattım.

Dante oturan kadına bakar. "Büyükannen çok arzuladığı tahtına hapsoldü."

"Ne demek *kapana kısıldım*?" Marco'nun Isolacuori'deki tahtından daha küçük olmasına rağmen, onun tahtı güneş ışını tahtının mükemmel bir kopyasıdır.

"Onunla bir bütün oldu." Justus avucunu sırtımın küçük kısmına bastırıyor. "Kazandan ne istediğine dikkat et küçük Fallon, çünkü Kazan her dileğini yerine getirir, bazen de en korkunç şekillerde."

Öyle bir şoktayım ki, Justus omurgamın tabanına baskı uyguladığında, parlatılmış obsidyenin üzerinde kayarak neredeyse Meryem'in kucağına düşecektim. Elini vücudumdan çektiği anda geri çekildim ama

Çünkü general geri çekileceğimi tahmin etmiş ve arkama yerleşmişti.

"Sana zarar vermeyecek," diye mırıldanıyor.

"Bana zarar vermeyecek misin?" Homurdanıyorum. "O kadın kendi kızını öldürdü. Onu *benim* hayatıma son vermektan alıkoyan ne?"

Meryem, benimki kadar sivri olan çenesini eğiyor. Neden birbirimize bu kadar benzemek zorundayız? Neden Karga babama daha çok benzeyemedim? "Lanet kırıcıma neden zarar vereyim ki?"

"Lanet kırıcınız mı?"

"Evet. Benim." Başını eğiyor ve kumral kütle kayarak sağ kolunu ortaya çıkartıyor. Ona baktığımı görünce, diğer eliyle saçını tutuyor ve bana talihsizliğini engelsiz bir şekilde görebilmem için buklelerini daha geriye doğru bastırıyor. "Kazan tarafından başka kim lanetlendi?"

Kargalar. Cevabı bastırıyorum. Açıkçası, kimsenin bağlantı kurmaması en iyisi, yoksa beni hayatta tutmayı yeniden düşünebilirler.

Dante sabırsız bir nefes verir. "Sana zarar veremez Fal, çünkü hayatlarınız birbirine bağlı."

Kalp atışlarım askıya alınıyor ve kulak zarımı sıkıcı bir uğultu kemiriyor. "Bağlanmakla neyi kastediyorsun?"

"Kurnaz kızımın son büyüğü ikimizin hayatını birbirine bağlıyordu, böylece sen acı çekersen ben de ekecektim. Sen ölürsen, ben de ölürüm. Zehirli bir okla vurulduğunda dünyanın nasıl titrediğini hissetmedin mi, çünkü Justus bunu hissetti, değil mi kocacığım?"

"BEN-BEN ..." Hatırlamaya çalışıyorum ama Lore yabanılın ellerini kestikten sonra gece bulanıklaştı. "Eğer Zendaya öldüyse, neden hâlâ birbirimize bağlıyız?" Bakışlarımı, sanki gerçek bir metalden dökölmüş gibi hareketsiz formunu saran elbisesinin altın kıvrımları üzerinde gezdiriyorum.

"ünkü Zendaya bizi bağlamak için *senin* kanını kullandı. Teknik olarak, sen beni büyüledin."

"Hâlâ onun rahmindeydim. Yoksa zaten Mamm- Agrippina'nın rahminde miydim?" Her neyse. "Mesele şu ki, birinin karnındaki sıvı dolu bir çuvalın içinde yüzen bir lekeydim. Yeraltı dünyası damarlarımdan kan çekmeyi nasıl başardı?"

"Bebekler bedenlerimize bağlandığında, kanlarımız karışır. Zendaya parmağını kesti ve karnının üzerine bir mühür çizdi.

İkinizin de damarlarındaki büyüğü etkisiz hale getiremeden sizi onun damarlarından sürgün ettim."

Sadece kollarımdaki ince tüyler kabarmakla kalmıyor, aynı zamanda gözlerim de öfkeyle doluyor, çünkü annemin hayatını sonlandıran tartışmayı çok canlı ayrıntılarla hayal edebiliyorum. "Kendi kızını bu yüzden mi öldürdün? Hayatlarımızı birbirine bağladığı için mi?"

"İnsanlar daha azı için öldürdü." Kucağına lehimlenmemiş elinin parmakları kol dayanağının etrafında kıvrılıyor. "Neden bu kadar şaşırdın?"

Bu kadının derisinin altında ne kadar çürümüşlük yatıyor? Kazan onu altına dönüştürmek yerine çöpe dönüştürmeliydi. Derisini çürütmeli ve organlarını kangren etmeliydi.

Neredeyse vücudumda dolaşan zehrin kalbimi durdurmasını ve böylece onunkini de durdurabilmesini dileyecektim. Koğuşları yıkacak güce sahip olduğumun farkına varmak ruhumu sararken bir nefes çekiyorum. Kargalar kurtulacaktı. Shabbinler özgür olacaktı. Bu kadar çok hayat tehlikedeyken bir hayat nedir ki?

Lore'un yüzü göz kapaklarımdan arkasını aydınlatırken yutkunuyorum, sonra bana bensiz bir gün yaşamaktansa tahtsız bin yıl yaşamayı tercih edeceğini söylediğini hatırlayınca tekrar yutkunuyorum. Bu anı, Shabbin'lerin ve Karga'ların kötü durumuna son verme arzumu bastırıyor. Başka bir yol bulamazsam, belki bu fikri yeniden düşünürüm ama hayatıma son veremeyecek kadar bencilim.

Dante ağzının kenarından hava üflüyor. "Lanet olası büyüsunü boz, Strega, ve bizi karı koca ilan et."

Burun deliklerim alevlendi. "Anlamıyorum-"

"Denizcinin dilini kesin ve bunu demir bir bıçakla yapın!" Dante bağırır. "HAYIR!" Üst dudağımda boncuk boncuk terler beliriyor. Yalayarak uzaklaştırıyorum. "Yapma! ona dokun. İşbirliği yapacağım."

Beni Meryem'e doğru itti. "Bağlarını çöz."

"Önce nişan büyüsu Maezza, çünkü bağları çözmek beni çok fazla kan ve enerjiden kurtaracak."

"Ay dolunayken beni çözmen gerekmiyor mu?" Bunu o kadar hızlı söylüyorum ki kelimeler birbirine karışıyor. "En iyisi bununla başlamak."

Meryem o tuhaf renkli gözlerini Justus'a çevirmeden önce beni izliyor. Onunla yüksek sesle konuşmasa da, sessizce iletişim kurduklarını hissediyorum. Konuşabilirler mi? Santo Caldron, ya zihnimde Dante'nin sesini duymaya başlarsam? Ya Lore'unukinin yerini alırsa?

"Kan bağlama işlemiyle başlamamızı şiddetle öneririm Maezza. Sadece bir dakika sürer."

"Eğer büyüsü tetiklenmemişse işe yarayacak mı?" Dante eğik kaşlarının altından Meryem'e bakar.

"Kanı hâlâ Şabbin, Majesteleri." "Peki.

Hadi şu işi halledelim."

Başını sallıyor. "Biraz daha yaklaşmanız gerekecek, çünkü büyüyü iki elinize de yapmam gerekecek."

Dante'nin duruşu sertleşiyor. Beni kendine ait kılmak için duyduğu tüm arzuya rağmen, büyücüye fazla yaklaşımdan çekiniyor gibi görünüyor.

Meryem'in birazdan sihirle kızaracak ince parmaklarına bakarken, bu istenmeyen evlilikten bir çıkış yolu bulmak için beynimi zorluyorum. Aklıma gelen tek şey bayılmak. İdeal değil ama Sybille'in aylıklarının ilk kez aldığı anda Phoebus'un bir patates çuvalı gibi yere yığıldığını ve elbisesinin arkasını lekelediğini hatırlıyorum. Sybille'in alt bölgelerinde demirle açılmış bir yara yüzünden ölmek üzere olduğunu düşünmüştü. Gözleri yuvalarından fırlamış ve vücudu çok pişmiş bir erişte gibi gevşemişti.

Beyin sarsıntısı geçirmek istemesem de, nefes nefese "Kendimi iyi hissetmiyorum" diye ekleyerek devam ediyorum.

Yere düştükten sonra ölü taklidi

yaptım. "Kalk, Fal."

Hayır. Hayır. Asla. Çürümüş dişlerin iğrenç kokusu yüzüme yayıldığında, ekstra ölü taklidi yapıyorum.

"Fallon'un bilinci yerinde değilse Meryem ayinleri gerçekleştirebilir mi?"

Öfke beni sarsıyor, azı dişlerimi sıkıyor ve köprücük kemiğimde öfkeli bir kızarıklık yaratıyor.

"Evet," diyor Meryem.

Cadalozun canı cehenneme. Sadece taç fetişi ve ağız kokusu olan bir psikopatla evlendirilmekle kalmayacağım, aynı zamanda kafamdaki yeni şişlik de boşa gitti.

Eller omuzlarımın altından geçiyor ama yerini başka bir el alıyor; daha kısa, nasırlı parmakları olan bir el. "Onu ben tutarım Maezza. Ellerini serbest bırakman gerekecek." Elbette beni kurtarmaya gelen Justus Rossi olacak. Ne de olsa beni kralıyla evlendireceği için çok heyecanlı.

Dante benden değerli bir özgürlüğü daha çalarken gözlerimi ona bakmanın acısından kurtarmak için bile olsa, bez bebek rolünü bir süre daha sürdürmek istiyorum ama göz kapaklarım kapanıyor.

"Ah. Daha iyi hissediyor musun, Moya?" "Hayır," diye ısırdım.

Bir aptala dönüşmüş gibi bakarak sorar: "Benim olmaya hazır mısın, Yılan-şarapçı?"

Başımı eğiyorum ve Nonna bana purelings'i kışkırtmamayı öğretmiş olsa da, "Asla senin olmayacağım" diye tıslamaktan kendimi alamıyorum.

"Kendimi yeniden ifade etmeme izin verin." Dante'nin mavi gözleri düşmanca parlıyor. "*Kanının* benim *kanım* olmasına hazır mısın?"

"Benim kanım işe yaramaz, bu yüzden gondolunuzu ne yüzdürürse yüzdürsün."

Dikkatini tekrar Meryem'e yöneltirken şakağının yanındaki deride bir sinir kıpırdanıyor. "Devam et, *strega*."

"Kendi avucunu ve Fallon'unkini kes, sonra ellerini birleştir ki kan kanla buluşsun."

Dante kanlı bıçağı bana doğru getirmeden önce elinin içini hızlıca kesiyor. Parmaklarımı yumruk yapıp arkama yapıştırıyorum.

"Avucun."

Başımı sallıyorum.

Dante kolumu tutuyor ve elimi kendine doğru çekerken omzumu yuvasından çıkarıyor. "Parmaklarını kırdırtma bana. Ya da Antoni'ninkileri."

Boğazımdan zayıf bir nefes çıkıyor ve parmaklarımı açıyorum. Bıçağı derimin üzerinde hızla ilerliyor. Bir geminin arkasındaki dümen gibi, etim parçalanıyor ve kışlık taytın dikişinden daha geniş olmayan bir kan çizgisi sızıyor.

Dante kılıcını kınına geri sokmadan hemen önce Meriam işaret parmağıyla başını sallar. "Lütfen derimi delin, Majesteleri."

Peri, sanki onu kandırmasını bekliyormuş gibi uzattığı parmağını inceler.

Öyle olması için dua ediyorum.

Sekiz

Dante kılıcının ucunu ona doğru kaldırır, parmak eklemleri silahının kabzasını tutmasını engellemek istercesine gerilir. Ama Meriam kılıcını çalmaya çalışmıyor. Sadece kan köpürene kadar parmağını keskin uca bastırıyor.

Göz kapaklarımın ardında biriken yaşlar dışarı akıyor. *Senden nefret ediyorum Bronwen. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki. Umarım Lore senin içini boşaltır.*

"Şimdi el ele tutuşun ve yaklaşın." Meryem başını tahtının kolçağında duran eline doğru eğiyor ve kumral yelesi sivri omzunun üzerinde dalgalanıyor. Uzunluğuna rağmen Şabbin, yıkanmaya ve doyurucu bir yemeğe muhtaç bir dilenciye andırıyor.

"Bu bir numara!" Dante elimi tutarken kekeliyorum. Kaşlarının arasında bir oluk oluşuyor.

"Rossi?"

"Bu bir numara değil, efendim. Pazarlık yapacağıma yemin ederim ama pek bir işe yaramaz." Sıkıntılı zihnimin bir köşesinde az önce söylediklerini düşünüyorum.

Ne demek istiyor, pek işe yaramaz mı? "Lastra, generali tuzla besle," diye emrediyor Dante.

"Kendimi tuzla besleyebilirim." Justus, duruşmam için Isolacuori'ye getirildiğim gün bana uzattığı altın enfiye kutusunu ceketinin cebinde arıyor. Kapağına gömülü yakutlar parıldıyor, başparmağıyla açıp birkaç tanesini çıkarıyor.

Justus onları yuttuktan sonra Dante sorar, "Bu bir numara mı Rossi?"

Dante'nin sertleşmiş yüzüne bakıyorum; hem çok iyi tanıdığım hem de hiç tanımadığım bir yüz. Dilimde pek çok soru dolaşıyor, ilki: *Beni kullanmak için ne zamandır plan yapıyorsun?*

"Bu bir numara değil Maezza. Benim Meryem'e bağlı olduğum gibi sen de torunuma bağlı olarak bu kasadan çıkacaksın."

Bağırmaya başlıyorum, sesimin taşların arasından geçip bir iyilikseverin kulağına ulaşması için dua ediyorum. Belki Rossi'nin hizmetkârlarından biri.

..

General sırtıma yanaşıyor ve avucunu ağzıma dayıyor. "Bölme Fallon."

Beni Meryem'e doğru iterken, "Kaka yap!" diye bağırıyorum. *Yapma* demeye çalıştığımı anlaması için dua ediyorum. Tanrım, ya onu cesaretlendirdiğimi düşünürse? Elimi Dante'ninkinden çekmeye çalışıyorum, ama tenim nemli ve kanla kayganlaşmış olsa da, onun gücüne denk değilim. "Hay aksi, Meeyam, don't go froo-"

"Tanrı aşkına Rossi," diye homurdanıyor Dante. "Torununu kontrol et."

Meriam kanayan parmak ucunu serçe parmağımın kenarına getirdiğinde tüylerim diken diken oluyor ve iliklerime kadar işliyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum Justus'un avucuna karşı. "Hayır."

Benden yayılan gücün sarsıntısı ciğerlerimi sarsıyor ve göğsümü ağrıtan keskin bir nefes çekiyorum.

Birlik ve güç hakkında şabbin sözleri söyleyerek, parmağını Dante'nin ellerinin etrafında dolaştırmadan önce parmak eklemlerimin tepeleri ve vadileri üzerinde gezdiriyor.

Titriyorum. Deşsetle. aresizlikle. Öfkeyle.

Lore'u düşünüyorum, eşinin başka bir erkekle evli olduğunu öğrendiğinde hissedeceklerinin yanında benim hissettiklerimin ne kadar sönük kalacağını. Dante'nin kalbini söküp atacak.

Justus boştaki kolunu belime dolayarak beni dik ve sabit tutuyor, beni yeni karısının yaşam özünün tenimdeki nahoş sızısına ve yaramın Dante'ninkiyle birleştiği yerdeki keskin yanığa katlanmaya zorluyor.

Meryem büyülü sözlerini mırıldanmaya devam ediyor, ikimizin de ellerine kan bulaştırmaya devam ediyor. Son bir kez, umutsuzca çekmeye çalışıyorum ama büyükbabamın kısıtlaması ve Dante'nin sarsılmaz tutuşu arasında çabam nafîle.

Bunu neden yaptığımı anlamıyorum. Bu onu bir şekilde tahtından indirecek mi?

İşaret parmağını çizdiği çizgiler arasında döndürerek hepsini birbirine bağlıyor ve bu büyüünün yapıldığının hiç görmemiş olmama rağmen, ne zaman yapıldığının biliyorum.

Bitti. Ve kanı gözeneklerime girip yok olduğu için değil, kaderimi mühürleyen bu ... bu ... karıncalanmanın avucumun içinde yarıştığını hissettiğim için.

Ciğerlerim sıkışıyor, sanki suyun altında nefesimi tutuyormuşum da tuttuğum şey bir çığlıkmiş gibi. Çılgınca bir çekişle sonunda Dante'den kurtuluyorum.

Peri Kralı elini kaldırıp yüzünün önünde döndürüyor, benim gözlerim şaşkınlıktan irileşirken Peri Kralı'nın gözleri önce şaşkınlıktan, sonra da karışık kanlarımızın lekesinin altındaki birbirine kenetlenmiş halkaların dövmesini görünce çaresizlikten irileşiyor. Elimi ters çeviriyorum ve aynı koyu halkaların benim tenimi de lekelediğinden emin oluyorum.

Öfke kirpik çizgimi kayganlaştırıyor, yeni markamdan daha sıcak, gözyaşlarımın tuzlu damlalarından daha ıslak. Bir yüzükten kurtulabilirdim ama bir dövme. Dante'yi öldürene kadar, aramızdaki bağı hatırlatıcısı tenime kazınacak.

İyi tarafından bakarsak -çünkü evet, her zaman iyi yanlarını bulmaya çalışırım- Justus'un dövmesinin anlamını şimdi anlıyorum ve bu bir kalkan değil. Bu adam çekeceğı acıyı kavrayamaz. Onu sihrimle parçalara ayıracağım ve sonra onları ezeceğim.

"Bitti mi?" Dante nefes verir.

"Evet." Meryem'in sesi beni rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Şimdi geri çekil de torunumun bağlarını çözmeye çalışayım."

"Teşebbüs mü?" Dante işaretli elini indirir.

"Bunu zaten konuşmuştuk Maezza. Lorcan olmadan, Şabin tarafı Karga tarafıyla çok fazla karışırsa, büyümü parçalara ayırmayı başaramama ihtimalim var."

"Ve size Ríhbiadh'ı dahil etmenin mümkün olmadığını zaten söyledim."

Meriam sihrimi çözmek için Lorcan'la çalışmayı mı önerdi? Parmağını bile kesmeden onu öldüreceğinin farkında değil mi?

Oh, Tanrım. Onu, onu öldüremeyeceğı konusunda uyarmalıyım, çünkü onu öldürmek beni de öldürür.

Dokuz

A Dante geri çekilirken nefesimi düzenlemeye çalışıyorum ama faydası yok. Kalbim çok hızlı çarpıyor, her kasımı kasıyor.

"Boynundaki danteli çöz." Meryem'in sesi bakışlarımı tekrar onunkine çekiyor. "Kalbine erişmem gerekiyor."

Tüylerim diken diken oluyor, botlarımı mahzenin obsidyen zeminine sabitliyorum. Büyü istiyorum ama aynı zamanda yaşamak da istiyorum. Cadiya kalbime erişim izni vermek tehlikeli hissettiriyor.

Ya durdurursa?

Ya hayatlarımızın bağlı olduğu hakkındaki konuşması büyük bir yalansa? Ya-

Bir el boynumdaki bağları kavıyor ve çekiştiriyor. Kahverengi parmakları Dante'nin altın zırhının altına giydiği ceketin beyaz koluna, sonra daha yukarıya, sert çeneye ve soğuk gözlere kadar takip ediyorum.

"Dokunma bana," diye hırlıyorum.

Dante bana bir bakış fırlattı. "O zaman tepki ver, moya." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Meryem parmaklarını havaya kaldırıyor ve beni bir kez daha onun erişimine sokacak tek adımı isteyerek atmamı bekliyor. "Benden korktuğunu biliyorum Fallon, ama bana güvenmelisin."

Homurdanıyorum.

"Bu benim son uyarım olacak, *Strega*. Bir daha Şabbın dilinde konuşursan dilini keserim."

Merda. Dante'nin çıkardığım sesi yakalamaması için dua ederek bir tapınak faresi kadar sessizleşiyorum. Çığlık atan sesi: *Yılan-şarapçı akıcı bir şekilde*

Shabbin! Köprücük kemiğimi ovuşturuyorum ve tamamen Meryem'e odaklanmış olan Dante'ye bakıyorum.

Gözlerimi gidebildikleri kadar yana çevirip generalin al kaşlarından birini kaldırdığını yakaladığımda, onun umursamazlığı karşısında duyduğum rahatlama azalıyor. Yanaklarım alevlenerek dikkatimi Meryem'e geri veriyorum.

"Affet beni." Avucunu havaya kaldırıyor ve ancak o zaman onun da korkunç bir dövmeyle sahip olduğunu fark ediyorum. "Lucin ve Shabbin'i karıştırıyorum. İki dil de kafamın içinde aynı gibi geliyor." Havaya kaldırdığı parmaklarını germek istercesine açıyor.

Sırtındaki yanan Lucin arması, yağla kaplanmış gibi parlayan parmak uçlarından sekiyor. Kanını beş parmağına da yaydığını sanıyorum ama gözlerini kısarak baktığımda parlak lekelerin kabarcıklar olduğunu görüyorum. Muhtemelen yıllarca iğnelenmenin sonucu. Beni bekleyen şey bu mu? Yeni nasırlar mı? İşte buradaydım, eskilerini döktüğüm için çok heyecanlıydım.

"Fallon'a neden onun kalbine erişmem gerektiğini açıklıyordum."

Bu kez etrafıma bakıyorum, Dante'nin tepkisini bekliyorum, hangi dilde konuştuğunu tespit etmek için bekliyorum.

"Bluzunu çıkar, moya." Kir ve bordo damlacıklarla kabuk bağlamış kumaşı başıyla işaret ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, bana dayattığı yeni unvandan da en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Başımdan çıkarmaya çalışmayınca, siyah kılıcını çıkarıp anahtar deliği yakasından tutuyor ve bıçağını aşağı çekerek gömleğimi yırtıp altındaki sütyeni parçalıyor. Neyse ki sütyenim yırtılmıyor ama bu, nabzımı hızlandıran yeni öfke dalgasını köreltmeye yetmiyor.

"Yeraltı dünyasının nesi var senin?" Her şeyin ortaya çıkmasını engellemek için gömleğimin yıpranmış kenarlarını yumruklayarak tıslıyorum.

Meryem parmağını bana doğru uzattı.

Ona gitmediğimde, Justus ayaklarım artık yere değmeyecek şekilde beni kaldırıyor ve bedenimi, parçalanmış bluzumun saçaklarını nazikçe çekiştiren karısına yaklaştırıyor.

"Büyü Şabin dilinde söylenmeli. İlahiye başladığımda kimse sözümü kesmemeli, yoksa büyüü bozarlar." Meryem bunu söylerken Dante'ye bakıyor, açıkça onu kastediyor.

Çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor ve çenesi bir çapa zinciri gibi tıkırdıyor. "Tamam. Devam edin. Justus, söylediği her şeyi takip etmeye çalış."

"Fallon, beni hor gördüğünü biliyorum ama kan bağı gerekliydi. Yemin ederim her şeyi açıklayacağım ama önce sana yirmi iki yıldır senden sakladığım hediye vermeme izin ver."

Ona ters ters bakıyorum.

"Buradan kaçmak için sihrinize ihtiyacınız olacak."

Ona güvenme konusundaki isteksizliğim o kadar güçlü ki kalbimin ritmini sarsıyor. "Eşini tekrar görmek istemiyor musun?"

Bunu sihrimi istediğimden daha çok istiyorum. "Güven bana, sevgilim."

Az önce beni çılgın bir periye bağlayan cadıya güvenebilir miyim? Şabbin'de ortaya çıkmasından korkarak yüksek sesle *düşünmediğimi* söyleme dürtüsüne direniyorum. Yine de, mucizelere inanmayı aylar önce bıraktığımdan, kaçmak ... hayatta kalmak için büyüye ihtiyacım olacağının farkındayım. Sonunda gömleğimi bırakarak Meryem'in kanlı parmak uçlarının kalbime ulaşmasını sağlıyorum.

Durmasa iyi olur.

İşaret parmağının ucu etimle buluştuğu anda, kan bağı sırasında hissettiğimden bin kat daha güçlü bir sarsıntı kalbime çarpıyor ve kalbim sıkışıp sertleşiyor.

Ve sertleşir.

Hiçbir ritim tenimi titretmiyor.

Etrafımı saran altın donuklaşırken ve Peri ateşinin parıltısı kararırken, kafamın içinde bir düşünce fısıldıyor: Dante'yi kandırmamış olabilir ama beni kandırdı.

Seni aptal, aptal kız.

Dostumun yüzü göz kapaklarımı aydınlatıyor ve beni duyamasa da aramızda uzanan boşluğa mırıldanıyorum: *Affet beni aşkım.*

On

T Göğsümdeki kaslar o kadar hareketsiz duruyor ki, *işte bu, bu tanrının unuttuğu dünyadaki son anım* diye düşünüyorum.

Meriam'ın göreceğim son yüz olmasından nefret ediyorum. Justus'un hissedeceğim son erkek olmasından nefret ediyorum.

Dante'nin ölümüne tanıklık edecek olmasından nefret ediyorum.

En azından benim sihriime sahip olmayacak. Ölüm yatağında bile bir umut ışığı bulabilmem ne ironik. Ben ve lanet iyimserliğim. Belki de aşırı kötümser olsaydım, daha uzun süre hayatta kalabilirdim.

Bir sonraki hayatımda -eğer reenkarnasyon diye bir şey varsa- son derece alaycı ve olumsuz olacağım. Ve kimseye güvenmeyeceğim. Ve çok fazla *siktir* diyeceğim.

Arkadaşımin *tsk*'sını duyabiliyorum. Küfür etmemden nefret eder.

Oh, Lore. Henüz bilincimi kaybetmediğim için, var olmayan bağımız aracılığıyla onunla biraz daha konuşuyorum. Ona gidip kahramanlık yapmamasını söylüyorum. İntikam almaya değmem. ***Ancak Bronwen ve Meriam'ı öldürdüğünden emin ol. Ve Justus'u. Bronwen'in kehanetinin gerçek olma ihtimaline karşı Dante'yi öldürme.***

Muhtemelen yoktur.

Muhtemelen tüm söylediklerini, Lore'un beni katledilmek üzere dünyanın derinliklerine göndermek için bir plan yaparken derisini riske atmaması için söylemiştir.

İstediyini aldın, seni yaşlı kocakarı. Şimdi öl.

Hayatımın gözlerimin önünden geçmesini bekliyorum ama gözümün önünden geçen tek şey Meryem'in gözbebeklerindeki pembelik oluyor. Gözlerinin görüntüsü nasıl hâlâ bu kadar net? Kaşlarımı çatıyorum çünkü

Zihnim karanlık bir yer -aslında simsiyah- ama kasa yine altın renginde. Ve parlıyor.

Bu-bump.

Çenemi boynuma gömüyorum ve Meriam'ın tuval olarak kullandığı çarpan derime bakıyorum. Kalbim ne zaman yeniden atmaya başladı?

Nefesinin altında mırıldanmaya başlıyor, sonra mırıldanmasına yumuşak kelimeler ekliyor. Mırıldanana kadar bunun büyüünün bir parçası olduğunu düşünüyorum, "Fallon, beni dinle. Dinle ama seninle paylaştığım hiçbir şeye tepki verme ki diğerleri kulağına akıttıklarımın büyü olmadığını farkında olmasın."

Göz kırpıyorum.

Kirpikleri o kadar düşük ki yüksek elmacık kemikleri boyunca yayılıyor, siyah ve karga kanatları gibi kalın. "Shabbin büyüünü serbest bırakacağım ama başarısız olmuşum gibi davranacağız. Anladıysan bir kez yut."

Ölmemiş nabzım boynuma öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, boğazımı daldırmam saniyelerimi alıyor.

"Anlatacak çok şeyim var ve annenle başlayacağım. O ölmedi. Onu kurtardım ama etrafımızdaki herkesin onun öldüğüne inanmaya devam etmesi son derece önemli."

Kalbim, Marco'nun güneydeki o kader gününde Lore'da kullandığı toplar kadar gürültülü patlamadan önce hareketsiz duruyor.

"Anlaşıldı

mi?"

Yutkunuyoru

m.

"Anneni birlikte yarattığım adamla hiç evlenmemiş olsam da, daha önce bir kez evlendim. İlk Peri Kralı ile. Adını söyleyemem yoksa diğerleri anlayabilir, bu yüzden ondan C olarak bahsedeceğim."

Köprücük kemiğimin üzerinde kan izlerini hissediyorum.

"Annem çok öfkeliydi, ama eşin" -omzuma ulaştığında parmağını sarmalların arasından geçirip düz bir çizgi haline getiriyor- "benim için mutluydu."

Kanlı kıvrımlar nüfuz ediyor olmalı, çünkü altlarındaki deri sanki ateşle resim yapıyormuş gibi yanıyor. Ama geri kalan kısmım... geri kalan kısmım buz.

"Farkında değilseniz diye söylüyorum, o ve C. yakınlardı. Arkadaşın C. ailesi, bir çeşit amca."

Lore'u açık bir kitap olarak gördüğümünden değil, ama Meryem bana sihirli bir şekilde bağlı olduğum adamın tam bir mezar olduğunu fark

ettiriyor.

ona döndüğümde açmam gerekecek. Bu gece eve, onun yanına gidebileceğim düşüncesi zaten çılgın olan nabzımı hızlandırıyor.

Güneş doğmadan önce, sihre sahip olacağım. Bu hapisshaneden kaçmak için kullanabileceğim bir sihir.

"Sanırım sana C.'ye darbesinde yardım ettiğimi söylemiştir?" Meriam'ın saten gibi pürüzsüz sesi zihnimi şimdi ve buraya geri döndürüyor. "Ama şekil değıştirenlerin devrilmesinde tek payım obsidyen etkisinin kaybolmasına izin vermek oldu."

"Obsidyen *üzerinde* Şabin kanı kullanılmasına izin verdiğin gibi mi?" Ben daha ses çıkardığımın farkına bile varamadan kasma ağzımdan kaçıyor.

Onun gözleri büyüyor; benimkiler daha da büyüyor.

Merda.

Başımı çevirmeden gözlerimi sola kaydırıyorum ve Dante'nin mavi bakışlarının göğsümdeki kırmızı damlalara sabitlendiğini görüyorum. Rahatlamış bir nefes ciğerlerimi şişiriyor ama Justus'un beni daha sıkı kavraması nedeniyle dışarı çıkarken takılıyor. Dante sorumu kaçırmış olabilir ama Justus kaçırmadı. *Focá.*

"Konusmakla ilgili ne dedim Fallon? Konuşmamalısın. Tabii büyünü almak ve hikâyemin sonunu dinlemek istemiyorsan o başka."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, retorik sorusuyla yeterince azarlanıyorum. "C.'ye obsidyen lanetinden asla bahsetmemeliydim ama gençtim ve aşktan kör olmuştum; kulaklarıma doldurduğu tatlı yalanlarla sarhoş olmuştum. Beni kanım için kullandığını göremedim. Aşkının açgözlülükle lekелendiğini anlamamıştım. Ama annem anladı. Birlikteliğimi bitirmek için Luce'a gelmekle tehdit etti. C. onun hayatlarımıza müdahale etmesini engellemek için koğuşlar yaratmamı önerdi ve aptal bir kız olduğum için ona kulak verdim.

ülkem ile Luce arasında bir bariyer oluşturuyor."

Meryem, halkına ihanet etmenin cezası olarak altınla kaplanmış hareketsiz kalçalarını inceliyor.

"C. öldükten sonra, J.'nin babası benim gardiyanım oldu. O da karısı gibi zalim bir adamdı. Ancak o bu dünyadan ayrıldıktan sonra J.'nin annesi beni bu mahzenden Isolacuori'deki zindana taşıttı. Benim gitmemi istedi. A., J.'yi bakıcım olarak atadı. Lanetli bedenimin hiçbir şeye ihtiyacı olmamasına rağmen bana yiyecek ve içecek getirirdi. Özellikle sert geçen bir kışta bana yün bir battaniye getirdi."

Gözleri arkamdaki erkeğe dikilince yumuşuyor. Bu adamdan hoşlanıyor olamaz, değil mi?

"Beni yanlış anlamayın, adam benden ve temsil ettiğim her şeyden nefret ediyordu ama Shabbins'ten korkuyordu ve soğuk algınlığından ölürsem koğuşlarımın da benimle birlikte yok olacağından endişe ediyordu." İç çekiyor. "On yıllar boyunca, ikimiz de diğerine güvenmeden bir arada yaşadık. Bir keresinde A. büyü yaptırmak için beni aradı. Lanetimin beni büyüden kurtardığını iddia ettim. J. yalanımı anladı ama bunu bana söylemedi. Neyse ki A.'nın babasıyla o kadar kötü bir ilişkisi vardı ki sembollerimizi şekillendirmeyi hiç öğrenmemişti yoksa beni zorlayabilirdi. Ya da kendi elini denerdi."

Bir girdap daha ekliyor, bir çizgi daha. Kanı sütyenime damlıyor ve ipek kumaşı lekeliyor. Belki çok fazla şokta olduğum için, belki de vücudum onun kanını olduğu gibi tanıdığı için -kan yerine büyü- midem bulanmıyor.

"Birçok kez hayatıma son vermeyi denedim ama yaşamak benim cezamdı. Ancak tüm bedenim altına dönüştüğünde Kazanın bir sonraki aleme geçmeme izin vereceğini düşünmeye başladım, bu yüzden dönüşümümün daha hızlı olmasını diledim. O gece rüyamda Büyük Kazan'ı gördüm. Rüyamda bana bir Regio yaşadığı sürece lanetimin devam edeceğini söylüyordu.

"Ertesi gün, kader M.'yi kucağıma bıraktı. Daha doğrusu zindanıma. Çocuk birçok soru sordu, en çok da hayranlık duyduğu büyükbabası ve eksik bulduğu babası hakkında. Onu tahttan indirmekten açıkça bahsetmese de, tahtı umutsuzca istediğini anladım. Ben de ona koğuş taşının yerini göstererek tahtı verdim. Ona, o taşın sahip olanın tüm güce sahip olacağını söyledim."

Gözleri beyazlaşmasa da, Şabinler gözlerini ele geçirdiğinde Bronwen'inki gibi donuklaşıyor. Meryem'in durumunda, bu anıyı yeniden yaşayarak geçmişe gittiğine inanıyorum.

"Çaresiz olduğu için pazarlığımı kabul etti ve beni Isolacuori'nin en alt katına götürdü. Üzerinde hiçbir işaret olmamasına rağmen taşı buldum. Yaptığım ikinci büyük hatayı nasıl unutabilirdim ki? Ona taşı duvardan sökmesini söyledim ve güce aç olduğu için bunu yaptı. Taşı oydu ve yer sarsıldı. Sarsıntı o kadar güçlüydü ki taş elinden kaydı ve kırıldı. Nasıl da sevinmişim Fallon. Gardiyanlarımın sonunda gittiğini sanmıştım."

Gözleri sanki Marco Regio ile Isolacuori'nin ana kayasına geri dönmüş gibi uzak bir parıltıya bürünüyor.

"M. taşın kırıldığını iddia ederek pazarlığımızı iptal etmeye çalıştı. Ama taş düşürmüştü, bu yüzden onu çağırmakta bir sorun görmedim. Zaten babasını öldürmesi yönündeki talebim hırsıyla örtüşüyordu, bu da onun işine geliyordu."

Justus'un hâlâ kenetli olan avucunu dudaklarıma yapıştıran sert bir nefes çekiyorum.

"M. beni Isolacuori'nin nemli alt tabakasında terk etti. Tahtımda sıkışıp kaldığım için kaçmam konusunda endişelenmedi. Kalede olup biten her şeyi duymamı sağlayan bir mühür çizdiğim bir duvara yeterince yakındım. Kızımın gelip eşini serbest bıraktığını öğrendim ve Luce'yi çevrelemek için bir mühür çizdim. Hamileliğini öğrendim ve sonra da A.'nın düştüğünü öğrendim." Zarif boğazı bir yutkunmayla sallanıyor. "Son Regio da gittiğine göre altının eriyip ayaklarımın dibinde biriktiğini hayal ettim."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı, çünkü Marco bir Regio'ydu.

"Kendimi bu nefret edilen tahttan kalkıp taş ve su üzerinde özgürce yürürken hayal ettim. Shabbe'ye yelken açıp Kazan'a ve halkıma yalvararak onların affını kazanmayı. Affedilmek." Duyguları sesini kalınlaştırıyor, ta ki sesini çözmek için zorlanmam gereken sessiz bir törpü haline gelene kadar. "Ne hayaller kurmuşum Fallon."

Şaka yapmıyorum, seni çılgın cadı. Geri adım atmaya çalışıyorum ama Justus beni olduğum yerde sabit tutuyor.

"A.'nın bir varisi olduğunu ancak M. beni almaya geldiğinde öğrendim, başında tacı parlıyordu ve dudaklarının arasında küstah bir gülümseme parlıyordu."

Bakışları benim kral yaptığım, onun da beni tutsak ettiği prence takılınca kaşlarımla çatıldı. M.'nin A.'nın gerçek oğlu olmadığını mı söylüyor? "Bütün gece bekleyemeyiz, Meriam." Justus'un sesi bakışlarını geri çekti.

bizim yolumuz.

Bakışlarını bir süre daha diktikten sonra gözlerini göğsüme çizdiği kan kıvrımlarına indiriyor. "Lütfen onu serbest bırakın ve geri çekilin Generali, yoksa büyümin gidişatını engelleyeceksiniz." Kaçma niyetimi okumuş olmalı çünkü Justus beni serbest bırakır bırakmaz, "Eğer ulaşamayacağım bir yere çekilersen, Fallon sevgilim, sadece büyüğü alamayacaksın, aynı zamanda anneni de öğrenemeyeceksin. Ona ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Ne kadar alçakça, Meryem. Tabii ki Zendaya'nın başına ne geldiğini bilmek istiyorum.

"Muhafızlarımın Luce'deki huzursuzluk hakkında, eşinizin kargalarının sağa sola düştüğü hakkında gevezelik ettiklerini duydum. Kızımın Shabbe'ye sığınacağını biliyordum ama bunu yapmak için Kutsal Tapınak'a dönüp koğuş rününü çıkarması gerekiyordu. Bu kez J ile yeni bir pazarlık yaptım."

Köprücük kemiğime kan lekeleri çiziyor ve karalama mı yapıyor yoksa mühür bu kadar karmaşık mı diye düşünmeden edemiyorum.

"Beni Kutsal Tapınağa götürmesi ve Fae'lerin saygı duyduğu o altın putların arasına oturtması karşılığında anneni nerede bulacağını söyledim."

Tüylerim diken diken oldu. Justus ve Dante'nin kötü olduğunu düşünüyordum ama Meriam'ın yanında bu iki Faeri koro çocukları gibi kalıyor.

"Amacım kızımı tuzağa düşürmek değil, ona yardım etmektir."

Alay ediyorum. Gerçekten bu yılan saçmalığına inanmamı mı bekliyor? Altın beynini delmiş olmalı.

"Bana inanmazsan anlarım. Ne de olsa halkımı tecrit ettim, kızımı terk ettim, bana ait olmayan büyüü verdim ve büyük bir kralın saltanatını sona erdiren ve alçak bir kralinkini başlatan sırları ağzımdan kaçırdım."

Minimus'un güneş ışığıyla aydınlanan pullarının mükemmel bir kopyası olan parlak pembe gözleri, yüreklendirici olmaktan çok tedirgin edici bulduğum bir kararlılıkla sertleşiyor.

"Tüm bunlar için cezalandırılmış olabilirim, ama dünyanın geri kalanı da cezalandırıldı ve ben lanetimi hak etmiş olsam da, eşiniz, anneniz, babanız, Şabinler, hiçbiri sebep olduğum sefaleti hak etmedi."

Konuşması o kadar coşkuludur ki Dante'nin kaşlarının çatılmasına neden olur.

"Yirmi üç yıl önce her şeyi yoluna koymayı başaramadım. Kızıma beni bitirme şansı vermeyi başaramadım. Başarısız olmaktan bıktım, Fallon sevgilim, ama başarılı olmak için sana ihtiyacım var."

Benden *onu öldürmemi* mi istiyor? Onun hayatını büyüyle sona erdirirsem benimkinin sona ermeyeceği bir boşluk mu var? Bu yüzden mi sihrimi serbest bırakıyor? Onun hayatını söndürmek için kullanabileyim diye mi? Yani, ben onun ölümü için tüm duyuyorum. Bu birçok şeyi çözer.

Dante'nin Justus'a işin uzun sürmesiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Dikkatinin generalin üzerinde olmasından yararlanarak, "Seni öldürmek beni öldürmez mi?" diye mırıldanıyorum.

"Olurdu." Gülümsüyor ve dudaklarının kıvrımı öyle bir melankoliyle dolu ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Taleplerini yanlış mı yorumladım?

Şimdi *beni* öldürecek mi?

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirerek dudaklarımı kıpkırmızıya boyuyor. "Kutsal Tapınak'taki o gün, kızımın benim hayatıma son vermesini planladığım gün.

Bana bir kez baktı ve hayatlarımızı birbirine bağlayan o büyüü yaptı. Üç hayatımızı. Yani beni öldürürsen, onu da öldürmüş olacaksın."

On bir

M Karnım zonklayan göğsümdeki yakut desen gibi düğümlenene kadar çalkalanıp duruyor. Evet, Meriam annemin hayatta olduğunu söyledi, ama şimdi, Yaşadığına dair kanıtım var.

O kadar şaşırdım ve rahatladım ki nefesim kesildi. Ya da denedim. Dudaklarım ayrılmıyor. Aman Tanrım, onları büyüyle mi kapattı? Lanet olası cadı beni felç etti! Eminim kıkırdamaya başlamak üzeredir; kıkırdamayı hak ediyorum. Ne de olsa onun kan ağına düştüm.

Ama Meriam kıkırdamıyor; iç çekiyor. "Bağışla beni sevgilim, ama ne masalım ne de senin bağını çözmem bitti."

Göz kapaklarım biraz daha yukarı kalkıyor. Ne güzel. Tüm vücudumun kontrolünü kaybetmedim.

"Büyükannem derdi ki, *ölümsüzler plan yaptığında Kazan güler*. Sonunda bu sözün anlamını Tapınak'ta annenin bizi bağladığı o gece kavradım. Hatasını fark ettiğinde, benim onun düşmanı olmadığımı anladığında, büyüü değiştirmek için çok geçti çünkü seni arkadaşının rahmine itmişti ve kanın artık Peri taşıyıcına bağlıydı. Üvey kızım artık gerçeği biliyor. Yeni kocam senin yakalanma şartlarını görüşmek üzere bir araya geldiklerinde elinden geleni yaptı."

Meriam Justus'un *her şeyin* içinde olduğunu mu söylüyor? Gözbebeklerim, Meriam'ın parmağının suda giden bir gemi gibi tenimde süzülmesini izleyen ve sonra tekrar ona doğru dönen erkeğe doğru kayıyor.

"O tapınaktaki herkes annenin çocuğunu kaybettiğinden o kadar emindi ki, karnı şişmiş ve bolca kan kaybetmişti. Benden başka kimse seni başka birinin rahmine koyduğunu fark etmedi."

Gözlerini kapatıyor ve bir damla gözyaşı -*gerçek* bir damla gözyaşı-solgun yanağından aşağı süzülüyor.

"Ayrı hücrelere kapatılmıştık. Annen o zindanda delirdi. Çılgınlıkları gece gündüz taş duvarlarda yankılanırdı. Çok acı vericiydi. J.'ye onu sakinleştirmeme izin vermesi için yalvardım ama yine de bana tam olarak güvenmedi ve bizi aynı odada tutmayı reddetti. Diğer gardiyanlardan duyduğuma göre kulaklarına iyileştirici kristaller takıyormuş ve büyüsü geçince değiştiriyormuş. Bu küçük bir iyilikti ama asla unutmadım. Tıpkı o yün atkı gibi. Çoğu Faeri gibi J. de yanlış yönlendirilmiş ve yanlış bilgilendirilmişti ama özünde, kalbinin derinliklerinde iyi bir adamdı."

Homurdanıyorum ve sesim öğürüyormuşum gibi çıkıyor.

"Peri Krallığı'na sadık kaldı çünkü saf kan olmayanları Mareluce'ye atmak yerine terörize edecek ve onları karada öldürecek birinin yerine geçmekten endişe ediyordu."

Boğulmak daha iyi bir kader değil Meriam.

Gülümsüyor. "Büyükbaban-"

Büyükbabam değil.

"- Shabbe'de daha iyi bir yaşam şansı vermek için insanları tahta üzerinde yürüttü."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve evet, gözümün üzerindeki kahverengi saç kavisi, işe yaramaz dudaklarımın aksine bolca kıpırdayabiliyor.

"Yılanların her Peri kurbanını kıyılarımıza kadar yüzdürdüğünü açıklamış olabilirim."

Tarif ettiği adamı, birlikte büyüdüğüm korkutucu generalle bağdaştırıramıyorum. Aynı kişiden mi bahsediyoruz?

"Annenin hayatta kalmasının sebebi o adam. Senin doğduğun gün, Z. bunu hissetti ve tırnaklarını sökene kadar prangalarını tırmaladı, sonra da yalvarışları M.'nin Yuletide cümbüşünden J.'nin kulaklarına ulaşana kadar kanlı bir çılgılık attı. Kendini o kadar tüketmişti ki, J. onun gevşek bedenini benim hücreme taşıdı."

Sanki şeklini hafızasına kaydetmek istercesine çenemin keskin hatlarını çiziyor. Parmağı kanla kaplı olmasına rağmen, ben ... İğrenmedim.

"O gece, kızımın acısına son vermek için aklıma gelen tek şeyi yaptım." Bir gözyaşı daha yanağından aşağı süzülüyor. Çenesinden süzülüp som altından kucağına düşüyor. "Onu özgür bırakmak için."

Sen ne yaptın? Soru dar boğazımdan yukarı fırlıyor ama daha mühürlü dudaklarıma çarpamadan kül oluyor. Tekrar aşağı süzülürken, kelimeler boğazımda düğümleniyor, sonra da kavurucu nefeslerimde boğuluyorum. Göğsüm, derimden damarlarıma sıçrayan bir ateşle yanıyor, ciğerlerime nüfuz etmeden önce onları alevli yağ gibi hissettiren şeyle doyuruyor.

"Nefes al, sevgilim. Yanık azalacak. Nefes al. İşe yaradığını bilemezler." Kışın Mareluce'den kalkan sis gibi uhrevi bir sesle, "Nefes al kızım," diye ekliyor.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Başımı yukarı eğmeye çalışıyorum ama boynum olduğu yerde kilitli kalıyor. Demirhaneye beslenen çelik bir bıçak gibi, ateş omurgamı kasıp kavuruyor, omurlarımın her birini sanki inmek üzere olan acı çekici için sıvılaştırmak istercesine kavuruyor. Dişlerimi sıkarak boğazımı yırtmakla tehdit eden çığlığı geri püskürtüyorum.

"Sakin ol." Meryem parmaklarını dudaklarıma doğru kaldırıyor ve tam da gücünün darbesi gelirken parmaklarının dikişini daha fazla kana buluyor. Yoksa benim gücüm mü?

Kime ait olursa olsun, acımasız ve amansız, kuyruk kemiğimden kafatasıma kadar omurgama vuruyor, boğazıma bir çığlık itiyor ve bu çığlık sıkıştığım dişlerimin arkasına gürültüsüzce çarpıyor.

"Hissedebiliyorum. Neredeyse bitti." Kanlı parmak uçlarını yanaklarımda gezdiriyor, çektiğim acının izlerini sürüyor. "Neredeyse bitti."

Yumruklarımı sıkmaya çalışıyorum ama dudaklarımdan daha fazlasına büyü yapmış olmalı çünkü falankslarım bükülmüyor. Tenimin altında dalgalanan ateş kalbimi sardığında, gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor.

Glacin denizinin körfezlerine dalmak istiyorum.

Kabarcıklı basıncı serbest bırakmak için derime bir hançer saplamak istiyorum.

Meryem'in büyüğü içimi küle çevirmeden önce etimi soymak istiyorum.

İstiyorum . . .

Ağrı kesilir.

Ateş geri çekiliyor.

Yanık, kanımı harekete geçiren ince bir sızlamaya dönüşüyor. Bir yabanıl kadar çok işaretle süslenmiş çıplak göğsüme bakıyorum, tenimin parlamasını bekliyorum ama Meryem'in kanının girdaplarının altında her zamanki gibi buğday rengindeyim.

Bu kadar değişmiş hissedip bu kadar sıradan görünmek ne kadar tuhaf.

"Seni Şimdi felçten kurtaracağım." Konuşması yavaşlar. "Bağları çözme büyüm başarısız olmuş gibi davranmayı unutma." Meryem'in bitkin düşmesine Şaşmamalı. Kanının çoğu Şu anda vücudundan çıkmış durumda. "Ve Fallon, sevgilim... benden nefret etmeye devam etmeyi unutma."

Sihirsiz rol yapmak çocuk oyuncağı olmalı. Ne de olsa mühür çizmek hakkında hiçbir Şey bilmiyorum. Kötü niyetli bir adam tarafından kullanılan ve diğerleri tarafından yanlış anlaşılan bir kadından nefret ediyormuŐum gibi davranmak ... işte bu bir başarı olacak.

Omzumdaki Şeytan parmak uçlarında kulağıma yaklaşıyor ve susuyor: *Ya seni beslediği tek Şey yalanlarsa? Bu senin gibi saf bir kızın yalanlara ilk kanıŐı olmazdı.*

Zihinsel olarak Őeytanı omzumdan atmama ve iyi bir önlem için onu botumun altında boğmama rağmen, sözleri ... iltihaplanıyor. Meriam'ı soy ağacıma bağlamak için acele etmeyeceğim ama mahkûm arkadaşım Őüphenin faydasını hak etmiyor mu? Ne de olsa, zayıf olmamı isteseydi beni bir silaha dönüŐtürmesi mantıksız olmaz mıydı?

Ayakkabımın tabanının altından küçük bir fısıltı yükseliyor: *Ya seni silahına dönüŐtördüyse?*

Çizmemi biraz daha düzleŐtirmek yerine, üzerinde kayarak Şeytanın omzuma doğru yükselmesine izin veriyorum, çünkü etrafımdakiler yerine tanıdığım Şeytan tarafından yönlendirilmeyi tercih ediyorum.

On iki

M eriam soğuk başparmağını dudaklarımda gezdirdikten sonra göğsümdeki karmaşık deseni kesiyor. Başını sallayınca bıkkın bir hırıltı.

"Ne?" Dante'nin duruşu o kadar sertleşir ki omuzları altın plastrondan sert açılarla dışarı çıkar. "Ne oldu?"

Meryem dudaklarını düzleştiriyor. "Yaz mevsiminde olduğumuzu ve şafağın erken sökeceğini hesaba katmayı unuttuk." Titreyen elini başına götürüyor ve terden parlayan alnını sıvazlıyor. "Gelecek ay, ay gökyüzünü aydınlattığı anda çözülmeye başlamam gerekecek."

O konuştukça, büyüsünün görünmez bağları tenimden sıyrılıyor. Bana açmam için kanat vermemiş olsa da, sanki bir kozadan çıkıyormuşum ve uçmak için donatılmışım gibi hissediyorum.

"Biz mi?" Dante'nin gözleri şişer. "Suçu benim üzerime atma Strega! Eğer iki hafta daha yeraltında kapalı kalacaksak, bunun nedeni *senin* başarısız olman." Dante öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kılıcıyla onun altın tahtına vurur. Öfkesini göstermenin yanı sıra başardığı tek şey obsidyen kılıcını kırmak olur.

Ağzımda bir gülümseme belirliyor ama kimse görmeden onu kovuyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum. Yolda kıpkırmızı kıvrımlara çarpıyor ve ürperiyorum. Yırtık gömleğimin kalıntılarını kullanarak, kumaş göğüslerimi bağlayan bant kadar kızarana kadar kanlı pisliği siliyorum. Midem tekrar yuvarlanıyor ve bu sefer öğürüyorum. Damağımda safradan başka bir şey yok ve Tanrılar yakıyor.

İçimde bir bulantı dalgası daha kabarıyor ve belimden bükülerek kasanın zeminine midemin cılız içeriğini sıçratıyorum. "Can

Birisi kanı yıkayıp temizleyebilir mi?"

Katılan tek su Fae'si olmasa da, Justus Rossi beni mecbur bırakan kişi. Vücudumun etrafında dönüyor, ısıltılı avuçlarını çoktan havaya kaldırmış. Beni hortumla yıkarken, bakışları yüzümün her milimetresinde geziniyor. Dost mu düşman mı? Meryem aslında söylemedi.

Ona güvenebileceğinden değil, diye mırıldanıyor güvenilir şeytanım. Üzerimden yıkadığı kanın büyümü körüklediğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Spreyi yüzüme doğru kaldırdığında, gözlerimi kapatıp dudaklarımı mühürlüyorum ve Meryem'in büyüsünün kalıcı sıcaklığının üzerimden perçem perçem aktığını hissediyorum.

"Rossi, bu saçma kılıcı yapan demirciyi Filiaserpens'e attır ve Tavo'ya lanet Lucin Tacı'na layık silahlar yapabilecek birini bulmasını emret." Dante parçalanmış kılıcını beyaz mermerden bir büste fırlatır ve modelin kulağının ucunu koparır.

Kalbim sızlıyor, çünkü harap olmuş kulakçık bana annemin kulağını hatırlatıyor, Justus'un beni evlilik dışı doğurduğu için onu cezalandırmak amacıyla demir bir bıçakla kestiği kulağı. Artık Agrippina Rossi'ye ait olmadığımı bildiğine göre pişman mı?

"Yılan-şarapçı, kafesine geri dön!"

Bakışlarım kırık büstten ayrılıp Dante'nin üzerine düşüyor. Kafese kapatılmayı hak eden biri varsa, o da odur.

"Kafes yok. Uslu duracağım. Ben-" Neredeyse yemin edecektim ki, artık bağlarım çözüldüğüne göre pazarlıkçının tenine yapışacağını hatırladım.

Dante çirkin bir kahkaha atar. "Sen mi? Uslu durmak mı?"

"Maezza, bir öneride bulunabilir miyim?" Justus'un sorusu Dante'yi kasanın kapısında durdurur.

Justus'un beni desteklemesi için dua etmem aptallık mı? Eğer yaparsa, bu onun sadakati sorusuna cevap olur. Justus Rossi bize karşı değil de bizimle çalışsaydı ne kadar çılgınca olurdu değil mi? Tabii bu da neden ve ne zamandan beri sorusunu akla getirirdi.

"Bırak demirci yaşasın."

Justus Rossi'nin vicdan sahibi olmasını ummak buraya kadarmış.

"Obsidyeni demire kilitleyen kusursuz bir tasarım üzerinde çalışıyor-"

"Bana aptal mı diyorsun Rossi?" Dante'nin yumuşak konuşması havaya yayılıyor. Justus'un şakaklarındaki sinirler nasıl da zıplıyor. "Elbette hayır, Maezza."

Dante'nin sağı solu belli olmayabilir ama arzusu çok açık: Luce'yi kendine istiyor. Justus Rossi neyin özlemini çekiyor?

Amacı belli olmayan bir adam korkutucu bir düşman yaratır. Tek umudum, kurnaz bir kadın olduğu her halinden belli olan Meryem'in adamın neyin peşinde olduğunu biliyor olması.

Tanrılar. Meriam bizim tarafımızda olabilir. Justus kimin umurunda?

Ona doğru dönüp baktığımda, ağır gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum. Esnemediği halde, Dante'nin huysuzluğuyla zarar verdiği büst kadar solgun. Kimin yüzünü temsil ettiğini şimdi anlıyorum: Xema Rossi. Sanatçı, kadim Perinin yakıcı bakışlarını ve jilet gibi keskin kırışıklıklarını kusursuz bir şekilde yakalamayı başarmakla kalmamış, omzuna ölmüş evcil papağanının kusursuz bir kopyasını eklemiş - şimdiye kadar nefret ettiğim tek hayvan.

Dante tersler, "Tamam. Demirciyi hayatta tutun. Ama yeni birini eğitmeye başla." Justus başını sallarken, beni yırtık gömleğimden lekeli süet pantolonuma kadar inceliyor. "Fallon'a banyo yaptır ve onu ergenlik öncesi bir Racoccin erkeğine benzetmeyecek bir şeyler giydir."

Kekeliyorum. "Ben bebek değilim, Dante! Seve seve yıkanırım ama yıkandı." Gömleğimi kavrayıp kumaşı sıkarken Dante'nin boynunu hayal ediyorum.

Kasanın girişinde oyalanıyor, bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor. "Bir saniye bile yalnız bırakılmamalı."

"Elbette, Maezza."

"Bir şey daha var, Rossi. Kağıt getir. Hem de bolca. Önümüzdeki bir ayı Shabbin türünün bildiği tüm mühürleri öğrenmek için kullanmak istiyorum."

"Hemen parşömen ve mürekkep stoklayacağım."

"Mürekkebe gerek yok. Fallon'un kanını kullanacağım." Zalim bir gülümsemeyle dönerek kasadan dışarı çıkar. "Kaynağından taze."

Nabzım sıcıyor, katıksız bir öfkeyle tenimi dövüyor, ama sonra tekrar sıcıyor, bu sefer korkuyla. Eğer evlenirsek, Meryem'in büyüsünün işe yaradığını anlayacak çünkü benim büyümü kullanabilecek. Şabbin arkadaşına doğru bakıyorum ama onun bakışları Justus'unakilere kilitlenmiş. Konuşmasalar da aralarında bir şeyler geçiyor gibi.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı ki mırıldandı: "Endişelenme. Ona sadece hatalı sembolleri öğreteceğim."

İşaretler konusunda akıcı görünen Justus'a yan gözle bakıyorum.

"Ona doğru olanları öğretmemden mi endişeleniyorsun?" Justus entrikacı bir gülümseme yayar.

Göz

kırpıyo

rum.

Ona.

Meriam'da.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

Justus Shabbin'i anlıyor!

Ve Meryem ... gözünü bile kırpmıyor.

"Gel. Büyükannenin dinlenmeye ihtiyacı var." Meryem'in başı nihayet omzuna doğru eğildiğinde, Justus önümde adım atıyor, duruşu o kadar düzgün ki uzun at kuyruğu yürürken neredeyse hiç sallanmıyor.

Meryem'in göz kapakları yorgunluktan kapanırken, "O adama kanımın bir mililitresini bile vermeyeceğim," diye tıslıyorum.

Justus bana yaklaşımadan önce duruyor, o kadar yaklaşıyor ki bakışlarımı onunkilerle aynı hizada tutabilmek için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Lore ya da Dante kadar uzun boylu olmayabilir ama Justus Rossi yine de heybetli.

Kısık bir sesle, "Eğer reddedersen, Antoni'nin ölümüne imza atmış olacaksın. Gerçekten istediğin bu mu?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Tabii ki hayır." Daha

yüksek sesle, "O zaman Dante'nin mürekkep hokkası gibi davranacaksın." diyor. "Ne oyunu oynuyorsunuz, Generali?"

"Torunumun Luce Kraliçesi olarak kaldığı yer." "Ben senin-"

"Meryem ve benim düğüm atmamızla ilgili kısmı kaçırdın mı, Goccolina?"

Nonna'nın bana taktığı lakap dudaklarında iğrenç duruyor. "Bana asla öyle deme."

Justus'un gözbebekleri gerilir.

"Eğer Luce'yi benim aracılığımın yöneteceğine inanıyorsan, o zaman başka bir şeyle karşı karşıyasın demektir." Gülümsediğinde ekliyorum, "Özür dilerim. Şey mi dedim? Karga demek istedim. Bir Karga geliyor. Düşündüm de, iki tane, çünkü babam Lore'un seni ortadan kaldırmasına yardım etmekten başka bir şey istemeyecektir."

Justus'un gülümsemesi yayılıyor, kurnaz gözlerinin kenarları kırışıyor. Meriam'la evliliğinin, eşim ve babamın çirkin kalbini kanatmaktan alıkoyacağına mı inanıyor?

Sevincinin sebebi kafama dank edince kalbim sıkışıyor. Shabbin kanına erişimi var ve onu nasıl kullanacağını biliyor, sadece mühür çizmek için değil, aynı zamanda şekil değiştirenlerin hayatlarına son vermek için de.

"Ana dilinde konuşurken fısılda," diye mırıldanıyor, güçlü aksanına bakarak Şabin dilinde olduğunu tahmin ediyorum.

Kirpiklerim havaya kalkıyor. Konuşuyorum.

Şokumu atlattım. Şimdi yeni keşfettiğim yeteneğime hayret etmenin zamanı değil, ama *vay* canına, bu muhteşem.

Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Shabbin'i nereden tanıyorsun? Büyük ve iğrenç Xema Rossi gizliden gizliye büyücü mü ve benim gibi o da sana havadan mı geldi?"

"Kandan. Ana dil kanda gelişir. Benim konuşmama gelince, Meryem ve ben yıllarca birlikte olduk. Bir gün sana hikâyemi anlatırım." Kasa kapısına doğru adım atar.

Yüksek sesle ve Lucin'in diliyle, "Kendi kızının kulaklarını kesen bir adamın hikayesiyle ilgilendiğimi nereden çıkardın?" diye soruyorum.

Durur. "Ceres'in yaptığı bu mu-" Bir gölge yerde sürünerek Justus'un botunun yan tarafına dokunuyor. Yüzüne ulaşmasa da, yüz ifadesi sanki ulaşmış gibi kararıyor. "Agrippina Rossi ismi ve Faekind için bir utanç kaynağı. Tıpkı annesi gibi."

Gölgeler duruyor.

Justus geri çekilerek, "Cato, Yılan büyücüsüne en iyi sen tahammül ediyorsun gibi görüldüğüne göre, leş kokusunu tünellerimize daha fazla bulaştırmadan önce ona banyo odasına kadar eşlik et."

Muhtemelen şaşırmış olmalıyım ama aklım Cato varlığını belli etmeden hemen önce ağzından çıkan sözlerle takıldı.

Annemin kulaklarının ucunu kesen kişi olduğunu inkâr mı edecekti? Eğer niyeti buysa, eğer bir hiç içinse, o zaman öz anneme kim zarar verdi?

On üç

I Kasadan çıktığımda Antoni'nin büzüşmüş halini bulmayı bekliyordum ama karşılaştığım tek şey kanından oluşan kaygan bir su birikintisi oldu. Bu kan birikintisi

kararmış zemin, yağ gibi yapışkan.

Parmaklarım yumruk oldu. "Nerede o?"

"Onu taşıttım." Cato göz kapaklarını indirip görüntüyü engellemeden önce su birikintisini inceliyor.

"Onu nereye taşıttın?"

Göz kapaklarını kaldırmadan önce yüzünü bana doğru çeviriyor. "Bir odaya. Karyolalı."

"Yerin üstünde mi?"

İç çekiyor. "Hayır, Fallon. Dante'nin buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Bu tünellerde çok oda var mı?" 'Odama' giden koridorun karşısındaki koridora bakıyorum.

"Lütfen bana soru sormayın. Nerede olduğunuz hakkında size bilgi vermem yasak."

"Tarespagia'da, Xema Rossi'nin mülkünün altında olduğumuzu zaten biliyorum."

"Nasıl ...?" Ağzı yeniden düzleşmeden önce genişler. "Evet. Kasa." Bakışları Rossi amblemini taşıyan, artık kapalı olan altın duvara yöneldi. "Gel. Sana banyo odasını göstereyim."

Cato beni gözlediğim tünele götürüyor. Taş pürüzsüz, görünürde neredeyse hiç dikiş yok ve Cauldron bir tane arıyorum çünkü duvarlardan geçmek için mührü nasıl çizeceğimi bulana kadar, bir dikiş özgürlük ile esaret arasındaki farkı yaratabilir.

İşaretlerden bahsetmişken ... "Meryem nasıl oldu da kendini bir duvara fırlatmadı?"

"Hiçbirinin yakınında oturmuyor ama tahtını birine dayamayı başarsa bile Lorcan Ríhbiadh'ın bu kaleden çıkar çıkmaz onu öldüreceğini biliyor. Ve eğer o ölürse, sen de ölürsün."

"Belki de biri ona hayatlarımızın iç içe geçtiğini söylemeli?" Birisi derken, onu kastediyorum.

"Fallon, gerçekçi ol. O akbabanın herhangi birine açıklama yapması için tek bir nefes bile vereceğine gerçekten inanıyor musun?"

Arkadaşımın kötü şöhretine kıl oluyorum. "Lorcan çok sabırlı bir adamdır, Cato."

"Belli ki birkaç dakika içinde koca bir taburun kellesini uçurmasını izlememişsiniz."

"Peki ya sen?"

Cato'nun solgun yüzü, zayıf fener ışığında bile görülebilen bir kızarıklıkla benekleniyor. "Seninle böyle şeyler konuşmamalıyım."

"Gerçekten yapmalısın."

Elini saçlarının arasında gezdiriyor ve bazı telleri koparıyor.

"*Kralım* hangi taburu *yok* etti?" - "dostum" kelimesini "*kralım*" ile değiştirdim. "Lütfen, Fallon."

Kollarımı çıplak göbeğimin üzerinde, yıkık gömleğime attığım düğümün hemen altında kavuşturuyorum. "Bana Lore'un bir sürü askeri öldürdüğünü söyleyip sonra da beni ortada bırakamazsın. Ne zaman? Nerede? Ve ne sebeple? Ona saldırdılar mı? Hak etmeyen kimseye zarar vermezdi-" Nefesimi tutuyorum. "Kaçırıldığım geceydi, değil mi? Dante'nin mağaranın kapısını kapatmadan önce başını salladığını gördüm."

"Fallon. . ." Bakışları önce sağa, sonra sola kayıyor. "Şşş. Başımı belaya sokacaksın."

"Bana Luce'de olanlardan haber verdiğin için mi?"

"Evet. Savaş hakkında konuşmamalıyız."

"Savaş mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

Cato'nun duruşu sertleşiyor.

"Savaş başladı mı?" Midem sanki çamurla dolmuş gibi hissediyorum. Kollarımı çözüyorum ve yanımdaki duvara uzanıyorum.

"Evet. Barışı denedik. Ríhbiadh bizi geri çevirdi."

Cato'nun *biz* zamirini kullanmasından nefret ediyorum. Kendisini Dante'nin despotik rejimiyle ilişkilendirmesi. "Eminim ki Lore, ona geri gönderilmemde bir sakınca görmeyecektir."

Cato itiraz ediyor. "Neden o canavara geri dönmek isteyesin ki?"

Çünkü o benim canavarım, sanırım, ama Cato bunu anlamaz. Belli ki Dante tarafından beyni çok fazla yıkanmış, öyle ki buraya kendi isteğiyle geldiğine inanmaya başladım.

"Haklısın. Beni sömürmeye niyetli bir kralın esareti altında yaşamak varken neden bana saygı duyan bir kralın esareti altında özgürce yaşamayı tercih edeyim ki?"

"Dante seni kraliçesi yaptı. Bu büyük bir onur ve yanılmıyorsam onunla evlenmek senin hayalindi."

"Öyleydi. Geçmiş zaman. Sonra onun gerçek yüzünü gördüm." Son kısmı nefesimin altında ekliyorum, belki yakınlarda başka bir asker pusuda bekler ve sözümü hükümdarına anlatmaya karar verir diye. "Ve benimle evlenmek istemesinin tek nedeni büyülu kanımı kullanıp Lore'u kızdırmaktı."

"Kraliyet birliklerinin stratejik olduğunu sen de herkes kadar iyi biliyorsun. Lucin Kralı Shabbe ile ittifak kurmak istiyor, böylece koğuşlar yıkıldığında Luce nihayet huzura kavuşacak."

Onun çarpık dünya görüşüne homurdanıyorum. "Şabinlerin zaten müttefikleri var: Kargalar. Eğer Dante onları yok ederse, Lucinler'in bileceği tek şey dehşet dolu bir hayat olacak."

Cato azı dişlerini gıcırdatıyor. Diş minesinin alçak sürtünme ve tıktırtılarını, kalbimin öfkeli çarpıntısını duyabildiğim netlikte duyuyorum. "Büyükannen bu birleşmeyi duyunca çok gururlanacak."

"Kocasından ve onun ailesinden kurtulmak için büyük mücadele veren Nonna'nın, kendi kardeşini öldürten bir adamla istemeyerek evlendiğini görünce gurur duyacağını mı sanıyorsun?"

Kara kaşları eğildi. "Marco'yu Ríhbiadh öldürdü. Dante değil."

"Katillerini karıştırıyorsun, Cato."

"Ríhbiadh Marco'nun başını çıkardı ve dağa geri götürdü."

Binlerce peri ve Faeri bu katliama tanıklık etti."

Öfkeyle içimi çektim. Arkadaşlarım Dante'yle onun bu işe karıştığı konusunda çenelerini kapalı tutma konusunda bir anlaşma yapmış olabilirler ama ben yemin etmiyorum. "Justus'a kalbine bir hançer saplamasını emretseydim ve o da beni hoş görseydi, katil olarak kimi görürdün?"

"Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum Fallon, ama Dante Kızıl Karga'dan kardeşini iktidardan uzaklaştırmasını istemedi. Sen istedin."

"Sanırım Dante'nin o dağda olmadığını düşünüyorsun? Nerede olduğunu söylemişti? Tarespagia'da, evlenmesi gereken küçük Glacin Prensesi'ni becerirken mi?" Ona kur yapmaya geri dönmesini ne kadar isterdim.

Cato, "Bize kardeşinin gitmesini istediğine bizi ikna etmeye çalışabileceğinizi söyledi," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi? Ne kadar da zeki. Tahmin edeyim, size tuz yemini altında söyledi."

Cato'nun gri gözleri gümüşten çakmaktaşına dönüşüyor. "İçinde bulunduğun durumdan hoşnut olmamanı anlıyorum ama karalama kampanyası sana yakışmıyor Fallon."

"Duymadın mı? Artık hiçbir şey Crow Wench'in altında değil."

Burnunu kırıştırdı. "Kendine öyle deme."

"Oh, ben yapmadım; bu yeni takma adı yurttaşlarınız buldu. Crimson fahişesi ve Shabbin kaltağı gibi."

"Hangi yurttaşlar?"

"Keşke bilseydim, ama Dante ve Tavo onları bulup cezalandırmanın önemli olmadığını düşünüyorlar, bu yüzden kimlikleri bir süre daha gizemini koruyacak." Kalbim kinle çarpıyor, ta ki Eponine'in küçük mavi Tarecuorin evimin restore edilmesi için Nebban'a para teklif ettiğini hatırlayana kadar. Umarım güvendedir. Ve umarım babasını devirmesine yardım edecek benden daha iyi bir müttefik bulmuştur.

"Büyükbaban yakında bir elbiseyle dönecek. Sen yıkanırken yanında olmasını istemiyorsan acele etmeliyiz." Cato'nun sesi alçak ve gergin
-Hayal kırıklığıyla mı yoksa düşünerek mi?

İkincisi olması için dua ediyorum. Cato sadece nazik değil, aynı zamanda zeki de. Monteluce'de yaşananlara tuttuğum ışık beynine nüfuz edecek ve yanlış hükümdar üzerine bahis oynadığını fark etmesini sağlayacaktır.

Tekrar yola koyulduğumuzda, "Eponine ne olacak?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Nişanlısının başka biriyle evlendiğinden haberdar edildi mi?"

"Eponine babasıyla birlikte Nebba'ya döndükten sonra ..." Cato daha fazla kelimenin ağzından kaçmasını engellemek istercesine dudaklarını ovuşturuyor.

"Sonra mı?"

"Burada yıkanabilirsin." Bir kapıyı iterek açıyor ve ortaya başka bir obsidyen oda çıkıyor, bu oda *Sürahinin Dibi*'ndeki yatak odalarından daha büyük değil.

Mekânın ortasında bakır bir küvet duruyor. Yanında bir lazımlık, onun

yanında da içinde düzgünce katlanmış iki havlu bulunan bir raf.

"Havlular temiz. Su da öyle." Gülümsemeye çalışıyor ama dudaklarını pek tutamıyor. "Askeri kışladan çıkarabilirsin ama kışlayı askerden çıkaramazsın."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Hijyen içimize işlemiş durumda."

Ona yavaşça başımı sallıyorum. "Kışlayla sınırlı kalması çok kötü. Ordunun temizlik anlayışının Rax'a nasıl yardımcı olabileceğini bir düşünün."

Cato iç geçirme nezaketini gösterdi. "Savaş sona erdiğinde, kraliçe olarak ilk işiniz bunu yapmak olabilir."

Ülkenin dört bir yanında sürdürülen bu savaştan bahsetmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Keşke Şabbin gevezeliğim dille başlayıp dille bitmeseydi. Keşke bu dev tabuttan kaçmak için gerekli mührü bilseydim. Justus bunu bir daha çizdiğinde, onu bir şahin gibi izleyeceğim.

Cato nemli alana girmem için eliyle işaret ediyor. "Ben arkamı döneceğim." "Meriam büyümü uyandırmayı başaramadı. Gücsüzüm, Cato."

"Bu seni Luce'ye zarar vermekten alıkoydu mu hiç?"

Gülümsüyorum ve Dante'nin cehenneminde uyandığımdan beri ilk kez yapay değil.

"Ceres sana Raindrop yerine Havoc adını vermeliydi." Onun bu yorumu kalbime bir yumruk gibi indi.

Gülümsemem solarken Cato ensesini ovuşturuyor. "Onu tekrar gündeme getirmek ne kadar duyarsızca. Onu özlüyor olmalısın."

"İçtenlikle," diye mırıldanıyorum. Ve öyle de yapıyorum, her ne kadar şu anda bir duygu girdabını harekete geçiren Nonna'nın düşünceleri olmasa da; Marco'nun düştüğü gün Lore'un bana hediye ettiği vizyonun anısı.

Biyolojik annemi ilk kez gördüğüm gün.

O gün, annemin doğumunda fısıldadığı ve Nonna'nın benimsediği ismi konuştuğunu duydum ve bu ismi hafif boyumdan dolayı hak ettiğimi açıkladım. Ama adımın kökeni bu değildi. Fallon, Karga dilinde Yağmur Damlası anlamına geliyor, Goccolina'nın karşılığı.

Babamla North Tavern'de geçirdiğim kaygısız sabahı hatırlarken boğazımda şişen yumruyu yutkunarak bastırıyorum. O sabah yıllar önceymiş gibi geliyor.

Neden bana Raindrop adını verdin, Dádhi?

Gülümsemişti, bu da yüzünün tüm sert açılarını yumuşatmıştı. *Annen-o*

...

O...?

Gözlerini kapattı ve parmaklarını yumdu, ben de uzanıp yumruğunu kapattım ve onu kendime getirdim.

Kederin daha da parlattığı ışıltılı gözleri açılmış ve bana dikilmişti. *Annen dünyamızda fırtına gibi eseceğine inanıyordu. Öyle de yaptın, değil mi küçük yağmur damlam? Çok gurur duyacak.*

Lore ve benim aksime, babam onu tekrar görme umudunu hiç kaybetmemişti. Onu yakında geri alacağını düşünmek.

Meriam'ın onu kurtardığını düşünmek.

Ve evet, belki de kendini kurtarmak için bunu yapmıştı, ama gerçek şu ki annem hayatta. Onunla buluşmak için duyduğum sabırsızlık, her türlü endişe ve düşüncenin önüne geçiyor. Keşke nerede olduğunu bilseydim.

Meriam biliyor. Birden hokka olarak kullanılmayı dört gözle beklemeye başladım çünkü bu Meriam'ın huzurunda olacağım anlamına geliyor. Dinleyicimiz olup olmadığını nasıl soracağımdan emin değilim ama bir yolunu bulacağımdan eminim. Bir şeyleri kanatlandırmakta iyiyimdir.

Phoebus ve Sybille'in inancım karşısında gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum. Arkadaşlarımdan düşüncesi kalbimin kederle çarpmasına neden oluyor. Kirlenmiş gömleğimi çözerken, Gök Krallığı'nın dışına tek bir adım bile atmamış olmaları için dua ediyorum.

Cato kapıyı kapatmaya başlıyor ama duruyor. "Eğer dışarı çıkarsam, bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

Ona başımı sallıyorum, herhangi bir kelime söylemenin sözümü onun tenine bağlayabileceğinden ve ikiyüzlülüğümü ortaya çıkarabileceğinden korkuyorum.

"Çünkü bunu yaparsan Havoc, cezalandırılacak olan sadece Antoni olmayacak."

Ne yazık ki, sadık Cato'nun benim asiliğimin bedelini ödemek zorunda kalacağından hiç şüphem yok. "Hiçbir şey denemeyeceğim. Havoc artık bir şey mi olacak?"

Ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Sana yakışıyor."

"Nonna'nın bu yeni evcil hayvan ismi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum..."

Hâlâ uğruna yanıp tutuştuğu kadından bahsedilince adem elması titriyor. "Kuşkusuz bunu saçma bulacaktır. Söylediğim çoğu şeyi saçma bulur."

"Hayır, öyle değil. Nonna sadece ... daha yaşlı, Cato. Korkunç şeyler yaşadı ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı ama bu sadece kendini korumak için takındığı bir kabuk." Cato'ya Nonna'nın yeniden bir araya geldikleri anda ezebileceği hayaller verdiğimin farkındayım, ama umutla yaşamak daha iyi değil mi?

Umutsuzluk mu? "Bir Şabin erkeği için kabuğunu kırmadan önce gerçekten Şabbe'ye yelken açmalısın."

"Seni burada arkadaşsız bırakırsam bana zaman ayıracağını gerçekten düşünüyor musun?"

Karakterinin kararlı ve nazik kaldığını, hem beyninin hem de kalbinin yıkanmadığını görmekten memnunum. "Antoni elimde." Meriam elimde. Ve her şeye rağmen, Justus'a bile sahip olabilirim. Tabii ki diğer iki potansiyel müttefiki saymıyorum. "Luce'den çıkabilirsen Cato, git."

Kendini kurtar.

"Kraliyeti korumak için yemin ettim Fallon."

"Büyülü bir yemin mi?"

"Sihir her şey değildir."

Yani gerçekten kendi seçimiyle burada.

"Her neyse, huzur içinde yıkanın ama oyalanmayın. Ve sakın-" "Hiçbir şey deneme. Sana yapmayacağımı söylemiştim."

Antoni olmadan ve Shabbe'nin Zendaya'sının nerede saklandığını öğrenmeden yapmayacağım. Evet, *saklanıyor*. Eğer annem kendi iradesiyle saklanıyor olsaydı, babam canlandığı anda ortaya çıkardı çünkü onunla birlikte olmaya direnmesinin hiçbir yolu yoktu. Gömleğimi sıyrıyorum, sonra iç çamaşırlarımı çıkarmadan önce pantolonumu indiriyorum. Banyo suyu serin. Keşke Cato'nun elementi

Ateş.

Elimde ince bir kalıp sabunla kendimi suyun içine bırakırken, parmağımın ucunu ısıtarak kan akıtmayı düşünüyorum. Belki suya biraz damlatırsam ısınırdı. Ya başka bir şekilde etkilediyse? Ya suyu aside dönüştürdüyse? Ya kan akışını durduramazsam ve feci bir büyü yaparsam?

İç çekerek denemeye karar veriyorum ve temiz sudan en iyi şekilde yararlanıyorum. Cildimi ve kafa derimi ovaladıktan sonra durulanmak için köpüğün altına giriyorum. Banyo odası sessiz olsa da, su altında olmanın verdiği sessizlik gibisi yok. Başka bir Şabat özelliği mi?

Aklımdan bir düşünce geçerken göz kapaklarım açılıyor. Artık ölümsüz müyüm? Bir Shabbin'in olabileceği kadar ölümsüz mü?

Sonra kirpiklerim daha da kırışıyor çünkü banyomun üzerinde bir adam duruyor ve bana bakıyor.

On dört

I Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup doğruldum. "Beni görmek için bekleyemedin mi?"

Dante azı dişlerinin arasında ceviz öğütür gibi çenesini bir o yana bir bu yana kaydırıyor, kabuklarıyla birlikte. "Yalnız bırakılmamalıydın."

"Sen yıkanırken seyircilerin olmasından hoşlanıyor olabilirsin ama ben hoşlanmıyorum." "Çık dışarı."

"Önce sen."

Çömeliyor, uzun parmaklarıyla bakır küvetin kenarını kavırıyor. "Ne kadar bencil bir kız. Küçük denizcini hiç düşünmüyor. Brambilla, bana getir-"

"Hayır." Kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra ayağa fırlıyorum ve kendimi bu adama göstermekten nefret ettiğim kadar ondan emir almaktan da nefret etsem de, dediğini yapıyorum. Havlu askısının önünde durduğu için başımı askıya doğru eğiyorum. "Majesteleri lütfen bana bir havlu verir misiniz?" Yumuşak ses tonum Dante'nin zaten asabi olan yüz ifadesini daha da sertleştiriyor.

Raftan aldı ama bana doğru fırlatmadı. Yanı başında tutuyor, parmakları solmuş gri havlu kumaşın etrafında kenetlenmiş.

Elimi uzattım ama kolunu geri çekti. "Dante, lütfen." "Sen benim karımsın."

Kollarımı büzülmüş göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Lucin yasalarına göre değil."

"Ne zamandan beri Lucin yasalarını önemsiyorsun?"

Şu andan itibaren.

Dante'nin bakışları çıplak bedenimde geziniyor. Beni ilk kez çıplak görmüyor, ama Barrack Adası'ndaki o günün aksine, bakışları bir

İhlal. Mahmuzlarını boynunun yumuşak dokusuna batırma kararlılığını güçlendiren bir ihlal.

"Eğer çok önemliyse, Justus'a bize bir rahip bulmasını söyleyeceğim-"

"Haklısın. Lucin yasaları umurumda bile değil." Ses tonum o kadar kırpılmış ki bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor. "Havlu, Maezza."

"Çok kilo vermişsin. Rihbiadh seni beslemedi mi?"

Umarım çıkık kemiklerim onu iter. "Havluyu alabilir miyim lütfen?"

Hareketsizleşiyor. Sadece çenesindeki bir sinir kıpırdıyor.

Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor.

Havluyu tekrar istemek üzereydim ki sonunda verdi.

Ondan kaptım ve vücuduma sardım. "Neden buradasın?"

Bir şey mi unuttun?"

"Seni benimle akşam yemeğine davet etmek istedim."

"Tekrar kana bulanmayı tercih ederim."

Dante'nin gözleri parlar.

Beni boğmak için elini kaldırdığını hayal ediyorum ama kapının menteşeleri gıcırıyor ve kolu havada donup kalıyor.

"Ceres senin eğitiminde çok gevşek davranmış." Justus, bir kolunda altın tafta ve ışıltılı tüllerle içeri girer. "Görgü kurallarını öğrenmen gerekecek."

"Görgü kuralları öğretmenim olmaya gönüllü müsün?"

"Neden, evet." Sırıttırıyor, ama neşeyle değil. "Bu bize ayrı geçen onca yılı telafi etmek için zaman kazandıracak."

Gerçek niyetini okumaya çalışıyorum ama henüz yüz ifadelerine aşına değilim. Gerçekten beni terbiye etmeyi mi planlıyor, yoksa beni Şabin'le ilgili her konuda eğitmeyi mi?

Omuz silkiyorum. "Bu senin akıl sağlığının cenazesi olacak.

Ama neyse, Nonno." "Neyse ne mi?" Kırmızı kaşları eğildi.

"Ne-eh-ver. Tarelexo'da günlük konuşma dilidir."

"Luce'deki en iyi okula gittin. Uğruna küçük bir servet ödediğim bir okul."

"Paranı başka bir yere yatırmalıydın."

"Anlıyorum."

"Meriam'ın bana görgü kuralları dersi vermesine ne dersin? Ne de olsa o bir prenses."

"Hayır," diyor

Justus. "Neden

olmasın?"

"Sana öğretemez" -her heceyi sanki konuşma sorunu olan bir çocukmuşum gibi aralara sıkıştırıyor- "çünkü o sadece tacın yüz karası değil, aynı zamanda keyifsiz biri. Korkarım senin derslerin bile beklemek zorunda kalacak Maezza."

"Ne kadar sürecek?"

Dante sorar. "Birkaç gün."

"Günler!"

"Fallon'un büyüsunü bağladıktan sonra, bütün bir hafta boyunca dünya için ölüydü."

Gözlerimiz buluşup sarılınca nabzım

hızlanıyor. "Bir hafta mı?" Dante'nin sesi kulak zarımı yırtıyor.

Dante'nin kanımı parşömene bulaştırmayacağı için rahatlamış olsam da, bir parça hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamıyorum. Eğer bir hafta boyunca kendinde olmayacaksa, annemin yerini nasıl öğreneceğim? Justus biliyor olabilir mi? Bilse bile benimle paylaşır mıydı?

Justus kolundaki elbiseyi silkelerken, "Onunla kalabilirim. Zaten beni kilitlemek istiyorsunuz. Beni kasanın içine de tıkabilirsiniz. Çok daha güvenli olur. Ayrıca bu şekilde kafesimi de boşaltmış olursunuz ki bu da bir savaş esiri bulmanız durumunda işinize yarayabilir."

Justus'un gözleri sertleşir. "Kasada kalmana izin vermek tehlikeli olabilir. Meryem'in yokluğundan ne zaman uyanacağı belli olmaz." "Kıçı bir tahta yapışmış durumda." Havluyu sertçe çekiştiriyorum, kendimi Justus'un yoluma attığı tüm sopaları toplayıp ona fırlatırken hayal ediyorum. Başını. "Beni öldürürse öleceğinden bahsetmiyorum bile."

"Uyandığında kafası karışabilir ve hayatlarınızın bağlı olduğunu unutabilir." Kaşları ekşi bir eriği emiyormuş gibi çatıldı. "Senin onun torunu olduğunu bile unutabilir."

Blöf mü yapıyor yoksa doğruyu mu söylüyor anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor.

"Çürüğün iyileşmiş," diyor Dante, dikkati saç çizgimde.

Gözümün üstündeki deriyi okşuyorum ve kaçırıldığım gece oluşan şişliğin gerçekten de nasıl yok olduğuna hayret ediyorum.

Çizmelerinin üzerinde kayıyor, bu da hem mahmuzlarının hem de saçlarına örülmüş altın boncukların şingirdamasına neden oluyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ciğerlerimdeki havayla birlikte parmaklarım da donuyor, çünkü bunun tek açıklaması sihir.

"Oldukça uzun bir zaman geçti, Majesteleri."

"Onu mahzenden aldığımda cildi hâlâ sarımsıydı."

"Güzel. Onu daha önce iyileştirdiğimi itiraf ediyorum. Onun cüzzamlı suratına bakmak zorunda kalmamanızın hoşunuza gideceğini düşündüm. Özellikle de etraftaki tek kadın olduğunu düşünürsek."

Cüzzamlı mı? Neredeyse homurdanacaktım ama Justus Rossi az önce kıcımlı kurtardı, bu yüzden cüzzamlı yorumunu görmezden geleceğim.

"Ne kadar düşüncelisiniz Generali. Hain Lazarus'un tüm Lucin ilaç boncuklarımızı ortadan kaldırması çok yazık oldu."

Gözlerimi kırptırıyorum çünkü Lazarus'un bana Dante'nin zehirli oktan sonra yardıma ihtiyacım olduğunda Kargalar'a Shabbin kristallerini vermeyi reddettiğini söylediğini çok net hatırlıyorum.

"Onları geri getirmeye çalışıyorum, efendim."

"Peki, sen başarana kadar" -Dante eline sarılı gazlı bezin kenarından tutup açmaya başlar- "İyileşmesi gereken bir yaram var. Sihri kullanabilir misin?"

Justus'a yan gözle bakıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor ve elbiseyi uzatıyor. "Elbisene kan bulaştırmak istemem."

Giysiyi alıp göğsüme bastırıyorum, dikenli tül tüylerimi diken diken ediyor. Dante'nin yarasının iltihaplanıp enfeksiyon kapmasından başka bir şey istemesem de, Justus'un gerçekten iyileştirici bir mühür bildiğine dair umudumu koruyorum, aksi takdirde . . . şey, aksi takdirde yandık.

Sargı düştüğünde, başparmağının etindeki dişlerimin izi ortaya çıkıyor, burnumu buruşturuyorum. Delinmiş yaralardan irin sızmakla kalmıyor, çöküntülerin etrafındaki deri de Dante'ye zehir enjekte etmişim gibi kararmış.

Kendimi zehirli hissettiğimi kabul ediyorum, ama şimdi merak ediyorum, öyle miyim?

Ya sistemimdeki obsidyen bu hasara neden olmadıysa? Ya Dante'nin kendini demir ve tuza karşı bağışık hale getirmek için aldığı kimyasallar onu kalesini inşa ettiği taşa karşı alerjik hale getirdiyse?

On beş

Justus gömleğinden deri bir kolye çıkarır, sonra kordona asılı küçük şişenin ağzını açar ve parmağını viskoz maddeyle ıslatır Meriam'ın kanı olduğunu tahmin ettiğim bir madde.

"Yanabilir," diye uyarıyor ve her bir diş izinin etrafına kan dolamaya devam ediyor.

Dante irkilmiyor. Justus'un büyüüne konsantre olurken zar zor nefes alıyor gibi görünüyor.

"Bir şey hissediyor musun, Maezza?" "Hayır."

Justus iç çekerek Dante'nin elini bırakır ve parmaklarını banyoya daldırıp 'R' harfiyle işlenmiş bir mendile siler. "Bunu duymak istemeyebileceğinin farkındayım, ama dozajını azaltmalısın-"

"Şimdi senin fikrini sormadım Rossi, değil mi?"

Justus, kuru olduklarından şüphelensem de parmaklarını monogramlı mendiline silmeye devam ediyor. "Meryem uyandığında ondan seni iyileştirmesini isteyeceğim."

"Hayır."

"Büyü yapmayacak Maezza."

Dante'nin sert ifadesi Justus'un güvencesi hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. Sanırım onun şatafatlı yerinde olsaydım, ben de Meriam'dan rahatsız olurdum. Kan bağını gerçekleştirmiş olabilir ama onun soyuna yaptığı büyüü tersine çevirmesine ne engel olabilir ki?

Büyük Kazan, bu yapılabilir mi? Bu hapishaneden kaçmak için can atıyor olsam da, her ikisine de yakınlığımın ne kadar değerli olduğunun farkındayım.

Meriam ve Peri Kralı. Onun kendisine dokunmasına izin vermeyebilir ama benim dokunuşumdan korkmuyor çünkü aktive edildiğimin farkında değil.

Saçlarımdan omurgama doğru su damlaları akmasına ve havanın ısırıp bir soğukluğa sahip olmasına rağmen, artık üşümüyorum. "Onun dokunuşundan korkuyorsun ama yine de Şabbin kan bağlama ayinlerini yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Ben cadıdan korkmuyorum; ona güvenmiyorum. Tıpkı sana güvenmediğim gibi." Dante kirlenmiş sargısını tekrar eline sarmaya başlar ama sinirli bir hırıltıyla sargıyı yırtıp atar. "Rossi, git bana taze gazlı bez ve bir şişe likör bul."

İçki mi? O kadar çok acı çekiyor ki gündüz içmeye mi başladı?

Generalin gözünün kenarı böyle temel bir görev verildiği için seğiriyor. "Torunumun elbisesini giymesine yardım edebilmem için bu görevi Brambilla'ya verebilir miyim? Bağlanması gereken çok düğme var."

"Yaralı olabilirim Rossi, ama topal değilim."

General sertleşir. "Tabii ki hayır, ama kanıyorsun."

Dante yaralı elinin bileğini kavrayıp altın zırhının önünde tutuyor. "O zaman bana lanet bir şifacı bulun!"

"Kimsenin girip çıkmadığını söylediğini sanıyordum-"

"Fikrimi değiştirdim! Bir şifacı iyi bir katkı sağlayacaktır." Dante'nin öfkeli sesi alçak tavanlı odada yankılanıyor. "Büyükbabamın kalesinde yanımızda getirdiğimiz adam sayısının on katını barındıracak kadar karyolalı kümes var."

Kaşlarımı çattım. "Justus senin

büyükbaban mı?" "Ne?"

"Büyükbabanın kalesi demiştin ..." "Costa'yı

kastetmiştim."

Kaşlarım havaya kalktı. Rossi malikanesi Costa Regio'ya mı aitti? Sanırım çoğu Fae'nin ikinci bir evi var, bu yüzden ikinci bir saraya sahip olmak beni gerçekten ürkütmemeli. Acaba ne zaman Crow-adverse taşıyla döşendi? Başlangıçta mı?

Dante yaralı eliyle havayı keser. "Ne bekliyorsun Rossi? Bana hemen bir şifacı bulun!"

Justus'un çenesi o kadar sert sıkılıyor ki azı dişlerinin tıkırdadığını duyuyorum.

"Fallon'un giyinmesine yardım edeceğim." Dante gergin kollarımdan altın pufunu çalmaya çalışıyor.

"Belki de yeteneklerime gereğinden fazla değer veriyorum, ama kendimi bir elbisenin içine sokabileceğime inanıyorum."

"Havluyu bırak, Fal. Şu işi bitirelim."

Sertçe yutkunmama rağmen, kabaran öfkemi yerinden oynatmayı başaramıyorum, sadece boğazımı tahriş eden yoğun bir yumru haline getiriyorum.

Keşke teklif ettiği anda Lore'la evlenmeyi kabul etseydim.

Keşke koridorda Nonna ve iki annemle birlikte yürümeyi arzu etmeseydim. Lanet olsun bana ve aptal romantik arzularıma.

Lore'un sihrimi kontrol etmek için evliliğimizi hızlandırmak istemesi umurumda bile değil. Tamam, umurumda ama sadece biraz, çünkü evliliğimize getirdiğim her şeyi bana on katıyla geri vereceğinden hiç şüphem yok. Ne de olsa Lorcan Ríhbiadh hataya yer vermeyecek kadar cömerttir.

"Neden hala buradasın, Rossi?"

Justus sonunda çözülür. "Özür dilerim. Birkaç gündür uyumadım ve korkarım yorgunluk beni yakalıyor."

"Belki de istediğim şeyle döndükten sonra küçük cadının yanında kestirmelisin."

Justus Rossi'yi hiçbir zaman rahatlatıcı bir varlık olarak görmemiş olsam da, Dante'nin önerisine kulak asmaması için dua ediyorum. Kadim Fae'den pek hoşlanmıyor olabilirim ama sırrımı biliyor ve hâlâ aklımın ermediği nedenlerden ötürü sırrımı saklıyor.

"Fallon uyuduğunda ben de uyuyacağım." Bana son bir kez bakıp kendini dışarı bırakıyor. Kasıtlı olsun ya da olmasın, kapıyı tam olarak kapatmıyor.

Dante kapıya doğru yürüyor ve bir an için kendini dışarı bırakacağını düşünüyorum ama bırakmıyor. Bunun yerine, kararmış ahşabı tık diye kapanana kadar itiyor.

"Giyinmem için bana neden izin vermiyorsunuz?"

Gözleri elbisemin üzerinde geziniyor. "Sen benim tutsağımsın. Tutsakların ayrıcalıkları olmaz."

"Kazan'ın verdiği bir hak bir ayrıcalık değildir, Dante." Tek kaşını kaldırıyor.

"Bu çok küçük bir istek ve açıkçası beni kaçırdıktan sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Beni suçluluk duygusundan kurtar. Seni buraya büyü yapmak ve Luce Kraliçesi yapmak için getirdim. İkisi de üzücü değil."

Benimle dalga mı geçiyor? "Senin kraliçen olmak gibi bir arzum yok."

Yerimde durmak istesem de, bana doğru adım atmaya başladığında, Geriye düşüyorum. Çok geçmeden, omurgam taşla buluştu. Ve Dante. . . ilerlemeye devam ediyor, gözleri su katılmamış bir öfkeyle parlıyor.

Sonunda bana ulaştığında, yaralanmamış elini boynuma doluyor, sonra dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Antoni'yi düşün." İfadesinin aksine sesi yumuşak. "Bana saygısızlık etmeye devam edersen ona ne yapacağımı düşün, Yılan-şarapçı."

Çok bastırmıyor ama sanki nefes borumu eziyormuş gibi hırıltılı nefes alıyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu küçümsüyorum. Boynuna kanlı bir ilmik geçirmek istiyorum ama Shabbin büyücülüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Rütbeli nefesi kulak mememe sert ve hızlı bir şekilde gelmeye devam ediyor, eşlik eden kelimeler gürleyen kalp atışlarım tarafından boğuluyor. Burada olmak istemiyorum. Dante'ye katlanmak istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum.

"Bırak beni," diye mırıldanıyorum, ona doğru itiyorum, ama onun vücudu taş gibi, benimki ise su gibi.

Boğazımı sıkıca kavıyor ve vücudu aramızda kalan son milimetrelilik mesafeyi de silerek çıplak tenime tül, kalbime ise tiksinti damgasını vuruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu obsidyen çukurdan, bu iğrenç adamdan uzağa atmaya çalışıyorum. Zihnim Lore ile doluyor, onun nazik dokunuşuyla, boğucu sesiyle, baş döndürücü kokusuyla. Geçmişte pek çok kez yaptığım gibi ona gitmeye çalışıyorum ama etrafımı saran obsidyen levhalar zihnimin erişimini kısıtlıyor.

Islak kirpiklerim yukarı kıvrılıyor ve kalbimde dönen tüm kezzabı bakışlarıma döküyorum. Dante'nin gözleri kısılıyor ve parmaklarındaki ilmik de öyle. Bana bir şeyler daha mırıldanıyor ama yine duymuyorum.

Ama bu sefer nabzım yüzünden değil.

Etrafımdaki yüksek sesli konuşmalar yüzünden onu duymuyorum. Sesler netleşince göz kırpyorum, sonra Dante'nin yüzünün yerini Cian ve Giana'nın alınca tekrar göz kırpyorum.

Ne-

Bu bir anı olamaz çünkü Adh'Thábhain'de ikisiyle birlikte hiç oturmam. Aşağı bakıyorum ve elleri görüyorum. Bir şekilde bedenime bağlı olan ama benim olmayan eller. Bakışlarımı pembe yara izleriyle lekelenmiş ince kahverengi parmaklardan çekiyorum.

"Bitti," diye fısıldıyor Bronwen aceleyle içine çekerek. "Meriam onu serbest bıraktı. İşi bitti."

Aman Tanrım, Bronwen'in aklındayım!

Ayrıca Bronwen hâlâ nefes alıyor mu? Lore kaçırılmamda onun parmağı olduğunu öğrenmedi mi?

"Lorcan'ı getir." Aceleyle söylediği sözler kafamdaki soruları durduruyor ve nefesimi tutuyorum. Lorcan'ı görmeye gidiyorum!

Cian ve Giana benim tarafıma -Bronwen'in tarafına- göz kırıyor, sonra Cian banktan fırlayıp Karga'ya dönüşüyor, muhtemelen bu formda Lorcan'la paylaştığı bağdan faydalanmak için.

Bir dakika sonra tekrar deriye büründü. "Arayanın Fallon olduğundan emin misin, *ah'khar*?"

"*Tà*, Cian." Bronwen başını sallarken oda sallanıyor.

Masalarının etrafında daha fazla derili karga toplanıyor. Beni koruyan Colm ve Fionn'u ve oğlu Reid'le birlikte taverna sahibi Connor'ı tanıyorum. Ve Lazarus! Devasa Fae şifacı da orada, gözlerini ve ağzını çevreleyen kırıksıklıklara endişe kazanmış.

Reid Crow'da anlamadığım bir şey soruyor.

"Bronwen biliyor çünkü Fallon onun gözlerini kullanıyor," diye cevap veriyor Gia.

Onu Gökyüzü Krallığı'nda görmek için. Güvende olduğunu bilmek.

Oh, Gia.

Arkadaşımın gri gözleri tekrar Bronwen'inkilere kayıyor, geniş ve gümüş paralar gibi parlak. "Fallon bizi izliyor."

Sözleri beni birden Bronwen'e görüşünü kimin kullandığını söyleyip söyleyemeyeceğini sorduğum ve kadim kahinin hayır dediği o güne götürdü.

Neden, Bronwen? Neden yalan söyledin? Şu anda bizi bağlayan her neyse, onun aracılığıyla soruyorum.

Beni duyduysa bile cevap vermiyor. Daha acil sorular sormak üzereydim, sevmeye başladığım insanların güvenliğiyle ilgili sorular soracaktım ki, toplanmış şekil değiştirenler kalın bir kara duman akıntısının etrafından ayrıldılar.

Bir ... şekline dönüşen duman ...

Bronwen'in gözlerine ve Lorcan'ın kollarına sürünmek için duyduğum özlemle noktalanmış nabız atışlarım bir karmaşaya dönüşüyor.

"Nerede o? Ona nerede olduğunu sorun?" Lore yumruğunu masaya vuruyor. Et ve kemikten yapılmış bir yumruk.

Dante yalan söyledi!

Gabriele, Lore'un kargalarından birini vurmadı, çünkü önümdeki erkek muhteşem ve bütündü.

"Shabbin bağının çiftleşme bağı gibi işlemediğini biliyorsun. Onu duyamayacağımı biliyorsun Mórrgaht," diye sakince cevap veriyor Bronwen.

"Dante, onu boğuyorsun!" Büyükbabamın yüksek sesi beni Bronwen'in zihninden ve Lore'dan uzaklaştırıyor.

Nefes nefese, Bronwen'in gözlerini kullanmamı sağlayan büyüü geri almak için savaşıyorum, çünkü bu dünyanın görünmeyen katmanlarında eşime geri dönmekten başka bir şey istemiyorum, ama hassas görüş parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitti. Dante'nin tacizinden çok kederden ağrıyan boğazımı sıkıyorum.

Omzunun üzerinden büyükbabamın şişkin gözlerini görüyorum. Yani Justus'un. General aileden değil. Arkamda bıraktığım insanlar gibi değil.

"Onu dikkatli kullanmalısınız, Majesteleri. Fallon ölümsüz değil." Justus bu yalanı söylerken dişlerini zar zor ayırıyor.

Bu bir yalan, değil mi? Ben ölümsüzüm, değil mi?

"Gırtlığına onu boğacak kadar sert bastırmıyordum," diye homurdandı Dante. "Ayrıca, havasızlık irisleri beyazlatmaz. Neden gözleri beyazdı ki?"

"Çünkü eşine ulaşmaya çalışıyordu." Şok, vücudumdaki her şeyi hareketsiz hale getiriyor.

"Eşi mi?" Dante kelimeyi tükürür ve kulağa küfür gibi gelmesini sağlar.

"Kargaların önceden belirlenmiş bir eşi vardır."

"Ben dün doğmadım Rossi. Bunu çok iyi biliyorum." Dante'nin burun delikleri genişler ve gözleri karararak alacakaranlıktaki Mareluce gibi mürekkep rengine bürünür. "Bilmediğim şey müstakbel gelinimin de bir tane olduğuydu. Kimin?" Tınısı, hava yolu istismar edilmiş biri gibi gürültülüdür.

"Kızıl Karga, Maezza."

Vücudum öfkeyle kızarıyor. Justus Rossi bana nasıl böyle ihanet edebilir?

Çünkü sana söyledim Fallon, o senin arkadaşın değil, diye fısıldıyor omzumdaki küçük şeytan. Sesler duyduğum için alarma geçmeliyim ama bu mantığın sesi olduğu için hoş karşılıyorum.

Generale ters ters bakarken, hakkımda bildiği diğer sırrı ne zaman ifşa edeceğini merak ediyorum. Dante Regio'ya kanımda sihir olduğunu ne zaman söyleyecek?

On altı

F ya da sonsuz bir zaman diliminde kimse konuşmuyor. Ne Dante, ne ikiyüzlü general, ne de ben. Hepimiz sessizce var oluyoruz, sırları özömsüyoruz.

Birbirimizden sakladığımız.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Dante'nin sorusu yoğun havayı keser.

Justus'a sorduğunu tahmin ettiğim için, biraz daha öfkelenme fırsatını değerlendirerek sessiz kalıyorum.

"Bunu daha yeni anladım Maezza. Tapınakta onu pusuya düşürdüğümüz gece, eşini etkisiz hale getirmeyi başarmamızdan hemen önce annesinin gözleri beyazlamıştı."

Kaşlarım çatılmaya başladı. Kimse kaşlarımın çatıklığını fark edemeden onları düzeltiyorum. Justus gerçekten de dostların birbirleriyle böyle mi iletişim kurduğuna inanıyor yoksa beni mi kolluyor? Justus'ta bir iyilik kıvılcımı bulmakta neden bu kadar ısrarcıyım? Ruhu kesinlikle Racoccin kanalları kadar bulanık ve bir o kadar da iğrenç.

"Obsidyen'in Karga güçlerini engellediğini sanıyordum."

"Eş olmak bir şekil değiştiren gücü değildir. Ama endişelenmeyin majesteleri, çünkü obsidyen onların zihin bağlantılarını engeller." Justus'un gözleri buz parçaları kadar soğuk. "Bronwen bu sayede Fallon'u Lorcan'dan ayırıp bize getirmeyi başardı." Çenesini bir çentik kaldırıyor ve üstün bir zekâya sahip olduğunu kanıtlamak istercesine burnunun ucuyla bana bakıyor. "Değil mi Fallon?"

"Neden teyit almak istediğinizi anlamıyorum, Generali. Belli ki doğaüstü güçlerin iç işleyişi konusunda oldukça bilgilisiniz."

"Duvarlar bağlantılarını susturacak olsa da, ek bir önlem olarak yemeğine biraz obsidyen öğütmemi ister misiniz?"

Maezza?"

Bu adamda demir yeme arzusu çok güçlü. Kendimi yakut kaplı kılıcı boynuna saplarken hayal ediyorum.

"Eş olarak Lorcan'ı mı seçtin?" Dante'nin sesinin şiddeti azaldı ama yine de ses tonunu sınırlayan duyguyu gözden kaçırmıyorum.

"Onlar seçmez-" diye başlıyor Justus ama ben onun yerine konuşuyorum, "Evet. Onu ben seçtim. Ve her zaman onu seçeceğim."

Gölgeler Dante'nin zaten kasvetli olan yüz ifadesinin üzerinden kayarak ruh halini karartıyor. Dudaklarını birbirine bastırarak dolgunluklarını azaltıyor ve Rossi'nin az önce ona verdiği haberi yutarken boğazı düğümleniyor.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanırım bu, Kuş Kralı'nın neden delirdiğinin ve kendi halkı tarafından terk edildiğinin söylendiğini açıklıyor" dedi.

Dante sözlerini hiç tereddüt etmeden söylese de, ben orada, Gökyüzü Krallığı'nda, Lorcan'ın insanlarıyla birlikteydim ve görüşüm tavernayla sınırlı olsa da, dostum herhangi bir sadık şekil değiştireni kaybetmiş gibi görünmüyordu.

Başımı yana eğiyorum. "Terk edilmiş mi diyorsun?"

"Kargalar Shabbe'ye akın ediyor çünkü liderlerinin kararlarına güvenmiyorlar." Dante bu haberi paylaşmaktan çok memnun görünüyor. Tıpkı Gabriele'in eşimi yaraladığını bana bildirmekten memnun olduğu gibi.

Bu yalan olduğuna göre, bu kuş göçünün de yalan olduğunu anlıyorum. "Aranıza hiç karga katıldı mı, Dante?"

"Sanki bunu zihni düşmanımınkiyle bağlantılı bir kadınla paylaşacaktım gibi." Dante bana bilmem gereken her şeyi anlatan alaycı bir homurtu ekliyor, çünkü sadece yalana yakalanmış bir erkeğin böyle bir gösteri yapması gerekirdi.

"Zihni düşmanınınınkiyle bağlantılı olan bir kadınla gerçekten yapmaman gereken başka bir şey daha var biliyor musun?" Ses tonumu tatlı tutuyorum. "Onu seninle evlenmeye zorlamak." Dramatik etki için duraklıyorum. "Sence eşim onun olanı aldığını öğrendiğinde nasıl tepki verecek?"

Dante sırtlıyor ve şiddetli öfkesi geçmişte beni korkutmuş olsa da, şu anda hissettiğim korku on kat daha güçlü.

"Eşin yakında bir hayvandan başka bir şey olmayacak ve bazı kadınların evcil hayvanlarına rahatsız edici bir şekilde bağlandıklarını duymuş olsam da" - kesinlikle Xema ve papağanını ima ederek Justus'a doğru bir bakış atıyor,

"Bir evcil hayvan rahminize bir varis yerleştiremez. Bir evcil hayvan size bir erkeğin sunabileceği her şeyi sunamaz."

Umarım rahmime bir řey yerleřtirmeyi dűřünmüyordur.

"Lorcan Ríhbiadh'ın peşimden gelmesinden neden korkmadığını anlıyor musun? Biz ortaya çıktığımızda, tüylü kralınız demirden ya da bilinçten zerre nasibini almamış küçük, aptal bir kuşa dönüşmüş olacak ve iğrenç yarı-insan soyunun geri kalanı da halihazırda davrandıkları gibi birer hayvana dönüşecek. Puf." Dante başparmağını orta ve işaret parmaklarının üzerinde gezdirerek klik sesi çıkarmalarını sağlıyor. "Kargalar sonsuza dek yok olacak ve Luce bir kez daha güvende olacak."

Puf olup gidecek tek şey, bu adamın gövdesinden ayrılmış kafası olacak.

Uzun zamandır ilk defa, başımı kesme fikrinden ürpermiyorum. Sonra tekrar, bir adamın kalbini deldim. Evet, karanlıkta, ama o yumuşak organları ve gergin sinirleri hissettim. O bedenin bıçağımın altına girdiğini hissettim. Dargento'nun nefesinin ciğerlerini ve kalbinin atışlarını terk ettiğini hissettim.

Dante son bir alay ile dikkatini Justus'a çevirir. "şimdiden bir şifacıyla mı döndün?"

Justus bakışlarını benden ayırmadan, "Evet, bizim arazide yaşayan birini getirdim. Genelde atlarla ilgilenir ama Faerileri iyileştirmeyi de öğrenmiştir."

Bunu Rossilerin malikanelerini Costa'nın yeraltı kalesinin üzerine inşa ettiklerinin teyidi olarak alıyorum.

Dante yavaşça geri çekilir, gitmeye isteksiz görünmektedir. Generaline güvenmiyor mu? "Fallon'un giyinmesini sağla, hem de hemen."

"Torunumu hemen giydirip uysallařtıracāım."

Uyumlu mu? Ne kadar aptallaştıklarını dűřünürsek, Obsidyen Peri beyinlerini acıtıyor olmalı.

Dante keskin bir baş hareketiyle arkasını döner ve iki askerin durduğu açık kapıdan içeri girer. Siyah saçlı olan bakışlarını kaırorsa da, beyaz saçlı olan kaırmaz.

Cato'nun duruşu dik, ancak vücudunun dış hatları yardım etmek için odaya koşma arzusuyla titreşiyor. Ama yardım etmek istediği Justus mu, yoksa ben miyim?

"Bir daha uysal olmamın tek yolu o küçük uyku büyünlle beni tekrar bayılman," diye mırıldanıyorum.

Kapıya gidiyor ve kapatıyor. Onu küçük şişenin tıpasını açarken ve tahta üzerinde bir düğüm şeklinde kan sürerken yakalıyorum.

"Az önce ne yaptın sen?"

"Senin küçük Cato'nun kulak misafirliğini mahvettim." "O benim değil."

"Evet, evet. O Ceres'in. Farkındayım." Homurdanarak ekliyor, "O kadını yerleştirdiği kaide o kadar yüksek ki, onu kendi ulaşamayacağı bir yere koymuş."

Göğüs kemiğimin arkasından öfke fışkırıyor. "Küçük ve zalim olmaktan zevk mi alıyorsun, yoksa bu Lucin ordusuna liderlik etmenin gerekliliklerinden biri mi?"

"Neyden zevk aldığım seninle tartışmak istediğim bir konu değil. Şimdi seni kendim giydirmeden önce şu lanet elbiseyi giy Nipota."

Yüzüm öfkeyle parlıyor. "Ben senin torunun *değilim*." Justus Rossi beni ailesinin bir parçası gibi hissettirme konusunda neden bu kadar kararlı?

Beni giydirmesi için onu zorlamayacağımdan, nemli havluyu bıraktım ve ayaklarımı cızırtılı tül dalgalarının arasından geçirdim. Düğmeleri kendim iliklemek için elbiseyi önden arkaya doğru giymeye karar verdim.

"Bu iğrenç elbiseyi nereden buldun?" Düğmeler korse ile aynı zengin satenle kaplıdır, bu da onları tutmayı kayganlaştırır.

"Domitina'nın dolabında," diyor hâlâ kapıya dönük bir şekilde. "Kızım bunu düğününde giymeyi planlıyordu."

"Domitina evli mi?"

"Hayır. Kız kardeşi evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirdiğinde, nişanlısı iyi isminden korktuğu için töreni iptal etti."

Domitina'nın anneme kızmasına şaşmamalı. Adamın kazanan biri gibi görünmediğini kabul ediyorum, ama yine de Peri annemi başarısız nişanından sorumlu tutmalı.

Justus'un yanağı gamzeli. Gülümseyerek diyecektim ama ne gamzesi ne de neşesi olduğu için yanağının içini ısırtıyor olması gerektiği sonucuna varıyorum. "Marco beni general olarak tuttuğunda, aptalın iyi adını gömdüğümünden emin oldum."

Onun bu kayırmacılığı beni annem adına öfkeliendiriyor. "Yani bir kızının onurunu savunurken diğerini mi sakatlıyorsun? Ne biçim babasın sen."

."

Yanağındaki gamze kaybolur. "Cauldron aşkına, Agrippina'nın kulaklarını ben kesmedim. En büyük çocuğum için parmağımı bile kıpırdatmadım."

On yedi

M Ellerin sonsuz düğme sırasının üzerinde donup kaldı. "Kulaklarının ucunun koptuğunu mu ima ediyorsun?"

Yıkanma odası o kadar sessiz ki Justus elini pantolonunun paçasına sürttüğünde parmak uçlarının koyu renkli kumaşa sürtünme sesini duyuyorum. "Ceres, Agrippina'yı kendi kanıyla dolu bir havuzda baygın halde yatarken buldu. Bir perinin gelip beni almasını istedi çünkü ... çünkü Agrippina'nın kulaklarının ucunu kestiğini fark ettiğinde ne yapacağını bilemedi. Bebek için ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordu." Boğazı yavaş nefeslerle hareket ediyor. "Senin için."

Onun nefes alma yeteneğini kıskanıyorum çünkü ben kendiminkini kaybettim.

"Görünüşe göre, Ríhbiadh'ın düşüşünden sonra bir süredir vahşi davranıyormuş. Ceres onun bir Karga'yla ilişkisi olabileceğini ve içindeki çocuğun obsidyene dönüştüğünü düşündü ama Kargalar ve Periler kanlarının farklı olması nedeniyle üreyemezler." Gürültüsüz ve havasız odada bir sessizlik ritmi yankılanıyor. "Şekil değiştiren kanı demir içerir ve bu da Peri bebeklerini zehirler."

"Duydum." Phoebus, ben Gökyüzü Krallığı'na döndükten sonra beni bu konuda bilgilendirmişti.

"Agrippina sonunda kendine geldiğinde, kendinde değildi. Yoktu. Kendini zar zor besleyebiliyordu. Ceres, Agrippina'nın umutsuzluğu için beni suçladı. Anlaşılan kızımıza kılıç dövüşü öğretmek bir leydi için uygun bir eğlence değilmiş."

Bu da *ne*? Justus anneme kılıç kullanmayı mı öğretti?

Benimki hareketsiz kalırken onun göğsü hırıltılı bir nefesle kalkıyor. "Glace'a yaptığım diplomatik bir ziyaretten döndüğümde Ceres gitmişti ve bu yüzden

senin annendi."

"Nonna onları reddettiğini söyledi. Çok utanç verici olduğu için onları gönderdiğinizi söyledi."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Omzunun üzerinden bakıyor. Düzgün durduğumu görünce dönüp pas rengi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Büyükannen Racocci'ye yaptığım ziyaretler sırasında Agrippina'nın beni gölgelemesine izin verdiğim için beni suçladı. Onu halefim olması için eğittiğim için beni suçladı."

"Affedersiniz? Halefiniz mi?"

"Agrippina çok hırslı bir kızdı. Bir kırbaç kadar zekiydi. Kılıç kullanmada yetenekliydi. En iyi askerlerime karşı koyabilirdi."

"Öyle. Öyleydi değil. O hala yaşıyor, Justus."

"Belki de." Köpüren duygularını bastırmak istercesine dudaklarını büzüyor. "Bir keresinde o çakal Dargento'ya parasının karşılığını vermişti. Onu tüm taburunun önünde küçük düşürmüştü."

Şimdiye kadar sadece kayıtsız olarak tanıdığım kadının Dargento'ya iyi bir dayak attığını hayal ettiğimde kalbim kabarıyor.

"Korkarım bu size karşı olan antipatisini körükledi." Bir süre sonra ekliyor: "Görevden alınması için dilekçe verdim ama Marco o melezi çok seviyordu." Bakışları sanki burada benimle değil de Marco'yla birlikte taht odasındaymış gibi mesafeli bir hal alıyor. Düşünceli bir anın ardından başını hafifçe sallıyor. "Tanrılar, keşke yılanlar saldırıdan sonra onu yakalayıp Shabbin kıyılarına sürükleselerdi."

Önümdeki adamı inceliyorum ve garip bir nedenle gözümde bir soğan canlanıyor. Yüzü yuvarlak olduğu için değil -genel olarak keskin açılara sahip- ama şaşırtıcı derecede katmanlı olduğu için. Eğer tüm söyledikleri doğruysa. Eğer değilse, o zaman zalim bir yalancıdır. "Tuz sizi etkiliyor mu?"

Başını biraz geriye attı. "Evet."

"Yani kendini demir ve tuza karşı bağışık hale getirmek için o zehirli kimyasal almıyor musun?"

"Kendini zehirlmeyi önemseyen bir adam gibi mi görünüyorum?" "Pek değil, ama Dante de yapmazdı."

"Dante kral olmaya çalışan bir çocuk. Kendini güçlendirmek için mucizevi iksirler arıyor. Pierre Roy'un onu almaya ikna ettiği demir zengini kimyasal, yabancıların içtiğinden daha az zehirli olabilir."

"Yabaniler mi?" İrkildim, onlar hakkında bir şey duymayı beklemiyordum.

"Hani şu seni öldürmeye çalışan vahşi Fae. Yanılmıyorsam iki kez."

"Kim olduklarını biliyorum Justus. Bilmediğim şey ise demir yuttuklarıydı."

"Dişlerinin rengini fark etmediniz mi?"

Siyah . . .

"Ya da Peri büyüğü kullanamamaları?"

"Çünkü demir yutuyorlar," diye fısıldıyorum ve bu bir soru olmamasına rağmen Justus başını sallıyor.

"Doğru."

Bu Dante'nin rütbeli nefesini ve başarısız büyüünü açıklıyor.

Demir. Sizi öldürebilecek bir şeyi isteyerek yutmak için ne kadar çaresiz olmalısınız?

"Dozajından kim sorumlu?" "Kendi kendine ilaç veriyor."

"Demir bileşimini arttırma şansınız var mı?"

"Onu obsidyen tünellere indirdiğimden beri ne yaptığımı sanıyorsun?" Justus Rossi ne sinsi bir adam. "Onu daha çabuk zehirleme şansın var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Bu onu öldürebilir." "*Hepimizin istediği de bu, değil mi?*"

İç çekiyor. "Evet ama onu öldürecek kişi sen olmazsan, Kazan Meriam'ın lanetini bozmaz."

Gözlerim o kadar hızlı açılıyor ki kirpiklerim kaş kemiğime çarpıyor. Bu yüzden onu öldürecek kişi *ben* olmalıyım... Meryem'in lanetini bozmak için. Ama onun lanetini bozmak istiyor muyum? Ya yine çıldırıp Lore'u bıçaklarsa?

Kapalı kapının dışında bir şey gümbürdüyor ve kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Justus, "O geri gelmeden acele etsek iyi olur," diye mırıldanıyor.

Düğmeleri iliklemeye devam ederken, konuşmayı Justus'un kendi kuş kafesine atılmasına neden olabilecek bir konudan uzaklaştırıyorum. "Dargento kılıcını nasıl aldı?"

"Beni tünellere girerken yakaladı ve hayatta kaldığım haberini yaymakla tehdit etti. Bir pazarlık yaptık; değerli kılıcıma karşılık onun sessizliği." Justus'un dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Eninde sonunda onu geri alacağımı biliyordum."

"Kendine ait bir kılıcı yok muydu?"

"Meriam'ın kılıcı Karga ve Shabbin büyülerine karşı dayanıklı hale getirmek için büyü yaptığını onu ikna etmiş olabilirim."

Silvius'un onu taşırken kendini ne kadar yenilmez hissetmiş olabileceğini hayal ederken homurdanıyorum. "Onu güvende tutacağını düşündüğü kılıcın, hayatını sona erdirecek kılıç olduğunu düşünmek."

"Sorun kılıçta değil, onu kullanan daydı." Justus gururlu görünüyor. Benimle gurur duyuyor. Yaptığım şeyle gurur duyuyor.

Dargento'nun hayatına son verdiğim için gurur duymasam da, Justus'un övgüsüne daha az anlayışlı değilim. "Gerçekten beni obsidyenle beslemeye niyetli misin?"

Ağzı yumuşacak, ki bu sonsuza dek sert bir general için çok tuhaf bir görüntü. "Öğütülmüş karabiber. Benzer renk ve dokuda. Daha lezzetli."

"Neden Dante'ye Lore'un benim eşim olduğunu söyledin?"

"Meriam büyünü serbest bıraktığı için Bronwen'in görüşüne girdiğini ona söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Alt dudağımı kemiriyorum. "Yani ona söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Ya sana tuz yedirirse?"

"Gerçeklerden kaçmakta ustalaştım."

"Peki ya yeminler? Bir yeminin derisine kazınmasını engelleyecek bir büyü biliyor musun?"

"Kanının demir eşiği, cildinin yeminleri emmesine izin vermeyecek kadar yüksek. Daha bu sabah test ettim." Justus'un ağzının bir köşesi kıvrılıyor. Bu şekilde giyilmemesi gerektiği için kumaşın göğüslerimi ezmesini umursamadan son düğmeleri de iliklerken, Nonna'nın kanımın farklı olduğunu bilmediği halde nasıl bildiğini düşünüyorum. Nedenini biliyorum.

"Onları geri almaya çalıştın mı?"

Kaşlarını çattı. "Kimi?"

"Nonna ve Mamma?"

İç çekerek, "Hayır, çünkü Isolacuori'den uzakta yaşamak onlar için daha güvenliydi. Özellikle de sen doğduktan sonra." Nazik ses tonu parmaklarımın elbisemin korsajından kaymasına neden oluyor.

Ne kafa karıştırıcı bir erkek.

"Kimin tarafındasın?" diye sorduğumda, mührü silmek için avucunu kapıya doğru kaldırmaya başladı.

Avucunu kanlı düğümün üzerinde gezdirerek, "Seninki, Nipota" diyor.

Bu kez bana torunum dediğinde ona akrabalık bağımızın olmadığını hatırlatmıyorum. Onun soyundan gelmiyor olabilirim ama Meryem sayesinde Justus ve ben kan bağıyla bağlıyız.

Kan ve sırlar.

Söz açılmışken... "Meriam'ın bizi kanla bağlamasına neden izin verdin?"

"Çünkü kan bağı onun büyüsünü engelleyecek." Elinin topuğunu glifin üzerinde gezdiriyor.

"Nebban takviyesinin bunu hallettiğini sanıyordum?" "O sihir değil," diye mırıldanıyor.

Ona ne demek istediğini sormadan kapının kolunu indiriyor. Cato, kulak misafiri olduğu belli olan Justus'un üzerine yığılıyor.

"En azından gizliymiş gibi davran, Brambilla. Bu bir çavuş için daha onurlu bir davranış."

Cato'nun yüzünde derin bir kızarıklık belirliyor, açık renk saçları ve üniformasıyla tezat oluşturarak daha da kızarıyor. "Ben-ben-ben kapıyı çalıyordum. Ben-"

"Sakin ol. Seni piyade askerliğine indirgemekten daha önemli işlerim var."

Neredeyse homurdanacaktım. Neyse ki sesimi çıkarmıyorum. Justus beni eğlendiriyor gibi görünmemeliyim yoksa kesinlikle düz kalması gereken kaşlarımızı kaldırırız.

Hücreme doğru yürürken odağım generalin sallanan at kuyruğunda kalsa da, az önce bana verdiği geçmişin tüm parçalarını sıralamak için zihnime girdim.

Annem kendi kulaklarını kesti. Çok iğrenç ve yürek parçalayıcı. Ayrıca, rahmini işgal etmiş olmanın suçluluk duygusunu hafifletmek için çok az şey yapar.

Birden keşke Justus'a zihnini geri getirme umudu olup olmadığını sormak için örtülü kozamızdan daha iyi yararlansaydım diye düşündüm. Belki Meryem bir büyü biliyordur? Ya da Zendaya? Belki de neden olduğu hasarı geri alabilir? Nerede o?

Justus ve Meryem'e sorduğum tüm sorular arasında bu en acil olanı. O anda karar veriyorum ve bir sonraki görüşmemizde Meriam'la bir pazarlık yapacağım. Taht lanetini bozmak için annemle bir görüşme talep edeceğim.

SONSUZ GÜNLER GEÇİYOR ve bu süre zarfında gördüğüm tek ruhlar hücreme atanan sprite'lar ve askerler oluyor. Justus'a kapımı açması için yalvarıyorum ama o gelmiyor. Aynı şekilde Bronwen'e de bakışlarımı ele geçirmesi için yalvarıyorum.

-ya da göz bağlantımız nasıl çalışıyorsa- ama ne kadar istesem de Gökyüzü Krallığı'na seyahat etmiyorum.

Beni eğlendiren tek şey, Cato ve bir asker arkadaşının yüzdürdüğü dört direği yerleştirmek için sarmal şarap raflarını delerken Dante'nin sprite'larının Selvatin gibi terlemesini izlemek. Direklerin nedenini anladığımda bunu çok daha az eğlenceli buluyorum - kafesimi artık yere oturmayacak şekilde yükseltmek. Yakın geleceğimde artık dönmek yok.

Justus nihayet mahzenimin kapısını beyazlattığında, bir ateş perisi ağır zincirleri takılı direklere lehimlemeyi henüz bitirmişti. "Meriam uyandı. Dante'nin ilk dersinin zamanı geldi."

Dante'nin mi? Ya da benim?

Sadece Dante'nin olduğunu tahmin ediyorum, çünkü büyükannem aynı derste ona yanlış sembolleri, bana ise doğru sembolleri nasıl öğretebilirdi?

Belki de bana büyümü nasıl kullanacağımı öğretmeye niyeti yoktur. Ne de olsa o da en az Justus kadar iyi biliyor ki büyü yapmayı öğrendiğim anda büyülerimi toplayıp tepelere, daha doğrusu Lore'un dağına kaçacağım.

On sekiz

I Tünelden çıktığımda kısa bir süre duruyorum çünkü her yöne uzanan kalın dallarla donatılmış bir ağaç büyümüş. Ama bu dikkatimi çeken şey. Hem ayaklarımı hem de kalbimi durduran şey, en büyük dalın altında duran arkadaşımın görüntüsü.

Antoni budaklı bir kökün üzerine oturtulmuş, el ve ayak bilekleri sarmaşıklarla kelepçelenmiş, boynu kararmış gümüş gibi koyu renkli kalın bir zincirle tutturulmuş. Demir ile göğsünün pompalanması arasında bir kumaş olmasına rağmen, zincirin halkaları derisini sıyırmış olmalı ki boynunda bir kızarıklık oluşmuş.

Azı dişlerimi gıcırdatarak zinciri dala asılı olduğu yere kadar takip ediyorum, sonra bakışlarımı Antoni'nin gözlerine indiriyorum. Teni balık kılçığı gibi solgun, saçları yosun gibi dağınık, gözleri Catriona'nın bir okun hayatını söndürdüğü geceki gibi perili.

"Bunun anlamı ne?" Homurdanıyorum.

"Buçukluk sadece bana sorun çıkarırsan diye burada." Dante, kapıları ardına kadar açılmış olan mahzenden dışarı adımını atar, Meryem'in tahtı tüm ihtişamıyla ortadadır.

"Yapmayacağım."

"O halde endişelenecek bir şey yok, Moya." Dante beyaz kolunu aşağı çeker, yeşilimsi olduğu için merhemle ıslatılmış olması gereken ve havayı göz yaşartıcı bir kokuyla lekeleyen bir bandajın manşetini ayarlar.

"Sana yalvarıyorum, Dante. Onu tehdit etmen gereksiz. Mürekkep hokkaları tarihindeki en uslu mürekkep hokkası olacağım." Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor, derimi lekeleyen iç içe geçmiş halkalara hilaller kazıyor.

Justus uzun boylu, yeşil gözlü şifacıya doğru döner. "Gidebilirsiniz."

Gözlerimi kırıştırıyorum çünkü adamı ancak şimdi fark ediyorum. Burada sivri kulaklar ve uzun saçlar bekliyordum ama Dante'nin yanında duran adam omuz hizasında buklelere ve yuvarlak kabuklara sahip. Sanırım atlara bakmak, Perilere bakmaktan çok daha az prestijli bir iş. Yine de, evcil hayvanlarına ve insanların kulaklarının uçlarına çok bağlı görünen büyük Xema Rossi'nin ahırlarını denetlemesi için bir buçukluk tutması bana garip geliyor.

"Lastra, adamın gazlı bezini sarmasına yardım et yoksa bütün gün burada kalacak!" Dante'nin onu uğurlamak için sabırsızlandığı belli.

Ya da belki de adamın beni dikkatle incelemesini takdir etmiyor.

"Gerek yok. İşim bitti." Erkek tepsiyi kaldırdı.

krem ve gazlı bez şeritleri, omuzları daha iyi günler görmüş pantolonların üzerine giydiği basit bej keten tuniği zorluyor. O kadar çok yeri tamir edilmiş ki bana gençliğimde giydiğim, Nonna'nın iki haftada bir dikmek zorunda kaldığı elbiseleri hatırlatıyor çünkü onları hep bir yerlere takıyordum.

Dante askerlerinden birine seslenir. "Dottore Vanche'ye odasına kadar eşlik edin."

Şifacının adı beni duraksattı. Sanırım oldukça tuhaf bir lakap. "Gel.

Meriam bekliyor." Justus bileğime dokunup bakışlarımı çalıyor.

meraklı şifacıdan.

"Antoni'nin yakası açılana kadar olmaz," diye mırıldandım.

Justus'un gözleri de geri kalanı gibi sertleşir. Neredeyse şefkatli general gitmiş, yerine Luce'un korkmaya başladığı kişi gelmişti. "Lastra, makaradan uzaklaş!" Ağaca doğru hücum ediyor.

Justus serbest mi kalacak? "O ipi *ben* tutacağım."

Niyetini okumaya çalışıyorum ama Dante aramıza girerek generalini görmemi engelliyor.

"Rossi'nin tek *adil* yanı ön adında saklı olduğu için uslu dursanız iyi olur." Dante kolunu kaldırır.

Ona dokunmayı, *Sürahinin Dibi*'nde hayvan iç organlarına dokunmayı ne kadar önemsiyorsam o kadar önemsiyorum.

"Kolum." Sesi kırılmış ve alçak. "Al şunu."

Almadım.

"Rossi, mahkumun zincirlerini takırdat!"

"Hayır!" Justus Antoni'nin ipini çekip zinciri itip kakarken Dante'nin koluna vuruyorum.

Arkadaşım homurdanmaktan başka bir şey söylemiyor ama demir halkalar kirli gömleğinden yuvarlanıp derisini kızdırdığında yüzü acıyla katlanıyor.

"Lütfen ona zarar vermeyin, Generali. Lütfen." Vıraklamam obsidyen odada yankılanıyor.

"O zaman bundan sonra sana söyleneni yap, yoksa yeni kuklamlarla oynamaya devam ederim."

Kadim Peri'nin değişken davranışları beni kamçılıyor. Bir bakıyorum dost, bir bakıyorum düşman. Zorbalığının rol olması için dua ediyorum. Bir şeyi kanıtlamak için Antoni'yi feda etmeye istekli olmaması için dua ediyorum.

Dante kulağıma yakın bir mırıltı bırakıyor. "Büyükbaban çok acımasız, değil mi? Onun düşmanım olmasını istemezdim." Sargılı eliyle kolumu kavıyor.

Boynumda bir ilmik olmamasına ve sarmaşıkların uzuvlarımı boğmamasına rağmen, Antoni kadar ben de bu adamların ağlarındaki bir sineğim.

Dante beni Meryem'e doğru sürüklerken, omzumun üzerinden Justus'a yalvaran bir bakış fırlatmak için geriye bakıyorum, "*Ona zarar verme*" diyen bir bakış. Söylemediğim sözleri anladıysa bile tepki vermiyor, sadece Antoni'ye bakıyor; kül rengi yanakları, göz kapaklarımı ısı ve nemle şişiren kesik kesik nefeslerle çukurlaşmaya devam ediyor. Tanrım, keşke onu dışarı çıkarabilseydim.

Açık kahverengi saçlarında Lazarus'un onu demirin zehirliliğinden koruması için hediye ettiği iyileştirici kristali arıyorum ama yıkanmamış saçlarının arasında hiçbir parıltı göremiyorum. Bu da demek oluyor ki eğer metal tasma derisini kırırsa . . .

Eğer demir onun kanıyla temas ederse . . .

Bu düşünceyi kovuyorum. O kadar iyi davranacağım ki arkadaşıma zarar gelmeyecek.

"Altın sana yakışıyor." Dante'nin alçak sesi kulaklarıma ulaşıyor ama kalbime ulaşmıyor.

Günlerdir aynı iğrenç elbiseyi giyiyorum. Korsenin kemeri ve eteğin cızırtısı arasında, Peri elbiseleriyle işim bitti.

"Başlayalım mı, Maezza?" Meryem'in sesi kasadaki mücevherler arasında geziniyor.

Dante beni bir sandalyeye itiyor, sonra kolumu cam bir kasenın üzerine büküyor. Belindeki keseden bir hançer çıkarıyor ve bileğimi kesiyor. "Henüz değil." Parmaklarını şıklatıyor.

Askerlerinden biri duvardan sıyrılıp bize yaklaşıyor, parmaklarından

siyah bir kadife sarkıyor. Bunun bir bandaj olduğunu anlıyorum.

ama yanıliyorum. Dante'nin umurunda olan kan akışımı engellemek değil, sadece görüşüm.

Acı içinde Meryem'e bakıyorum. Teni o kadar soluk ki gözlerinin rengi ortaya çıkıyor. Araya girmesi için sessizce ona yalvarıyorum. . . Dante'ye kanımın hiçbir gücü olmadığını, dolayısıyla göz bağının gereksiz olduğunu hatırlatması için.

"Göz kapaklarına seve seve büyü yaparım." Meryem'in mırıltısı kalbimin ağır çarpıntısı altında neredeyse kayboluyor.

"Elimde son derece uygun bir kumaş varken sihrinizi boşa harcamanıza gerek yok."

Asker yumuşak kumaşı gözlerimin üzerine sarıyor ve karanlık o kadar yoğunlaşana kadar düğümlüyor ki terlemeye başlıyorum.

"Sizi temin ederim-" diye devam ediyor.

"Fallon'un bağları çözülene kadar sihrini boşa harcamayacaksın, strega." Dante'nin nefesi, yazın zirvesinde Racoccin kanallarından yükselen o iğrenç rüzgârlar gibi nemli alnımın üzerinde kayıyor.

"Belki de kocam-"

"Denizcinin kaderini tartmakla meşgul. Şimdi zamanımı boşa harcamayı bırak ve başla, Meryem."

Kolumu geri çekmeye çalışıyorum ama Dante, fişkırıran kanımla ıslak ve sıcak olan bileğimi kavrayışını gevşetmiyor. Midem yükseliyor ve düşüyor, yükseliyor ve-

Kahvaltımı ve dün geceki akşam yemeğimi savuruyorum. Dante'yi görmesem de koluma kenetlediği parmaklarını hedef aldığımdan emin oluyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Bana hemen bir leğen sabunlu su getir." Sesi tamamen iğrenmiş geliyor.

Güzel.

"Fallon'u kanamadan önce beslemeyi bırakmayı not edin."

"Her gün kanımı akıtmak niyetinde değil misin?" Mırıldanıyorum, boğazım safranın asiditesinden dolayı kazınmış gibi hissediyor.

"Biliyorum, bu yüzden ya alınganlığını bastırmayı öğrenirsin ya da damardan beslenmeye geri dönersin."

"Geri mi?"

"Yolculuk sırasında seni nasıl hayatta tuttuğumuzu sanıyorsun?" Kolumu kaldırıp köpüklü bir kâseye daldırıyor, sonra da kuruluyor. Bileğimi yeni bir kasenin üzerine yerleştirmiş olmalı çünkü fişkırmayı güçlendirmek için yaramı parmaklıyor.

Yarılmış etin beyaz yakıcılığından gözlerim yanıyor ve midem kasılsa da daha fazla bir şey çıkarmıyor. Muhtemelen boş olduğu içindir. "Ağzımı çalkalamak için biraz su alabilir miyim?"

"İşimiz bittikten sonra. Mürekkebimi sulandırma riskini almak istemem."

Bir gün canını yakacağım ve kanını akıtacağım, Dante Regio.

"En kullanışlı mühürlerle başla, Strega."

"Pekâlâ." Beni dünyadan sadece kumaş ayırsa da, Meryem krallığın diğer ucunda duruyormuş gibi hissediyorum. "En önemlisi kilit. Duvarlardan geçmeni sağlayacak. Bir kare çizmelisin-"

"Mühürleri konuşmayın! Onları askerimin tuttuğu levhaya kazıyın."

Tebeşirin arduvaz üzerinde sürüklenirken çıkardığı ses kollarımdaki ince tüyleri diken diken ediyor. Keşke kayalık tuvali Dante'nin kafasına fırlatabilseydi. Göz kapaklarımı aralayıp kadifenin içinden bakmaya çalışıyorum ama tamamen opak.

Onun tebeşirinin sabit vızıltısı ve kanımın sürekli damlaması arasında göz kapaklarım halsizleşiyor ve inmeye başlıyor. Gözlerimi açtığımda kafesime geri döndüm ve bileğim ağrıyor.

Lore, sessiz bağımızın içinden inliyorum. **Bul beni.**

Ama saatler geçiyor ve beni bulamıyor.

Keşke Eponine konusunda beni dinleseydi. Bunların hiçbirisi onun suçu olmamasına rağmen ona kızıyorum. Cato mahzene girdiğinde öfkem azalıyor, iki muhafız da arkasından geliyor.

Dante'nin dersi için beni almaya geldiğini düşünüyorum, ta ki kolunda uçuşan soluk pembe ipeği görene kadar. Kumaş o kadar şeffaf ki, kolalı üniformasının beyazı parlıyor.

"Dante akşam yemeği masasında bulunmanı istedi, Fallon." Cato'nun gri bakışları koluna dolanmış kumaşı gözden geçiriyor.

"Zor pas."

Cato'nun muhafız arkadaşları ve sarmal şarap raflarının çeşitli yerlerinde oturan periler ağzı açık bakıyor, çünkü kimse kraldan gelen doğrudan bir emri geri çeviremez.

Cato iç geçirir. "Fallon-"

"Aç değilim."

"Hastalandığından beri bir şey yemedin ve iki gün oldu."

İki gün oldu. Zamanın sadece eğlenirken akıp gittiğini sanırdım. . . "Beni damardan besle."

"Lütfen Fallon. Lütfen iştahından fazlasını düşün." Beni düşün, Antoni'yi düşün demek istediğini anlıyorum.

"Gayet iyi," diye mırıldanıyorum, oturmak için omurgamı yatağımdan kaldırıyorum.

En azından bacaklarımı esnetebilecek ve bayat kusmuk gibi kokan bu üzücü önlükten kurtulabileceğim. Belki bir çatal ve bıçakla bile oynayabilirim. İkisini de Dante'nin uzun boynuna yerleştirdiğimi hayal ediyorum. Midem kazınmayı başaramayınca, böyle bir vahşeti yapabilecek kapasitede olduğumu fark ediyorum.

Cato bakışlarını kolunun üzerindeki pastel kumaşa indiriyor. "Antoni de bu akşam yemeğine çağrıldı."

"Misafir olarak mı?"

"Bilmiyorum." Kolundaki pembe şeyi uzatırken adem elması yuvarlanıyor. "Bunu giyeceksin" -gözünün yanında bir sinir zıplıyor- "önlük."

"Pantolon ve gömlek alacağım, teşekkürler."

Cato'nun boğazı yine tırtıklı bir yutkunmayla ve daha da keskin bir *Lütfen.*

Bir sprite tünediği yerden fırladı. "Canavar-şarapçının davranışını derhal rapor edeceğim."

"Sana kralımıza bir şey iletmeni mi emrettim?" Cato havlayarak küçük periyi uçuşunun ortasında durdurur. "Bana hesap vereceksin, Dill. Bunu sakın unutma."

"Aslında o bana hesap veriyor. Sen de öyle Brambilla." Justus büyük bir dikkatle incelediği kapı pervazından uzaklaşır. "Elbiseyi Fallon'a götürün ve yola çıkın." Onlar gider gitmez, "Dante'yi öldürmeye hazır mısınız Fallon?" diye sorar.

On dokuz

E Justus'un sesi kısık olsa da sa fkanlar o kadar iyi işitiyor ki bakışlarımı tünelin girişine yöneltiyorum.

"Sigil orada. Kontrol ediyorum." Justus kafesime yaklaşıyor. "Ama benim gibi Shabbin konuş."

Garip diksiyonunun nedenini otomatik olarak anlamadığımı fark ederek bir kez daha irkildim.

"Dante'nin hayatını sona erdirmeye çok hazırım, Nonno," diye sessizce cevap veriyorum, sonra da tıslıyorum, "Şabbin miydi o?"

Sırıttıyor, ki bu çok garip bir görüntü. Dudaklarında gizli gülümsemeler gördüm. Asla büyük sırıtişlar değil. Orta yaşlı adamı neredeyse çocuksu gösteriyor. "Evet."

İnanılmaz. Tek kelimeyle inanılmaz.

Pahalı altın dantellerle süslenmiş slipi parmaklıyorum. "Bunu üst sınıf bir fahişe gibi giyinerek yapmak zorunda mıyım?"

"Dikkati dağılsın diye elbise seçtim."

Justus'un konuşma şekli bana Aoife'ı hatırlatıyor ve bu da kalbimi sıkıştırıyor. Eğer bu gece Dante'yi öldürmeyi başarırsam, o zaman özgür olacak. Tabii zaten özgür değilse?

Tam Justus'a soracaktım ki sesini alçalttı. "Yediklerini değiştiriyorum" - uygun kelimeyi bulmak için zihnini yokluyor gibi görünüyor- "plasebo. Yani demire karşı bağıışıklığı yok ama büyüünün geri dönüşü de var." Alışılmadık bir şekilde göz kırparak ekliyor: "Dottore Vanche, mucize yaratıcısı."

Kumaşı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Dottore Vanche'ın ona *fazladan* zehir verememesi çok kötü."

"Zehir safkanları öldürmez, Fallon."

"Bu onu zayıflatırdı. Ben uzman bir suikastçı değilim ama bu işimi kolaylaştırmaz mıydı?"

"Hayır. Demire karşı o kadar duyarsızlaştı ki, iyileşirdi." "Demir kalbinin içine saplanmış olsa bile mi?"

"Nebban tozu deriyi sertleştirir. Kafayı koparmak için on Fae'nin testeresine ve gücüne ihtiyacınız var."

Etin içinden balta geçirme fikri boğazımı düğüm düğüm ediyor. "Yine de onu ısırıldığında, dişlerim etini gayet iyi delip geçti."

"Çünkü zayıf nokta olduğu için boyun ve göğüste yoğunlaşır. Bu yüzden nefes çürür."

Bilgiyi depolamak için dudaklarımı birleştiriyorum. "Hatırlat bana... neden onu kendin öldüremiyorsun?"

"Çünkü laneti bozan Meryem'in kanından gelen kızı olmalı, yoksa Kazan affetmez."

Kaşımı kaldırdım. Kazanın tüm büyüünün kaynağı olduğunun farkındaydım ama onun hissedebilen bir varlık olduğunu bilmiyordum. "Yani teknik olarak annem bunu yapabilir mi?"

Başını sallar. "Ama annem ... şu anda anlamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Şimdi açıklayacak zaman yok Fallon. . . Çabuk giyin."

İç çekerek, dayanıksız elbiseyi açtım ve havaya kaldırdım. "Son derece transparan, bu da bana silahı nereye saklatmayı planladığın sorusunu akla getiriyor."

"Hançeri yatak başlığına ben yerleştirdim."

Bakışlarımı kumaştan çekip Justus'un kalkık yüzüne çeviriyorum. "*Başlık* mı?"

Başını sallıyor.

"Yanılıyorsam düzeltin ama yatak başlıkları yataklara bağlı değil mi?" "Siz kral odasında yatıyorsunuz."

"Antoni ile mi?" Dante üçümüz için ne tür bir akşam yemeği hazırlıyor? "Sen de katılacak mısın?"

"Evet."

Dante'nin yatak odasına transparan bir gecelikle girme fikri hâlâ hoşuma gitmese de bunu biraz güven verici buluyorum. "Umarım onunla yatmamı beklemiyorsundur."

"Sadece öldür. Ama elbise korumayı zayıflatır."

Dante'nin gardını düşüreceğini kastettiğini anlıyorum.

"Bu şeyi elbisemin *altına* giyebilir miyim?" Dikenli altın tülü sevdiğimden değil ama bir grup askerin arasında yarı çıplak dolaşmaktan iyidir.

"Hayır. Kralın dikkatini dağıtman gerek. Sade bir elbiseyle daha rahat hareket edersin." "Pantolon ve gömlekle daha rahat hareket ederim," diye homurdandım. "Herhangi bir şansım yeni külotlar alabilir misin?"

"Jus daha geçen gün çanta almamış mıydı?" "Hepsinin üzerinden geçtim."
"Hepsi mi?"

"Evet, *hepsi*. Seninkileri ne sıklıkta değiştirdiğini bilmiyorum Nonno, öğrenmek de istemiyorum, o yüzden paylaşmaya gerek yok ama temiz iç çamaşırını çok takdir ediyorum."

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor. "Tamam. Ben temiz bir tane bulana kadar giyin."

"Eğer şans eseri bir sütyene rastlarsan, ben alıcıyım!" Mahzenden hışım ile çıkmadan hemen önce sesleniyorum.

Bu garip ara dudaklarıma bir gülümseme konduruyor ve her düğmeyi açtığımda bu gülümseme dağılıyor. Bu gece Dante Regio'nun hayatına son vereceğim. Sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen sanki yıllardır bu an için çalışıyormuşum gibi geliyor.

Sinirlerim kendime olan güvenimi azaltıyor ve bu iş için uygun olduğumdan şüphe etmeye başlıyorum.

O seni kaçıran zalim bir adam Fal. Kanını akıtan. Sana yalan söyleyen. Atını öldüren. Antoni'nin tırnaklarını söken. Kargaların yok edilmesinden başka bir şey istemeyen biri.

Bu son üç hatırlatma omurgama çelik enjekte ediyor. Beni incitmek başka bir şey, sevdiklerimi incitmek başka bir şey.

Sedefli pembe önlüğü giydiğimde Justus geri döndü, adımları da nefesleri kadar hızlıydı. Sanırım bunları çıkardığı dolap obsidyen tünellerde değil.

İç çamaşırlarını kafesime fırlattı. "Al."

Dönmeyince parmaklarımı döndürüyorum. "Biraz mahremiyet." "Tamam." Sonunda dönerken gömleğinin yakasını çekiştiriyor.

"*Yemekten* sonra annemi nerede bulacağımı söyler misin?" Mührün gücünü kaybetme ihtimaline karşı adını dudaklarımdan uzak tutuyorum. Mühürler canlılığını kaybeder mi?

Bir ayağından diğerine geçtiği uzun bir duraklama oluyor. Bana mı öyle geliyor yoksa botları alışılmadık bir şekilde yıpranmış mı? Belki de Domitina'nın dolabına yaptığı yolculuk düşündüğümden daha zorlu geçmiştir.

"Justus?"

"Sana söylenir."

Bir uyarıcı daha . . . Sadece eşimi geri almakla kalmayacağım, aynı zamanda annemi de alacağım.

"Sözünüze sevindim ama yemin etmeyi tercih ederim."

Elini saçlarında gezdirmeye başlıyor ama saçlarını bağlayan deri kordonla karşılaşınca duruyor. Tanrım, o benden bile daha perişan durumda ve yine de tüm bıçaklamaları yapacak olan o değil.

"Yemin yok." Pazusuna vuruyor. "Yemin büyüyü açığa çıkarır." Kazana şükürler olsun ki bunu hatırladı.

İç çamaşırlarımı giyip göğüslerimi bağladıktan sonra parmaklarımı kafesimin parmaklıklarına doluyorum ve cesaretimin artmasını isteyerek yavaşça nefes alıp veriyorum.

Lore'u düşünüyorum, onu o kadar güçlü bir şekilde hayal ediyorum ki birdenbire tüm karanlık ihtişamıyla ortaya çıkıyor.

Lore?

Konuştukları Lucin olmadığı için Cian'la Tanrılar bilir ne hakkında konuşuyorlar.

Lore!

Ona doğru ilerlemeye çalışıyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona ulaşmayı başaramıyorum. Asık suratla, bedenimi değil, sadece zihnimi ihraç ettiğimi fark ediyorum.

Bronwen sonunda varlığımı fark etmiş olmalı ki, "Mórrgaht?" diye fısıldıyor. "Fallon izliyor," diye eklediği sırada yüzünü teyzeme doğru çeviriyor.

Ona doğru adım atıyor, koyu gölgeler teninin odaklanmamış hatlarını örüyor. "Behach Éan?"

Ne onun ne de Bronwen'in beni duyamayacağını bilsem de fısıldıyorum, "Evet. Evet, benim."

Gözlerindeki altın rengi çalkalanıyor. "Mórrígan, tek iletişim aracımızın bu olmasından nefret ediyorum. Onun ne durumda olduğunu gerçekten göremiyor musun Bronwen?"

"Hayır. Yapamam."

Göğsü parçalanmış nefeslerle kalkıyor. "Ama beni duyabiliyor mu?" "Duyabiliyor."

"Mo khrà, Bronwen Justus'un size yardım ettiğini söyledi. Lütfen ona söyle" - general hakkındaki izlenimini aktardığını düşündüğüm ünsüzler ve pürüzlü sesli harflerle dolu bir kelime homurdanıyor - "bize nerede olduğunuza dair lanet bir duman sinyali gönderin. Tüm krallığın etrafında kargalar dolaşıyor."

Bronwen der ki, "Ne zaman uzanacak-"

"Fallon'un büyüü serbest bırakıldı. Eşimi geri istiyorum ve onu hemen geri istiyorum!"

"Hâlâ Dante'yi öldürmesi gerekiyor Lorcan."

"İhtiyacı olan şey eve, bana dönmek." Lore'un öfkeli hırıltısı zaten ağrıyan kalbimi boğuyor ve atışlarını sıkılaştırıyor.

Lore'la kalmak için mücadele etsem de Bronwen'in zihninden çıkıp obsidyen zindana geri dönüyorum, eklemlerim çenem kadar gergin.

"Sen iyi misin?" Justus'un kaşlarından biri kalktı.

Gözlerimin beyazladığını anlıyorum. "İyiyim. Ben iyiyim."

Yalan. Lore'a dönene kadar iyi olmayacağım.

Justus hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyor, sanki gözlerimin renginin değiştiğine ilk kez tanık oluyormuş gibi kaşları çatık.

"Kullanabileceğim bir büyü var mı?"

Justus'un kaşları düzelir. "Kan onun üzerinde çalışmıyor."

Başka bir deyişle, fiziksel ve zihinsel yeteneklerime güvenmem gerekecek. Sakin ol.

Tam bir çocuk oyuncağı.

Bir sprite'dan şeker almak gibi.

Kimi kandırıyorum ki?

Nemli avuçlarımı pembe slipime siliyorum, keşke cesur olsaydım, keşke Lorcan yanımda olsaydı diyorum. Ama öyle olsaydı, adaleti kendi ellerine alırdı. Bronwen'in kehanet niteliğindeki sözleri zihnime üşüşüyor, onları söylediği sabahki kadar net.

Lorcan hâlâ Dante'yi öldüreceğine ve bunu yaparken insanlığını kaybedeceğine inanıyor, çünkü obsidyen laneti kalkmadan önce eski sevgilini bu dünyadan uzaklaştıran kişi o olursa olacak olan bu.

Lorcan'ın insanlığını riske atamayacak kadar bencilim, çünkü onun var olmadığı bir dünyada yaşamayı reddediyorum. Bu nedenle Justus'a nerede olduğuma dair sinyal vermekten bahsetmiyorum. "Keşke Meriam koşularını yıkabilseydi."

"Yakında."

Düşündüm de... "Lore, Dante'nin zindandaki mührü sildiğinden bahsetmişti. Bu bir yalan mıydı?"

"Mühür taze olmadıkça silinemez, çünkü kan taşın derinliklerine işler. Büyüyü bozmak için cadı kanını geri çağırmalıdır."

"Meryem'in kanını manipüle *edebiliyorsun*, yani teknik olarak onun büyüsunü geri çağırabilirsin, değil mi?"

"Jus-"

"Jus . . .?"

Duruşu sertleşiyor, ama sonra omuzlarını yuvarlayarak küçük kemiklerin patlamasını sağlıyor. Lucin'de, "Sadece belki" diye mırıldanıyor.

"Yani koruma taşı dayanıyor mu?"

"Evet." Justus mahzenin girişine doğru ilerliyor.

"Kırılmış olmasına rağmen mi?"

"Evet."

Başımı yana eğiyorum, buklelerim omzumdan sarkıyor. "Kaç parçaya bölünmüştü?"

"Üç."

Sayının bu kadar az olmasına sevindim. "Üçü de zindanda mı?"

"Hayır. Bunu sonra konuşuruz Fallon."

"Ama tüm parçaların nerede olduğunu biliyorsun?" "Evet."

"Nerede?"

"Luce'de olmaz," diye mırıldandıktan sonra dar koridorda dolaşan askerlere kafesimin kilidini açmalarını emretti.

Yirmi

I Justus'la koğuş rününü daha fazla tartışmayı arzuluyoruz, ancak etrafımız böyle hassas bir konuyu tartışmak için çok fazla Dante meraklısı ile çevrili. En azından

Onların bulunduğu yere odaklanmak, nereye gittiğimi ve hedefime ulaştığımda ne yapacağımı aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Kasa dairesine girdiğimizde, özenle yapılmış kapıları tarıyorum, mühürsüz olmalarını diliyorum, büyükannemi bir an görebilmeyi ya da fısıltılı bir cesaretlendirmeyi arzuluyorum, ama Meryem görüş alanımın dışında kalıyor.

Justus bize Cato'nun beni bağlarımdan kurtulduğum gün getirdiği tuvalete giden tünelde rehberlik ediyor. Yıkanma odasını geçtikten sonra sonsuz bir sıra kapalı kapının önünden geçiyoruz.

"Yani Costa yeraltında mı yaşıyordu?" Justus'a sordum.

"Sadece hayatının sonunda, artık aklı başında olmadığı ve Ríhbiadh'ın bir Şabbin'in yardımını olmadan ayağa kalkacağını düşündüğünde."

"Yani tüm bu kapılar odalara mı açılıyor?"

"Hepsi değil. Bazıları krallıktaki çeşitli yerlere açılıyor. Duvarlarla çevrili yerlere. Eğer kaçmayı düşünüyorsanız, fazla uzağa gidemeyeceğinizi bilin. Haşaratlar bile Costa'nın tünellerine giremez."

Arkamdaki askerlerden biri, "O buçukluk sıçanı yaptı," diye gönüllü oldu.

Hangi aptalın testislerine demir bir bıçak saplamak istediğini anlamak için etrafımda dönüyorum. Bakışlarım daralmış yeşil bir bakışla çarpışınca, onun Lastra adlı asker olduğunu anlıyorum.

"Buçukluklar haşarat değildir Soldati Lastra, ancak inançlarınızı not alacağım ve Luce'ye hükmettiğimde tekrar gözden geçireceğim. Buçukluklar hakkında başka fikri olan var mı?"

Benim tüm dikkatim onların üzerindeyken gelecekteki kraliçeleriyle paylaşmak istedikleri buçukluklar var mı?"

Lastra'nın dudakları inceler ve bakışlarını kaçırır. *Korkak.*

"Luce'u zaten sen yönetiyorsun Fallon," diyor Justus nefesinin altından. "Sen evlisin."

"Kan bağı. Evli değil."

Parmaklarım dövmeyi derimden söküp çıkarmak için kaşınırken, sarmal halkalara bakıyorum.

Meşalelerle aydınlatılmış karanlıkta ilerlerken, bir daha *asla* yanından ayrılmayacağım Lore ile yeniden bir araya gelişimi hayal ederek zihnime dalıyorum. Kendimi ona aşılacağım. Eminim buna çok sevinecektir. Yine de, gölgeye dönüşebilen bir adama nasıl aşılabilir ki?

Yakında benim de dumana dönüşebileceğimi fark ettiğimde kalbim küt küt atıyor.

Muhtemelen bugün.

Hava keskin ve nemli olmasına rağmen, uyuşturmak yerine tenimi elektrikleştiriyor. Tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe kulak zarlarım daha çok zonkluyor ve kanım daha çok kaynıyor. Belki de kendini belli eden benim sihrimdir, belki de tamamen sinir ve beklentidir.

Bütün bir Tarecuorin adası gibi hissettiren bir süre sonra nihayet ağır bir kapıya ulaşıyoruz.

Ben etrafa bakarken Justus kapıyı çalıyor. Zayıf da olsa, sanırım suyun şırıltısını algılıyorum. Sahile yakın olabilir miyiz? Rossi mülkünün kendine ait özel bir sahili var. Açık hava ile aramda sadece ince bir obsidyen levha olduğunu hayal etmeye başlıyorum. Parmak uçlarımı alçak tavana bastırıp itersem, taş kalkacak ve-

Tünel titriyor.

"Bu da neydi böyle?" Cato kılıcını sıkıyor. Henüz kınından çıkarmamış olsa da, pazusu adrenalin beklentisiyle gerilmiş durumda.

Justus bileğimi yakalıyor ve yanıma doğru sürüklüyor. "Bu bir şey değildi," diye homurdanıyor ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyor. "Ellerini taştan uzak tut yoksa bileklerin bağlanacak. Anlaşıldı mı?"

Anladığım tek şey, dışarıda, bu duvarın diğer tarafında birilerinin olduğu.

Arkadaşım Dante'nin saklandığı yeri bulmuş olabilir mi? *Lore?*

Bataklık sakinlerinin topraklarını kurutmak ve terk edilmiş kulübelerini ısıtmak için yazı beklediği gibi taşı sarsacak ikinci bir sarsıntı bekliyorum ama başka bir şey gelmiyor, bu da kaşlarımı çatıyor. Cevap veren patlamayı benim dokunuşumun tetiklediğini varsayarsak, Kargalar neden sadece bir kez saldırıyor? Cevap, umudum olan şişme şamandırada bir delik açıyor, çünkü tavana çarpan şey bir Karga değil.

Ne olabilir ki? Aklıma bir düşünce gelince nefesimi tutuyorum: Ya Meryem ya da Justus tavana benim dokunuşumun harekete geçirebileceği bir mühür çizdiyse? Bu teorinin işleyişini anlamaya çalışırken Justus kapıyı açıyor ve siyah taşlarla döşenmiş sekizgen bir oda ile ipek altın çarşaflarla donatılmış yuvarlak bir yatak ortaya çıkıyor.

Altın kaplamalı, özenle oyulmuş ahşaptan yapılmış şatafatlı yatak başlığını ve yatak başlığının geniş şömine rafında eğik duran uyumlu çerçeveyi inceliyorum. Asılı duran şamdandan damlayan ışık o kadar ince ki, kendimi etrafını çevrelediği tuvale gözlerimi kısarak bakarken buluyorum - altın askeri kıyafetler içinde, şu anda Dante'nin başında duran tacı takmış, sivri kulaklı siyah bir erkek portresi.

Costa bu resimde her tapınakta ve okulda asılı olanlardan yüzyıllarca daha genç olsa da, buz gibi bakışları ve sessiz alaycılığıyla hatasızdır. Dante ve Costa'nın güçlü çene kemikleri, mücevherli kutu örgüler ve mavi gözler dışında çok az ortak noktaları olduğunu düşünürdüm ama çürümüş kalpleri onlara yapışık ikiz havası vermiş.

"Büyükbabam Luce'yi devraldıktan bir gün sonra bu resim için oturdu."

Bakışlarımı Dante ve Antoni'nin oturduğu masaya çeviriyorum - Dante iki kolunu da masaya dayamış, Antoni ise kollarını arkadan bağlamış ve ağzını bir sarmaşıkla kapatmış. Cam yüzeyi süsleyen ne bir tabak, ne de bir kadeh var. Masanın üzerindeki tek nesne, mum ışığıyla aydınlatılmış, avuç içi büyüklüğünde, sıradan bir tahta kutu.

Hem Peri Kralı hem de deniz kaptanı farklı derecelerde bir şaşkınlıkla açık kıyafetlerime bakıyorlar. Antoni'nin burun deliklerinin genişlediği ve dudaklarının ağzının etrafında titrediği yerde, Dante biraz daha sakinleşiyor, biraz daha uzuyor gibi görünüyor. Omuzlarını döndürürken, uzun örgüleri her zaman giydiği altın zırhına çarpıyor.

Yakında bunun içine gömüleceğini düşünmek ...

"Ne giymiş Rossi?" Dante elbisemle alay ediyor.

"Özür dilerim Maezza, ama Domitina yola çıkmadan önce gardırobunun çoğunu topladı."

Gidiyor mu? Kızı nereye gitti? Korkunç annesi de gitti mi?

Şu anda pek önemli olmadığı için soruyu daha sonra sormak üzere bir kenara koyuyorum ve ellerimi tenimden sadece bir ton koyu olan ipeğin üzerinde gezdiriyorum.

"Beryl'in, Tavo'nun ihtiyaçlarını karşılamak için Barrack Adası'na yelken açtığı gün giydiğinden çok daha fazla elbise. Bekle, onun ihtiyaçları mıydı? Catriona'nın bana ne söylediğini tam olarak hatırlayamıyorum..." Dilimi ağzımın köşesine sıkıştırıp dudaklarıma dokunuyorum, Dante'nin Beryl'le olan kaçamağı umurunda bile olmasa da bu konu üzerinde duruyormuş gibi yapıyorum. Bu konuyu açmamın tek nedeni, gözlerime çektiği perdenin yırtıldığını ona göstermek.

Justus yanımda geriliyor, bana bağırma arzusu o kadar güçlü ki çenesi şamdanın üstündeki alevler gibi titriyor.

Evet, evet, Nonno. O pisliği öldürmek için buradayım, pasif agresif bir şekilde aşağılamak için değil.

"Her neyse . . . Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde ne var?" Sırtındaki siyah odunla bütünleşen Justus'un önünde ilerliyorum.

Dante masanın üzerine eğilip ahşap kutunun üstünü açarak küçük bir yarı saydam kristaller yığınına ortaya çıkardığında son sandalyeyi çekmeye başlıyorum. "Tuz."

Yani bu bir yemek değil; bu bir sorgulama. Ben çeşniden etkilenmediğime göre, tuzun Antoni için olacağını varsayıyorum. Bu da beni neden toplandığımı merak ettiriyor.

"Tutukluyu çözün." Dante ayağa kalkacakmış gibi masadan uzaklaşır ama kalkmaz.

Antoni'nin ağzını bağlayan asma, parıldayan yeşil bir büyüye dönüşüyor. Arkadaşım defalarca öğürüp yutkunuyor, sonra dilini ağzının üzerinde gezdiriyor.

Köşeleri kanayan ağzı.

Kanını görmek midemi sertleştiriyor ve öfkemi arttırıyor. Seğiren gözümün ucuyla yatağa bakıyor, hançeri kapma ve arkamdan odaya doluşan askerler büyüleriyle beni durdurmadan önce bıçağı Dante'nin boynuna saplama olasılığını hesaplıyorum.

İçimdeki iyimser parmak ucunda geri çekiliyor çünkü şansım çok düşük. Ve sonra iyimserliğim donuyor çünkü Dante'nin sivrilen bakışlarını ve

dolgun dudaklarını kıvıran gülümseme.

Dua ediyorum ki benim rahatsızlığım ona zevk veriyor olsun, Justus'un hilesinin farkında olmasın.

Yirmi Bir

“S Moya.”

Kalbim boğazıma kadar tırmandı ve derimi dövüyor öyle bir kuvvetle çekiyorum ki, orada bulunan her Peri onun manik temposunu duyabiliyor. Sandalyeyi o kadar sert çekiyorum ki ayakları kara taşın üzerinde gıcırıyor.

"Fal-lon," Dante ismimi söylüyor. "*Burayı* kastetmiştim."

Kucağına vurduğunda, sandalyenin basamaklarını öyle bir kuvvetle kavıyorum ki, falankslarımı parçalamakla tehdit ediyorum.

Müdahale etmesini dileyerek Justus'a doğru bakıyorum ama o tamamen Antoni'nin başının arkasına odaklanmış durumda. Gözlerimle ona seslenmeye çalışıyorum ama ya dikkatimi çekmiyor ya da bundan kaçınmaya çalışıyor.

"Rossi, sanırım Fallon'un biraz ikna edilmesi gerekecek. Antoni'nin tırnaklarını kestiğimizi biliyorum ama parmakları hâlâ bağlı, değil mi?"

Kalbim vücudumla aynı anda atıyor. "Hayır. Geliyorum." Antoni'nin sandalyesinin etrafından dolanırken parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

Arkadaşım başını çeviriyor, vahşi bakışları beni takip ediyor.

Peri Kralı'na ulaştığımda, kalınlaşmış uyluk kaslarının üzerinde uzanan pantolonunun bembeyaz kumaşına tiksintiyle bakıyorum.

"Benim kucağım ya da onun parmakları. Ne olacak, moya?"

Tanrım, bana karım demesinden nefret ediyorum ve o da bunu biliyor, şüpheşiz bu yüzden bu terimi kullanmakta ısrar ediyor.

Dizine tünüyorum, vücutlarımız arasında gerektiği kadar az temas sağlamak için ağırlığımı ayaklarımda tutuyorum. Dante belimi kavırıyor ve beni daha da geriye çekiyor.

"Çok güzel ve boş bir sandalye varken neden beni kucağına oturtuyorsun?" Sıkışan azı dişlerim sorumun bir mırıltıdan daha yüksek çıkmamasına neden oluyor.

Dante ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve nefesi artık sert olmamasına rağmen yine de ürperiyorum. "Çünkü yapabilirim." Avucunu karnıma öyle bir kuvvetle bastırıyor ki, parmaklarının şeklinin, umutsuzca dik tutmaya çalıştığım omurgamda bıraktığı izi neredeyse hissedebiliyorum.

"Ne yapabilirsin? Beni küçük düşürebilir misin?"

"Seni bacaklarımın arasına oturttum, diz çöktürmedim."

"Çünkü dişlerimden korkuyorsun." Umarım sikini suratıma sokmaya kalkarsa o uzvu koparacağımı biliyordur. Elbette tekrar büyür ama gururu değil.

Duruşu sertleşiyor ama neyse ki anatomisinin başka bir kısmı aynı şeyi yapmıyor. Yine de, erkekliğini kısaltacağımdan bahsetmişim, bu yüzden akşam boyunca kendini küçültme ihtimali benim lehime.

Saçlarımı yumrukluyor ve başımı öyle bir şevkle geriye çekiyor ki boynum çatlıyor. "Gerçekten de tehdit savuracak durumda değilsin Fal."

"Bu bir tehdit değildi, sadece dişlerimin keskinliğini hatırlatmak içindi."

"Yiyecekleri getirelim mi Maezza?" Justus soruyor, bana sivri bir "*Dilini tut Nipota*" olarak yorumladığım bir bakış.

"Henüz değil." Dante'nin cevabı alçak sesle ama büyükbabam onu duyuyor olmalı çünkü arkasındaki altı askere mutfaklara doğru koşuşturmaları için emir vermiyor.

Justus bunun gerçek bir yemek olduğunu düşünüyor mu merak ediyorum çünkü ben kesinlikle düşünmüyorum. Tabii tuzun varlığını yanlış anlamadıysam.

"Önce Antoni'ye bazı sorularım var." Dante'nin avuç içi kaburgalarımın yan tarafında geziniyor.

Justus'un hıyarı baştan çıkarmaktan bahsettiğini biliyorum ama baştan çıkarmak dizginlerin benim elimde olması demekti. Şu anda hiçbir dizgin benim elimde değil.

"Fallon, tuzu al."

Göz ucuyla, kullanacağım hançeri bulmak için yatak başlığındaki şatafatlı oymaları tarıyorum. Onu tutmak için nasıl da kaşınıyorum.

"Dediğimi yapsan iyi olur, yoksa senin küçük denizcinin dilinden gerçekleri söküp almaktan çok daha kötüsünü yaparım."

Elim tahta kaseye gidiyor ve iri taneleri koparıp atıyor. "Şimdi bunu ona yedir."

Öfkeden titriyorum. O kadar çok titriyorum ki iri taneler parmaklarımdan uçuşup kar gibi masanın üzerine düşüyor.

Peri Kralı işaret parmağını göğsümün alt tarafında, sütyenimin keten bandının hemen altında kaydırıyor. Keşke kumaş yerine demirden yapılmış olsaydı.

Göğsümü avuçladığında ona doğru döndüm. "Yapma."

Ağzını tekrar kulağıma doğru götürüyor, eli ipeği buruşturup kaburgalarımın üzerinden geçiriyor. "Masama bir fahişe gibi giyinip oturamazsın ve bir kraliçe gibi davranılmayı bekleyemezsin."

"Bu elbiseyi benim seçmediğimi, generalinizin seçtiğini hatırlatmama gerek var mı? Bununla ilgili bir sorunuz varsa, onunla görüşün. Ya da daha iyisi, eğer etrafta fazladan zırhınız varsa, geceliğimi süslemekten çok memnun olurum."

"Bununla ilgili bir sorunum yok." Eli bir böcek gibi kaburgalarımın aşağı iniyor ve ağır bir şekilde kalçama yerleşiyor. Elbisemin eteğinin kaval kemiklerime doğru kaymaya başladığını hissettiğimde, onu yerine yapıştırmak için bir avuç kumaşı kavırıyorum. "Küçük denizci parmaklarını düşün."

Tehdidi karşısında kanım dondu.

"Ona hemen tuz verin, yoksa bu elbiseyi bacaklarınıza öyle bir geçiririm ki-"

Bir elimi elbisemin üzerinde tutmama rağmen diğer elimi tahta tabağa doğru uzatıyorum. Tuzu Antoni'nin ağzına götürürken, onun parlak bakışlarını tutuyorum. Bakışlarını Dante'nin eline indirdiğini fark edene kadar acı çektiğinden endişeleniyorum. Boğazı düğümlendiğinde, benim için acı çektiğini anlıyorum.

"Dilini çıkar, buçukluk." Dante artık elbisemi çekiştirmiyor ama tutuşu da gevşemedi.

Tuzu arkadaşımın dilinin üzerine bırakırken *özür* dilerim, diyorum.

Birkaç nefes sonra Dante soruyor: "Fallon Rossi için hâlâ yanıyor musun?" "Duygularını öğrenmek için ona tuz mu yedirdin?" Öfkeyle soruyorum.

"Cevap ver, buçukluk." Dante'nin mavi bakışları Antoni'nin terden kayganlaşmış yüzünden ayrılmıyor.

Nefes nefese kaldı. "Fallon'u her zaman seveceğim." "Lorcan Ríhbiadh hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hayranı değilim."

"Yine de yıllar boyunca ona defalarca yardım ettiniz. Neden?" Antoni'nin dudakları o kadar gergin ki solgun yüzünde beyaz bir çizgi oluşturuyor.

"Çünkü Faerie rejimini sevmiyordum."

"Peki senin ideal dünyan nasıl görünüyor?"

"Ben-"

"Şimdi, şimdi. Saptırma."

"Benim ideal dünyam Periler ya da Kargalar tarafından yönetilmiyor."

"Ne tarafından yönetiliyor? Herhalde kendinizi bir taç içinde hayal etmiyorsunuzdur. Yoksa öyle mi?"

"Bir grup bilgili insan tarafından yönetilmesi gerektiğine inanıyorum." "Sen de onların arasında mı olacaksın?"

"Evet."

"Başka kimi seçerdiniz? Amari kardeşleri mi? Kalan kuzenini mi? Adı neydi? Madden mi?"

"Mattia."

Dante başını yavaşça sallar. "Fallon'u seçer miydin?"

Antoni gözlerini masadaki tuza dikeyor ve cevabını fısıldayarak söylese de o sessiz kelimeyi kaçırmıyorum: "Hayır."

Yeni bir rejime ilişkin bu sorgulama anlamsız olsa da, kendimi biraz kırılmış hissetmekten alamıyorum.

"Neden olmasın? Onu zeki bulmuyor musun?"

Antoni'nin çenesi titrer.

"Buçukluk, sana bir soru sordum."

Hâlâ cevap vermiyor.

Dante, kılıcını kınından çıkaran ve Antoni'ye bir adım daha yaklaşan Justus'a başıyla selam verir.

Antoni sonunda homurdanır: "Benim seçimimin onun zekâsıyla hiçbir ilgisi yok." "Ne alakası var?"

"Onun sadakati."

"Sanırım Ríhbiadh'a."

Antoni gözlerini cama diker. "Evet."

"Beni öldürmek istediğinizi biliyorum ama Karga Kral ne olacak?"

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor, nefesimi kesiyor ve kulak zarımda donuk bir uğultu patlıyor.

"Lorcan Ríhbiadh'ın gitmesini mi istiyorsun Greco?"

Antoni'nin dudakları o kadar gergin ki yaralarını uyandırıyor ve köşelerinden kan damlatarak ağzının aşağıya doğru eğimli kavisini vurguluyor.

"Sorumu yeniden ifade edeyim: Gökyüzünün yüce hükümdarı Lorcan Ríhbiadh'ın ölmesini mi istiyorsunuz?"

Antoni göz kapaklarını kapatıyor ve göğsümdeki kasları geren bir itirafta bulunuyor. "Evet."

"Yani hırslarımız aynı doğrultuda. Şimdi soru şu: Onun ölmesini *benim* ölmemden daha mı çok istiyorsun?"

Antoni yutkunuyor, doğruyu söyleyen serumun etkisine karşı mücadele ediyor. "Evet."

Dante koltuğuna yaslanır ve dudaklarını ovuşturur. "Ne düşünüyorsun, Justus?"

Onun bir değer olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Belki de onu obsidyen bir kılıçla göndererek değerini ölçebiliriz?"

"HAYIR!" *Bu ne lan, Justus?* "O sadece senin yerini ele verecek ve kendini öldürtecek."

Dante avucunu ağzına kapatıyor. "Sana tartılabileceğini söylemiş miydim?" Bir süre sonra elini indiriyor ve parmaklarını çırpıyor. "Götürün onu. Şimdilik onunla işim bitti."

Cato Antoni'nin sandalyesine doğru yürür ve onu çeker. "Fallon'a da eşlik edelim mi?"

"Hayır. Onunla işim bitmedi." Dante'nin parmakları bir kez daha kalçamla birleşip kumaşı yukarı çektiğinde sertleşiyorum.

Justus tahta kutuyu alıp Dante'nin kafasına vurmama ramak kaldığını hissetmiş olmalı ki ellerini çırpıyor. "Herkes dışarı!"

Titremeye başlıyorum, Dante'nin tahmin ettiği gibi sıkıntıdan değil, adrenalinden.

İşte bu kadar.

Zalim hükümdarın hayatına son verdiğim an.

"Eğer onu kirletirsen, Regio-" Antoni kolunu Cato'nun elinden kurtarır.

"Beni öldürecek misin? Bundan zaten bahsetmiştin. Not aldım." Dante elbisemin kumaşını yukarı çekiyor.

Lore'u düşünüyorum, ne kadar öfkeleneneceğini ve dostumun öfkesini düşünmek beni merkeze alıyor.

"Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Antoni. Bu savaştan sağ çıkarsan Fallon *asla* senin olmayacak."

Antoni'nin tüm vücudu titriyor. "Ona tecavüz edersen senin olacağını mı sanıyorsun?"

"Benim için bacaklarını ilk kez açtığında tecavüze başvurmama gerek yoktu." Dante başını yana eğerek uzun saçlarının omzunun üzerinden dökülmesini sağladı.

Kaslarım o kadar gergin ki, kızlığımın bozulduğunu hatırlayınca içimi saran tiksinti bir ürpertiye dönüşmüyor.

Antoni'nin gözleriyle bana seslendiğini hissedebiliyorum ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Lanet olası rızama rağmen kalçamı okşayan elden başka hiçbir yere bakmıyorum.

Antoni çok sessizleşti. Arkama yaslanıp Dante'nin benimle iğrenç bir şekilde oynamasına izin vereceğimi düşünüyor olmalı. Belki de Peri Kralı'na hâlâ sevgi beslediğimi düşünüyor. "Fallon?" diye mırıldanıyor, sanki bir sarmaşık adem elmasını deşiyormuş gibi.

Dante ipeği biraz daha yukarı kaldırdı. "Tanrı aşkına, çıkarın şunu buradan." Yine de tepki vermiyorum. Yatağına ulaşana kadar tepki vermeyeceğim.

Omuzlarımı geri çekiyorum, şimdi oraya gitmeyi önermek üzereydim ki Dante, "Justus, geride kal. Ve kapıyı kapat."

O kadar hızlı bakıyorum ki omurlarım çatırdıyor.

Justus kapıyı kapatırken benim panik dolu bakışlarıma karşılık vermiyor. Nabzım yerinden fırlayacakmış gibi atarken o sükûnet timsali. Kendime hemen sonuca varmamam gerektiğini söylüyorum. Dante sadece generaliyle özel bir görüşme yapmak istiyor olabilir.

"Aklınızda bir şey mi var Majesteleri?"

"Birçok şey, Rossi."

"Sizi yalnız bırakmak için dışarı çıkayım mı?" Sesimin bu kadar tiz çıkmasından nefret ediyorum.

"Hayır." Elini saçlarımda gezdiriyor, dokunuşuna sinirleniyorum ama kinimi bileyerek tiksintimi fevri bir tepkiden daha çok işime yarayacak bir silaha dönüştürüyorum. "Beni tuzla besle Fal."

Kanım kulak zarıma sertçe çarpıyor. "Çeşniye karşı bağışıklığın yok mu?"

"Öyle olmalıydım ama mucizevi bir şekilde iyileştim." Saçımı taramayan elini uzatıyor ve parmaklarını açıyor. "Tuz."

Kaseden biraz koparıp ağzına götürüyorum. Parmaklarımdaki pulları yaladığında yüzümü buruşturuyorum.

"Bana kişisel bir şey sorar mısın Rossi?"

Justus kıpırdıyor, bu da botlarının donuk derisinin gıcırdamasına neden oluyor. "Fallon'a karşı herhangi bir şefkatin var mı, yoksa onu sadece kanı için mi arzuluyorsun?"

"Torununuza çok değer veriyorum ve zaman içinde onun da bana değer vereceğine tüm kalbimle inanıyorum."

Vay be. *Birbirine sürtünecek iki beyin hücresi kalmamış, bu . . .*

Peri Kralı'nın parmakları tekrar bacağıma doğru hareket etmeye başladı. "Aslında ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyor olabileceğine inanıyorum."

birlikte."

Dişlerimi sıkarak dilimi kavuran imbiği geri püskürtmeye çalışıyorum. Dante ve ben *hiç* iyi olmadık. Arkadaştık. Sonra beni kullandı ve bir kenara attı, bana güvensizlik ve yırtık bir kızlık zarından başka bir şey bırakmadı.

İşaret parmağını boğazımda gezdiriyor. "Bu gece çok yumuşak."

Sanırım benim uysal tavrımdan bahsediyor, cildimin dokusundan değil. Cildim pullu ya da kuru değil, ama normalden farklı değil. "Sana karşı savaşmak bana hizmet etmedi."

"Bu yüzden mi bu kadar nazıksın?" Saçlarıma kanca takıyor. Dudakları elmacık kemiğimin tepesine indiğinde başımı çevirip kucağından kaymaya çalışıyorum ama bu sadece kalçamı daha sert, morartacak kadar sert kavramasına neden oluyor. "Şşş. Çok iyi gidiyordun, moya."

Tanrım, bu erkekten nefret ediyorum. Gözlerim kendi isteğiyle tekrar yatak başlığına kayıyor.

Dante benden uzaklaşıyor ama mengene gibi tutuşunu gevşetmiyor. "Bana başka bir şey sorun Generali. Cevap vermek istemeyeceğimi bildiğin bir şey."

"Bana güveniyor musun?" Justus sorar.

Neden böyle bir soru sorsun ki? Yakalanmaya mı çalışıyor?

"Hayır. Sana güvenmiyorum. Ama torununuzu tahtta tutmak istediğinize ve onun benim gözümünden düşmemesi için elinizden geleni yapacağınıza güveniyorum."

Onun *lütfundan* mı? Homurdanma dürtüsü o kadar güçlü ki sinüslerimi tıkırdatıyor.

Dante belimi kavırıyor ve beni kaldırarak ayaklarımın üzerine oturtuyor.

"Yatağa gir, moya."

Justus kapı kolunu yumrukluyor. "Kendim çıkacağım." "Gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun Rossi?"

"Çünkü bir büyükbabanın görmek istemeyeceği bazı şeyler vardır."

Sandalyesinden kalkarken Dante'nin ağzında bir gülümseme beliriyor. Bana doğru gelmek yerine tuz kasesini kapıyor ve Justus'a doğru ilerliyor.

"Onu sen giydirdin, değil mi?"

"Sana söyledim, seçebileceğin çok fazla kıyafet yoktu Maezza."

"Sebebin bu olduğundan emin misin?"

"Evet."

Tahta kâseyi Justus'a doğru kaldırır. "Biraz tuz yut ve cevabını tekrarla."

Justus'un boğazı bir yutkunmayla hareket eder. Bakışlarını Dante'ninkilerden ayırmadan biraz tuz alır ve yer.

Dante boynunu gererek bir dizi küçük çatırtı ve klik sesi çıkarır. "Fallon için neden bu kıyafeti seçtin?"

Justus yutkunurken, yatak başlığına yaklaşp duvarla arasındaki gölgelere bakıyorum ve bir bıçağın parıltısını yakalamaya çalışıyorum.

"Çünkü bu senin dikkatini dağıtır, Maezza."

"Peki neden dikkatimi dağıtmak istediniz Generali?"

"Çünkü Fallon senin çocuğunu taşırsa, büyük ihtimalle onu öldürmeyeceksin."

Ne kazanı? Justus'tan çekiniyorum. O Nebban kimyasalını yutsa iyi olur, yoksa . . . yoksa o lanet hançeri bulup Dante'nin kafasını kopardıktan sonra onunla çok konuşacağız.

Tam parmaklarımı yatak başlığının üzerinde kaydırırken Dante, "Bunu mu arıyorsun Fal?" diye sordu.

Bakışlarım, parmaklarının arasında bir hançer döndürerek durduğu yere geri dönüyor.

Tenim onun giydiği üniforma kadar beyaz olmalı çünkü o *tsks*.

"Görünüşe göre aramızda bir hain var. Şimdi, kim olabilir?" -bir sonraki nefesimden önce, Dante tuzu Justus'un sersemlemiş yüzüne fırlattı ve hançeri boynuna sapladı- "kim olabilir?"

Yirmi İki

I Justus tek bir ses bile çıkarmazken çığlık atıyor. Solunum yoluna saplanmış bir hançerle nasıl bağırabilir ki?

"Siz olabilir misiniz, Generali Rossi?" Dante hançeri çevirir.

"Dur, Dante! Dur! Justus hiçbir şey yapmadı." Kendimi onlara doğru fırlatıyorum ve elimi Dante'nin pazusuna dolayarak kolunu aşağıya atmayı başarıyorum.

Justus'un gözleri bembeyaz. Ve boynu... boynu kordonlu ve kıpkırmızı damlalar fışkırıyor.

Lütfen demir takviyesi ya da Dante her ne alıyorsa onu al. Lütfen, lütfen, lütfen benim yüzümden ölme.

Sana ihtiyacım var.

"Beni aptal yerine koyma Fallon. Birdenbire Justus'u önemsemeye başlaman ihtiyacım olan tek kanıt. Benden başka ne gibi sırlar saklıyorsun, Moya?"

Justus'a doğru hamle yapıyorum ve tam Dante beni belimden yakaladığı sırada hançerin kabzasına yapışıyorum. Kollarında dönüyorum ve boğazına nişan alarak savuruyorum ama terliklerim tuza takılıyor ve kayıyorum ve demir bıçak gözünün içine giriyor.

Kükrüyor ve bana ters vuruyor.

Dengemi kaybediyorum ve düşüyorum. Bir an için dünya kararıyor ama sonra tekrar mükemmel bir şekilde odaklanıyor ve Justus'a doğru sürünüyorum. "Bizi buradan çıkar, Justus. Bir mühür çiz ve bizi buradan çıkar."

Başını yavaşça iki yana sallar.

Aman Tanrım, hala yaşıyor. Hâlâ yaşıyor! "Bir mühür çiz ve-"

Tükürüyor ve yarasından daha fazla kan akıyor. Yarayı kapatmak için elbisemden bir parça koparmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. *Siktir, siktir, siktir.*

Avucumu boynunda tutarak kumaşı kesmek için hançeri bulmaya çalışıyorum ama Dante onu yatağının altına gönderiyor. Belki yaranın içine Meryem'in kanından biraz dökersem onu iyileştirebilirdi.

Gömleğinin yakasını avuçluyorum, deri kolyeyi takmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Onu takmamak için onca gün varken!

Oda kapısı uçarak açılıyor ve Justus'a çarpıyor, vücudunu yuvarlıyor ve parmaklarımı boynundan fırlatıyor. Ahşap kapıyı iterek kapatmak üzereydim ki, dar aralıktan kendini sıkıştırmaya çalışan adamı görünce donup kaldım.

Ürkmüş bir yılan gibi gözlerimi kırıştırdıktan sonra bakışlarımı önümde yere yığılmış adama yöneltiyorum.

"Maezza!" Justus soluk soluğa kapıyı açmaya çalışırken kanlar içindeki görsel ikizini tokatlıyor. "Fallon, çekil!"

Ama hareket
edemiyorum. Zar
zor nefes
alabiliyorum.

Justus -kan sızmayan- yanıma çömeliyor, kıvranan ikizinin yarasını işaret ve orta parmaklarının uçlarıyla daire içine alıyor, sonra erkeğin gömleğini yırtıyor ve kalbinin üzerine bir çarpı işareti çiziyor. Altına, karnına, birbirine kenetlenmiş iki tepeyi andıran tuhaf bir 'M' çiziyor.

"Yaralandın mı?" Cevap vermediğimde sorusunu tekrarlıyor ve adımı söylüyor.

Önümüzde cansız yatan adamın terden sırılsıklam olmuş alnına bakarak başımı sallıyorum.

Nefes nefese kalan Justus, ateşini ölçmek istercesine elini ikizinin alnında gezdiriyor. O aniden hareketsiz kaldığında içimdeki her şey de hareketsiz kalıyor çünkü gözlerimin önünde adamın solgun etinin yüzeyinde aynı garip 'M' şeklinde kan çizgileri belirliyor. Justus parmağıyla mührü kesiyor ve kendisinin ölü halini başka bir adamın -Dottore Vanche'ın- ölü haline dönüştürüyor.

Topuklarımın üzerine oturdum.

Odaya daha fazla asker doluyor. Onları gerçekten görmeden bakıyorum.

"Özür dilerim, Maezza." Justus çömeldiği yerden doğrulur. "Şifacımın-"

"Öldürün onu!" Dante Justus'u işaret eder. "Muhafızlar, öldürün onu!"

Kimse hareket etmiyor. Daha doğrusu, kafaları dönüyor ama kimse Justus'un hayatına son vermek için harekete geçmiyor.

Dante bir adım geri gider ve bir sandalyeye çarparak savrulmasına neden olur. "Neden emirlerime kulak asmıyorsun! Ben sizin kralınızım! Generale hesap vermiyorsun. Bana hesap vereceksin!"

Justus avuçlarını kaldırır. "Maezza, fail öldürüldü. Onu *sen* öldürdün." Büyükbabam sanki bir çocuğa hitap ediyormuş gibi yavaş konuşuyor.

"Sen-sen-" Dante'nin parmağı sallanırken avucunun korumadığı gözü bana, sonra beni geçip yerdeki cesede düşüyor. "Ben-" Dudakları korkutucu bir yüz ifadesiyle gerilmiş, dikkatini tekrar Justus'a çeviriyor. "Özür dilerim

Maezza. Meriam beni bir büyüünün etkisi altına soktu ve bir mühür çizdi. Şifacının alnında onu sadece çıldırtmakla kalmayan, aynı zamanda ona benzeten bir şey vardı" -dudaklarını birbirine doladı, sonra ölüsünü görmek mide bulandırıcıymış gibi burnunu kırıştırdı- "ben. Onun cezasını gördüm."

"Ceza mı?" Dante alay eder. "O cadıyı öldüreceğim. Torununu öldürdükten sonra."

Lanet olsun. Kapiya bakıyorum, askerler beni yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ediyorum. Saklanabilirdim ama sonra ne olacaktı? Gözlerimi tavana doğru çeviriyorum, aniden daha önceki alçak gürültüyü hatırlıyorum. Ya- Ya dışarıda her ne varsa burayı parçalamasını sağlayabilirsem?

Ayaklarımı itiyorum.

"Yakalayın onu!" Dante kükrüyor.

Kollarımı kaldıramadan Cato bileklerimi arkamdan tutuyor ve sarmaşıklar vücudumda gezinerek beni etkisiz hale getiriyor. Justus'a bakıyorum, bana yardım etmesi için yalvarmak üzereyim ama yalvarışımı bastırıyorum çünkü artık onun benim tarafımda mı olduğunu yoksa şifacı ve Meriam'ın mı bana yardım ettiğini bilmiyorum.

Justus Dante'ye doğru ilerler. "Majesteleri, izin verin gözünüze bakayım."

Dante bakıyor ve yaralamadığım generaline bakıyor. Yavaşça avucunu indiriyor. Şoktan o kadar uyuşmuşum ki, kırmızı damarlı göz küresini ve kanlı yanağını görmek içimi burkmuyor.

Bu anla ilgili her şey gerçeküstü geliyor.

"Bana biraz taze gazlı bez ve bir paket Nebban kimyasalı getirin!" Justus bağılıyor. "ŞİMDİ!"

Askerlerden biri odadan dışarı fırlar.

"Otur, Maezza." Justus sandalyeyi işaret eder. "Demirin etkisine karşı koymak için elimden geleni yapacağım ama gözünü kurtarabileceğimi garanti edemem."

Dante Justus'u izler, yüz ifadesi temkinli ve şüphecidir. Sonunda oturduğunda, dikkati hareketsiz şifacıya kayar. "Sen olduğunu sanmıştım, Justus."

"Nasıl görüldüğünü anlıyorum ama lütfen size asla ihanet etmeyeceğimi bilin. Luce'nin bize ait olmasını istiyorum. Sadece bize." Justus'un sözleri Dante'nin omuzlarındaki gerginliği azaltmış gibi görünüyor.

"Meryem'i öldüreceğim."

"Sana söyledim. Onu cezalandırdım."

"Ölmeyi hak ediyor." Dante bunu doğrudan bana bakarak söylüyor.

"Eğer ölürlerse, artık sihrimiz kalmaz ve Şabinler gelip Lore'a yardım eder."

Zaman çizelgelerini anlamaya çalışıyorum. Şifacı benim bağımlı çözdüğüm gün geldi ama Justus onu almaya Meryem büyümüş serbest bıraktıktan sonra gitti, değil mi? Tabii başından beri orada değilse? Zihnim kafa karışıklığıyla dolup taşıyor.

Justus, Peri Kralı'nın göz çukurunun etrafındaki deriyi dürtüyor. "Sol gözünden dışarıyı görebiliyor musun?"

Dante bana doğru bakmaya devam ederken çenesi titriyor. "Hayır."

Onun bakışları altında sinmiyorum. Bakışlarını tutuyorum ve kaybettiği tek şey görme yetisi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu sessizlik içinde aktarıyorum.

Bir an sonra asker elinde özenle paketlenmiş bir paketle odaya geri döner ve cam masanın üzerine yerleştirir.

Justus paketi açar, sonra nane yeşili tozdan bir miktar alıp Dante'ye verir. "Gözüne de biraz koyacağım. Acıtabilir ama demirin etkisini anında yok edecektir."

Eğer yanarsa, Dante bunu göstermez.

Justus kralın başını sargı bezine sardıktan sonra bana, daha doğrusu ayaklarımın dibindeki düşmüş bedene doğru döndü. "Brambilla, Fallon'u kafesine geri götür ve içeri kilitle. Cesetten kurtulduktan sonra onunla ben ilgileneceğim."

Benimle *anlaşmak* mı? Ne için? Onu savunmaya, Dante'den korumaya çalıştığım için mi? Siktiğimin nankörü.

"Özür dilerim Maezza. Bu akşam Fallon'la vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini biliyorum ama vahşi bir yaratık gibi davranmayı bırakana kadar bir yere kapatılmasının daha güvenli olacağına inanıyorum."

Evet. Çok daha güvenli olduğuna kefil olabilirim. Dante benimle vakit geçirmekle ilgilenmiyor. Gözünden bıçaklanmanın onu hapishanede olduğum süre boyunca benimle yakınlaşmaktan alıkoyacağından eminim.

"Cesedi annemin korusuna atacağım, böylece kalemizi kokutmaz. Yakında geri döneceğim." Justus cam gibi gözleri olan şifacının yanına diz çöküyor, onu kollarının altından tutup omzunun üzerinden çekiyor. Ve sonra ayağa kalkar. "Önümden yürü, Brambilla."

Cato dönüyor ve beni nabzımın atışıyla yankılanan karanlık koridorda ilerlemeye zorluyor. Kasa dairesine doğru yürürken sessizlik hakim. Etrafımızı saran kıyamet hissini sadece ayak seslerimiz bozuyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, bakışlarım Justus'un koyu mavi bakışlarıyla çarpışıyor. Kızgın olmaktan çok düşünceli görünüyor. Yine de o kadar karanlık ve taşıdığı beden o kadar geniş ki, dalgınlığını yanlış yorumluyor olabilirim.

Kasa dairesine vardığımızda Justus hâlâ arkamızda yürüyor. Hücreme kadar bana eşlik etmesi için Cato'ya güvenmiyor mu? Tam tünelin girişine vardığımızda Justus duruyor.

"Çavuş?" Justus kolyesini yakasından çıkardı ve şişenin ağzını açarak parmağının ucuna biraz kan damlattı.

Cato durur.

"Yaklaşın."

Cato, asker arkadaşlarının nerede olduğunu kontrol etmek istercesine Justus'un yanından geçip mahzen odasına bakıyor. Kimseyi görmeyince, tünelde attığımız birkaç adımda beni geri çekiyor ve cesur Dottore Vanche'ın kadavrasından yayılan keskin kokuyu duyabileceğim kadar yakın duruyoruz. Keşke Meriam'ın hilesi daha iyi sonuç verseydi.

Artık beni duyamıyor ama yine de sessizce "*Cesaretin için teşekkürler*" diyorum. Yoksa delilik miydi? Xema Rossi'nin korusunda hapsedilmiş kargayı kurtarmama yardım etmeye çalışırken can veren cesur ve nazik Selvatin Sewell'i hatırlıyorum.

"Ben dönene kadar kimse ona dokunmayacak, duydun mu beni? Hiç kimse." Kanayan parmağının ucunu duvara yaklaştıırken Justus sesini daha da alçaltıyor. "Kralımız bile."

Siyah taş çizdiği şekilden bu kadar etkilenmemiş olsaydım, yüz ifadesini ölçmeye çalışırdım - bir haçla donatılmış bir daire, en alt tarafı aşağı doğru bir eğimle kavisli kenarın üzerinden sarkıyor.

Parmağını duvardan çekerken bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. Öfke ve ıstırap karışımı bir gölge yüzünün keskin kuytularına düşüyor.

"Daha da iyisi, kiler kapısını kilitle." Ağzı bu emrin etrafında zar zor dönüyor.

"Kilitlemek mi? Ama-" Cato'nun içinden bir titreme geçer. "Ama anahtarım yok." "Bu yüzden kilitliyorsun, Brambilla." Justus başını hafifçe

Salla. "Döndüğümde açacağım. Anladın mı?" "Evet, Generali."

"Güzel. Şimdi git."

Cato sessiz bir "Gel." diyerek beni çekiştiriyor.

Hücreme doğru aceleyle geri çekilirken omzumun üzerinden bakıyorum ve Justus'un eliyle duvara vurup içeri girmesinden bir saniye önce parlak bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ciğerlerim yeniden kasılmaya başlıyor, yavaş ama emin adımlarla beni hayata döndüren nefesleri ardı ardına veriyor.

Justus bana Dante'nin kalesinin anahtarlarını verdiğinin farkında mı?

Ne aptalca bir soru. Bu adam hata yapmaz ve bu büyüklükte bir dikkatsizlik en büyük hata olur.

Yirmi Üç

T Mahzenin kapısı arkamızda gıcırdadığı anda bileklerimi Cato'nun elinden çekiyorum. Morarmamış olsa da, çavuş o kadar doluydu ki Beni sıkıca tutması sinirimi bozuyor.

"Bunları gevşetme şansın var mı?" Vücudumun üst kısmını saran sarmaşıklara başımla işaret ediyorum. "Bunun senin sihrin olmadığını biliyorum ama sihirli bağları kesebilecek şık bir bıçağın olduğuna eminim?"

"Üzgünüm Fallon, ama yapamam-" Çavuşun boğazı, gömleğinin yakasını sanki onu boğuyormuş gibi çekiştirmesine neden olan bir yutkunmayla titriyor. "Seni serbest bırakamam."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Sesi boğuk geliyor. "Az önce krala saldırdın!"

"Çünkü Justus'u bıçakladı!" Dante'ye her halükarda saldıracağımı ve ölmekte olan büyükbabamın görüntüsü dikkatimi dağıtmasaydı, ona daha iyi saldıracağımı eklemiyorum. "Generalinizi savunmaz mıydınız?"

Cato bakışlarını kilitli parmaklıkların ötesinde karanlık bir boğaz gibi açılan tünele doğru çeviriyor, sonra da çılgın bakışlarının tüm gücüyle bana saldırıyor. Belli ki sorgumla zavallı adamın canını sıkımsam, bu da benim durumumda olsaydı ne yapacağını merak etmeme neden oluyor. Justus Rossi'ye yemin etmemiş miydi?

"Generalde bir tuhaflık olduğunu hissettim. Yani, general kılığındaki adamda. *Merda*. O odada kalmalıydım." Bir elini karmakarışık beyaz saçlarının arasından geçirerek alnını parlatan tere yapışmış saç tellerini çözdü.

"İyi ki kalmamışsın, çünkü kalsaydın yaralanabilirdin."

"Ama en azından *sen* yapmazdın!"

"Yapmadım, Cato."

Elbiseme bakıyor, ben de aşağıya bakıyorum. Yeşil sarmaşıkların arasında, soluk pembe, kırmızı damlacıklarla sıçramış.

"Benim kanımdan değil."

Cato yutkunur. Bir kere. İki kez. Üçüncü seferden sonra şöyle der:
"Kralın gözüne demir bir bıçak sapladın. İyileşmeyebilir."

"Güzel."

"İyi mi? Sana ne yapacağını sanıyorsun?" Cato sanki bir cinayetten bir karga eksikmişim gibi bana bakıyor.

Metafor nabzımı hızlandırıyor ve Justus'un duvara çizdiği parlak tasarımla gözlerimi aydınlatıyor.

Benim çıkış yolum.

Benim dönüş yolum.

Cato yine kaşlarını ovuşturuyor. Eğer çabası oradaki çatlakları düzeltmekse, başarısız oluyor. "Bunun için seni öldürebilir."

Etrafımı saran duvarlara bakıyorum, acaba içlerinden geçebilir miyim? Sonum nereye varacak? "Onun ölüsü için işe yaramazım."

"Ya seni yaralarsa? Ya gözlerinden birini çıkarırsa?" Ona karanlık bir gülümseme fırlatıyorum. "Denemesi için ona meydan okuyorum."

"Fallon, bu gülünecek bir şey değil."

"Ben gülüyor muyum?"

"Gülümsüyorsun."

"Tabii ki gülümsüyorum." Söz konusu kıvrık dudakların arasından konuştuğum için kelimelerim hafifçe karışıyor. "Gevşek bir saftirik tarafından cinsel saldırıya uğramaktan yeni kurtuldum Cato. Justus'un"-
bana çıkış yolunu gösterdi-"ölmediğinden bahsetmiyorum bile."

"Ne zamandan beri o adamı önemsiyorsun?"

"Haklısın. Ben bilmiyorum. Ama ölmüş olsaydı hepimiz mahvolurduk, çünkü burada sıkışıp kalırdık." Duvarı kaplayan cam şişelerin tozlu girdabına bakıyorum. "Bilmediğim bir kapı yoksa tabii?"

Cato'nun sessizliği bakışlarımı mantar sıralarından uzaklaştırıyor. "Var mı?"

Yana doğru baktı ve "Hayır." dedi.

Nefesindeki yalanın tadını alabiliyorum.

"Şimdi seni havadan kafese götüreceğim Fallon. Lütfen benimle dövüşme. Şu anda senin için en güvenli yer orası."

"Burada tamamen güvendesin."

"Sprite'lar gelirse olmaz. Kiler kapısının parmaklıklarından geçebilirler ama senin kafes parmaklıklarından geçemezler. Justus, sen olmayan herkesi dışarıda tutmak için onları heceleli."

Tam bunu söylediği sırada ayak sesleri ve kanat vuruşları tünelde yankılanır. "Lütfen, Fallon. Lütfen. Yaralanmanı istemiyorum."

"O kafese geri dönmeyeceğim."

"Çavuş Brambilla." İki hortlak kapıdan içeri süzülür, hep bir ağızdan konuşurlar. Birlikte nefes bile alıyordular. "Kral sizinle görüşmek istiyor."

Cato, Nonna'nın yaz aylarında kuruması için dışarıya astığı güneşte ağarmış çarşaf kadar beyazlaşıyor. "BEN-BEN-"

"Mahzenin anahtarı Justus'ta, bu yüzden korkarım bir izleyici beklemek zorunda kalacak," diyorum, çünkü arkadaşım bir cümle kuramıyor gibi görünüyor.

"Sergente, anahtar!" Lastra kiler kapısını tıkırdatır.

Kanatlı Perilere az önce söylediklerimi tekrarlıyorum, sonra da ekliyorum: "Sarmaşıklarını çıkarma şansın var mı Lastra?" Başka bir Peri tarafından şekillendirilmiş olabilirler -beni kimin bağladığını kontrol etmek için biraz dikkatim dağılmıştı- ama gözleri yeşil olduğu için büyük ihtimalle oydu. "Kapı kilitli. Bir yere gidebileceğimi sanmıyorum."

"Açık kalıyorlar." Cato zar zor ayrılmış dudaklarının arasından konuşuyor. "Kafesinize girmediğiniz sürece."

Beyaz saçlı erkeğe uzun uzun ve sertçe bakıyorum. "Bana güvenmiyor musun?" "Güvenmem için bana bir sebep verdin mi?"

"Sana asla zarar vermem, Cato."

Bana öyle bir bakıyor ki kalbim duracak gibi oluyor. Gerçek, bakışlarının içinde yazılı. Bana inanmıyor.

"Tamam." Çenem göğüs kafesim gibi sertleşiyor. "Sarmaşıklarımı çıkarma ama en azından gevşet. Etime batıyorlar."

Cato'nun çenesini bir sinir kaplıyor. "Onun dediğini yap, Lastra."

"Sen aklını mı kaçırdın, Sergente? Ya o, ya o *seni* gözünden bıçaklarsa?"

"Yapmayacak." Cato kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Öyle değil mi?"

Neredeyse yemin edecektim ama bir saniye önce dilimi ı s ı r d ı m .

"Çavuşa zarar gelmeyecek."

Lastra'nın kalın kahverengi kaşları o kadar aşağıya iniyor ki, kirpik çizgisini neredeyse kucaklıyor. "Yemin et."

Lastra'ya defolup gitmesini en iyi nasıl söyleyeceğimi düşünürken yanağımın içini çiğnerken ensemden küçük bir ter tanesi boncuk boncuk dökülüyor. Cato'nun yuvarlak çenesinin görüntüsü cevabıma ilham veriyor. "Söyledim ama sevgili büyükanneme verdiğim sözü bozmuş olurum - Justus'un eski karısını kastediyorum, yeni karısını değil."

"Bırak onu, Lastra."

Bana ters ters bakan asker sonunda büyümlü yeşil ipleri gevşeterek kollarımı iki yanıma doğru sallamama izin veriyor. Önce parmaklarımı, sonra boynumu geriyorum, vücudumdaki gerginlik azaldıkça tüm kemiklerim tıkırdıyor.

Tam Lastra'nın onları tamamen çıkaracağını düşünürken, sarmaşıkları bileklerime dolanıyor ve onları birbirine tutturuyor. Omuzlarımın artık arkaya sıkışmamış olmasının yanı sıra parmaklarıma da erişebildiğim için rahatlıyorum. Şimdi onları delmek ve Justus'un şık küçük mühürünü test etmek için ...

"Lütfen Majestelerine, eğer görüşmek istiyorsa bana gelmesi gerektiğini söyleyin." Cato, Lastra'nın hâlâ arkasında durduğu mahzen kapısına yaklaşıyor, parmakları kısılmış gözlerinin gölgesine uyan parlak yeşil titreşimlerle bağlanmış. "Aksi takdirde, Justus döner dönmez ona gideceğim."

Başını sallıyor, sonra da "Dikkatli ol Sergente" diye mırıldanıyor.

O gittikten sonra mahzende vızıldayan cinlere bakıyorum, boncuk gibi gözleri sanki iğrenç bir bataklık yaratmışım gibi bana dikilmiş. Elbisemi ve köprücük kemiğimi kirleten kan lekeleri yüzünden öyle görüldüğüme hiç şüphem yok. "Bana bir bez ve kıyafet getirme şansınız var mı?"

"Hayır," diye hep birlikte cevap veriyorlar.

"Seni onlarla boğmamdan mı korkuyorsun?" Tatlı tatlı soruyorum.

"Sadece gidip ona ihtiyacı olanı getir." Cato'nun sesi de en az görüldüğü kadar bitkin.

Ona doğru iğne büyüklüğünde bakışlar fırlatıyorlar.

"Emrim kulaklarınıza ulaşmadı mı, periler?"

İkisi de onaylamak için başlarını salladıklarında dudaklarımdaki gülümsemeyi yok ediyorum.

Onlar vızıldamadan hemen önce sesleniyorum, "Tercihen bir asker üniforması! Pantolon severim."

Beni duyup duymadıklarından emin değilim, ama Cato'nun duyduğu kesin, çünkü sanki az önce Sprite'lara Mareluce'de yüzmelerini önermişim

gibi itiraz ediyor

yılanları elle beslemek için. "Regio bir askerin üniformasını onaylamayacaktır."

Cato'ya, Regio'nun kıyafetlerim hakkındaki görüşünü güneşin parlamadığı yere, yani her yere sokabileceğini söylemek istiyorum ama Cato'nun başını belaya sokacağı ve bu da isteyeceğim son şey olduğu için kendimi tutuyorum.

Karmakarışık örgüsünü düzeltmek için beyaz saçlarını çözerken, zihnim Justus'un anahtar mührünün anısıyla doluyor. Bu yüceltilmiş karınca yuvasının loş ışığında şekli zar zor seçilebilse de, parmağının izlediği yolu ve Meriam'ın kanının siyah zemin üzerindeki parıltısını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Görüntüyü zihnimde evirip çevirirken midem gurulduyor.

Ses Cato'nun geniş kulaklarına ulaşmış olmalı çünkü bakışlarını kapıya kaydırmadan önce karnıma bakıyor. "Sprite'lar döndüklerinde sana yiyecek bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Umarım kapıdan bir şeyler çıkarabilirler."

Parmaklıklar arasındaki genişliği ölçerek onu incelerken, bağlı ellerimi ağzıma götürüyorum ve işaret parmağımın ucunu en sivri dişime bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Cato'nun sorusuyla irkilerek elimi ağzımdan çekiyorum.

Dişimden bir şey koparır gibi yapıyorum. "Somfen stook."

Cato'nun karışık kelimelerimi çözmesi bir saniye sürüyor. Anladığında kaşlarından biri aşağı doğru eğiliyor. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek büyük bir gösteri yapıyorum. "Etrafta diş fırçan yok mu acaba?"

"Döndüklerinde sprite'lara soracağım." Bundan sonra bakışları kapıya dönmüyor. Benim üzerimde kalıyor.

Güvensizliğini anlasam da bu biraz canımı acıtıyor. Tarelexo'daki küçük evimden daha büyük olan mahzende dolaşiyor, parmağımı sokabileceğim sivri bir şey arıyorum. Taş raflar o kadar pürüzsüz ki yağ dökülmüş gibi parlıyorlar, görünürde sivri bir nokta yok.

O zaman cam kırıkları olmalı.

"Şaraba dokunma, Fallon."

"Onu içmeyi planlamıyorum." Bana bir bakış attığında, "Ya da kafanda parçalamayı." diye ekliyorum.

"İkinci seçeneği düşünmemiştim bile, ama gerçekten hiçbir şeye dokunmayın. Kilerden şişeler kaybolursa başım derde girebilir."

Odanın diğerk tarafında olduğu için raftan toz kaplı bir şişeyi çekip çıkarıyorum ve mantarın üzerine damlatılmış altın balmumu mührün üzerindeki Lucin tacı amblemine aval aval bakıyorum. "Bu Costa Regio'nun zulası mıydı?"

Soyulmuş, sararmış etikette o kadar uzak bir tarih yazıyor ki, bakışlarımı şişelerin geri kalanına çeviriyorum. Bu gibi şaraplar küçük servetlere satılırdı; bakırlar ya da gümüşler değil, altınlar. Kafesimi parçaladığımda en az iki düzine şişeyi dışarı çıkardığımı düşünüyorum.

Umurumda olduğundan değil ama Tanrılar, bu mahzende kasadakinden daha fazla servet saklanıyor olabilir.

"Lütfen şişeyi yerine koy Fallon."

Rafa yerleştiriyormuş gibi yapıyorum, ama bunun yerine belki biraz fazla dramatik bir "Tüh" ile düşürüyorum.

Cato adımı sayıklıyor ve bana doğru geliyor. Beni kafese uçurmadan önce çömelip parmağımı tırtıklı bir noktaya saplıyorum. Dişlerimin arasından sessiz bir tıslama geçiyor.

"Bardaktan uzaklaş." Şarap fokurdayıp altın saten terliklerimin etrafında su birikintileri oluşturarak havaya mantar kokusunu savururken, arkadaşım durup kılıcına uzanıyor. "Şişeden uzaklaş dedim Fallon."

Bağlı ellerimi kaldırıyorum ve dediğini yapıyorum. "Geri çekiliyorum. Silahını bırakabilirsin."

Ama yapmıyor. Ve lanet olsun ki bu benim yaramdan daha çok acıtmıyor. "Sana asla saldırmam, Cato." Kiler kapısına doğru ilerliyorum, katı metalin kıvrımlarını çerçeveleyen eğimli siyah taşa doğru beni bu rutubetli ambarda kapalı tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Aramıza biraz mesafe koyuyorum, böylece benim pisliğimi toplarken sana saldıracığımdan endişelenmezsin."

Sonunda kılıcını kınına sokmadan önce pahalı enkaza bakıyor ve çömelerek tahterevalli gibi sallanan sarı cam parçalarını topluyor.

Bir gözümü ondan ayırmadan parmağımı taşın üzerine vuruyorum ve biraz orantısız bir daire çiziyorum. Haçı ekliyorum. Justus'un mührüne benzediğinden emin olduktan sonra gözlerimi kapatıyorum ve avucumu taşa vuruyorum.

Geliyorum, Lore.

Yirmi Dört

W Üç hızlı nefesten sonra bedenim hala kapının pervazından içeri süzülmediğinde, göz kapaklarımı açıp bir dizi küfür mırıldanıyorum. büyü bir tür. Bekle, sihirli kelimeler mi söylemem gerekiyor?

Justus yaptı mı? Dudaklarının herhangi bir büyü üzerinde hareket ettiğini hatırlamıyorum ama tasarımına o kadar konsantre olmuştum ki kaçırmış olabilirim. İç çekerek omzumun üzerinden kontrol ettim.

Cato hâlâ cam dağınıklığını toplamakla meşgul olduğu için ikinci bir kaçış denemesi yapıyorum. Elim o kadar dengesiz ki, çemberim ve haçım kadın cinsiyetinin sembolüne benziyor, ama yine de elimi ona bastırıyorum ve-

Hiçbir şey.

Ugh!

Tam üçüncü kez denemek üzereyken, çünkü üçüncü kez denemekte fayda var, sprite'lar kapının parmaklıklarından içeri süzülüyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor, dönüp pürüzsüz taşa yaslanıyorum, sonra da başarısız kaçış denemelerimi silmek için yalpalıyorum. Bu kadar kanla lekelenmiş bir elbise giydiğim için rahatlayacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım, rahatladım.

"Elbise bulamadık," diye anons ediyor kendisi kadar geniş bir sabunluğa sarılmış olan peri. Beni kapının yanında görür görmez birkaç santimetre daha yukarıya sıçırıyor, sabunluk ve beraberindeki sabun parçası taş zeminde takırdıyor.

Arkadaşı da ıslak bezi sabun ve dövülmüş bronz tabağın yanına bırakmadan önce yukarı doğru uçuyor. Benden korktuklarını anlıyorum, ki daha önce kimsede korku uyandırmadığım için bu garip bir duygu. İtiraf etmeliyim ki yaydığım yeni havayı seviyorum.

Lore'un ne kadar gurur duyacağını hayal edebiliyorum. Eşimi düşünmek kalbimi yerinden oynatıyor, kaburgalarımın çarparak çarpıyor. Eve dönmeyi hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Kanatlarınız olduğuna göre, lütfen kraliçemizin pisliğini en yüksek yığınlara atın." Cato, modern bir vazoyu andıracak kadar düzgünce yığıldığı bardağa doğru başını sallıyor.

"Kraliçemiz mi?" Cücelerden biri, küt kesilmiş kaküllerinin ardında kaybolan iri sarı kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Kraliçe. Onun rütbesini aklından çıkarmasan iyi edersin, Dirk."

Dirk'ün kaşlarını daha da kaldırdığı yerde, at kuyruklu arkadaşı bir cam parçası kapmak için alçalıyor. Onu yukarı taşıırken, ağırlığının altında savruluyor. Kesiğin ağlamasını önlemek için başparmağımın tırnağını işaret parmağımın pedine sürüyorum. Pes etmeyeceğim.

El bezi ve sabuna doğru yürüyüp ikisini de alıyorum, ardından bronz tabağı kapıyorum. Duvarlardan birine doğru ilerliyorum ve köprücük kemiğimi ovmaya başlıyorum. Muhtemelen daha fazla pislik yapıyorum ama en azından kan kokusunu azaltıyor.

Cildimi temizlerken bronz tabaktaki yansımamı inceliyorum. Bakır renginde olmasına rağmen cildimin sağlıklı solgunluğunu özlemiyorum. Ah, yeniden açık havada olmak. Eve döndüğümde Gökyüzü Krallığı'nın taş kulelerine tırmanıp günlerce leşimi kızartacağım. Kendimi şimdiden Sybille ve Phoebus'un arasına sıkışmış, Gökyüzü şarabı kadehlerini yudumlarken, Crow, Shabbin ve Fae'lerle ilgili her şeyin dedikodusunu yaparken hayal edebiliyorum.

Hiçbir zaman dedikodunun en büyük hayranı olmadım ama aniden bir arının poleni arzuladığı gibi arzulamaya başladım. Önemsiz şeyler hakkında sohbet etmek ve ciğerlerim ağrıyana kadar gülmek istiyorum. *Beinnfrrhal* ve Connor'ın Sky Tavern'de servis ettiği tuzlu ve otlu peynirden tıka basa yemek istiyorum.

Parmaklarımı öyle sıkıyorum ki, iğnelenen parmağım mızrak gibi batıyor. Bu kadar acıma partisi yeter, diye kendimi azarlıyorum. Benim sihrim var. Duvarların içinden geçmemi sağlayan bir sihir! Justus yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Cato ve sprite'ların meşgul olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakarak, daha fazla kan çıkarmak için küçük tırnağımı kesiğimin tabanına batırıyorum, sonra parmağımın ucunu sabunluğun pürüzsüz yüzeyine bastırıyorum ve yavaşça kilit sembolünü yeniden oluşturuyorum.

Cam kırılıyor, nabzım atıyor. İhanetimin tüm izlerini silmek için el bezini bakır tabağa vurmak üzereydim ki

İşaret, orta ve yüzük parmakları metalin içinden geçer.

Huşu içinde elime bakıyorum, katı bir yüzeyden çıkan etin gösterisiyle büyüleniyorum. Aman Tanrım! İşe yaradı. İşe yaradı amına koyayım!

Göğsüm duygularla ısınıyor. Hayatım boyunca bu anın hayalini kurdum. Bunu ailem ve arkadaşlarımla paylaşmaktan daha çok istediğim bir şey olmamasına rağmen, Lore ile birlikte dudaklarımda bir gülümseme çiçek açıyor.

Bir dakika önce kapıldığım umutsuzluk, kızgın güneşin altındaki çiy gibi kayboluyor.

Parmaklarımda ucunda sınırsız bir güç var. Kullanabileceğim bir güç.

Gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum. Cato bana doğru adım atıyor. Elimi sabunluktan çekip kurtarıyorum, sonra da kirli havluyla siliyorum.

Yansımamı bulandırsa da, menekşe gözlerimi canlandıran yeni kıvılcımı yakalıyorum.

Kendimi özgür bırakacağım.

Justus o kapıyı açar açmaz, yüzeye çıkmama izin versin ya da vermesin, kaybolduğu duvara geri dönmenin yolunu bulacağım ve özgürlüğe giden yolumu çizeceğim.

"Hâlâ kanın var." Cato çenesinin altını kaşıyor. "Al."

İşaret ettiği deri parçasını siliyorum, sonra da ipek üzerinde çalışmaya başlıyorum. El emeği dakikaların daha hızlı geçmesini sağlıyor ve bana mühürün neden daha önce çalışmadığını düşünmek için zaman veriyor. Çizimlerim eksik olduğu için mi, yoksa içine girecek hava boşluğu olmadığı için mi?

Cato yatağımı kafesten indirip apliklerde yanan ateşi söndürdüğünde hâlâ bunu düşünüyorum. Ama sonra tamamen başka bir şey düşünmeye başlıyorum. Birinin bir cesetten kurtulması ne kadar sürer?

"Cato?"

"Evet, Fallon?"

"Rossi korusu bulunduğumuz yerden ne kadar uzakta?" Sessizlik.

Ne kadar inatçı bir adam. "Ya Justus geri dönmezse?" Muhtemelen tırmanabileceğim raf ünitelerini inceleyerek ona soruyorum, ama ya yerin o kadar derinindeyse, tavan bile geçmeme izin vermezse?

"Gelecektir. Karısı burada. Torunu. Kralı. Geri dönecek." Bana mı öyle geliyor yoksa Cato kendini ikna etmeye mi çalışıyor?

Nabzım aniden damarlarıma adrenalin pompalıyor. Adrenalin ve umut. Lore, Krallığın her yerinde kargaların dolaştığını söylemişti.

Ya onlardan biri Justus'u bulduysa?

Yirmi Beş

A Fısıltı yumuşaklığındaki dokunuş vücudumun uzunluğunu çalıyor, kalça kemiğimi gıdıklıyor, belimin vadisine dalmadan önce göğüs kafesim. **Beni terk ettin.**

Kalbim çok ama çok hareketsiz. **Lore?**

Tırnaklarını vücudumda gezdiriyor, sonra parmaklarını kalçamda dolaştırıyor. **Beni terk etmemeliydin.**

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarımı kaldıramıyorum. Sanki kirpiklerim balla kaplanmış gibi. Onları ovmak için ellerimi kaldırmak istiyorum ama ellerim de kirpiklerim gibi hareketsiz. **Neden hareket edemiyorum? Neden seni göremiyorum?**

Beni her zaman kalbinde taşıyacağına söz ver.

Sen benim eşimsin, Lore. Geri kalan her şeyimden önce kalbimin içindeydin. Nefeslerim ciğerlerimi sızlatacak kadar hızlı geliyor. **Şu anda nasıl konuşuyoruz? Dante öldü mü? Onu ben mi öldürdüm?**

Parmaklarının ipeksi uçlarını yanağımda gezdiriyor, sonra yüzümün çerçevesini çiziyor. **Hayır, Minik Kuş; ben yaptım.**

Ama hayır. Bu imkansız. Sırt üstü dönmeye çalışıyorum ama bedenim dönmüyor. **Bronwen insanlığını kaybedeceğini söylemişti.**

Hayvanlar da sevebilir Minik Kuşum. Bunu biliyorum ama neden böyle söyledin?

Kanatlarınızı açın ve bulutların ufukta yuvarlandığı ve yıldızların en parlak olduğu yerde benimle buluşun. Gökyüzü, krallığım gibi, senindir.

Benimki mi? Ne? Lore, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ben baygınken falan mı evlendik?

Soğuk nefesi yanaklarımda geziniyor, sonra rüzgârla kabaran bir sis gibi dağılıyor. **Beni hatırla.**

Lore?

Hiçbir şey.

Lore?! Boğazım gözlerim gibi yanıyor. Onun adını haykırıyorum. "Fallon, uyan."

O kadar sarsıldım ki bu sefer gözlerimi açtığımda göz kapaklarım hemen kapanıyor.

Cato omuzlarımı sıkıyor, elleri ensemden akan ter kadar buz gibi. Etrafıma çılgınca bakıyorum ve bu hapishanenin her milimetresinden nefret etsem de, bu kadar çok obsidyen gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim çünkü bu kadar çok obsidyen Lore'la konuşmamın hiç gerçekleşmediği anlamına geliyor.

Ama . . . "Dante yaşıyor mu?"

Cato'nun gözleri fırtına bulutları gibi gri. "Ne zamandan beri Şabbin dili konuşuyorsun?"

Yüzüm kızardı. "Bilmiyorum."

"Ana dilinizi anlamıyor olabilirim ama kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Shabbin'de uyuyarak mı konuşuyordum? *Merda*. Başka kimin duymuş olabileceğini görmek için etrafıma bakındım ve bana dik dik bakan iki boncuk gözle karşılaştım.

"Krala haber vermeliyiz," diye tıslıyor kafasının yarısını yutan kaküllü peri.

En azından bu Dante'nin durumu hakkındaki soruma cevap oldu. Eğer o yaşıyorsa, eşim de yaşıyor demektir. Kazan'a şükürler olsun ki sadece bir kabustu.

"Uyandığında kralımızı bilgilendireceğim. Şimdilik kimse onu rahatsız etmesin." Justus Rossi mahzen kapısının kilidini açarken metal şingirdiyor ve menteşeler inliyor.

Onu gördüğüme sevindiğim kadar hayal kırıklığına da uğradım çünkü geri döndüyse Lorcan'ın nöbetçileri Costa'nın kalesini henüz ortaya çıkarmamış demektir. Kâbusum kafama vuruyor ve aklımı başımdan alıyor.

Aslında, boş ver.

Justus'un fark edilmemesine çok sevindim çünkü Lore bu yeraltı kalesini bilseydi, muhtemelen bir yolunu bulup kaleyi basar ve kayboluşumla ilgili herkesi öldürürdü.

Cato'yu, Justus'u ya da Meriam'ı öldürmesine izin veremem.

"Siz üçünüz gidip biraz uyuyun." Justus muhafızlarıma başıyla selam verirken ben oturur pozisyona geçiyorum. "Ben devralıyorum." Ellerini karmakarışık, pas rengi saçlarında gezdiriyor, sonra gözlerini çevreleyen mor cepleri yokluyor.

"Emin misiniz, Generali?

Görünüyorsun-" "Git."

Sprite'lar tek bir saniyeyi bile boşa harcamıyor.

Cato ise durur, başlar, durur ve başlar. Mahzenin eşiğinden adımını atmadan önce, "Kral hâlâ benimle görüşmek istiyor mu?" diye sorar.

"Hayır. Meriam ve şifacı dışında kimsenin hayatına kastedilmediğine dair ona söz verdim, o yüzden temize çıktın Brambilla." Adam hâlâ gitmeyince Justus homurdanır. "Aptal mısın yoksa sağır mı?"

Beyaz saçlı peri bakışlarını bana sabitlemiş, öylece duruyor. "Sen _."

"Tükür onu, Sergente."

"Fallon'a zarar vermeyecek misin?"

"Vermeyeceğim."

Cato'nun endişesi kalbimi hafifletti. Ne kadar iyi bir adam. Keşke Dante'nin gerçek yüzünü görebiliyordu.

O ayrıldıktan sonra Justus duvara doğru yürür ve taş çerçevenin üzerine mahremiyet için bir mühür çizer.

"Sen ve Vanche ne zaman yer değiştirdiniz?"

Bana dönerken bir kaşını kaldırdı. "Switcheroo?" "Ne zaman sana dönüştü?"

"Karımla o aptalca planı yaptığında." "Yani sen işin içinde değil miydin?"

"Seni kralın odasına yarı çıplak ve silahsız göndereceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Neredeydin?"

"Dante'nin Isolacuori'nin başına bıraktığı ahmakla görüşmem gerekiyordu." "Tavo mu?"

"İşte bu," diye homurdanıyor Justus.

"Lorcan onu hala öldürmedi mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Hâlâ Tavo'nun onu sana getireceğini umuyor." "Onu bana getirmekten bahsetmişken, eşimin sabrı tükeniyor."

Justus'un dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılır. "İnsan hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybedemez."

Sırıtiyorum. "Sert."

"Ama gerçek dışı değil. Bir ile on arasında bir ölçekte, eşinizin gazabından kurtulma ihtimalim nedir?"

"On kişi hiç mi?"

Başını sallıyor.

"Doksan sekiz. Doksan dokuz." Esprili bir şekilde söylesem de, acı gerçek bu. "Beni ona geri vermezsen ..."

"Bunu henüz yapamam Fallon." Gözlerini, tıpkı şifacının ki gibi yıpranmış görünen botlarının burunlarına dikeyyor.

"Bakın, beni neden burada tuttuğunuzu anlıyorum."

Bana bakıyor, kaşlarının arasında kafası karışmış gibi küçük bir oyuk oluşmuş, Bronwen'in kehaneti hakkında her şeyi bildiği düşünülürse bu garip bir durum.

"Dante'yi öldürecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyorum ama Meriam'ı neden burada tutuyorsunuz? Neden onu başka bir yere götürüyorsunuz?"

Karık sığlaşıyor ama yok olmuyor. Sanırım gizli operasyonları ve ilerlemiş yaşı arasında kırıksıklıklar kaçınılmaz. "O gidemez."

"Neden olmasın? Onun işini bitirmem için bana güvenmiyor mu? Ona ilham veremeyebilirim.

Kendime *çok* güveniyorum ama cesaret doluyum."

Gülümsemesi naziktir. "Bu cesarete tutun, çünkü çoğu zaman bizi kurtaran şey budur. Onu neden götürmediğime gelince. Yanlış söyledim. *Gidemeyeceğinden* değil; *gitmeyeceğinden*. Buna inanmayabilirsiniz ama o kadın sizi çok önemsiyor."

Hayal etmesi kesinlikle zor. Birbirimize bağlanmak için fazla zamanımız olmadı. Ve evet, kan bizi biyolojik olarak insanlara bağlayabilir, ancak yetiştirilme tarzım bana bir şey öğrettiyse, o da biyolojinin kalbimizi kime vereceğimizi belirlemediğidir.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Bıçağını bana ver."

"Geçen sefer nasıl sonuçlandı?"

"Benim için Dargento ve Dante için olduğundan daha iyi oldu." Kralın yüzüne saplanan hançeri hatırladığımda küstah bir gülümseme ekliyorum.

Justus iç geçiriyor ama dudaklarının gergin kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Artık Nebban tozuyla dolu." Anladığım kadarıyla Justus yeniden Şabbin dilinde konuşmaya başlamış. "Yani saldırı beklemeli."

Başka bir deyişle, vücudu demir bıçağın geçmesine izin vermeyecektir. "Ne kadar sürecek?"

"Bir gün. İki. Koku normale döndüğünde Meryem kasada ders verecek, ben de içeriyi kilitleyeceğim."

Dante'yle birlikte zırhlı bir kasanın içinde kilitli kalma fikri klostrofobimi tetikliyor. Meriam'ın da orada olacağına dair kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. *Muhtemelen*. Unless-

"Dördümüz de Fallon," diye mırıldanıyor Justus.

Kalbimin kaotik atışlarını düzeltmeye çalışarak boynumun yan tarafını ovuyorum. "Dante hançeri nereden biliyordu?"

"Lastra, Vance'i kralın odasından kaçarken yakaladı." "Yani Dottore Vanche?"

Justus başını yana eğiyor, bu da omzunun üzerinden birkaç gevşek dalın dökülmesine neden oluyor. Bekliyor gibi görünüyor. Ne için, bilmiyorum-

Bekle. Şunu mu demek istiyor? Aman Tanrım. "Vance'i mi kastediyorsun?"

Vance?"

Justus'un gözleri apliklerde yanan ateşin titrek ışıltısıyla dans ediyor, belli ki rahatsızlığımdan keyif alıyor. "Evet, Fallon."

"Şu meşhur asi lider gibi mi?"

Gülümsüyor ve beynimi dümdüz eden ve ağzımı Phoebus'un beni Acolti kasasına getirdiği günden daha fazla açık bırakan dört kelime ekliyor. "Oğlum gibi."

Yirmi Altı

H Oğlu mu? Amcam mı? Şey, *bir çeşit* amca.

Nonna bana nasıl söylemez?

"Ama kulakları ...?"

Justus'un gözlerinde eğlenen bir parıltı var. "Annesi Ceres değil."

Çenemin uzama sınırına ulaştığımı sanıyordum, ama görünüşe göre çene kemiklerim oldukça esnekmiş.

Cauldron, amcam kötü şöhretli bir isyancıdır.

Zihnim aniden onun yüzüyle, yaralı boynuyla doluyor ve kendimi düzeltiyorum: *öyleydi*, *öyle* değil. Yaşadığım şokun Justus'un yasını hafifletmesine sevindim ama ne kadar acı çekiyor olmalı.

"Kaybın için çok üzgünüm Justus. Keşke onu kurtarabilseydim ama sen ve Meriam bana işe yarar bir şey öğretmeyi reddediyorsunuz."

"O yaşıyor, Fallon. Önünde uzun bir yol var ama yaşıyor."

Göz kapaklarım o kadar yukarı kalkıyor ki kirpiklerimin ucu kaş kemiğime değiyor. Aklım resmen uçmuş durumda. "İfşaatlarla dolup taşıyorsun."

Temkinli gülümsemesi yüzündeki sert çizgileri yumuşatıyor.

Bir şey kafama dank edince kaşlarımı çatıyorum. "Antoni Vance'i tanıyor. Onu nasıl tanımadı?"

"Meriam boyalı yüz."

Meriam'la birlikte Vance'i gizlediklerini mi söylüyor? "Onun gerçek yüzünü biliyor muyum?"

"Hayır. Bazı yolların kesişmemesini

sağladım." "Neden?"

"Çünkü o senden hoşlanıyor"-şişelerin sarmal raflarını inceliyor

-"Çok aceleci."

O kadar şaşkınlım ki dilimin ucuna yığılan sorular Tarelexian iskelesindeki balıkçı tekneleri gibi üst üste yığılıyor.

Sonunda düşünce akışımı düzeltmeyi başardım. "Bilmem gereken başka küçük Rossi'ler saklıyor musun?"

"Hayır."

Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz, ama sonra soru yığını akışkanlaşıyor ve ben soruyorum: "Daha önce, Dante'nin odasına doğru yürürken tünelin duvarlarına dokundum ve titrediler. Neden?"

"Çünkü okyanusun altındaki oda. Yılanlar seni hissediyor. Umarım yerinizi Tarespagia'daki kargalara söylemezler."

"Ben de öyle olmasını umuyorum. Biliyorum, biliyorum... bu bencilce. Kıyametten kaçınmak için Dante'den kurtulmam gerekiyor ya da bunu yapmazsam Luce'ye ne olacaksa." Kehaneti trilyonuncu kez gözden geçiriyorum, her kelimeyi, her heceyi, her sessiz harfi ayrıştırıyorum. "Bronwen, Lore'un insanlığını kaybedeceğini söyledi. Nedenmiş o?"

"Çünkü Dante'nin kanı Meryem'in büyüsunü taşıyor ve Kargalar senin soyuna zarar veremez. Nasıl diyorsun?" Uygun ifadeyi bulamamış olmalı ki sesini alçaltıp cümlesini Lucin dilinde tamamlıyor: "Shabbe Kraliçesi Mara'nın -ya da Kargalar arasında bilinen adıyla Mórrígan'ın- insanlara yer değiştirme gücünü verirken göz önünde bulundurduğu bir *uyarı*. Yarattığı ırkın kendisine karşı gelemeyeceğine dair bir tür garanti."

Zihnimin içinde bir mum kıvılcımlanarak canlanıyor ve Meriam'ın bağlarımın çözüldüğü gece bana verdiği dağınık bilgi parçalarını aydınlatıyor. "Lore, Marco'nun kafasını kestiğinde insanlığını kaybetmedi çünkü Marco Andrea'nın gerçek oğlu değildi."

Justus soru olmasa da başını sallar. "Andrea'nın sevgilisini öldürtmekle tehdit eden karısını yatıştırmak için onu varisi olarak tanıdı."

Gözlerim şokla döndü.

Justus tünel girişine doğru yürür ve ikinci bir mühür çizer. Kan taşınmaz nüfuz ettiğine göre, neden yeni bir tane eklediğini merak ediyorum. Konuşmamızın koridorda ilerleyemeyeceğinin ek bir garantisi olarak mı?

"Sadece Dante onun meşru varisi. Andrea'nın bir varisi olmasının tek nedeni de karısının ona Fae yapımı bir iksir içirerek kafasını karıştırması ve onu Lazarus olduğuna inandırmasıydı."

O kadar şaşırdım ve dehşete düştüm ki neredeyse Dante'ye acıyacaktım ama Dante benim acıمامı hak etmiyor. "Bronwen Kargaların neden Dante'yi öldüremediğini biliyor mu?"

Dante?"

"Evet."

O kadar rahatladım ki nefesim kesildi.

"Geçen gün bana kan bağının neden gerekli olduğunu sormuştun ve ben de her şeyi açıklayacağıma söz vermiştim. Lucin dilinde konuşmaya devam edeceğim, çünkü Şabin dili hakkındaki bilgim yetersiz."

Sanırım onu ek bir sessizlik büyüsü yapmaya iten de bu oldu.

Bana doğru adımlarını geri çekiyor. "Meriam'ın Regios'a yaptığı büyü yeni bir tür Faeries yarattı; kanlarında Shabbin büyüsü olanlar. Yaptığı şeyin ciddiyetini anladığında Costa'ya en çok istediği şeyi verdi: Kan bağı." Justus hem kendi avucunda hem de Meriam'ın avucunda birbirine kenetlenmiş dairelerin izini sürüyor. "Ona bahsettiği gücün miktarı hakkında onu karanlıkta tutmanın düşünebildiği tek yolu buydu."

"Ve işe yaradı mı?"

"İşe yaradı. Yıllarca Meryem'in kanını akıttı. Büyü yapabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünerek onun kanından şişeler taşıdı. Sorun şu ki, bu yeni gücü oğlu Andrea'ya, Andrea da oğluna geçirdi."

Kutsal Karga. "Yani Dante'nin kan dökmek için benimle evlenmesine gerek yok muydu?"

"Hayır. Ama şimdi senin kanını kullanmadan büyü yapamıyor. Sıkışmış durumda."

"Ama ben de öyleyim."

"Üzgünüm Fallon, ama büyüsü olduğunu fark etmesi riskini göze alamazdık."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Mantıklarını anlıyorum ama bir deliyle büyülü bir birlikteliğe zorlandığım için hâlâ kızgın mıyım? Evet.

"Ayrıca, sizinkinden başka kimsenin kılıcıyla ölmesini göze alamazdık, yoksa Kazan Meryem'i asla affetmez ve kapalı kalırdı."

"Susmak mı?"

"Kazan'ın o kadar öfkелendiğini ve kendini *herkese* kapattığını söylemeyi unuttum mu?"

"Um, evet."

"Kargalar'ın obsidyen lanetini kaldırmak istediğini duydum, Nipota. Sadece Kazan bunu yapabilecek güce sahiptir."

"Luce'de senin geniş kulaklarına ulaşmamış sırlar var mı?" Gülümsüyor.

"Gitmelisin, Justus."

"Seni güvende tutmak için Bronwen'e yemin etmemiş olsaydım bile seni bırakmazdım Fallon. Benim kanımdan ve canımdan olmayabilirsin ama bu seni önemsememe asla engel olmadı. Uzaktan ve sessizce, çiçek açmanı izledim ve Ceres'in yetiştirdiği bu inatçı kadınla daha fazla gurur duyamazdım."

Göğsüm ısınıyor ve çarpıyor. "Çoğu kişi işe yaramaz olduğumu iddia eder."

"İşe yaramaz mı? Peşinde bir orduyla krallığın içinden geçtin ve sadece hayatta kalmakla kalmadın, aynı zamanda zafer de kazandın." Gözleri gün doğumundaki okyanus yüzeyi gibi parlıyor.

"Marco'nun cümbüşüne geldiğinde o kadar da gururlu görünmüyordun."

"Marco'nun seni öldüreceğinden paniğe kapılmıştım," diye tısladı, gözlerindeki parıltı kaybolmuştu.

Justus Rossi'nin duygularıyla bu kadar iç içe olduğunu kim düşünebilirdi ki? Ne ben, ne de onu öylesine duygusuz bir adam olarak resmeden Nonna, onun bu yönünü hiç görüp görmediğini merak ediyorum ... ama görmüş olmalı. Neden bunu bana gösterdi de birlikte bir aile kurduğu kadına göstermedi?

Baharın sancılarını çeken bir fidanın kabuklarının soyulması gibi, General Rossi'ye karşı yıllarca beslediğim nefret de akıp gidiyor. "Bir soru daha. Annem nerede saklanıyor?"

Justus'un boynu aniden dikleşiyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Ancak o zaman yakınlarda bir kalp atışı hissediyorum. Hücremin girişine bakıyorum ve taş zeminde köpük gibi süzülen bir gölge görüyorum.

"Madem buradasın Lastra" -Justus başını yana eğdi, yüzü komplolarımızdan arınmıştı- "bir işe yara ve Fallon'a bir merdiven ör ki kafesine dönebilsin."

"Kafes yok, lütfen, Generali. Kilerin kapısını kilitleyin."

"Kafesine geri dön. *Şimdi!*" Nefesi o kadar sert ki saçlarımın bir parçasını dalgalandırıyor, ama gözleri yumuşak ve yalvarıyor.

Değişken tavırları alnımı yara yapıyor. Lastra'nın tuhaf davranışlarını rapor edeceğinden endişelendiğini tahmin ediyorum, ama beni kilitlemek bir sonraki seviye.

Asker asma merdivenini büyötmeye odaklanırken kolumdan tutup beni kendine çekiyor. Kulağıma mırıldanıyor, "Güç geçirmez."

Doğru. Cato bundan bahsetmişti.

"Yatağını yukarı taşı Lastra."

Adam başını sallıyor ve sarkık bir yatak bahanesini küçük merdiveninden yukarı çıkarır.

"Yaptığı şey yüzünden acı çekmeyi hak ettiği için ona yiyecek ve içecek verilmemesini sağlayın."

Büyükbabam ne harika bir aktör. Beni hor gördüğüne bile inandırdı. "Açlıktan ölürsem, Tepegöz Kralı'na pek faydam dokunmaz."

Justus bana kışkırtıcı bir bakış fırlattı. "Kocan hakkında bu şekilde konuşma!"

Bakışlarımla, işkencecim olma rolünü ne kadar ciddiye aldığından duyduğum hoşnutsuzluğu anlatmaya çalışıyorum.

"Kafesinin içine. Şimdi."

Oflayarak dönüyorum ve Lastra'nın Justus'un hareketinden tamamen ikna olmuş bir şekilde mırıldandığı yere doğru yürüyorum. Yanından geçerken, elimde olmadan onu tersliyor ve ona büzüşmüş yara diyorum.

Nefesinin altında, "Dikkat et, strega . . ."

"Yoksa ne olur?" Nefret ettiğim kafesime ulaştığımda tıslıyorum. "Beni tokatlayacak mısın?" Gözleri yeşim taşı gibi sertleşiyor. "Biri yapmalı."

"O da neydi, Lastra?" Justus'un sesi şişelerin arasından yükseliyor.

"Hiçbir şey, Generali."

Korkak askere buz gibi bir gülümseme gösterdim ve ekledim, "Eşim seninle çok eğlenecek."

"Eşin üç kuş kaybetti." Lastra'nın yeşil gözleri apliklerde yanan alevler gibi titriyor. "İki tane daha kaldı ve Luce Karga'dan kurtulacak. *Sonsuza dek.*"

Justus'a o kadar hızlı bakıyorum ki boynum çatlıyor. "Bu doğru mu?"

Justus'un gözleri seğirir. "Lorcan Ríhbiadh seni aramaktan kendini alamıyor. Hayal edebileceğimiz en iyi yem olduğunu kanıtlıyorsun. Şimdi kapını kapat."

Yüz ifadesinde gerçeği aramakla o kadar meşgulüm ki ellerimi parmaklıkların etrafına dolayamıyorum.

Justus'un avucundan bir su fışkırıyor ve kafesimin kapısını tokatlayarak kapatıyor, beni geri çekilen figürüne su dolu kirpiklerimi kırıştırırken bırakıyor. Adını bağırarak damlacıkları temizliyorum ama geri dönmüyor.

Beni küçük kafesimde o kadar uzun süre bırakıyor ki delireceğimi düşünüyorum. Belki de beni kızdırmak planın bir parçasıdır. Ne de olsa saatler sonra Cato, Justus'un beni yalnız bıraktığı Peri serserisinin yerine geldiğinde, sadece Lastra'nın değil Dante'nin de boynuna bir bıçak saplamak için ağızından köpükler saçıyorum.

Luce asla onun olmayacak. Asla.

Sahip olduğum tek kanal olan Bronwen'in gözleri aracılığıyla kendimi Gökyüzü Krallığı'na akın etmeye zorluyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, öfkeyle dolup taşan ve gıdasızlıktan ağrıyan bedenimin içinde kilitli kalıyorum.

Delirmeyi geçtim; *vahşiyim*, kan büyümün kafesimin lanetli parmaklıklarında işe yaramadığı gerçeğiyle daha da *vahşileştim*. Yirmi iki yıl boyunca hiçbir gücüm olmadan yaşadığım ve hayatta kaldığım için kendimi rahatlatıyorum. Çizgimin değişmesi için bir sebep yok. Özellikle de artık ölümsüz olduğuma göre.

Annem ve büyükanmem kendilerini öldürtmedikleri sürece bana bir şey olmaz.

Alçak bir gök gürültüsü, kararan düşüncelerimi yarıp geçiyor. Görüşümde şimşekler çatallanırken sarsılıyorum.

"Hâlâ şansımız varken onu Shabbin koğuşlarından geçirmeliydin, Cian. Sonunda hepimizi mahvedecek."

Aman Tanrım, *Bronwen* mi? Adını haykırmak ve Lore'dan haber sormak istiyorum ama sadece muhafızlarımdan dikkatini çekerim.

Amcam Lore'un fırtınasını görmeyi engelliyor, yüzü siyah makyajının altında solgun. "Seni kaybetseydim, *ah'khar*, bu duvarların arasında sıkışıp kalacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Onu anlıyorum-" Sonunda beni hissetmiş olmalı çünkü nefesini içine çekti ve sonra mırıldandı, "Acele et Fallon. Acele et."

Ses tonunda öyle bir ıstırap var ki, kalbim atmayı unutarak kendini kaybediyor ve sadece görüntüden çıkmakla kalmayıp kafesimin duvarına çarparak öyle bir gürültü çıkarıyorum ki, mahzendeki tüm periler ve periler bana aval aval bakıyor.

Avuçlarım nemli, kendimi tekrar ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama parmaklarım kayıyor ve yatağıma doğru yığılıyorum.

"Şeker. Şekere ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

İstemiyorum. Aslında muhtemelen istiyorum ama her şeyden çok Bronwen'e dönmeye ihtiyacım var.

Söylediklerini zihnimde bir döngü halinde çalıştırıyorum, her kelimeyi inceliyorum.

Sonunda hepimizi mahvedecek.

Gidiyorum. Yani, yapmadı.

Obsidyen laneti yüzünden birkaç karga kaybetmiş olabilir ama tek bir tanesi bile Shabbin'in kanına girmedir.

Tek bir tane bile.

Mahzen tekrar kaybolana kadar bu iyimserlik kırıntısına tutunuyorum,
ama bu sefer tamamen karanlık ve Bronwen yok.

Yirmi Yedi

A Cato dinlenmek için ayrılrsa da, hiçbir zaman birkaç saatten fazla kalmıyor. Bana mı yoksa asker arkadaşlarına mı güvenmediğini henüz anlayamadım.

"Yıkanmak istiyorum," diyorum bir başka nöbetçi dönüşünden sonra.

"Kafesinden çıkmaya izin verme yetkim yok." Cato siyah duvara yaslanmış, çakısıyla bir portakalı soyuyor ve portakalın parçalarını sihirli bir esintiyle gizlice kafesine taşıyor.

"Neden?" Nedenini biliyorum ama ondan duymak istiyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

"Dante nerede?" Peri Kralı'nın ziyaret etmesini istediğimden değil ama neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. "Gözü nasıl?" Cato hâlâ cevap vermeyince soruyorum: "Justus'tan ne haber? Nereye gitti?"

Muhafızım, araştıran bakışlarımdan kaçınmak için meyvesine dik dik bakıyor. "Ugh, Cato. Bu meyvelerle tam olarak ne yapacağımı sanıyorsun?"

Bilgi mi? Ben lanet olası bir mahkûmum." Sessizliği uzadıkça uzuyor.

"Bu kadar az konuşan bir adam olduğunuzu kim bilebilirdi?"

"Gökyüzü Kralı Fallon ile telepatik olarak iletişim kurabiliyorsun ve neden hassas bilgileri paylaşmadığımı merak ediyorsun?"

"Etrafı çevrili değil-" Kaşları çatılmaya başladığında, "Pekâlâ, tamam. Tamam. Yapabilirim." Belli ki geçen gün kendimden geçtiğimde gerçekte ne olduğunu bilmiyor. "Beni yakaladın."

"Yani konuşabiliriz ama Lucin politikası hakkında değil."

"Pekâlâ." Kirli saçlarımdan bir tutamı yüzüme savuruyorum. "Meryem nasıl?" "Kralın seni görmeye gelmez miydi sanıyorsun? ona ne oldu?"

"Kralımın obsidyene karşı korkunç bir alerjisi var, bu yüzden Meriam bu rahat bodrumu parçalayamazsa, beni ziyaret edebileceğinden şüpheliyim."

Cato gri gözlerini kabuğunun mükemmel girdabına indiriyor, çenesi öfkeyle titriyor.

Ben de çileden çıktım. Her bir çubuğu kemik hissi veren yatağında uzanmaktan ve küçük çevreyi vahşi bir kedi gibi arşınlamaktan başka bir şey yapamamaktan yoruldum. Şu anda yaptığım gibi.

Çılgın döngülerimi aniden durduruyorum çünkü ya taşı çatlatıp bu yeraltı kalesini parçalayabilecek bir mühür varsa?

İkinci bir düşünce ilkinin üzerine fırlar: Eğer böyle bir mühür var olsaydı, Meryem bunu çoktan kullanmış olmaz mıydı? Sonuçta, akli başında kim hapishanede kilitli kalmak ister ki? Öte yandan, Meryem'in artık akli dengesinin yerinde olmaması da mümkün. Ne de olsa beş asırdan fazla bir süredir esir tutuluyor. Bu en sağlam beyinleri bile çürütür.

Ama . . . *ya olursa?* Ben ve benim inatçı iyimserliğim. Ama iyimserliğimi bir kenara bırakırsam, geriye umutsuzluk kalır ve ben kaderinden yakınan o kadın olmayacağım.

"Kral dediğiniz o yaratık binlerce masumu öldürüyor. Halkımızı korumak için sokağa çıkma yasakları koymak zorunda kaldık, çünkü kargalar geceleri neredeyse görünmez oluyorlar, özellikle de lanet havaya geçtiklerinde." Cato'nun dudaklarından ilk kez küfürlü bir kelime döküldüğünü duyduğuma inanıyorum. "Artık *her* köprüde ve *her* sokakta askerler görev yapıyor! Buradan nefret ettiğinizi anlıyorum ama tüm diyardaki en güvenli yerde olduğunuzu da bilin." Cevap vermeden önce göğsünün on kez inip kalkmasını izliyorum. "Cato, seni seviyorum ve sana saygı duyuyorum çünkü benim için her zaman bir dost oldun, ama lütfen, *lütfen* şu lanet at gözlüklerini çıkar."

Cümlemin başında yumuşayan yüzü, cümlemin sonunda sıkışıyor ve soyulmuş portakal ayaklarına düşüyor, bayat havayı koklayan tatlı meyve suyu damlacıkları püskürüyor.

"Hiç bir Karga ile tanıştın mı? Biriyle konuştun mu?" diye sordum.

Ağzı da bakışları gibi geriliyor. "Sanki o yaratıklar konuşmama izin verecekmiş gibi. Spor olsun diye boyunlarını koparıyorlar."

Beyin yıkama kavramını anlamama rağmen, yine de onun kapalı fikirliliği beni şaşırttı. Konuyu tamamen kapatmak istiyorum ama dikkatini çektiğim ve etrafta başka kimse olmadığı için soruyorum: "Kaçırıldığım gece beni Gökyüzü Krallığı'ndan getiren Karga da oradaydı. Burada mı tutuluyor?"

Cato sessizliğini koruyor, ama çenesi sanki kelimeleri eziyormuş gibi esniyor. "Obsidyen duvarlar arasında sıkışıp kaldıysa onu diriltebileceğimi sanmıyorum.

." Bana bir kırıntı atmasını umarak dürtüyorum.

Düşen meyveyi yerden alıyor, sonra da hava büyüyle toz parçalarını temizlemek için etin üzerinde geziniyor.

"Cato, ben senin düşmanın değilim."

"Hayır." Portakalını öyle bir dikkatle inceliyor ki gözleri doluyor.

"Sen benim kraliçemsin."

"Kraliçeler halklarının dürüstlüğünü hak etmiyor mu?"

"Telkin edilmiş olanlar değil," diye mırıldanıyor nefesinin altından.

"*Telkin* mi?" Kekeliyorum. "Ben seni farklı sanıyordum. Burada kulaktan çok beynin olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre sen de türünün geri kalanı gibisin!"

Etrafımdaki hava çatırdıyor, sanırım öfkemden, ama sonra kömürleşmiş kütüklerin üzerinden sıçrayan alevleri yakalıyorum ve bir nefes çekiyorum, çünkü mayalanmış üzüm kulübemde ocak yok, sadece aplikler var, bu da demek oluyor ki-

"Gözlerime tekrar dokunmanı bekliyordum Fallon. . ." Bronwen'in sesi kalbimi kaburgalarımın doğru itiyor. "Senin için bir şeyim var."

Kâğıt hışırdıyor ve sonra Bronwen'in narin, yaralı parmaklarının arasında bir parşömen yaprağı beliriyor. Gece mavisi kıvrımlar kremi süslüyor.

"Meriam ile uzun zaman önce yaptığım dersleri hatırlamaya çalıştım."

Nefesimi tutuyorum, üfleminin kahini de havaya uçurabileceğinden korkuyorum. Muhtemelen yüzüm mosmor oluyor ama bu sadece benim lehime olabilir. Ne de olsa Cato'nun solgun gözlerimden önce artan ten rengimi fark etmesi tercih edilir.

Bronwen işaret parmağını ilk mühür üzerinde gezdiriyor, mürekkebin izini sanki görebiliyormuş gibi takip ediyor. Kaleminin ucunun geride bıraktığı ince oyukları hissettiğini hayal ediyorum.

"Bu sesi engelleyebilir."

Kalbim titriyor. Justus birçok kez izini sürmüş olsa da, bunu karanlık bir fonda yapmış, bu da ayırt edilmesini zorlaştırmıştı. Açık renkli arka planda, keskin bir rahatlamayla göze çarpıyor.

"Ve bu da Fallon." Kâğıda dokunarak ters çevrilmiş bir 'T'nin üzerine oturtulmuş 'V' şeklindeki bir glifi gösteriyor. "Eğer diğerlerini unutursan, bunu ezberle, çünkü bu-"

Buz gibi bir hava yüzüme tokat gibi çarparak başımı yana savuruyor ve ardından gürleyen ismim kulak zarımı deliyor.

Hayır, hayır, hayır. Geri gel!

Cato'nun bitkin yüzü kafesimin altında belirdiğinde, elleri parmaklıkları kavrayıp salladığında, kendimi yüzüstü yatağıma atıyorum ve Bronwen'in zihnine geri dönmek için kendimi zorluyorum, ama ne kadar denesem de bedenimden uzaklaşamıyorum. Belki de Cato hâlâ adımı haykırdığı ve beni bir çingirak gibi salladığı içindir.

Ne yapacaksın Bronwen? Çürük yatağım yok olmayınca homurdanıyorum, sonra başımı yana çevirip Cato'ya durması için hırlıyorum.

Sert ses tonum karşısında sığıyor, ağzını kapatıyor ve kafesimi serbest bırakıyor. "Ve sen de benden seninle hassas bilgileri paylaşmamı mı bekliyorsun?" Cato sanki beni görüş alanımdan çıkarmak için her şeyini ortaya koymuş gibi pantolonunu indiriyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, az önce bana verilen değerli ifşayı tekrarlıyor, çizgileri ve kıvrımları kafatasıma kazınana kadar her iki şekli de gözümde canlandırıyorum. Cato'ya bakmayan tarafıma dönüyorum ve yatağımın üzerindeki desenlerin izini sürüyorum.

Yosun dolu pedi çizim tahtası olarak kullanmayı düşündüm ama kumaşta kan lekesi bırakamam. "Biraz yiyecek alabilir miyim?"

Cato sessiz. "İznim yok ..."

"Tamam. Beni aç bırak. Diğerleri gibi ol."

Sanki ondan solucan yemiş bir salla Güney Denizi'ni geçmesini istemişim gibi nefesini içine çekiyor. Muhtemelen duygularını incittim.

Lanet olsun ona.

Hapishanemdekilere lanet olsun.

Lanet olsun bu kafese, bu obsidyen duvarlara

ve- "İşte."

Başımı çevirdiğimde yüzümün önünde bir portakal parçasının durduğunu görüyorum. "Akla gelebilecek her tür peynirle dolu düzgün bir yemek istiyorum."

"Korkarım burada çeşitlilik açısından fakiriz, ama Rossi'nin kilerini yağmalamayı deneyebilirim."

Bunu kilerin yerin altında olmadığı anlamına alıyorum. Bu da beni Cato'nun orayı nasıl ziyaret edebildiğini merak etmeye itiyor. "Duvarlarda mühür bırakmak pek akıllıca değil mi?"

"Özür dilerim. Ne dedin?"

Hücremin girişini işaret ediyorum. "Sanırım Justus'un dönmemesi ihtimaline karşı büyümlü kapılara ihtiyacınız var, ama ..." Sesimin

kesilmesine izin veriyorum, umarım

çıkışlar hakkındaki ihtiyatlı soruma cevap verecektir.

"Hakkımızda en kötüsünü düşündüğünü biliyorum ama biz kendimizi diri diri gömmedik Fallon."

"Demek bir kapınız var? Gerçek bir kapı mı?"

Yaptığı gafın farkına varınca gözleri döndü. "Hayır."

Yalan söylediğini bilmek için tuza bile ihtiyacım yok. Eğer bir kapı varsa, Lore onu bulacaktır. Ama bulması için beni burada, batıda arıyor olması gerek. Keşke Bronwen yerimi *görebilseydi*. Kalbim o kadar sert çarpıyor ki kanım kaynıyor ve diken diken oluyor.

"Zavallı adama eziyet etmeyi bırak, Moya." Dante'nin sesi omurgamı sıkıştırıyor.

Yavaşça başımı çevirdiğimde onu obsidyen odamın girişine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. Derisiyle aynı tonda bir göz bandının takılı olduğu kahverengi deri şeridi neredeyse gözden kaçırıyordum. Gözünün ölü mü yoksa iyileşmekte mi olduğunu merak ediyorum. Bunun bir önemi var mı?

Yakında başsız kalacak.

İçbükey göbeğim deriyi kesme düşüncesinden bile ürkmüyor.

Dante duvarı itiyor ve bana doğru geliyor. "Özellikle de senin yüzünden burada olduğu için."

Bir kaşımı kaldırdım, detaylandırmasını bekliyordum.

"Justus onu buraya getirdi çünkü Cato ile yakın olduğunuzu biliyordu. Generalin vücudunda düşünceli bir kemik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Evet. Kim biliyordu? Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Mavi gözleri tekrar yüzüme kaymadan önce kirli pembe slipimi inceliyor. "Ders zamanı, moya."

Kalp atışlarım güçlendikçe güçleniyor, ta ki duyabildiğim tek şey nabzım olana kadar. Adrenalin beni sardı ve ayağa kalktım.

Vakit geldi, ama herhangi bir ders için değil; tacı başından söküp Lore'a götürme vakti.

Yirmi Sekiz

A Kafesimin kilidi açıldığında Lore'u hayal ediyorum.

Lore, bugün kimi göreceğim.

Kaç gündür üç dilim portakaldan fazlasını yememiş olmama rağmen - Kato bilir kaç gündür- vücudum bir sürahi kahve ve tam bir öğün yemek yemiş gibi tıngırıyor. Kafesimin kapısı gıcırdayarak açılırken ayağa kalkıyor ve duvara doğru uzanıyorum. Önce bir çubuğun, sonra diğerinin üzerinde dengede duruyorum, ta ki aralık kapıya ulaşana kadar.

Kafesimin açıklıkları vardı ama sanki hava geçirmez bir kutudan serbest bırakılıyormuşum gibi hissediyorum. Asma merdiven beliriyor ve aşağı inmek için dönüyorum.

"Huh."

Sessizliği bozan alçak sesle donup kalıyorum. Metalin deriye vuruşunu duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum ve Dante'nin kınından bir hançer çıkardığını görüyorum.

Kakma siyah taşta tembel bir parmağını sürterken, "Dersimiz için çok heveslisin, Yılan-şarapçı," diyor.

"Bu kafesten çıkmak için çok hevesliyim." Ama merdivenin üzerinde duraksıyorum, parıldayan bıçaktan Dante'nin kesik gözlerine bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Karga Katili. Kılıç ustamızın yepyeni tasarımına verdiğim isim bu." Peri Kralı elinde bir hançer tutuyor. "Daha bu sabah teslim ettim." Altın kılıcın üzerinde sadece obsidyen olduğunu tahmin edebildiğim mat siyah kakmalar var. "Akılda kalıcı bir isim, değil mi?"

Ona ırkının iğrenç bir lekesi olduğunu tıslamıyorum ... tüm dünyamız için ve küçük hançerini göğsüme saplayacağından korktuğum için değil -kanımdaki sihir çok fazla arzuluyor- ama fitili aleve aç bir dinamit lokumu kadar kararlı olduğu için. Alev olmayı reddediyorum

Çünkü Dante Regio'nun Luce'nin üzerine ne kadar kaos ve yıkım yağdıracağını sadece Tanrılar bilir.

Hançerini açık avucuna vuruyor. "Meryem'in zararı uzak tutmak için hecelediği kafesin seni güvende hissettirmemesi ne tuhaf."

"Periler onu istedikleri zaman açabilirler, yani hayır, açamazlar. Ayrıca, bu bir kafes." Bir basamak daha iniyorum. "Bir denemek ve ne kadar hoşuna gittiğini görmek ister misin Maezza?"

Ağzında bir sırıtma beliriyor. "Meriam onu Perilere karşı korumaya aldı, bu yüzden *bir şans veremem*."

Tekrar altın kaleme bakıyorum.

"Farkında değil miydin?" Hançerini çeviriyor, böylece ışığı yakalıyor.

"Değildim. Hayır." Saçımdan bir tutam koparıp titreyerek arkama atıyorum.

Kulak.

"Justus'un bunu size öğretememiş olması ne kadar şaşırtıcı. ne kadar çok şey paylaştığını."

Damarlarımda dolaşan adrenalin mideme doluyor ve onu sertleştiriyor. Sarmaşıkları sıkıca kavırıyor, yeniden tırmanıp kafese girip girmemeyi tartışıyorum ama sonra ne olacak? Beni içeri kapatırlardı. Perilere karşı korumalı olabilir ama kan büyüüne karşı da korumalı. Ayrıca, tutsak olmaktan bıktım. Özgürlüğümü ve Dante'nin ölmesini istiyorum.

Bunun *suçluluk duygusu* yaratacağından bahsetmiyorum bile ve Dante'nin generaliyle oynadığıma inanmasına izin veremem.

"Paylaşmak mı? Daha çok beni eğitti ve azarladı." Yolun geri kalanını zıplayarak iniyorum, kalbim üç kez atıyor. "Justus Rossi kendini üstün bir zekâya sahipmiş gibi göstermekten başka bir şey yapmıyor, değil mi?"

Bir tuzağa düşmediğimden emin olmak için havayı kokluyorum. Dante'nin kokusunu aldığımda nabzım hafifliyor. Artık çürümüş deniz yosunu gibi kokmuyor; geçmiş bir zaman gibi kokuyor.

Kralın ötesine, askerlerle delik deşik olmuş tünele bakıyorum. Eğer her şey boka sararsa, Justus'un geçen sefer yaptığı yere anahtar mührü çizeceğim ve böylece *bir yere* varacağım. Avucumu kan mührüne bastırmanın beni hapsedenlerin yolunu bulanıklaştıracağını umuyorum.

Ve şimdi ... acil durum planımın temel bileşeni için.

"Justus benim tarafımda olsaydı hâlâ bu çöplükte olacağımı mı sanıyorsun Maezza?" Dante'ye doğru yürüyorum, o kadar yaklaşıyorum ki göğüs kafesim hançerinin ucuna değiyor. "Luce'yi benim aracılığım ile yönetmek için yanıp tutuşuyor."

Göğsümü kaplayan kirli ipeğin üzerinde kan birikince Dante kolunu geri çekip dehşet içinde bana açtığı kesiği inceliyor. Geçen günkü küçük dersi için beni bu kadar kolay keserken, bana zarar vermekten endişe etmesi ne kadar ilginç.

Bıçağındaki kan görüntüsünden o kadar da iğrenmediğine karar vermiş olmalı ki bıçağı yüzünün önünde çeviriyor, zalim mavi gözlerini huşu aydınlatıyor. "Bu bıçağı Lorcan'ın kalbine saplamak için sabırsızlanıyorum. İnsanlığını kimin kanının söndürdüğünü anladığında yaşayacağı şaşkınlığı hayal edebiliyor musunuz?"

Sözleri beni Magnabellum sırasında insanlar tarafından kullanıldığı anlaşılan o dikenli demir kırbaçlar gibi kırbaçlıyor. Scola Cuori'deyken Peri profesörlerimden hiç şüphe etmezdim ama şimdi aldığım her dersi sorguluyorum.

"Lastra, karımın kollarını arkadan bağla, olur mu?"

Yüzüm kızarıyor çünkü kollarım arkamda bağlıysa kan dökemem. "Dersiniz için bileklerime erişmeniz gerekmeyecek mi?" Onları önümde tutuyorum. "Onları göğsümün önünde bağlayabilir ve kendini yeniden zincirlemekten kurtarabilirsin."

Lastra Dante'nin yanına yaklaşıyor, yeşil büyü avuçlarından yansıyor. "Maezza? Ne yapmamı istersin?"

"Senden istediğimi yapmanı istiyorum." Botlarının üzerinde dönüyor, altın mahmuzları tünele doğru ilerlerken tıkırdıyor. "Arkasından!" Dante'nin havlaması küflü havayı yumrukluyor.

Omurgam bir ürpertiyle titriyor. Dante'nin kollarımın gücünden korktuğundan şüphelendiğim için ellerimin arkamda bağlı olmasında ısrar etmesinin tek bir anlamı olabilir: Meryem'in sihrimi serbest bıraktığını biliyor.

O. Lanet olsun. Biliyor.

Sadece Justus'un onu kasaya kilitleme planından haberi olmaması için dua edebilirim. *Lütfen, lütfen, Kader, bize üstünlük sağla. Lütfen.*

Keşke elimizin altında bir kahin olsaydı. Kendimi Bronwen'in zihnine sokmaya çalışıyorum ama şimdiki zamana fazla odaklanmış olmalıyım çünkü bedenimde kilitli kalıyorum. Dante'nin ölümünü gördüğünü kendime hatırlatarak sendeleyemeyen ruhumu sabitliyorum.

Lorcan'ın pençesinde değil, benim kılıcımda ölmesini sağlamak bana bağlı.

Bu iş şimdi bitiyor.

Yirmi Dokuz

“**J**ustus!" Dante kasa dairesine ulaştığında çığlık atar, eli hâlâ hançerinin kabzasına sarılıdır.

Justus, Meryem'in tahtında dimdik oturduğu, parmakları kolçağa gevşekçe dolanmış, pembe gözlerini benden ayırmadığı mahzenden dışarı çıkıyor. "Evet, Maezza?"

Büyükbabamın mavi bakışları, telaşsızca Lastra'ya doğru yükselmeden önce zincirlenmiş kollarımın üzerinde geziniyor. Beni serbest bırakmasını emredecek mi? Lastra buna uyacak mı yoksa kralının onayını mı bekleyecek?

Hücremden ayrıldığımızdan beri yanımda yürüyen Cato bir adım daha yaklaşıyor ve ben dikkatimi Dante'den ayırmam da göz ucuyla beyaz saçlı çavuşun kılıcının kabzasını sıyırdığını görüyorum.

"Karın hazır mı Rossi?"

"Öyle, Majesteleri." Justus Dante'ye önünden geçmesini işaret eder ama Dante yürümeyi bırakır ve mavi gözleri parlayarak döner. "Lastra, Cato, hokkamı yaklaştırın."

Benim kendimden cansız bir nesne olarak bahsetmem başka bir şeydir; onun benden bu şekilde bahsetmesi bambaşka bir şeydir.

Cato elini pazuma doluyor, tam o sırada Lastra çok mutlu bir şekilde beni ileri itiyor. Çavuş asker arkadaşına homurdanıyor, "Onu yakaladım."

Parmaklarımı peri sarmaşıklarından kurtarmaya çalışıyorum ama elimi her kıvrışımda sarmaşık derimi daha çok ısıtıyor. Justus'un mührünü çizdiği obsidyen panelin yanından geçerken, kalbim ona doğru koşmam, dışarı çıkmam için çığlık atıyor. Ama lanet bileklerim bağlı!

Meryem parmaklarını parlak altına vuruyor. "Torunum elleri arkadan bağı olarak saatlerce oturamaz, yoksa damarları kurur."

Justus'a bakıyorum ama o bana bakmıyor. Bakışları yeşil gözlü askere odaklanmıştı. "Karım sana bir emir verdi Soldati."

"Ben emirlerimi kraldan alırım."

Dante başını biraz daha yukarı kaldırır. "Elleri olduğu yerde kalsın, Rossi." "Majesteleri, mantıklı olun." Meriam'ın sesi boğuk geliyor kullanılmıyor.

"Fallon'un elleri en son çözüldüğünde gözümü çıkarmıştı." Dante'nin ellerimi bağlama nedeni beni rahatlatmalı - ne de olsa Meriam'ın yaptıklarından haberi yok demek - yine de rahatlamıyorum.

Kasa kapıları kapanana ve Justus bana kılıcını verene kadar rahatlamayacağım. Çatırdayan sinirler ve aceleci kalp atışlarından oluşan bir karmaşa olarak kalacağım.

Meryem'in pembe gözleri kapanmadan önce Justus ve Dante'nin ötesinden bana doğru bir yol çizdi. "Sarmaşıkları kanla çevrele sevgilim, düşecekler."

Bir sonraki nefes alışımında boğulacak gibi oluyorum. Tıkırtılı bir öksürük Meriam'ın sözlerini ele vermeden önce dudaklarımı kapatıp burnumdan nefes alıyorum. Cato'nun bakışlarını yanağımda hissetsem de, gözlerimi ileriye çeviriyorum ve bağlarımı çekiştirmeye devam ediyorum, ama bu sefer derimi koparmak için.

"O da neydi, Meryem?" Dante'nin parmakları hançerinin kabzası etrafında o kadar sert bükülüyor ki kahverengi teninin altındaki damarlar kabarıyor.

"Kazanı çağırıyordum Maezza. Dersimiz sırasında bana rehberlik etmesini istiyordum." Göz kapakları açılır ve bakışlarını Dante'ninkilere sabitler.

"Böyle mi dedi, Justus?" Dante botlarının üzerinde kayıyor ve mahmuzlarının yavaşça dönmesi çok az ses çıkarsa da duyabildiğim tek şey bu, tıpkı elinin arkasındaki şişkin kan damarlarının görebildiğim tek şey olduğu gibi.

Derim acıyıp ısınana ve sarmaşıklar kanla kayganlaşana kadar bileklerimi ovuyorum. Bir bileğimi yukarı çekip sonra aşağı indiriyorum ve diğeriyle de aynısını yapıyorum, bağları kanımla kaplıyorum ve Lastra'nın büyüyle kesilmesi için dua ediyorum.

"Kılıcını tut, kocacığım. O adamın gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum." Meryem'in sessiz mırıltısı gümbürdeyen kulak zarlarıma ulaşıyor.

Büyükbabamınkine de ulaşmış olmalı çünkü avucu kılıcının yakut

kabzasına yerleşiyor. "Korkarım Şabbın hakkındaki bilgim hâlâ oldukça ilkel-"

Asmanın bir halkası koptuğu anda, Dante hançerinin bıçağını büyükbabamın karnına saplıyor. Meryem ılık atıyor, eli boğazından ağına doğru ilerliyor. Askerlerin hepsi krallarının yanına akın ediyor ve beni yalnız bırakıyorlar.

Duvara bakıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum ama sonra gözlerim Justus'a gidiyor. Ağı hâlâ aralık, gözleri hâlâ açık, boğazı hâlâ yutkunmalarla çalkalanıyor. Onun ötesinde Meryem titrek bir elini alnına götürüyor.

"Ruh . . . !!" Dante kolunu kaldırıp Justus'u yerden kaldırırken 'n' harfinin yerini hırıltılı bir yudum alıyor.

Dante bıçağı Justus'un karnına sapladığında duvara doğru ilerliyorum. Büyükbabam kasılıyor, parmakları kılıcının etrafında açılmadan önce kolu yukarı doğru sarsılıyor. Demir silah yere düşüp bana doğru kayarken yakutlar parıldıyor. Benden birkaç adım ötede durduğunda, kolunu yukarı kaldıranın kasılma olmadığını anlıyorum.

"Bu sefer sen misin yoksa yine hain oğlun mu?" Dante boşdaki eliyle büyükbabamın yüzüne su fıskırtıyor. Parmaklarından yayılan yoğunluğa gözlerini kırıştırıyor.

Dante'nin demir bağışıklığının olmadığını fark ettiğinde nefesini kesmesini izlemekten büyük keyif alıyorum.

"Maezza, Meriam!" Cato soluk soluğa.

Kanlı sarmaşıklar yere düşerken bakışlarım tonozaya kayıyor, çöküşleri benim ayak seslerim kadar sessiz.

"Meriam ne olacak, Brambilla?" Dante bağırıyor. "O gitti."

Dante, "Bu imkânsız," dediğı anda parmaklarım kılıcın etrafına dolanıyor.

Ama görünüşe göre, tahtı ortadan kaybolduğı için bu mümkün.

Dante büyükbabamı fırlatıp atıyor ve kasaya doğru dönüyor. "Cadıyı bulun!"

Herkes Meriam'la cee-ee oynamaya o kadar odaklanmış ki, kimse düşen kılıcı kaptığını fark etmiyor, aynı şekilde kimse Justus'un yattığı yere doğru süzüldüğümü fark etmiyor, göğsü zar zor kıpırıyor.

Gözleri benimkileri bulduğunda mırıldanıyor: "Git. Meryem dikkatini dağıtacak-"

Bir yumruğumu kılıcına kenetleyerek, onu susturmak için titrek bir parmağımı ağına bastırıyorum. Renksiz dudakları dokunduğum yerde kıpkırmızı oluyor. Kıpkırmızı ama hareketsiz.

Yarayı ortaya çıkarmak için gömleğini yukarı çekiyorum. Kesiği göbeğinden göğüs kafesinin kenarına kadar uzanıyor ve o kadar çok organı ortaya çıkarıyor ki kendi organlarım kabarıyor, yediğim birkaç portakal parçasını dışarı atmakla tehdit ediyor. Dudaklarımı kapatıyorum, işaret ve orta parmaklarımı birbirine kenetliyorum, sonra uçlarını kanayan bileğime değdiriyorum ve uzun, fişkırان yarayı kanımla birkaç kez çevreliyorum.

"Başka bir şey yapmak zorunda mıyım?" Derin pantolonların arasında mırıldanıyorum.

"Dışarı çıkmalısın," diye mırıldanıyor, tam bakışları başımın üzerinde bir yere tırmanırken ve dudakları ismimin boğuk bir versiyonunun etrafında ayrılırken.

Hem bakışlarımı hem de kılıcımı yukarı doğru savurarak ürkmüş bir Lastra'nın pantolonunun paçasını kesiyorum.

Adamın yeşil gözleri, sarmaşıklarının kana buladığı bileklerime dikiliyor. Beni daha fazla bağlamadan önce kılıcı tekrar savuruyorum, bacağına o kadar sert vuruyorum ki kemiğe çarpıyorum. Yere yığılırken ciyaklıyor, kılıcı parmaklarından düşüyor ve Justus'un altında yayılan kan birikintisine çarpıyor.

Kafalar bize doğru dönerken ayağa fırlıyorum, Justus'u yakasından tutup duvara doğru sürüklüyorum.

"Bırak beni Fallon." Sesi sadece bir fısıltı ama yine de duyuyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Moya?" Dante bana doğru yavaşça adım atıyor, kılıcımı salladığımda avuçlarını kaldırıyor.

Yutkunmalarım, göğüs kafesime çarpan nefesler kadar sert ve hızlı geliyor. "Meryem'e sırtımı dönmem." Belki de kaçtı, ama tehdidim bütün askerlerin donup kalmasına neden oluyor ve bana kilit sembolünü çizmek için zaman kazandırıyor.

Dante geriye dönüyor, bakışları parmaklarımın taş duvarda kayışını izliyor.

Kalbim acele ediyor.

İleri atılır, adımları askerlerinden daha uzundur.

Üç.

Bekliyorum, avucum sembolün üzerinde geziniyor.

İki.

Peri hükümdarı kendini Justus'un üzerine atar.

Bir.

Üç bedenimiz maddenin içinden süzülürken, Dante'nin başka bir garnizonunun bu duvarın diğer tarafında beklememesi için dua ederek avucumu çıkışa çarpıyorum.

Bu, bana doğrultulmuş bir düzine kılıcın tehdidi olmadan onunla

dövüşmek için aceleyle hazırladığım planımı büyük ölçüde bozacaktı.

Otuz

I Obsidyen hapishanemden fırlayıp tamamen turkuaz camdan yapılmış bir duvara çarpıyorum. Dante yuvarlanıp inciklerime çarptı, altın zırhı nefesimi ve Justus'un yakasını tutuşumu kesiyor. Zavallı büyükbabamın başı yere çarpıyor ve nabızı hâlâ boynunun dibinde atmasına rağmen göz kapakları kapanıyor.

Dante dizlerinin üzerine çökerken Justus'un kılıcını kafasına doğru savuruyorum. Kılıç güneş ışını tacına saplandı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın!

Kollarımı geri çekiyorum, bu sırada tacı ve birkaç ince örgüyü koparıyorum. Kılıcı yerinden çıkarmak için salladığımda, Dante hırlıyor ve bana doğru hamle yapıyor.

Yana doğru sarsılıyorum, soğuk ter ensemden aşağı damlıyor ve omurgam boyunca boncuk boncuk dökülüyor. **Lore?!**

Peri doğrulurken, etrafımı kavramak için sadece bir saniye ayırıyorum. Gözlerim merdivenlere kilitlendiği anda koşmaya başlıyorum, terliklerimin yumuşak tabanları balık yüzgeçleri gibi beyaz mermere çarpıyor. Neredeyse elbiseme takılıp düşecekken, ipeği kaptığım gibi yukarı kaldırıyorum.

Dante'nin ayak sesleri arkamda gümbürdüyor, mahmuzları şingirdiyor. "Biliyordum! Cadının senin büyüünü serbest bıraktığını biliyordum!"

İnişe ulaşıyorum ve dönüyorum. Kılıcımın ucu ön kolunu ısıyor, kolunu yırtıyor ve altındaki deriyi sıyrıyor. Ağzı bükülüp bana doğru hamle yapmadan önce sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırıştırıyor.

Silahımı iki elimle kavrayarak geri çekiliyorum ve tekrar savuruyorum. Bu sefer bıçağım zırhına çarpıyor ve darbenin şoku kemiklerimi sızlatıyor. Onunla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakarak kaçmaya çalışıyorum.

"Sana zarar vermeyecektim," diye homurdanıyor Dante. "Ama koğuşlar lanetlensin, yapacağım. Öldüreceğim. Seni."

Omuzlarım duvara çarptığında kalbim uzun bir atım atlıyor. Ellerimden birini kılıçtan çözüyorum ve arkamdaki deniz kabuğu kâğıtlı duvara yaslıyorum. Gözlerimi ve kılıcımı Dante'ye dikerek kilit sembolünü çiziyorum.

Dante'nin çenesinin etrafındaki deri zonklayan bir tikle patlıyor. Peri Kralı öne doğru sendeliyor ama ben bir duvardan daha düşmeden önce değil.

Kuyruk sokumum sert tahtaya çarptığı anda Lorcan'ın sesi şakaklarımın arasında patlıyor: ***Behach Éan?***

Lore!

Uzun bir saniye boyunca konuşmuyor ama onu orada, bağlantımızın diğer ucunda hissedebiliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum, derin, hırıltılı soluk alışları benim karmakarışık pantolonumla boy ölçüşemiyor. ***Hangi cehennemdesin, mo khrà?***

Costa'nın eski evi, şimdi Rossi malikanesi. Etrafıma baktığımda bir yatak odasına girdiğimi görüyorum. ***Eponine yalan söylemiyordu, Lore. Beni götürdüklerinden beri oradaydım. Yeraltında. Meriam da burada. Bir kasada tutuluyor. Gücümü serbest bıraktı. O kötü değil.***

Mavi bir çizgiye küfrettiğini duyuyorum ve sonra o kadar sessizleşiyor ki bağlantımızın koptuğundan endişeleniyorum.

Lore mu? Adını hıçkırığa hıçkırığa haykırıyorum, bir döşeme tahtasının gıcirtısını duyduğumda ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Deniz mavisini kadife perdelerle kaplı bir duvar görene kadar başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum. Kanayan bileklerim zonklasa da Justus'un kılıcına tüm gücümle tutunuyorum ve dev yatak odasından perdelerle doğru koşuyorum.

Bileklerin neden ağrıyor, Behach Éan? Lore'un sözleri yavaş ve kesik kesik, çok ama *çok* alçak sesle.

Önemli değil, diyorum gıcirtı kapalı kapının hemen dışında durduğunda. "Merda," diye mırıldanıyorum, mavi-yeşil kıvrımlarda dikiş arıyorum.

Pencereyi görür görmez bedenimi omuzlayarak içeri giriyorum, sonra da karanlıkta gözlerimi kısarak tek camlı pencereyi açacak kolu arıyorum. Bulamayınca cama sembolü çizmeye başlıyorum ama duruyorum çünkü pencerenin ötesinde Lucin askerlerinden oluşan bir garnizon duruyor.

Konuş benimle, mo khrà. Bana neler olduğunu anlat. Etrafım sarıldı, Lore.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen." Dante'nin alaycı sesi perdelerin altından süzülüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Perde henüz hareket etmemiş olsa da kalbinin atışını az ötede hissedebiliyorum. Kanayan elimi yaralı elimin üzerine kıvırıyorum ve kılıcı kaldırıp önümde tutarken kabzasını sıkıyorum. Eğer düşersem, bunu sallanarak yapacağım, çünkü yakalanırsam ... yakalanırsam, Dante ya Xema Rossi'nin tertemiz halısı üzerinde kanımı kurutacak ya da beni tekrar toprağın altına atacak.

"Neredesin, Moya?" Dante'nin sesi zonklayan kulak zarlarıma çarpıyor.

İki çizme perdenin kenarını deldiğinde, dirseklerimi kaldırıp kılıcın kızarmış ucunu ağır kumaşa, göğsünün olması gereken yere doğru sürüklüyorum. Dante'nin fiziğine o kadar aşınayım ki kılıcı tam alnımın üzerine, boğazının olacağını bildiğim yere yerleştiriyorum.

Cesaretle derin bir nefes çekerek, silahımı perdenin içinden geçirdim.

Metale değil, ete vurdum. Çelik bıçağımın ıslak kayışını hissetmekle kalmıyor, Dante'nin irkilerek çıkardığı sesi de duyabiliyorum.

Adrenalinden titriyor olsam da, rahatlamaktan da titriyorum. **Başardım, Lore.**

Ben yaptım.

Ne yaptın, Behach Éan?

Öldürdüm-

Perde bir kenara yırtıldı, kılıcı parmaklarımdan kopardı ve orada, mükemmel bir sağlıkla, düşündüğüm adam duruyor - düşündüğüm adam-

Bir çığlık boğazımdan yukarı çıkarken ellerim ağzıma doğru uçuyor.

Ağır bir gümbürtü döşeme tahtalarını salladığında, çığlığım havayı yırtıyor.

Dante eşler yanlamasına. "Utanç. Senin

Büyükanne olacak olmak çok mağdur."

Aman Tanrım, öldürdüm. Yanlış adamı öldürdüm.

Thirty-One

Dante pazularımı sıkıyor ve beni perdenin arkasından çekip çıkarıyor. Sonunda ne yaptığımı gördüğümde dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. *Kimi öldürdüğümü.*

"Kurtulma şansı var mı, yoksa Lastra damarlarını onarılamayacak şekilde mi kesti?"

Nefret dolu toprak-Fae iki parmağını Cato'nun boynunun dibine bastırıyor. "O neden burada?" Mırıldanıyorum. "Neden buradaydı ki?"

"O senin için endişeleniyordu. Diğerleri benim için endişeleniyordu." Dante'nin parmakları kan dolaşımımı engelleyecek kadar sıkı sarılmış bir sicim gibi geliyor. Ya da belki de damarlarımı tıkayan göğsümdeki ağrıdır. "Adam kaleden yeraltı dünyasından gelen bir yarasa gibi fırladı."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu bir kabus.

Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Uzaktan Lore'un sesini duyduğumu sanıyorum ama kalbimin acı dolu atışlarından ve Cato'nun hareketsiz formunun etrafında genişleyen kan gölünden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Cato'nun adı boğazımı yakıyor ve bir çığlık olarak ortaya çıkıyor. "Uyan!" Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki ağzımı tuzla dolduruyor. "Lütfen, Cato." Sonra içimden çıkan çığlık insani değil; vahşi bir inilti.

Ben ne yaptım? Dizlerimin bağı çözülüyor ve arkadaşşıma doğru sürünmeye çalışıyorum ama Dante kolumu mendeneyle tutarak hareket etmemi engelliyor.

Mo khrà, cevap ver Tanrım!

Lorcan'ın sesinin tonuyla sıçradım. ***Lore***, ağlıyorum. ***Öldürdüm. Bir adam öldürdüm.***

Beni geçmeye mi çalışıyorsun, tatlım? Eğer öyleyse, gitmen gereken

uzun bir yol var.

Burnumu çekiyorum, sonra Dante'nin tutmadığı kolumu kaldırıp şişmiş gözlerime ve akan burnuma sürüyorum. ***O iyi bir adamdı, Lore. İyi bir adamı öldürdüm.***

Kaçmana yardım mı ediyordu?

Hayır. O-o Düşüncemi bitiremiyorum.

Eğer seni hapiste tuttuysa-

O daha iyisini bilmiyordu, Lore. Beni güvende tuttuğunu sanıyordu.

Lore'un Cato'nun karakteri hakkında pek çok fikri olduğundan şüphem olmasa da, beni bu fikirlerle kırbaçlamayacak kadar kibar.

"Kaleye geri dönün! ŞİMDİ!" Dante'nin tiz komutu kulak zarımda yankılanıyor ve askerlerini harekete geçiriyor. "Onu yakaladım."

Onlar yatak odasından çıkarken ben hırladım, "Bana sahip değilsin! Bana asla sahip olamayacaksın, seni topal korkak." Nonna'nın, yılanı asla dürtmemek gerektiğini fısıldadığını duyabiliyorum, ancak pureling ondan korkan omurgasız bir minnow olmadığımı görmeyi hak ediyor.

Korkması gereken biri varsa, o da odur, çünkü yeraltı dünyası beni göğsüne anahtar mührü çizmekten ve kalbini çıkarmak için elimi kaburgalarına batırmaktan alıkoyuyor.

Huh. Bu işe yarar mı? Düşüncenin son derece mide bulandırıcı olmasının ve göğsünün şu anda zırhla kaplı olmasının yanı sıra, derisine doğrudan erişimim olsaydı, bir büyüyle etini yarabilir miydim, yoksa Shabbin büyüme karşı tamamen bağışık mı?

"Tünellere geri dönün. Biriniz gidip Justus'un ölüp ölmediğini kontrol etsin. Cesedi merdiven boşluğunun dibindeydi." Dante ileri atılarak beni açık kapıya doğru sürükledi.

Oraya geri dönmeyeceğim. Dönmeyeceğim!

Neredeyse geldim, Minik Kuş. Neredeyse.

Lore'a aceleyle geri çekilmesini söylemek istiyorum ama nefesimi boşa harcamış olacağımı hissediyorum. Onun yerine onu uyarıyorum. ***Rossi bahçesinde askerler var, Lore. Kaç tane olduklarını sayacak vaktim olmadı ama lütfen dikkatli ol. Seni kaybedemem. Daha önce değil-*** Hıçkırarak ağlıyorum. ***Sadece dikkatli ol.***

Omzumun üzerinden Cato'nun yere yığılmış haline, parçalanmış boğazından sızan yapışkan kırmızıyı emen kar gibi solgun tenine ve örgülü saçlarına bakıyorum.

"Onu orada öylece bırakamayız." Sesim öylesine zayıflatıcı bir keder ve suçluluk duygusuyla titriyor ki, gözlerini bana dikmiş olan Dante'den bile emin değilim.

benim tarafımda, beni duyuyor.

Ama görünüşe göre öyle. "Kargalar düştükten sonra ona uygun bir cenaze töreni düzenleyeceğiz."

"Kargalar asla düşmeyecek," diye tıslıyorum Dante beni odadan çıkarıp bizi yaldızlı deniz kabuklarıyla çerçevelenmiş bir aynada son bulan bir koridora doğru koştururken.

"Ama yapacaklar. Bu gece." Gümüşlü camın arkasından beni izliyor ve şişmiş gözlerim yüzünü lekelerden oluşan bir yamalı bohça gibi gösterse de, ağzını çekiştiren mağrur gülümsemeyi kaçırmıyorum. "Madem onu çağırdın. Bir süredir kalan kargalarını krallık dediği o kayadan çıkarmaya çalışıyoruz."

Yalanlarından bıkmış bir halde, "Onun kargalarından birini bile incitmedin," diye çıkışıyorum. "Akbaba kralının küçük zihin bağlantın aracılığıyla sana söylediği bu mu?"

Sizi endişelendirmek istememesi ne kadar tatlı."

Lore, kargalarından herhangi biri vuruldu mu?

Verdiği cevabın bana ulaşması sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. ***Bir. Ama obsidyen okta kan yoktu.***

Zemin alçalıyor ve tökezliyorum. Dante tutuşunu sıkılaştırarak beni dik tutuyor. Doğruyu söylediğine inanamıyorum.

Emin misin?

Evet.

Zihnim ıstırapla dolup taşıyor. ***Gökyüzü Krallığı'nı terk etmeyeceğini söylemiştin!***

Sen de öyle.

Bronwen-Bronwen beni kandırdığı için yaptım, Lore.

Biliyorum, mo khrà. Tüm olanları biliyorum.

İltihaplı bakışlarımı kanla kızarmış pembe elbisemin eteğine indiriyorum. Benimkine. Justus'un. Cato'nun.

Kendimden nasıl da iğreniyorum.

Lore iç çekiyor. ***O senin***

müdüründü. Aynı zamanda arkadaşımı.

Dante keskin bir dönüş yaparak, daha bir dakika önce özgürlüğü simgeleyen merdivenleri atlıyor. Hapishaneden çıktığım yere, Justus'un cesedinden geriye kalan kanlı lekeye ve kıpkırmızı kayganlığın içinde eğri duran saçlarla karışmış taca bakıyorum. "Tacın, Maezza."

"Sonra getiririm."

"Neden şimdi değil? Yolda değil mi?" Sahte bir tatlı sesle ekliyorum, "Kanıma erişimin var. Bekle, sigillerin çalışmıyor, değil mi?"

Elleri pazuma o kadar sert giriyor ki neredeyse kemiği parçalayacak. Yüzüm buruşuyor, tutuşunu kırmak için kıvranıyorum ama tek kazandığım omzuna bir çelme takmak oluyor.

"İndirin beni!" Kanlı ellerimi yumruk yapıp zırhına vuruyorum ama tek başarabildiğim parmak eklemelerimi morartmak oluyor. Tüm ağırlığımı yan tarafıma vererek yuvarlanmaya çalıştığımda, uyluklarımın arkasına sıkışan kol çelikleşiyor.

Boynunu rahatsız edici bir şekilde geriye itmek için saçını çekmeyi düşünüyorum ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geliyor. "Lastra, kaldır kışını," diye bağırırken, zırhındaki anahtar işaretinin izini sürüyorum ve elim zırhın içine batıyor. Sonra gömleğinin nemli kumaşına tekrar çiziyorum ve avucum terleyen tenine çarpıyor.

Parmaklarımın etinde gezindiğini hissetmiş olmalı çünkü daha sembolün ilk kısmını şekillendiremeden beni omzundan yuvarlayıp çeviriyor, omurgamı göğüs zırhına saplıyor ve bileklerimi avuç içiyle sabitliyor.

Nefesleri kulağımın kabuğuna çarpıyor. "Ve seni neden bir kafese kilitlediğimi merak ediyorsun."

"Hiç merak etmedim, Dante." Gecenin gürültüsünden tek bir kelimeyi bile kaçırmamın diye başımı arkaya çeviriyorum. "Biliyorum. Sen, Dante Regio, benden korkuyorsun. Lorcan'dan ve halkımdan korktuğun gibi. Sen bir ineksin-" Ön kolunu boynuma doluyor ve nefes borumu eziyor. "-ard," Onu sevimli, dört ayaklı bir hayvanla karşılaştırdığımı düşünmeden önce son heceyi ısırarak söylüyorum. Özellikle de inekler tatlı olduğu ve Dante tatlı olmadığı için.

"Kapa çenenin. Senin.

Ağzını. Fal." "Nev-er."

"O zaman sanırım senin yerine ben kapatmak zorunda kalacağım," diye homurdanıyor ve boynumu o kadar sıkı kavırıyor ki, lambri kaplı duvarlar eski sıva gibi dökülmeye başlıyor.

Ama aniden yer gümbürdüyor ve camlar kırılıyor. Dante nefesinin altından bir küfür mırıldanıyor ve dengesini korumak için duruşunu genişletiyor ve elini boynumdan çekmese de tutuşu gevşiyor.

Gırtlaktan gelen bağırışlar gürültülü gıdıklamalarla aynı anda havayı deldiğinde, göz kapaklarım daha fazla gözyaşıyla karıncalanıyor.

Lore burada.

Arkadaşım burada.

Otuz İki

[Başka bir merdivene yaklaştığımızda Dante'nin hızını yavaşlatmak için ayaklarımı sürüklediğimden emin oluyorum. Gerçi Meriam bana büyüümün Dante üzerinde işe yaramayacağını söylemişti, Kolunu pençelemek yerine, kanla çevrelemeye çalışıyorum. Meryem yanılsaydı ve ben onu kesmeyi başarsaydım ne kadar kullanışlı olurdu?

Dirseğinde tamamen daire içine alabileceğim bir nokta bulana kadar kolunu kurcalıyorum. Orada, bir kan çizgisi çiziyorum ve işte, beyaz kumaşı kesip atıyor, ama uyarıldığım gibi, etine hiçbir şey yapmıyor.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor, tutuşu biraz daha gevşiyor.

Etrafımda dönüyorum ve avucumun topuğunu göz bandına vuruyorum. İrkildi ve umarım çok acı çekiyordur, kolunu indirdi ve muhafızlarına beni zapt etmeleri için bağırdı. Duvara doğru çabalıyorum, kalçam acıyla bir konsol masasına çarpıyor ve üstünde duran ağır altın şamdanı deviriyor. Anahtar mühürümü çekmeden, kırmızı gözlü bir muhafız bana doğru ateş ediyor.

Alevleri tenime değmese de elbisemin önünü yalayarak ipeği çiğniyor. Peri bir kez daha ateş püskürtürken belimi büküp kumaşı cırpıyorum. Şamdanın fitilleri tutuşuyor, deniz kabuklu duvar kâğıdı da çatırdıyor ve kararıyor. Ateş duvarından uzaklaşmaya çalışıyorum ama kaçamıyorum çünkü Dante'nin garnizonu beni çevreliyor.

Sikeyim.

Şamdandaki mumları yakalayıp yaklaşan adamlara doğru fırlatıyorum. Havada süzülürken cızırdıyor ve birkaç yüzün üzerine balmumu sıçratıyorlar. Lastra uzun ve alçak sesle homurdanıyor, kirpiklerine yapışan balmumunu çıkarmak için omzunu gözüne sokuyor. Yüzü öfkeyle çizgili, sarmaşıklarıyla bana saldırıyor. Keşke onun yüzü olsaydı diyerek her birini savuşturuyorum.

Dante'nin emriyle adamlarından biri bana saldırdı. Derme çatma silahımı savurdum. Şamdan hedefine ulaştı ve adam sendeledi.

Ona tekrar vuruyorum ve kafası yana doğru uçuyor. Bir şey çatlıyor. Kafatası olması için dua ediyorum, her ne kadar kırık bir kafatasının safkan bir Fae'yi öldürmeye yeteceğine inanacak kadar ileri gitmemiş olsam da. Ne de olsa, safkanlar *tüm* yaralardan iyileşir, kalbe ya da boğaza saplanan demir bir bıçak hariç.

Cato'nun ölümünü hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor ama sonra dostumun dışarıda bana ulaşmak için savaştığı gerçeğine odaklanıyorum ve tüylerim diken diken olmayı bırakıyor. Şamdanımı tüm gücümle kavriyorum ve yanıma gelmelerini istiyorum çünkü hepsinin kafasını kıracağım.

Yer o kadar sert sallanıyor ki, yanan duvara çarpmamak için dizlerimi yumuşatmak zorunda kalıyorum.

Fallon mu? Lore'un sesi kalbime adrenalin pompalıyor.

Lore?

"Kargalar burada Maezza. Geri çekilmeliyiz!" Lastra baygın arkadaşının yanına çömelirken askerlerden biri bağıriyor.

Onu omzunun üzerinden çekmeye başlarken Dante homurdanır, "Bırak onu.

Fallon'a ihtiyacımız var!"

Lastra'nın yeşil gözleri tereddütle parlıyor çünkü onu burada bırakırsa arkadaşına ne olacağını biliyor - hiçbir Peri Xema Rossi'nin evinden canlı çıkamaz. Yine de, iyi bir dindar olduğu için ayağa kalkıyor. Kalçasındaki kesiğin etrafına bağlanan kumaş şeridi daha fazla kanla koyulaşırken çenesi sıkılır.

Ona acı çektirdiğim için mutluyum ama vücudunun başka bir yerini kesmiş olsaydım daha da mutlu olurum. O perdenin arkasında duran neden o olmasın? Neden Cato?

Lastra bana yeniden saldırıyor. Gözlerimi kırıştıtarak sıcaklığı uzaklaştırıyorum ve sallanıyorum. Ancak bana doğru uzattığı sarmaşıklar değil, dallardan oluşan bir yumak. Ve sadece sıradan dallar değil, kabuklarından fırlayıp bacaklarıma doğru ilerlemeden önce ayak bileklerime batan dikenlerle benekli olanlar.

Bir çığlık ciğerlerimi parçalıyor ve bu adamlara gözyaşlarımı vermek istemesem de, yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyorlar ve vücudumun pek çok yerinden boncuk boncuk akan kanı sıvılaştırıyorlar.

"Maezza, ŞİMDİ gelmelisin!" diye bağırir biri ve Dante dönerek merdivenleri ikişer ikişer çıkar.

Lastra koşuyor, beni arkadaşının ateşinin küllerinin yanından o kadar

hızlı sürüklüyor ki ayaklarım yerden kesiliyor ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Bu adamı öldüreceğim, ama önce ona işkence edeceğim. Aletinin etrafına kan halkası çizeceğim, sonra da düşmemiş olanları kendi dikenli dallarıyla kırbaçlayacağım. Ve *sonra* onu öldüreceğim.

Ve senin intikamını alma zevkinden beni mahrum mu edeceksin, Minik Kuş?

"Onu aşağı gönderin!" diye bağıyor biri.

Lastra ısırgan otu kafesimi merdivenlere doğru fırlatıyor, sonra da yanına koşuyor.

Merdivenler bana doğru koşarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Lore, onlar*

Su yüzüme çarpıyor.

Düşüşümü hızlandırmaya çalışan Dante olmalı diye düşünüyorum ama göz kapaklarım açıldığında suyun yanlamasına üzerime geldiğini, beni merdivenlerden uzaklaştırıp Lastra'ya doğru sürüklediğini fark ediyorum; o da benimle birlikte kayarak Xema Rossi'nin Marco'nun nişanı şerefine büyük bir cümbüş düzenlediği dev oturma odasına doğru savruluyor.

Bir koltuğa çarpıyorum, bu da dikenleri derime daha da batırıyor. Vücudum adrenaline dolup taşsa da Lastra'nın dikenlerinin her birinin ısırtığını hissediyor ve inliyorum.

Ve kanıyor.

Tanrım,

kanamam var.

Her gözeneğimden sızıyor gibi görünen kıpkırmızı damlalar, Lore'un Tarespagia'ya karşı yürüttüğü savaştan dalgalanan altımızdaki sıvı halıya çarptığında mürekkep gibi dağılıyor. Bana ulaşmasını ne kadar istesem de, çok fazla kanla kaplıyım. Eşim için ölümcül olan kanla.

Büyük kapılar gümbürdüyor, sallanıyor ama açılmıyor, Lastra ayağa fırlıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

Lanet evi bize karşı korumaya almışlar, Behach Éan!

Ne oldu? O zaman Dante neden aceleyle aşağı indi?

Meriam beni senden uzak tutmak için çekmiş olmalı! Yemin ederim, o kadını öldüreceğim-

Yapamazsın, Lore. Eğer onu öldürürsen, bu beni de öldürür. Duydum, diye homurdanıyor.

Yine de ona zarar vereceğim. Hem de çok. Lore

... İç çekiyorum.

Mo khrà, o benden yüzyılları çaldı, sonra da seni benden çaldı.

Ben.

Tartışmanın zamanı olmadığına karar vererek, *sana geleceğim* dedim.

En kısa zamanda

ben çıkarken-

Öldüğüne ya da tutsak olduğuna inandığım Peri, Lastra'nın yolunda topallayarak ilerliyor. "Sanırım yanlış yöne gidiyorsun Soldati."

Lastra'nın teni Xema'nın mobilyaları gibi bembeyaz olur. "Yaşıyor musun?"

"Meriam'ı ve beni güvende tutmaları için seçtiğim garnizona değil, torunuma teşekkür ederim. Derime kazınmış bir yemin ettiler"- Justus bir parmağını pazusuna vuruyor-"her emrime uyacaklarına dair."

Lastra'nın kaşlarının arasında bir çatık oluşur. "Kral-"

"Kral seni evine getirmedi. Sırrına. *Ben* getirdim." Lastra'nın boynu yutkunarak hareket ediyor.

"Kimin için çalışıyorsun, Soldati

Lastra?" "Kraliyet için."

"Yanlış."

Ev titrerken o da yüzünü buruşturuyor. Kapıların iki yanında ince çizgiler halinde uzanan resimli pencerelerden dışarı bakmaya çalışıyorum ama boynumu eğdiğimde yeni dikenler tenime batıyor.

"Benim için çalışıyorsun, Lastra. Şimdi torunumu serbest bırak."

Dikenli kafesinin içinde yattığım yere bakıyor. "Beni zehirli kanıyla öldürecek."

"Hayır. Yapmayacağım."

Sanki inanmıyormuş gibi ağzının kenarından hava üflüyor.

Ben.

"Arkadaşım hapishane arkadaşlarımla bir buluşma ve selamlaşma talep etti." Adama göz kırpıyorum.

dişlek bir gülümseme. "*Tanışma ve selamlaşma* mı dedim? *Kes ve bağırsaklarını çıkar* demek istemiştin. Dediğim gibi, seni öldürmeyeceğim."

Adam bembeyaz kesilir, sonra Rossi'lerin eviyle aynı anda titrer. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri o kadar büyüyor ki yeşil irisleri beyaz havuzlarda yüzüyor. Ama sonra kaşları düşer. "Nasıl oluyor da -" Beyaz ceketinin altından omuzları dikleşti. "Evin içine giremezler, değil mi?"

"Lastra, bir daha sormayacağım," diyor Justus sakince.

Yeşil gözlü Fae elini kınına götürür ve kılıcını çıkarır.

"Tanrı aşkına Lastra, torunumu hemen serbest bırak."

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanmıyorum." Ev yine titrer ama bu aptalın ürpermesine neden olmak yerine sırtıtmaya yol açar. "Sergente Lastra kulağa hoş geliyor, değil mi? Artık bu pozisyon alınmaya açık."

En yakın dala dolanmaya çalıştığım kanlı parmağım Lastra'nın duygusuz sözleri karşısında donup kalıyor. Cato en nazık, en asil adamdı, kendinden aşağı olanlara her zaman son derece saygılı davranırdı. Lastra'nın egosu tarafından dümdüz edilmeyi hak etmiyordu, tıpkı benim lanet kılıcımınla ölmeyi hak etmediği gibi.

Bıçağımın etrafındaki etinin verdiği his hem midemi hem de kalbimi alt üst ediyor. Uzun bir an boyunca, yaptığım şey için inatçı bir tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum ve kendimden nefret ediyorum. Sadece *başarısız* olmakla kalmadım -yine- aynı zamanda bir arkadaşımı da öldürdüm.

Lastra'nın sesi sağır edici düşüncelerimi delip geçiyor. "Yine de Justus Rossi'nin işini bitirir ve Fallon'u geri getirirsem, Dante beni Com-"

Justus Lastra'nın ağzına su doldurur. Öğürmeye ve kesik kesik sesler çıkarmaya başladığında şöyle der: "Giuseppe Lastra, borçlu olduğun pazarlık için seni çağırıyorum. Kılıcını bana ver."

Lastra sanki bir Karga'ya dönüşmüş gibi büyükbabama göz kırpmıyor, sonra son bir ağız dolusu su tükürüp geri çekilmeye başlıyor ama iddia edilen pazarlık yüz hatlarını bozuyor. "Kendi kılıcını al." Kalbinin üzerindeki deriyi ovuşturarak yeniden yüzünü buruşturuyor. "Peki. Al." Justus'a doğru bir adım atıyor ama kılıcı Justus'un bekleyen eline vermek yerine büyükbabamın kalbine doğrultup saplıyor.

Otuz Üç

A Metal metale çarpıp sekerken boğazımdan boğuk bir çığlık yükseliyor.

Lastra, büyükbabamın gövdesini delip geçmeyen kılıcına şaşkın gözlerle bakıyor.

Justus Lastra'nın yüzüne kaynar su püskürtürken gülümsüyor çünkü asker kılıcını düşürüyor ve elmacık kemikleri ile alnındaki yaralar kabarıken çığlık atıyor.

Silahı almak için çömelen Justus'un yüz hatlarında beliren hafif irkilmeyi kaçırmıyorum. "Yaptığın işle ilgili beni en çok ne üzüyor biliyor musun, seni değersiz aptal?"

Lastra'nın kıpkırmızı yüzünden buharlar yükselirken, kabarmış dudaklarından ciyaklamalar ve inlemeler fişkırıyor.

Justus Lastra'ya yaklaşır, o da geriye doğru sallanır, kaygan mermerde kayar ve kışının üzerine düşer. "Bu benim sağduyumdan şüphe etmeme neden oluyor, çünkü sadece bir aptal başka birini askere alır."

Lastra ayağa kalkmadan Justus onun üzerinden geçip bıçağı adamın kalbinin üzerine yerleştiriyor ve tam kalbine saplıyor. Dargento'ya verdiğim dağınık ölümün aksine, Justus hedefi ıskalamıyor. Belli ki ilk kez bir perinin hayatına son vermiyor. Magnabellum sırasında hayatta olmayabilir ama Primanivi sırasında hayattaydı. Çok daha kısa bir savaş olmasına rağmen, ikincisi de Costa'nın savaşı kadar kanlıydı.

Dikenli dallar yok olup bedenimi Justus'un büyüünün kanlı su birikintisine bıraktığında nabzım hâlâ boynumda atıyordu. Bir an için sersemlemiş ve kıpırdamadan öylece yatıyorum, talep edilmemiş akupunktur seansım bittiği için umutsuzca nefes almaya çalışıyorum.

Kıpkırmızı lekeli gömleğinin içinden metal bir yemek tabağı çıkarıp en yakındaki kanepenin üzerine koyarken, "Bu adamı gerçekten seçtiğine inanamıyorum," diyorum. *Yemek takımıyla kurtarılmış*. Ne kadar zekice.

Topallayarak yanıma geldi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Zayıf seçim, Nipota."

Kolumu bir örse bağlanmış gibi hissetsem de onunkiyle buluşmak için kaldırıyorum. "Havuzunuzu genişletmeli ve yuvarlak kulaklıları askere almalıydınız."

"Melezler o kadar obsidyenle çevrili olsalardı pek iyi durumda olmazlardı."

"Antoni bir melez." Son konuşmamızı hatırlayınca dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kanın tadını aldığımda başparmağımı yaranın üzerine sürüyorum ama parmağım da geri kalan her yerim gibi kanıyor. "Vance de."

"Her ikisi de koruyucu kristaller takıyordu, bu yüzden maruz kalmaları onlara zarar vermedi." Justus beni ayağa kaldırdıktan ve dizlerimin kırılmayacağından emin olduktan sonra beni serbest bırakıyor.

"Seçtiğin adamlar nasıl oldu da Dante'nin emirlerine uydu?"

"Seçtiklerim Cato, Lastra ve diğer iki kişiydi. Ama diğer ikisi seni taciz edenler arasında değildi, çünkü onlarla pazarlığımı çoktan yaptım." Başımı eğip kaşlarımı kaldırdığımda, "Meryem'i canları pahasına korumalılar," diye ekliyor.

"Yani diğerleri ...?"

"Dante'nin kişisel koruması."

Bayılttığım Ateş Perisi'nin hâlâ çalışıp çalışmadığını görmek için yanından geçmeye çalışıyorum.

Justus omzunun üzerinden bakar. "Ne oldu?"

"Sanırım Dante'nin adamlarından biri kaleye geri dönmeyi başaramadı," diye fısıldıyorum.

"Nebba'lı Pierre'in anneme hediye ettiği şamdanla tokuşturduğun şamdanı mı diyorsun?" Bana doğru döndüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Xema Rossi ne kadar da öfkelenirdi. Prestijli mumluğunun hikayesi onun uzun kulaklarına ulaşana kadar sabırsızlanıyorum.

"O gitti."

Xema'ya göz kırpıyorum. "Nereye gitti?" "Bu dünyadan gitti."

"Nasıl? Senin kılıcın bile yoktu." "Hayır, ama onun vardı."

"O zaman neden yanında götürmedin?"

"Çünkü başın beladaydı ve kınıma sığmıyordu, ayrıca tek elimle iki elimdekini yarısı kadar büyü üretemiyorum."

Dudaklarım titremeye başladı çünkü bugün çok şey oldu. Justus çok fazla. Birden Nonna'nın burada olmasını ve Justus'un nasıl bir adama dönüştüğünü görmesini diledim ama sonra fark ettim ki burada olsaydı benim nasıl bir kadına dönüştüğümü görürdü.

Cato'nun cesedini görecekti.

Kasvetten arınmak için başımı sallıyorum, sonra Lore'a gitmek için dönüyorum ama durup elimi uzatıyorum. "Kılıcını ödünç alabilir miyim?"

Justus tereddüt etmeden uzatıyor, bu da bana ne kadar güvendiğinin bir göstergesi.

Kanlı silahı ondan alıyorum, sonra Lastra'nın cesedine doğru topallıyorum ve adam açıkça ölü-ölü olmasına rağmen, kılıcı iyi bir önlem için çirkin kalbine sokuyorum.

Ev tekrar sarsılıyor ve dostumun sesi şakaklarımın arasında patlıyor.

Seni tutan ne, Behach Éan?

Büyük kapılar, Karga üstüne Karga kendilerini tahtaya fırlatıyormuş gibi titreşiyor.

Sadece yarım kalmış bir işim vardı. Artık bitti. Justus'a Lastra'nın silahını geri veriyorum. "Lore evin onlara karşı korumalı olduğunu söylüyor."

"Meryem sana zaman kazandırmak için çevreyi güvence altına almak istemiş olmalı." "Beceremediğim işi bitirmek için mi?" Tedarik ediyorum.

"Onu yakalayacaksın Fallon. Bu sadece bir zaman meselesi."

Sertçe yutkunuyorum. Justus başarısızlığımı vurgulamasa da zihnim vurguluyor, boynumu kesmek için ideal olabilecek anları makara makara tekrarlıyor. "Mühür nerede?"

"Alt kattaki kasada." Ben solgunum.

"Ben giderim."

"Oraya geri dönemezsin. Dante senin ölmeni istiyor."

"Ben sadece ..." Deri kordonunu kancalayıp kesik gömleğinden çıkardığında sesi kaybolur. Meryem'in kanının bulunduğu şişe paramparça olmuş. Kıpırmızı olmuş gövdesine bakıyor. "Üzerimde bir anahtar mührü çizmeye yetecek kadar Meryem'in kanı olabilir."

"Bir kapı vardı."

"Bu taraftan açılmaz." Genel yönüne doğru bakar. "Eğer kan dökmeyi başaramazsam, o zaman seninle onu havaya uçuracağım."

kan."

"Bunu yapabilir miyim?" Parmak uçlarımdaki büyü'nün gücüyle ellerim karıncalanıyor.

Başını sallıyor.

Fallon mu?

Koğuşların çözülmesi gerekse de, eşlerin görülmesi gerekir.

"Bana bir dakika verin." Vücuduma yapışmış, pembeden çok kıpkırmızı elbisemle kapıya doğru topallayarak ilerliyor, parmaklarımı kapı koluna dolayıp kendime doğru çekiyorum.

Lore'un fırtınasının çivit rengi kasvetinde keskin bir şey parlıyor. Doğruca bana doğru ok atan bir şey. Ne başlıyorum ne de vücudumu yana doğru eğiyorum çünkü o bir gaga, mühimmat değil. Karga, bir kuşa dönüşüp siyah tüylerden ve parıldayan pençelerden oluşan bir kasırgaya doğru yukarı doğru süzülmeden önce koğuşlara doğru püsküren bir dumana dönüşüyor. Lore eve saldırmaya başladığından beri yankılanan gaklamalar kesilir.

Justus, "Shabbe'nin etrafındaki korumaların aksine, burada her iki yönde de çalışıyorlar. Ama sadece Karga kanına sahip olanlar üzerinde."

Tırnaklarım cam gibi hissettiren ama hava gibi görünen şeye sürtündüğünde kalbim burkuluyor. Hayatımda ilk kez, keşke doğmamış olsaydım-

Bunu düşünmekten, hatta istemekten kendimi alıkoyuyorum.

"Meriam'ın mührünü silene kadar beklemen gerekecek." Justus'un sözleri enseme çarpıyor, nefesleri gibi tırtıklı. "Yakında özgür olacaksın Fallon."

Bu evden kurtuldum ama bu kâbustan kurtulamadım. Peri Kralı yaşadığı sürece değil.

Omzumun üzerinden Dante'nin kaybolduğu yöne bakıyorum, zihnim fısıldıyor: *O tam orada Fallon, ayaklarının altında.*

Eğer hapishaneme doğru büyüler ve doğru kılıçla dönersem, bu gece gerçek özgürlüğü elde edebilirdim. Gök gürlüyor ve gökyüzü çatırdıyor. Anladığım kadarıyla dostum çılgın fikrimi beğenmemiş. Doğrusu, ben de nefret ediyorum.

Yüzümü pırıl pırıl gökyüzüne dönüp gece yarısı kralımı bekliyorum ve o öfkelenirken ben nihayet sakinleşiyorum.

Otuz Dört

S Gökyüzünden dumanlar düşüyor, yağmurla ıslanmış toprağa öyle bir hızla çarpıyor ki, ayaklarımın tabanına bir titreme yayılıyor, Neredeyse bacaklarımı altımdan çekecektim. Sadece kapının kolunu tutuşum bükülmemi engelliyor, ama duman metal tonlu gözleri olan puslu bir figüre dönüştüğünde o bile zayıflıyor.

Lore'un adı dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti gibi dökülüyor ve gözyaşlarım kirpiklerimden fırlayıp yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kapının kolu parmaklarımdan arasından kayıyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Yüzü gölgelerle boyanmış olsa da öfkesi yüz hatlarını aydınlatıyor ve o altın rengi gözlerine soğuk bir parlaklık veriyor.

Kızgın bir sel gibi, Lore'un gölgeleri ileri fırlıyor ve görünmez kalkana çarpıyor. Bu kez, ardından gelen sarsıntı o kadar güçlü ki dengemi kaybedip Justus'a çarpıyorum, o da hafif bir *homurtu* çıkarıyor. Adam hayatta olabilir ama acı çektiği çok açık.

Lore hayalet yumruklarıyla koğuşları yumruklarken, gök gürültüsü yeşil yaprakları çalkalayan sağır edici bir sesle toprakta patlar.

"Motivasyon becerilerin üzerinde gerçekten çalışmalısın, Ríhbiadh." Justus'un sesi nemli yanağımın üzerinden esiyor.

"Sana ne gösterdi" -*söylemek* kelimesini "göstermek" ile değiştiriyorum-? Ne de olsa eşim Peri zihnine sözcükler değil, sadece imgeler sokabilir.

"Seni hemen ona geri vermezsem bana işkence edeceği tüm yollar."

Ayrıntıları sormuyorum. Dante'nin yeraltı dünyasında geçirdiğim süre alınganlığımı törpülemiş olabilir ama Lore'un gazabının şiddetini görünce zihnine tek bir bakışla bayılabilir.

Monteluce'a bağlanmış ve akbabalar tarafından kuşatılmış bir leş görüntüsü göz kapaklarımın ardında parıldadığında, bunu ben mi uydurdum yoksa Lore mu bana gönderdi diye merak ediyorum. Justus'un bedeninden uzaklaşırken onu zihnimden uzaklaştırıyorum.

"Justus bizim düşmanımız değil, Lore."

Seni benden aldı!

"Böylece sen meseleleri kendi pençelerine alıp ruhunu lanetleme kaşıntısına kapılmadan önce Dante'yi öldürebilirdim." Peri'yi kılıcımın köşeye sıkıştırdığım anı tekrar oynatıyorum.

Kimi kandırıyorum ki? O zararlı sansarı asla köşeye sıkıştıramadım. Yine de onu dizlerinin üzerine çöktürdüm ve lanet tacı olmasaydı, darbemi indirebilirdim.

"Hâlâ hayatta." Kalbimi sarsan öfkeye rağmen, sesim tamamen tonsuz, çakıl taşına dönüşmüş sert bir kaya gibi.

İmgeler yanlı, çarpık geliyor. Bir çakıl taşı gibi görünebilirim, ama Dante'nin büyüleri açgözlülüğü beni pürüzlü bir kayaya dönüştürdü, bir dahaki sefere karşılaştığımızda kenarları etini delecek ve tekrar *karşılaşacağız*. Kalbi avucumun içinde ölü yatana kadar o adamın peşini bırakmayacağım.

Lorcan'ın gölgeleri nabız gibi atıyor ve hayalet parmakları bizi ayıran acımasız hiçliğin üzerine basarak açılıyor. ***Mühür, Behach Éan. Peri'ye onu hemen silmesini söyle yoksa yemin ederim o adama merhamet göstermeyeceğim.***

Generale doğru dönüyorum. "Mühür, Justus. Ondan nasıl kurtulacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız; *ben* gideceğim. Lastra gibi giyinebilirim ve "Sanki geri dönüş yolunu bulmuşum gibi."

"Kasanın şifresi Lastra'da mıydı?" Justus dudaklarını birbirine bastırır. Belli ki yok.

"Kapı kapalıyken kasaya nasıl gireceksin? Taklit edeceğin Peri toprak büyüüne sahipken kilidi açmak için su kullanamazsın."

Justus diğer ölü askere bakar.

"O bir ateş-Fae'ydi." İkimiz de Cato'dan bahsetmesek de, onun büyüü rüzgârdı. "Eğer bana nerede olduğunu söylersen, ben-"

Sen aklını mı kaçırdın aşkım? Lore'un ses tonu gökyüzünü aydınlatan şimşek kadar sıcak ve parlak.

"Annemin mermer büstünden kanı çekmeniz gerekir ve sadece büyüü yapan cadı bunu yapabilecek güce sahiptir." Meriam'la olan bağlantısını taşıyan yumruğuna bakıyor. "Ya da ben."

Bakışlarımı yürütüldüğüm koridora doğru yöneltiyorum. "Kasanın tavanını havaya uçurabilirim ve sen de içine düşebilirsin. Ve böylece Meryem'i taşıyabiliriz-" Birden kasanın boşluğunu hatırlıyorum. "Hâlâ aşağıda mı?"

"Öyle. Ve kasa toprağın çok altında gömülü." Justus nefes nefese kalmadan hemen önce dudaklarını birleştirdi, "İşte bu. Beni görünmez yapacaksın." "Görünmez mi? Bunu yapabilir miyim?" Parmaklarımın ucundaki güç karşısında hayrete düşmenin zamanı olmasa da, nasıl olur da ağzım açık kalmadan

Gözü açık mı?

Aman Tanrım, Meriam'ın onların dikkatini dağıtmak için daha önce yapmış olması gereken şey bu!

Justus dönüyor ve ben de peşinden sendeleyerek gidiyorum, beni büyülmüş bir iğne yastığına dönüştürdüğü için Lastra'ya lanet okuyorum. Ölü adama duyduğum tiksintiyi bir kenara itip Shabbe'li Fallon olarak bir insanı görünmez yapabildiğim gerçeğine odaklanıyorum!

Lore'un pürüzlü sesi yamalı yürüyüşümü durduruyor. **Fallon!**

Konuşmamdan dolayı beni azarlamak üzere olduğunu düşünüyorum ama sinirli bir nefes daha veriyor.

Şu anda küfür etmen umurumda değil, mo khrà; umurumda olan şey seni görüş alanımda tutmak.

"Bir dakika içinde gideceğim, Lore. Justus'un duvardan geçmesini sağlayacak mühür çizmeme gerekiyor." Daha fazla duman çıkardığında başparmağımı Lastra'nın beni aşağı atmaya çalıştığı merdivene doğru uzatıyorum. "Bir dakikadan az kaldı." Kaslarım o kadar sert gıcırıyor ki hesaplarımı düzeltiyorum: ***En fazla üç dakika.*** Bir adım daha atıyorum ve iç çekiyorum. ***Güzel. On dakikaya yakın.***

Bir kalp atışı bile gitmeni istemiyorum. Parmaklarının gölgeli şekli koğuşlara karşı büyüyor ve küçülüyor.

Hâlâ merdivenlere doğru ilerlemekte olan Justus'a bakıyorum. O benden daha bitkin olduğu için ona yetişmeyi başarıyorum. "Justus, bekle."

Lore bana sesleniyor ama bu sefer durmuyorum. Dostum bağırmanın beni geri getirmeyeceğini anlamış olmalı ki sustu ve nefesinin altında alçak sesle Karga sözcükleri mırıldandı.

"Seni göremeyebilirler Justus, ama büyüü kesinlikle görecektir. ***Bunu görünmez yapamam ... yoksa yapabilir miyim?***"

"Hayır." Dudaklarını buruşturarak yavaş bir nefes veriyor. "Tedbirli olacağım."

Bir hava-Fae'si olsaydı, sağduyulu davranmak mümkün olabilirdi, ama su sıçrayacaktır.

Merdivenlerden inmeye başlıyor, bir eli korkulukta. Sarsıntılı nefes alışlarını ya da her birini ne kadar süre tuttuğunu kaçırmıyorum. Yeraltına inip enerjisini tüketecek bir büyü yapacak durumda değil.

"Ağrın ne kadar kötü?"

"Yaşayacağım."

"İstediğim bu değildi."

"Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim." Sanırım bir gülümseme eklemeye çalışıyor ama dudaklarında zar zor fark ediliyor.

Avucunu karnına bastırdığında, söylediğinden çok daha fazla acı çektiğini fark ediyorum. Bu görev Lore'un sabrının ve büyük olasılıkla önümde duran cesur Perinin ölümü olacak.

Ne kadar dirençli ve kurnaz olursa olsun, adam bunu tek başına yapamaz. "Oraya geri dönmeyeceksin, Nipota. Yemin et."

Nasıl tahmin etti ki? Merdivenlerin dibine vardığımızda, "Seninle pazarlık yaparsam Nonna bana çok kızar," dedim.

Gürlüyor, sesi Lore'un amansız fırtınasıyla dövdüğü evin etrafındaki koğuşlara çok benziyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Elini benim yaptığım bir mühre bastırabilir misin?"

Kollarımdaki kurumuş kan damlalarına bakıyor. "Hayır. İşte bu yüzden bu gizli kapıyı parçalayacaksın."

Gözlerim heyecandan kocaman açıldı.

"Bundan sonra Ríhbiadh'ın yanına döneceksin çünkü bu gece içimin boşaltılmasını gerçekten istemiyorum."

"Evet." Daralan bakışları beni "Yemin ederim, aynen öyle yapacağım" diye eklemeye itiyor.

Parmağını kanayan kolumun üzerinde tutuyor. "İzin verir misiniz?" Başımı salladığımda parmaklarını yaralarımın birine daldırıyor, sonra her biri dörder darbeye beş paralel dalga çiziyor. "Ne kadar çok dalga çizersen, sarsıntı o kadar güçlü olur."

Bunu hafızama kaydediyorum. "Ve şimdi görünmezlik mührü."

Daha fazla kan topluyor ve bir 'V' çiziyor. Daha geri kalanını çizmeden, ters bir 'T' üzerinde duracağını biliyordum. Ve haklıydım.

Bir kalp atışı için gözlerimi kapadım. Bronwen'in görüş alanından, birbirine kenetlenmiş 'V' ve 'V' harflerinin etkisini açıklamaya vakit bulamadan çıkmasaydım

"T", onu kullanabilirdim. Kendimi bir hayaletle dönüştürebilirdim. İnsanlar hayaletlerin geldiğini görmez.

Peri Kralları bile.

Ne de olsa, Meryem'in görünmezliğini daha önce fark etmemişti, bu yüzden onu kanımla öldüremesem bile, bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Hayal kırıklığından sonra kararlılık gelir. "Bu kadar basit mi?" "Bu kadar basit."

"Ben görünmez miyim?"

"Senin kanınla büyü yapamam Fallon," diyor nazıkçe.

Doğru. "Bir büyü nasıl kaldırılır?"

"Derideki kan kendiliğinden kaybolur-bazen birkaç dakika içinde; bazen de saatler içinde. Ancak, kanı daha erken çıkarmak istiyorsanız, kan yüzeye çıkana kadar elinizi mühürün üzerinde tutmalı, ardından sabırsızsanız parmağınızı kesmeli ya da derinizin altında toplanana kadar beklemelisiniz."

"Yani seni görünmez yaparsam, ben büyümü geri çağırana ya da büyüm kaybolana kadar görünmez mi kalacaksın?"

"Aslında, bedene yapılan büyüler Shabbin'ler tarafından isteğe bağlı olarak kaldırılabilir. Kabul etmek gerekir ki, büyüyü kaldırmak için mühürün nereye çizildiğini bilmek gerekir. Nesneler üzerine yapılan büyüler ise farklı bir hikâyeye. Bunlar sadece büyüyü yapan kişi tarafından kaldırılabilir."

Büyüleyici. Parmağımı yarama daldırıyorum. "Mührü nerede istiyorsun?"

"Kaşlarımın arasında."

Sembolü çiziyorum, varlığından göz kırptığında dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. "Seni göremiyorum!"

"Amaç da bu zaten." Ses tonunu bir gülümseme sınırılıyor. "Kapıyı dinamitlemeye başvurmadan önce, gövdemdeki kanı kullanarak bir portal çizmeye çalışacağım." dediğinde bu gülümseme kayboluyor.

Kaşlarımdaki sembolü taklit etmek için saçlarıma geriye doğru ittiğimde, Justus'un gizli parmağı bozulmamış beyaz mermer levhanın üzerinde kan döndürüyor. Avucunu tanıdık şekle bastırıyor olmalı çünkü kan bulaşıyor. Homurdanma sesini duyana kadar işinin bitip bitmediğini merak ediyorum.

Ağzımda bir gülümseme belirliyor. "İzin verin, Nonno."

"Neden görünmezsin?"

"Çünkü bir patlama gürültü çıkaracak ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekecektir."

"Fallon," diye homurdanıyor.

"Seni içeri götürürken görünür olmamı mı tercih ederdin?"

"İşin biter bitmez hemen geri geleceksin, anlaşıldı mı?" Burun deliklerinin açıldığını hayal ediyorum.

"Evet." Ve bu bir yalan değil. Anlıyorum.

Doğrudan dışarı çıkacak mıyım? Hayır. Ama eninde sonunda çıkacağım.

Dante'ye yaklaşıp boynuna bir bıçak saplayarak onu şaşırttıktan sonra.

Antoni'yi bulduktan sonra.

Costa'nın kadim evini parçaladıktan ve sivri kulaklı iblisleri tünellerinden sürdükten sonra.

Lore'a planımdan bahsetmek istiyorum ama kokusunu bile alırsa Luce'u parçalara ayırır, bu yüzden düşüncelerimi susturuyorum ve hızlıca büyüğü kapı mührünü çizmeye çalışıyorum. Justus'un elinin ağırlığını hissettiğimde, avucumu taşa yaslıyorum ve bizi yeraltı dünyasına geri götürüyorum.

Otuz Beş

W Henüz ziyaret etmediğim bir odaya girdim. Kabul etmek gerekir ki, Dante kaçmamdan korktuğu için bana yeni lojmanlarını gezdirmeydi. Ve

Başından beri bir kapı olduğunu düşünürsek, yapardım. "Geri dön." Justus'un mırıltısı hızlıydı.

Alçak tavana vuran sarsıntı kadar hızlı, kesinlikle Lore'un işi.

Büyükbabam uzandı. Parmakları etimle buluştuğunda, elimi takip ederek kapı koluna götürüyor. "*Şimdi*."

"Duvardan geri döneceğim, böylece çarpma olmayacak." Fısıltım onunkinden bir oktav daha keskin ama bir o kadar da sessiz.

Beklediğini hissedebiliyorum. Ve bekliyor. Duvar boyunca onun olduğunu düşündüğüm yerden uzaklaşmaya başlıyorum. Dudaklarından bir nefes düştüğünü duyduğumda, gittiğime inandığını hayal ediyorum. Kapalı kapıya doğru ayak seslerini takip ediyorum. Kol batıyor ve sonra kapı inliyor. Kıpırdamadan duruyor, belli ki odaya bir muhafızın girip girmeyeceğini bekliyor.

Kimse içeri hücum etmeyince siyah tahtayı daha da genişletiyor. Peşinden sessizce yürüyorum ve kasa dairesinden Dante'nin odasına giden karanlık koridora çıkıyorum.

Sağa sola bakıyorum, sonra ürküyorum. Justus kasaya gideceği için ben de ters yöne gidiyorum. Dante'nin odasına doğru, tavanın okyanusun nabızıyla titreşen o alçak kısmına, üzerine *birçok* paralel dalga resmetmeyi planladığım yere doğru. Eğer planım işe yararsa, Costa'nın eski evi yakında deniz canlılarına yepyeni bir saklanma yeri sunacak.

Kalbim o kadar çılgınca çarpıyor ki, atışlarının metalik tadı dilimi kaplıyor. Etrafımdaki duvarlar sallandığında, belki de Lore'un

Hissettiğim Rossi alemine saldırı değil, kendi adrenalin dolu heyecanım. Açık bir kapının önünden geçiyorum ve içeride hareket eden bir adam görünce sıçıyorum.

Havayı bozup beni ele vermeden önce nefesimi tutmak için avucumu ağzıma bastırıyorum.

Zincirlerin şingirtısı ve ardından gelen hırıltılar bir adım daha yaklaşmama ve soluk soluğa kalmama neden oluyor. Antoni şaşkınlığımı duymuş olmalı çünkü bileğinden çıkarmaya çalıştığı metal bileziğe bakıyor. Kıpırdamıyor ve sessizleşiyor, muhtemelen gardiyanlarımızdan biri olmasından endişeleniyor.

Bu konuda hapishane müdürlerimiz nerede?

Kendime dönüyorum, işitme duyumu gidebildiği yere kadar zorluyorum, ki Justus'un suyu olduğunu hayal ettiğim şeyin uzaktan gelen şıpırtısını duyabildiğime göre oldukça uzak.

Hapishane ürkütücü bir şekilde sessiz.

Gittikleri için sessiz olduklarına inanmak istesem de kokuları havada asılı kalıyor. Nereye gittiklerinden bahsetmiyorum bile.

Zihnim *Isolacuori*'ye dönelim diyor, ama zihnim son derece iyimser bir şeytan.

Ayrıca, Antoni'yi de yanlarında götürmeleri gerekmez miydi? Onu burada bırakmak oldukça aptalca görünüyor. Ciğerlerinde nefes olduğu sürece, Dante onu kullanabilirdi. Ama Antoni iki kralı da öldürmek istiyor, o yüzden belki de kullanımı azalmıştır.

Yakındaki bir gıcırta, metal zincir türünden değil, beni kendime döndürüyor. Koridorun ilerisinde bir kapı kapanıyor - yoksa açılıyor mu? Gözlerimi kısıyorum ama o kadar karanlık ve uzak ki göremiyorum.

Justus olabilir, diyor iyimser benliğim gerçekçi benliğime. Su damlasını yakaladığımda kalbimi daha düzenli bir ritme sokuyorum. *Kesinlikle Justus*.

Bir adım ileri atıyorum ama Antoni zincirlerini tekrar çekmeye başlayınca duruyorum, saçlarından ter damlıyor ve parmaklarından akan kana karışıyor.

Parmaklarımla zincirlerine bir dokunuşumla özgür kalabilirdi. Ama sonra ne olacak? Ya kaçmaya çalışacak ve tekrar yakalanacak ya da Lore'un peşine düşecek.

Birden Antoni'nin Dante'ye bana dokunmaması için bağırdığını duyuyorum. Lorcan'dan nefret etmesine rağmen beni korumaya çalışacak kadar önemsiyordu.

Dante'nin odasına bakıyorum, dakikalarımın az olduğunu biliyorum ama o yönde bir adım atmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, deniz kaptanını terk edemem. Ben öyle biri değilim. Bu yüzden kapısını aralıyorum.

Bir ceset gibi kıpırdamadan duruyor - dimdik bir ceset - ve çılgınca bana bakıyor, havadan başka bir şey bulamadığında bakışları daha da beyazlaşıyor ve genişliyor. Prangalarını çıkarmak için elindeki kemikleri kırmaya çalışırken göğsü hırıltılı nefeslerle kalkıyor.

"Antoni?"

Mırıldanıyorum.

Sıçradı.

"Konuşma. Ve hareket etme."

En az geri kalanı kadar kirli ve kanlı olan yırtık pırtık gömleğinin altında omuzları daha da keskinleşse de dediğimi yapıyor. Ayak bileklerindeki bilezikleri kesmem altı kalp atışımı, bileklerindeki kesmem ise iki katını alıyor. Neden mi? Çünkü dokunuşum onu görünmez kılıyor, bu yüzden onu daha fazla yaralamamak için bırakmam ve neresini keseceğimi yeniden değerlendirmem gerekiyor.

İşim bitince geri çekiliyorum. "Herkes nerede?" "Gittiler," diye hırlıyor.

"Nereye gitti?"

"Sohbet etmek için uğramadılar, Fal." Sesi o kadar keskin ki ağır havayı kesip atıyor.

"Benimle bu şekilde konuşma."

Dudakları bükülür. "Özür dilerim. Haklısın. Öfkemi hak etmiyorsun."

Tırnakları parmaklarından söküldü, bu yüzden muhtemelen bunu hak ediyorum, ama yine de benimle ilgili olarak sakinleştiğini duymak güzel. "Bizi buradan çıkaracağım, bu yüzden prangalarınızı çıkarmak için acele edin çünkü yüzmek için uzuvlarınıza ihtiyacınız olacak."

"Yüzmek mi?"

Dönüyorum ve duvara çarpıyorum.

Ve kara taştan değil, havadan yapılmış bir tane. Kalbim, ayrılmış dudaklarımdan roket gibi fırladı.

Siktir, siktir, siktir.

Justus'un adını mırıldanıp o olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ama ya bir asker ya da Dante ise? Ya avladığım Peri, Meriam'ın mührünü duyduğu için döndüğümde hazır olması için onu pelerinle örttürdüyse ve-

"Geri döneceğine söz vermiştin, Nipota."

Kalbim yavaşça boğazıma doğru inerken ciğerlerimi sıkan nefesi serbest bırakıyorum. "Mührü buldun mu?"

"Evet. Bitti." Antoni'ye saygı duyuyor olmalı çünkü homurdanıyor, "Onu çıkarıyor muyuz?"

"Onu burada bırakamayız."

Justus bıkkın bir iç çekiş daha çıkarır. "Peki. Eşin evi mahvetmeden gidelim."

Tam bunu söylerken yeraltındaki kale o kadar sert sallanıyor ki dişlerim takırdıyor.

Kendimi sabit tutmak için ellerimi çırpıyorum. "Henüz değil." "Takip etmiyorsun-"

"Hayır."

"İyi, çünkü ruhsal durumun hakkında endişelenmeye başlamıştım." Alaycılığı yivli alnıma çarpıyor ve alnımı kaplayan kanı ısıtıyor.

"Ama burayı yerle bir etmeden buradan ayrılmayacağım."

"Biliyordum. Pervasızca bir şey yapacağını biliyordum." Elleri pazularımdan **u z a k l a ş t ı** . "Taş kalın ve-"

"Dante'nin odasının yanında değil. Okyanusu duyabiliyordum, Nonno. Yılanları hissedebiliyordum." Onlar da beni hissedebiliyordu. "Meryem'i yüzdürmek ister misin?"

Yutkunduğunu duydum. "Onu aldılar."

Tabii ki aldılar. "Nereye götürdüler?"

"Tünellerin içinde." Her kelimeyi ısırarak söylüyor.

Yüzünü göremiyor olabilirim ama parmak uçlarımı çenesine bastırdığımda tik tak edeceğinden hiç şüphem yok. "Burayı sular altında bırakmak için bir sebep daha."

"Tüneller bir eğim üzerine inşa edildi."

"Dante ve küçük alayı altın bir tahtla ağırlaştırılmış, bu yüzden o kadar uzağa gidememiş olmalılar." Lore'un dağdaki siperi sular altında bıraktığı ve peşimizdeki askerlerin sifonu çekip gittiği zamanı düşünüyorum. Umarım bu sefer de işe yarar. "Belki sen ve Antoni şimdiden burayı sulamaya başlayabilirsiniz."

Antoni kaşlarını çatıyor - planımı anlamadığı için mi, yoksa benim deli olduğuma inandığı için mi?

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ya bize yardım edersin Antoni ya da seni bir yengece dönüştürürüm."

Üzerinde durduğum noktaya bakıyor, göz bebekleri tehdidimin gerçekliğini tartıyormuş gibi küçülüp yayılıyor.

"Yengeç mi?" Ağzı küçük bir gülümsemeyle hareket ediyor. "Bunu gerçekten yapabilir mi, Justus?"

Yapabilseydim ne kadar güzel olurdu? Justus'un cevabını nefesimi tutarak bekliyorum. Özellikle de artık tehlikede olmadığımız için.

Alnımda bir elin sıcaklığını hissediyorum ve göz kırpiyorum. Antoni'nin göz kapakları da inip kalktığına göre, Justus'un mührümü kaldırdığını düşünüyorum.

Kapı taş duvarın içine doğru sallanır. "Seni yukarı çekmeden önce şok dalgalarını çekmek için bir dakikan var. Acele etsen iyi olur, Nipota."

İç çekerek, "Çabuk olacağım," diye mırıldanıyorum. Nasıl oluyor da yirmi iki yaşındayken, üstelik güçlü bir cadıyken, kendimi bir perinin dizlerinin dibinde hissediyorum?

Antoni'nin hücrelerinden çıktıktan sonra, önümüzde beliren siyah ahşap kapıya doğru yürüyoruz. Kapıya yaklaştıkça kanım daha çok çarpıyor, kendi gelgiti gibi yükselip alçalıyor. Hissettiğim şey sınırlarım mı yoksa okyanus mu?

Elimi, parmak uçlarımın serin taşı sıyracağı kadar alçak olan tavana doğru kaldırıyorum. Sıvı bir gümbürtü parmak uçlarımı gıdıkladığında irkiliyorum, sonra da hayret ediyorum. Yılanlar. Taşın içini göremiyor olabilirim ama anahtar mührü çizersen kendimi okyanusun içinde bulacağımı biliyorum.

Yatak odasının kapısı inleyerek açılıyor ve yerimden sıçırıyorum.

Otuz Altı

Antoni önüme geçti. "Geride kal."

Ve yapıyorum, ama daha çok onun hareket etmem için beni korumaya çalışıyor. Vücudunun birçok yeri benimki gibi yırtılmış ve kırılmış. Hâlâ dik durabilmesi bile bir mucize.

Justus, "Sadece benim, sizi aptallar," diye mırıldanıyor.

Ayak sesleri koridorda yeniden çınlıyor. "Kimsenin geride kalmadığını kontrol ediyordum."

Kazana şükürler olsun. Kalp atış hızım düşerken, parmaklarımı birçok yaramdan birine daldırıyorum ve boyamaya başlıyorum.

Antoni yankılanan boşluğa bakıyor. "Isolacuori'ye yürüyerek ulaşmaları ne kadar sürer?"

Justus, "Vadiden buraya varmamız neredeyse iki hafta sürdü," diyor.

Nabzım, neredeyse iki hafta boyunca baygın halde dolaştırıldığım için öfkeyle atıyor. Burayı paramparça etme arzusu beni daha hızlı çekmeye itiyor.

"O zamandan önce çıkacaklarını düşünmüyor musun?" Antoni usulca sorar.

"Tarespagia kargalarla dolu. Monteluce Lore'a ait. Yani hayır, doğu Fae topraklarına dönene kadar ortaya çıkma riskini almayacaklar."

"Buradan çıktıktan sonra, Kargalar bizi Monteluce'ye uçurabilir ve biz de -"

"Fallon, buradan çıktıktan sonra, Lore seni kilit altında tutacak ve anahtar." Justus iç geçirir. "Antoni o tünelleri iyi bilir. Birlikte-"

"Benden bu kadar Rossi. Lore'un davası artık benim davam değil. Bana öyle bakma Fal."

Hayal kırıklığının tadını temizlemek için dilimi dudağımın üzerinde gezdirirken, bakışlarımı saymayı bıraktığım dalgalara çeviriyorum.

"Luce'dan ayrılacağım."

"Nereye gideceksin?" Justus soruyor. "Rüzgar gemimi nereye sürüklerse oraya."

Antoni'yi bizimle birlikte savaşması için ikna etmeye çalışmıyorum. Aslında, gitmesi en iyisi olabilir.

"Diğer kapıları da açalım mı Rossi?" Antoni donuk fener ışığında parıldayan kollara bakarak soruyor.

"O odaların içinde hiçbir şey yok."

Tavanı daha dalgalı kan çizgileriyle süslerken aklıma bir düşünce takılıyor. "Aoife? Onu nereye koydun, Justus?"

"Onu annemin yatak odasına sürükledim. Kız kardeşi de orada. Oğlum da öyle." Justus, Antoni'nin bağlantı kurmasını istemediği için mi Vance'in adını söylemiyor?

Haklı olsam bile, bunu dudaklarımdan uzak tutuyorum. "Evin kargalara karşı korunduğunu sanıyordum?"

"Canlı olanlar." Tenim kansızlaştığında, "Obsidyen Kargalar değil demek istedim" diye ekliyor.

Tavan güremeye başlıyor ama bu hareketin ne kadarının Lore'un Rossi'lerin evine yaptığı saldırıdan, ne kadarının benim büyümden kaynaklandığını bilemiyorum. Üst dudağımı kaydırıp tuz tadı alıyorum. Tadını aldığım şeyin okyanus olduğunu düşünmek istesem de, muhtemelen sadece ter olduğunun farkındayım.

"Daha fazla." Justus da okyanusun obsidyen tünele doğru hareket ettiğini hissetmiş olmalı ki fısıldıyor: "Daha fazla dalga ekle."

Ben de öyle yapıyorum. Duvardan duvara dalgalar çiziyorum, yukarıdaki tavan damlayana kadar etimdeki her yaradan çiziyorum. Bunun kan olduğunu düşünüyorum, ta ki elimin arkasında bir çiğ damlası kadar berrak, ıslak bir damlacık görene kadar. Siyah taşta bir çatlak arıyorum, taş parçaları üzerime yağmaya başladığında bir nefes veriyorum.

"Geri dönmemiz gerek-" Bir obsidyen blok tavandan koparak koridorun zeminine yerleşiyor ve Rossi'lerin evine dönüş yolumuzu kapatıyor. "Yatak odasına!" Büyükbabam bileğimden yakalıyor ve beni aralık kapıdan içeri çekiyor.

Dante'nin ellerini üzerime koyduğu yatak odasının eşiğinden geçerken ürperiyorum ve sonra tekrar ürperiyorum, ama tiksintiden değil. Bu sefer,

Titremem, memnun olduğunda Minimus gibi takırdayan zeminden geliyor. "İşe yarıyor!"

Justus alnını ovuşturmuş olmalı, muhtemelen alnını parlattığım ıstırabı silmek için, çünkü tekrar görünür hale geldi.

Koridorun içinde hâlâ yanmakta olan birkaç meşale, yeni çatlaklar ortaya çıktıkça ve daha fazla damla aktıkça cızırdıyor.

Bir başka sert patlama obsidyen kaleyi sarsıp koridorun tavanındaki çatlağı genişlettiğinde, Justus nefesinin altında bir dua mırıldanıyor.

"Seni dindar bir adam olarak düşünmemiştim," diye mırıldandım.

"Kazan'a çok inanıyorum. Ama şu anda dua etmiyorum; ölürsem diye bu dünyadaki en sevdiğim anları listeliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bir purelingsin. Hem de bir su çocuğusun. Okyanusta biraz yüzmek sana zarar vermez."

"Korktuğum şey okyanus değil; seni içeri çektiğimi düşündüğüne şüphe olmayan eşin."

"Onu ayarlayacağım-" Muhteşem -ve olağanüstü öfkeli- sesi şakaklarımın arasında patladığında *düz* kelimesi aklımdan uçup gidiyor.

Tavanı çatlattık, Lore!

Arkadaşımin sessizliğinin, hapishane Mareluce'yi kara karnına çekerken okyanusun çalkalanışını izlemekten kaynaklandığına dua ediyorum.

Okyanus, Lore. Okyanusa uç. Ben de geliyorum.

Hala cevap vermiyor.

Alnıma ıslak bir şey serpildiğinde dudaklarımdan soluk soluğa bir nefes kaçıyor. Odanın tavanındaki bir çatlakta boncuk boncuk nem olduğunu fark edene kadar kaşlarımı çatıyorum.

"Boğazına kanla solungaçlar çiz." Justus'un sesi siyah duvarlarda yankılanıyor. "Nefes almana yardımcı olacak."

"Su büyümü bozmaz mı?" Geri çağırıyorum.

"Hayır. Kan derinize nüfuz edecek ve bir süre nefes almanızı sağlayacak."

Tekrarlayan gümbürtüler, sanki yılanlar gondolları ona doğru fırlatıyormuş gibi çöken tavana çarpıyor.

"Ne kadar süreden bahsediyoruz?" Parmak uçlarımı kana bularken soruyorum. "Yüzeye oksijenle ulaşmaya y e t e c e k kadar uzun; uzun değil

Shabbe'ye yüzmek için yeterli."

"Bu gerçekten seçenekleri azaltıyor."

İç çekerek, "Bu cadının kanına bağlı. Meriam'ın soyundan geldiğinize göre, *sürenizin* oldukça uzun olacağından şüpheleniyorum."

Parmaklarımı boynumun iki yanında gezdiriyorum. Tenim karıncalanırken, içime güçlü bir heyecan yayılıyor.

"Antoni, olsun içinde ve oda!" Justus çağırıyor onu içine ve yatak odasını dolduruyor.

Antoni kıpırdamıyor, yukarı kalkmış yüzüne düşen şişmiş topa bakakalıyor.

Onu sersemliğinden kurtarmak için adını bağıriyorum. O bir melez ve melezler okyanusun dibinde, molozların altında hayatta kalamazlar.

Hâlâ hareket etmiyor. Ölmek mi istiyor? "Antoni, hadi!"

Etrafımızı çevreleyen taştan bir inilti daha yükseldiğinde, Costa'nın evinin çıplak, karkas hissiyle çatışan ama çerçeveli portresiyle mükemmel bir uyum içinde olan yaldızlı bir karyola canavarını yakalıyorum.

"Yatağa çık ve portal mühürünü çiz Fallon!" Justus çoktan devasa şiltenin üzerine çıkmış, bir elini de kalkmama yardım etmek için uzatmıştı. "Çabuk!"

Parmaklarını kavrayıp yumuşak şiltenin üzerine atlıyorum, sonra tam bir örümcek ağı çatlağı belirirken elimi tavana doğru kaldırıyorum.

"Daha hızlı boya!" Justus mırıldanıyor.

Elim titriyor. O kadar çok titriyorum ki hayatım boyunca bir daire çizemem. Justus elimi sabitlemek için bileğimi sıkıyor. İşe yarıyor, ta ki tavanın çizdiğim kısmından bir taş parçası kopana ve sert bir su fışkırması gözlerime hücum edip onları yakana kadar.

Ve sonra bir balık yumruk büyüklüğündeki boşluktan geçip Justus'la benim aramdaki yatağa konuyor. Çılgınca kıpırdanıyor, kendi elementine geri dönmek için çırpınıyor.

Çömelip onu kıvrandığı yerden alıyorum, sonra yükselen dalgaların içine atıyorum. Yüzerek uzaklaşırken kuyruğunun bileğime süründüğünü hissediyorum.

Antoni nihayet bize doğru ilerlerken Justus, "Yaratıkları kurtarmanın hiç sırası değil Fallon," diye homurdanıyor.

Tam şiltenin üzerine atlamak üzereyken bir obsidyen parçası kafasına çarpıyor ve vücudunda daha önce kanamayan nadir noktalardan birinden kan çekiyor. Gözleri geri yuvarlanıyor ve yüzüstü akıntıya kapılıyor. Vücudu koridora doğru sürüklenirken, yataktan atlayıp onu ayak bileğinden yakalıyorum ve iri gövdesini kendimize doğru çekiyorum.

Onu ters çeviriyorum, sonra boynuna kanca atıp bacaklarımı tekmeleyerek yatağa dönüyorum ve çıkış yolumuzu çizmeyi bitiriyorum. Tam onu Justus'a vermeyi başarmıştım ki keskin bir şey bileğime takıldı ve kadınlara yakışmayan bir küfür savurdum.

"Tünelleri su basmadan ve biz de içine sürüklenmeden gitmeliyiz!" Justus, su yatağı batırırken tavan lambasını kavırıyor.

"Biliyorum, Nonno! Geliyorum." Ama ne kadar tekme atarsam atayım, ayağımın takıldığı şeyden kurtulamıyorum.

Başımı suyun altına sokuyorum ve tuzlu karanlıkta emniyet kemerimi arıyorum, ayağımın bir şekilde lanet ahşap karyola ile ıslak şilte arasına sıkıştığını görüyorum.

Başımı tekrar dışarı çıkarıp ağızımdaki bir avuç tuzlu suyu tükürüyorum ve akıntı vücudumu çekiştirdikçe irkiliyorum. Okyanus kemiklerimi kırmadan önce bir şeylere tutunmak için çırpınıyorum.

Justus nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, sonra pantolonunun paçalarını yokluyor ve Meriam'ı bulmaya giderken eline geçmiş olması gereken bir hançer buluyor. Onu bana uzattı.

"Bu benim-" Bir balık kafama düşüyor ve yüzgeçleriyle beni tokatlıyor. Ayak bileği demeye ve giyinmemeye çalışıyordum ki tavandaki delikten kocaman bir mercan aşağıya süzüldü. Beni yakalamadan hemen önce suyun altına eğildim.

Tekrar dışarı baktığımda Justus hançerini çılgınca bana doğru sallıyordu. "O benim bileğim!"

Beni duymamış olmalı çünkü "Kullan şu lanet şeyi!" diye bağıyor.

"Ayağımı kesmeyeceğim!" Çığlık atıyorum. Ölümsüz olabilirim, ama değilim

Fae. Uzuvarım tekrar büyümeyecek. Ve tekrar çıksalar bile, birkaç hafta ayaksız kalmayı tercih etmem.

"Ayağın değil," diye mırıldanarak Antoni'yi serbest bıraktı. "Yakala onu."

Justus sıvı karanlığın altına dalarken deniz kaptanını yakalıyorum. Elinin ayağımın etrafında döndüğünü, sonra da ahşabın derimin etrafında parçalandığını hissediyorum.

Ayağım kayıyor ve aniden yatak odasının kapısına doğru fırlatılıyorum.

Justus yüzeyi kırar. "Kapının pervazına tutun ve ne yaparsan yap, sakın bırakma."

Başımı sallıyorum, kalbim kaburgalarımaya sığmayacak kadar büyük.

Sahip olduğum son güç kırıntısıyla kapının pervazına tutunuyorum ve bedenimi yuvarlayarak odanın duvarına yapışmasını sağlıyorum. Justus karşı duvara çarpıyor, kapıyı tutuyor ve fırlatarak kapatıyor.

Dalgalanmayı yatıştırır.

"Tavana ulaşabildiğin anda, Fallon, mührü çiz ve dışarı çık, beni duyuyor musun?" Justus ıslak yüzünden turuncu saçlarının uzun bir tutamını koparıyor ve başımızın üstündeki mat taşla doğru başını sallıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. "Dışarı çıkıyoruz."

Etrafımızdaki dünya çatırdayan taşlar ve uğultularla dolu olsa da, kendimi bir balonun içine girmiş gibi hissediyorum - Justus Rossi ve komadaki Antoni ile paylaştığım sessiz, huzurlu bir yer.

Gözlerimi derin çatlaklı obsidyene kaldırıyorum. Taş ustası olmasam da, üzerimize çökmeden önce sadece birkaç dakikamız olduğunu tahmin ediyorum. Tavana dokunmaya çalışıyorum ama hâlâ ulaşamıyorum. Burası neden bu kadar yüksek inşa edilmiş ki?

"Ne kadar derindeyiz?" Bağırıyorum.

"Gelgitlere bağlı olarak bir düzine kadar metre." "Solungaçlara ihtiyacın olacak mı?"

"Yüzeye çıkana kadar bana yetecek kadar havam olmalı, ama belki arkadaşınızdan biraz çekebilirsiniz."

Antoni'nin boynunun her iki yanını, tenine nüfuz eden kırmızı çizgilerle süslüyorum. "Tüm bunları neden yaptığını bana hiç söylemedin mi?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır, son derece muğlak konuştunuz."

"Bunu yapıyorum çünkü Şabin medeniyetini bizimkinden uzak tutmak bizi daha büyük yapmadı; bizi daha zayıf, daha fakir yaptı." Gözleri parlıyor. "Ama tek nedenim bu değil."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim.

"Benim gerçek sebebim Kazana erişmek istemem."

Shabbin büyüüne sahip tam kanlı bir Perinin neden Kazana erişmek için can attığını merak etsem de sormuyorum. Sırları konusunda yeterince cömert davranmadı mı?

"Koğuşlardan geçebilirdin," diyorum onun yerine.

"Ve ailemi terk mi edeyim? Sanırım beni henüz tanıımıyorsun Fallon, ama ailenin her şeyden önce geldiğini anlamalısın."

Beni ailesi olarak görüyor mu?

"Olağanüstü bir örnek olmayabilirim ama prensiplerim var."

"Çok kafa karıştırıcı bir adamsın Nonno." Tanıdığım ve nefret etmediğim yüzüne bakıyorum.

Tavandaki lambada hâlâ yanmakta olan tek mum, generalin paslı saç kütlesindeki gümüş telleri parlatıyor.

"Dışarı çıktığımızda ne yapacaksın?"

"Meriam ve Dante'nin peşine düşeceğim."

Nabzım bir okyanus dalgası gibi kabarıyor ve vücudumun her köşesine hücum ediyor. "Tünellerden kendi başına çıkacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Kargalar Luce'nin üzerinde uçtuğu ve tüneller var olduğu sürece, dişlerini gösterme riskini almayacaktır."

Yani onu kovmak için tünelleri tamamen yok etmemiz gerekecek. "Ve Kargalar asla düşmeyecek." Su Costa'nın portresini yutarken onun tepkisini izliyorum. "Doğru mu?"

"Doğru."

"Yani aynı taraftayız?" "Aynı taraftayız."

"Dante'nin hayatına son verdiğimde hala benim tarafımda olacak mısınız?"

"Umarım ben de senin yanında olurum." Dilini tuza bulamasını istemesem de tuzla kabuk bağlamış dudaklarını yalıyor. "Shabbe'nin ve Luce'nin Fallon'u, *Rahnach bi'Adh*'ın Çocuğu, son nefesime kadar sana hizmet edeceğime yemin ederim."

Pazumun derisi karıncalanırken, yanarken nefesimi içime çekiyorum. Şimdi bir pazarlıkla parlayan çukurlu koluma bakıyorum. Benim ilk pazarlığım. Dikkatimi, onu inceleyen Justus'a yöneltiyorum.

Gözleri şefkatli bir memnuniyetle parlıyor. "İhtiyacın olduğunda beni aramayı unutursan diye."

Söyledikleri karşısında o kadar afallıyorum ki, bana doğru yüzüp hançerini uzattığında niyetini ancak fark edebiliyorum.

"Parmağını sok."

Kalp gözümün şaşkınlığından gözümü kırpiyorum ve bıçağın ucunu kesiyorum. Yukarı uzanmaya başlıyorum ama ya- Ya denizde sürüklenirsek ve ayrılırsak? "Bana annemin nerede olduğunu söyle."

"O okyanusta."

Cevap vermesine o kadar şaşırdım ki, bu çökmekte olan yeraltı dünyasından kaçmayı tamamen unuttum. "Nereye?"

"Büyü yaparak bizi bu odadan çıkar, ben de sana her şeyi anlatayım." "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim, Fallon ben Zendaya, Gökyüzü Krallığı'nın kızı." Pazularım yeniden karıncalanıyor. "*İki* pazarlık mı?"

"Onları iyi kullan. Hazır mısınız, Nipota?"

Sanırım yüzmeye hazır olup olmadığımı soruyor - buradan bu şekilde çıkacağımızı tahmin ettiğim için - ya da beni bekleyen şeylere hazır olup olmadığımı mı soruyor?

Duygudan boğazım düğümleniyor, geçit işaretini çiziyorum ve bu sefer mükemmel oluyor. "Ben hazırım."

Lore?

Hâlâ cevap vermiyor. Etrafım çok fazla obsidyenle çevrili olduğu için dua ediyorum.

Justus kanımın soluk izleriyle parıldayan mat taş başıyla işaret ediyor.

Su çeneme kadar yükselirken, "Antoni'yi yakala" diye bağıriyorum.

Parmakları kaptanın bacağına dolandığı anda avucumu tavana vuruyorum.

Dante'yi öldürmemiş olsam da, beni damızlık kısrağına dönüştürmek için yaptığı Makyavelist tasarıma gerçek bir darbe indirdim, yoksa *kanlı kısra*k mı demeliydim?

Meriam'ın Justus'la kan bağı konusunda ısrar etmelerinin nedenini açıklamamasını umuyorum çünkü Justus'un parmaklarının ucunda başından beri Shabbin büyüü olduğu haberini vermekten daha çok hoşuma giden bir şey olamazdı.

Onu dünyamızdan silmeden ve Lorcan Ríhbiadh'ı, gökyüzünün hükümdarı, Fae'lerin ondan çaldığı toprakların kralı yapmadan hemen önce bunu kulağına fısıldayacağım.

Otuz Yedi

T Okyanus köpüklerle beyaz, kanat çırpışlarıyla karanlık ve pullarla ısıt ışıdır.

Bu kadar çok su canlısının karıştırdığı akıntı bedenlerimizi Costa'nın eski yatak odasını barındıran mercan kaplı kayaya yapıştırırken elim Antoni'nin koluna dolanıyor.

Fallon mu?

O gürültülü, güzel sesin kaynağını bulmak için köpüren uçsuz bucaksızlığı avlıyorum, gözlerim kumlu dipten itilip yanımdan sürüklenen Kargalarınkiyle birleşiyor, devasa bedenleri çalkalanan suyu oyuyor ve yağmurun iğnelediği bir yüzeydeki mantarlar gibi sallanıyor.

Hiçbirinin altın gözleri yok.

Sırada yılanlar var, gökkuşağı pulları kum girdapları ve hava kabarcıkları arasından kıvrılan zayıf şafakta parılıyor. Okyanus sakinleşiyor, sanki yumuşakçalar bile nefeslerini tutuyor.

Bir arkadaşını geri getirmişsin. Lore'un ses tonundan Antoni'yi görmekten hoşnut olmadığını anlayabiliyorum.

Bir duvara zincirlenmişti. Onu öylece terk edemezdim. Ölebilirdi.

Onu kurtarmak için beni terk mi ettin?

İç çekiyorum. ***Costa'nın eski yeraltı evini yok edebilmek için seni terk ettim. Ölebilirdin.***

Duymadın mı? Ben ölümsüzüm. Berbat ruh halini düzeltmek umuduyla bir gülümseme ekliyorum.

Eğer biri boynunuzu bıçaklayıp kanınızı akıtsaydı- Herkes gitmişti. Kaçmışlar.

Bizi dümdüz ettikten sonra, dünyamızın sıvı kası bedenlerimizi mercanlardan koparıyor ve bizi yüzdürüyor. Biz yükselirken Justus yeni doğmuş bir bebek gibi göz kırpmıyor, bir yılan üçümüzün etrafında dönerken parmak eklemleri Antoni'nin kütük gibi bedeninin etrafında beyazlaşıyor.

Dudaklarımı ayırıyorum. İlk başta çekingen bir şekilde. Ciğerlerim deniz süngerleri gibi genişlediğinde, ağzımı daha geniş açıyorum ve derin derin nefes alıyorum. Mucize vücudumda dolaşüyor ve kanımda dalgalanıyor. Benim olağanüstü, büyülü kanım.

Hediyemi elimden alan Meryem olsa da, geri verdiği için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Bir gölge, havada asılı duran *kısrakpençelerinin* arasından süzülüyor ve hiçbir insan özelliği taşıyamamasına rağmen -ya da Karga özelliği- kimin yaklaştığını tam olarak biliyorum. Gölge aramızdaki mesafeyi aşmış Xema Rossi'nin kapısının önünde gördüğüm insan şekline bürünmeden önce vücudumda aşağı yukarı spiraller çizdiğinde, ağzımın köşeleri o kadar yükseliyor ki yanaklarım neredeyse kalbim kadar ağrıyor.

Elbisem kızarmış hamur gibi kabarıp sayısız yaramı ortaya çıkardığında, Lore Crow'a küfrediyor, sonra her birini incelerken endişe verici bir şekilde sessizleşiyor.

Hepsini öldüreceğim. Altımızdaki genişleyen yarığı izliyor, sanki Faeries'in dışarı akmaya başlamasını umuyormuş gibi.

Korkarım toplantımıza başka kimse katılmayacak.

Meriam nerede?

Dante kaçarken onu da yanında götürdü.

Bakışları yanımdaki iki adamın üzerinde geziniyor ve at kuyruğu büyük beyaz bir balık tarafından kemirilmekte olan Justus'a takılıyor. Balığın savunmasına göre, büyükbabamın saçları ateş rengi deniz yosununa benziyor.

Beni özledin mi?

Lore nazik bir homurtuyla, "***Seni özledim mi?***" diye mırıldanıyor. Çenemin kenarını, yanağımın kıvrımını, çenemin ucunu, kirpiklerimin ucunu okşuyor.

Ne? Zekice bir espri yok mu?

Hayır, Behach Éan. Zihnim ve kalbim mizah için çok acımasız müzakerelerle dolu.

Gözlerindeki altını savuran fırtınayı dindirmeye çalışarak boynumu gösteriyorum. ***Derime kanla boyadığım solungaçlar sayesinde su altında nefes alabiliyorum.***

Sıvı gölgeleri boğazımda kayıyor, kanımı emen tenimde tüylerimi diken diken ediyordu. ***Keşke sihre sahip olma hayalini gerçekleştiren kişi ben olabilseydim.***

Parmaklarımı dumanlı saç tellerinin arasından geçiriyorum, keşke katı olsalardı. ***Başka birçok hayalim var, Lore. Çoğunu senden başka kimse gerçekleştiremez.***

Güzel. Hayali dokunuşu köprücük kemiğimin üzerinde dans ediyor, sonra boynuma dolanıyor ve bir şekilde onu kavıyor. Sonra alnını alnıma bastırıyor ve duman olmasına rağmen kemiklerinin gücünü ve teninin ipeğini hissedebiliyorum.

Gölgeleri ayırık dudaklarımı sıyırdığında gözlerim kapanıyor, sert ama yumuşak, tüm vücudumda bir ürperti uyandırıyor. ***Düşen kargan nerede?***

Bana cevap vermek yerine, ***"Senin yanındaki Perileri hayatta tutuyor muyuz?"*** diye soruyor.

Göz kapaklarım açılıyor, kirpiklerim onun karanlığını oyuyor. ***Evet, evet.*** Hızlı nefes alışım aramızdaki kumla kaplı suya kabarcıklar fırlatıyor. ***Aynı şekilde tüm uzuvlarını gövdelerine bağlı tutuyoruz.***

Lore boğazının arkasından, isteğimden memnun olmadığını belli eden kısık bir ses çıkarıyor ama yine de Justus'a doğru yaklaşıp, Antoni'nin bileğini sıkkan bembeyaz parmak eklemlerini düşününce ek bir endişe kaynağına ihtiyacı olmayan generale korku aşılamıyor.

Beni terk ettin. Bir kere bile. Okyanusun dibine bakıyor. ***Ama iki kez.***

Yüzünün kadife çerçevesini parmakladım. ***Ve sana döndüm. Bir değil, iki kez.***

Gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor, derinliklerinde ne arıyor? Tam olarak emin değilim. Bir daha asla yanından ayrılmayacağıma dair bir söz mü?

Seni her zaman bulacağım, Lore.

İnsanın görüş alanında sonsuza dek bir şey bulmaması için kör olması gerekir.

Sırıyorum.

Şaka yapmıyorum, mo khrà.

Biliyorum. O sırtımasa da ben sırtıtmaya devam ediyorum. Ayrı geçirdiğimiz zamanın gülme yeteneğini aşındırmış olmasından korkuyorum.

Bırak kaptan gitsin.

Onu denize çeken bir yılandan kaçmaya çalışıyordum. Lütfen.

Ona karşı bir şey hissetmiyorum, Lore. Aslında var ve pek de olumlu değil ama Lore'un bunu bilmesine gerek yok. Henüz değil. Şimdi değil. Bir yılanı onu yakalayıp Shabbe'ye sürüklemesi için cesaretlendirebilir.

Düşündüm de, Antoni için en güvenli yer orası olabilir. Bir an için bunu düşündüm ama sonra rızası olmadan onu oraya göndermenin haksızlık olacağına karar verdim.

Sağ salim karaya döndüğünü göreceğim. Lore, Antoni'nin koluna doladığım parmaklara öyle bir kıskançlıkla bakıyor ki, bırakıyorum.

Antoni'yle birlikte akıntıya kapıldığını fark eden Justus'un gözleri açılıyor. Bacaklarını pompalayarak bana doğru yüzüyor, tam o sırada bir karga yanımıza dalıyor. Zavallı Justus sanki vücudundaki tüm kan karnındaki delikten sızmış gibi beyazlaşıyor.

Dev siyah kuş demir pençelerini Antoni'nin koltuk altlarına geçirip onu okyanustan koparırken, yılan nöbetçilerinin sonsuz sarmallarının arkasına sığınan balık sürülerini ürkütmek için kaptanın bileğini serbest bırakır.

Karnını işaret ediyorum ve Justus kendine bakıyor. Ne sorduğumu anlamış olmalı ki, mendile benzeyen bir şeyle kabaca doldurduğu yarayı kontrol etmek için gömleğini açıyor.

Kim onun bağırsaklarını deşmeye çalıştı? Lore'un altın rengi gözleri Justus'un göğüs kafesinin altındaki deliğe daha sıkı bastırdığı kıpkırmızı kumaşa sabitlenmiş.

Dante. Kılıcına Karga Katili dediğini eklemenin pek bir anlamı yok çünkü onunla hiçbir Karga'ya zarar vermemesini sağlayacağım. ***O bizim tarafımızda.*** Lore'un puslu alnı çizildiğinde, ***Justus'u kastettiğimi*** ekliyorum. ***Belli ki Dante değil.***

Bizim tarafımızda olabilir, ama seni benden çaldı, bu yüzden ona güvenmemi ya da affetmemi bekleme.

Senden beklediğim tek şey öldürmemen- Bir yılan canavarı, askıya alınmış akrabalarının kalabalığı arasında kaslarını kullanarak ilerlediğinde nefesimi tutuyorum, parlak pembe pullar kısa sürede dikkatimin odak noktası haline geliyor.

Minimus yaklaştığı anda yavaşlıyor ve siyah gözleri, bütün olduğumdan emin olmak istercesine vücudumun üzerinde geziniyor. Bakışları bacaklarıma çarptığında burun delikleri alevleniyor. Büyük başını eğip baldırlarımı kokluyor ve çatallı siyah dilini bacaklarımın üzerinde gezdiriyor, büyümlü tükürüğü yaralarımı kapatıyor.

Başının tepesini okşuyor, fildişi boynuzunun etrafındaki deriyi kaşıyorum. Derim örüldükten sonra başını eğiyor ve eliyle elimi dürtüyor.

At burnu.

Başka bir meraklı yaratık bize doğru yüzüp bandajını koklarken Justus'un vücudu benimkine çarpıyor. Dilini çıkardığında Justus'un teni, at kuyruğunun ucunu kemiren albino balık kadar beyazlaşıyor.

Büyükbabamın bileğini tutup sıkıyorum, sonra uzanıp mendili çıkarıyorum. Karın kasları kasılıyor ve kanı karmin rengi fışkırıyor. Dev canavar dilini bir kez daha oynatıyor ve Justus öyle bir geriliyor ki, vücudu dalgaların sürüklediği odun gibi kaskatı kesiliyor ve batıyor.

Sonunda yılanın etini yemek üzere olmadığını anladığında, bir yıldız ışığı izi gibi içinden akıp giden bir nefes veriyor. Bu kadar çok şey bilen, bu kadar çok şey görmüş, bu kadar çok şey başarmış birinin yılan tükürüğünün büyüğü özellikleri konusundaki cehaletine tanık olmak beni hayrete düşürdü.

Yarası iyileşirken, onunla ilgilenen canavara göz kırptırıyor, sonra bana göz kırptırıyor. Ben gülümsüyorum. Yüzü şoktan o kadar kaskatı kesilmişti ki gülümsemedi. Bakımlar tamamlandığında, yılan siyah bakışlarını generale yöneltiyor. Gülüyorum çünkü yaratığın ne istediğini biliyorum ama belli ki Justus bilmiyor. Avucunu kaldırıyorum ve şifacının yanağındaki sert pulların üzerine koyuyorum.

Justus elini koyduğum yerde tutsa da parmakları titriyor, ama sonra hareket ediyor, okşuyor ve canavar zevkle sarsılıyor. Justus'un eli benimkinin altından çıkıp uzun dişe doğru ilerliyor. Parmaklarını dişin etrafında dolaştırıyor, gözleri ıslıl ıslıl. Yılan hareketsiz kalıyor, bu da Justus'un elini geri çekmesine neden oluyor. Beast ve Fae uzun bir kalp atışı boyunca birbirlerine bakıyorlar ve sonra yılan dönerek sıvı enginliğinde dalgalanıyor.

Hâlâ Minimus'u okşadığım elim aniden havaya kalktı. Dostumun canavarıma gösterdiğim şefkati kışkandığını düşünüyorum ve altın gözlerinin yönünü yakaladığımda ona bu konuda takılmak üzereyim.

Bu lanet olası kazan da ne?

Otuz Sekiz

L Orcan o kadar durgunlaştı ki, neredeyse vücudunun sert hatlarını hissedebiliyorum... neredeyse başparmağının çılgınca birbirine kenetlenmiş

Daireler.

Gözlerim Lore'un tedirgin altın gözlerine takılıyor. **Bu bir kan bağının işareti.** Anlayışın yüz hatlarını kavrayıp düzeltmesini bekliyorum ama alnı sisli tepeler ve vadilerden oluşan bir alan olarak kalıyor.

Kan bağı mı? Başım Mareluce'nin çalkantılı yüzeyine değdiğinde ciyaklıyor. **Ve ben ciyaklamıyorum.**

Gülümsüyorum.

Mórrígan adına kan bağı nedir? Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun?

Cevabını bildiğim soruları sık sık soruyor muyum, Behach Éan?

Huysuzluğu için onu suçlayamam bile. Doğrusu, o kadar rahatladım ki, Dante beni yeraltına götürdüğünden beri donmuş hisseden tüm parçalarımı ısıtıyor.

Bunun benden sakladığın başka bir sır olmasından çok korkuyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimden uzak tutmak için bastırıyorum, sonra kirpiklerimdeki deniz suyunu parmaklarımla temizliyorum - bir saniye sonra yeni bir dalga yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Bu bir Şabat ritüeli. Belki babam duymuştur?

Babanın bilip de benim bilmediğim bir şey yok.

Annem bunu bilmiyor *olabilir* mi?

Justus'a bunu sormak niyetiyle ona doğru dönüyorum ama başka bir dalganın altında kalıyorum. Nerede olduğumuzu görmeye çalışıyorum ama Lore'un dumanı tül gibi bir yüze dönüşüyor ve ben ondan başka bir yere bakmayı unutuyorum. Ona dokunmak için elimi kaldırıyorum, parmaklarımla içinden düşeceğinden korkarak

onun ruhani şekli, ama onlar değil. Tüyleri gibi yumuşak olsa da, Lore katı bir his veriyor.

Yağmur hafifliyor ama sadece başımızın üzerinde, bir karga sürüsünün baş döndürücü bir hızla uçuğu yerde. Diğer her yerde, binlerce savaş atının toynakları gibi okyanusa çarpıyor.

Justus'a babanın onu karaya uçuracağını söyle. Kara dumanı dudaklarımın kenarını sıyrıyor. O bir şey yapmaya kalkarsa Cathal da karşılık verecektir.

Sırıyorum çünkü "geri bir şey denemek" ifadesinin yumuşak dokuya pençe saplamak için kullanılan bir örtmece olduğundan oldukça eminim. Lore, şüphelerimi doğrulayan buharlı bir gülümseme yükseltiyor. ***Ne kadar katil bir yaratıksın sen, Mórrgaht.***

Koruyucu, Fallon; cinayete meyilli değil. Zihinsel bağımızda derin bir yutkunma sesi duyuluyor.

Justus'a dönüyorum ve ilk kısmı anlatıyorum. Lore'un tehdidini eklemeye zahmet etmiyorum. Bu ikisinin bir yakınlık kurmaya başlamasını tercih ederim, tercihen de kopmuş uzuvlar ve obsidyen kazıklar korkusuna dayanmayan bir yakınlık.

Obsidyen taşıyor mu? Lore soruyor.

"Justus, Lore üzerinde obsidyen olup olmadığını bilmek istiyor."

"Hayır." Büyükbabamın tereddüt etmemesi Lore'u şaşırtmışa benziyor. "Bana güvenmiyorsan diye söylüyorum, ağzım tuz dolu Ríhbiadh." Lore ona bir imgelem göndermiş olmalı çünkü Justus, "Kendimi bir nebze daha yenilmez hissetmek için sakat kalmama gerek yok," diyor.

Babam alçalıyor, siyah gözleri bana kilitlenmiş. O kadar çok duyguyla dolular ki, kelimeler olmadan bile onun tüm düşündüklerini kavrayabiliyorum.

"Álo, Dádhi."

Kocaman vücudu sesimi duyunca titrer gibi oldu. Alçaktan süzülerek kanadının ucuyla yanağımı okşuyor. Tüyleri nasırlı ellerinden çok daha yumuşak; yine de ikisini de eşit derecede sevdiğime karar veriyorum.

"Bir daha düşündüm de, yüzeceğim," diye mırıldanıyor Justus. "Ne de olsa ben bir su Fae'siyim."

Gülüyorum çünkü bir perinin gökyüzüne çıkmaktansa yılanlara meydan okumayı tercih etmesinin tek bir nedeni var.

Tek kaşını kaldırıyor. "Eğlenceli bir şey mi, Nipota?"

"Yüzyıllar boyunca Lucinler'e korku salma sanatında ustalaşmış olan bu heybetli generalin herhangi bir şeyden korktuğu kimin aklına gelirdi?"

Justus anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor, tam o sırada babam devasa pençelerini generalin pazularına geçiriyor. Güçlü bir kanat çırpışıyla Lore'un fırtınasına doğru havalanıyorlar. Justus'un ne kadar katılaştığını fark etmiyorum. Babamın bacaklarının demirle kaplı olmayan kısmına tutunmak için uzanmıyor bile.

Senin sıran, mo khrà.

Tanrım, umarım kan bağının ne olduğunu öğrendiğinde onun aşkı olarak kalırım. Sitrin rengi bakışlarının kırışmış kaşlarımdan bastırılmış dudaklarıma kadar yüzümü içtiğini hissettiğimde, zihnime duvar örüyorum.

Hiçbir şey görmesini istemiyorum. ***Henüz değil. Xema Rossi'nin eski evine uğramamız gerek. Aoife ve Imogen oradalar.***

Rahatlamış bir iç çekiş zihin bağlantımızda dolaşıyor. ***Gökyüzüne şükürler olsun. Hâlâ o lanet tünellerde olduklarını sanıyordum.***

Aslında Justus'a teşekkür etmelisin. Ve Vance'e. Bu arada, Justus'un oğlu.

Lorcan habere tepki vermeyince, "***Biliyor muydun?***" diye sordum.

Gök gürültüsü gibi yuvarlanan bir sesle, ***Bronwen'in bundan bahsetmiş olabileceğini*** söylüyor.

O tünellere nasıl girdiğinden de bahsetti mi? Bahsetti.

Hâlâ hayatta olduğuna göre, affedildiğini varsayıyorum.

Onu asla affetmeyeceğim Behach Éan, ama onu Cian'dan da asla almayacağım.

Gölgeleri iki dev kargaya dönüşerek beni dalgaların arasından kaldırıyor ve ancak havalandıktan sonra nereden çıktığımızı fark ediyorum.

Pençelerini kavırıyorum. ***Nasıl böyle bir risk***

alırsın? Ne riski, Behach Éan?

Tarespagian kıyı şeridine bu kadar yakinken kargalarınızın arasına karışmak.

Bize bakan Periler karınca kadar önemsiz olsalar da ve hiçbiri obsidyen mızraklar sallamıyor olsa da, bazıları sarıklı, bazıları da saçları o kadar uzun ki, ters dönmüş yüzlerinin etrafında yabani otlar gibi dalgalanan insanlarla dolu karanlık bir kumsal görünce midemin kasılmasına engel olamıyorum.

Cesaret ediyorum çünkü Tarespagia bizim, mo khrà. Ne zamandan beri?

Tavo'yu bir anlaşma yapmaya zorladığımızdan beri. Dante'nin sadece iki gün önce imzaladığı bir anlaşma.

Kaşlarım çatılıyor çünkü Dante'nin altında saklandığı topraklardan vazgeçmesi tuhaf görünüyor. Hatta *herhangi bir* topraktan vazgeçmesi bile tuhaf görünüyor. Bildiğim kadarıyla büyükbabasının evini terk etmediğinden bahsetmiyorum bile. Özellikle de ben onun gözünü çıkardıktan sonra.

Dante'nin gözüyle ilgili olan neydi? Xema Rossi'nin aralık duran ön kapısının önünde bir düzine Karga'nın arasına indiğimizde Lore soruyor.

Demir bir bıçakla delmiş olabilirim. Lore gölgeye dönüşürken gururla gülümsüyorum. ***Boğazını hedeflemiştim, bu yüzden biraz ıskaladım ama tamamen başarısız olmadım.***

Arkadaşımın kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. ***Hatırlat da asla kötü tarafına geçmeyeyim.***

Yanağımı göğsüne yaslayıp güçlü kalp atışlarını içime çekiyorum, dostumun bütün ve teninin sağlam olmasını diliyorum. ***Düşen kargan nerede, Lore?***

Alnıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. ***Aoife ve Imogen'i uyandırırım, sonra da düşen kargamla ilgileniriz.***

Deri giymiş altı karga, muhtemelen karanlık bir köşede hiçbir düşmanın pusuya yatmadığından emin olmak için yanımızdan geçip eve giriyor. Hâlâ burada biri *olabilir* mi? Etrafımda dönüyorum, endişe içimi kemiriyor. ***Lore, belki de gökyüzüne çık-***

'Bir daha asla yanından ayrılmayacağım' cümlesinin hangi kısmını atladın, mo khrà?

Yorgunluktan, tuzdan ve gözyaşlarından yanan gözlerimi deviriyorum. ***Tanrım, ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum.***

Yüzümü nazik avuçlarının arasında tutuyor, yukarı ve yukarı, üzerime kondukları ilk günden beri beni canlı canlı yutan o sıvı altın havuzlarına doğru eğiyor. ***Seni bir daha kaybedemem Fallon. Buna dayanamam. Dünya buna dayanamaz.***

Dudaklarının puslu hatlarına bakıyorum ve onlara ulaşmak için ayak parmaklarımın üzerine basıyorum. Lore gölgelerini yüzünde toplamış olmalı çünkü ağzım geceleyin Mareluce'nin yüzeyi gibi, kışın ortasında pencere camımın camı gibi katı ve serin bir şeyle buluşuyor.

Ağzı benimkine karşı hareket etmiyor; sadece orada duruyor, verdiğim nefesleri içine çekiyor, vücudumun her hücresinde emdiğim ve depoladığım nippy kalp atışlarıyla dudaklarımı dalgalandırıyor.

"Ev güvende, Mórrgaht." Derin ses beni eşimin öpücüğünün huzurundan çekip alıyor ve tekrar nemli ve soğuk

Burada ve şimdi. Lore adama başka bir şey sormuş olmalı çünkü adam "İki tane. Kaldırıldılar." diyor.

"İki ne?" Lore'dan uzaklaşıp kafası büyük kapı çerçevesini zar zor aralayan devasa, kızıl saçlı erkeğe bakarken soruyorum.

Onu Sky Tavern'deki akşam yemeğinden hayal meyal hatırlıyorum. Adı aklıma gelene kadar zihnimi yokluyorum: Erwin, babamla birlikte Nebba'ya babamın dikkatini dağıtmak için aptalca bir iş yapmaya giden adam.

"İki ceset, leydim."

Kanım da tenim gibi nemli. "Onları nereye koydun?"

Gözünün önünden *kaybol*, Lore mırıldanıyor.

"Beyaz saçlı olan." Dudaklarım titremeye başladığında onları yalıyorum ve bu bir şekilde kalbimin içinde fokurdayan çığlığı hafifletiyor. "Ona uygun bir cenaze töreni yapmak istiyorum."

Erwin benden öteye, Lore'a bakıyor ve onun emrini bekliyor.

Dönüyorum ve eşimin yüzüne bakmak için boynumu büküyorum.

"Lütfen, Lore."

Cesedini bir çarşafa saracağım ve evi yakmadan önce dışarı taşıyacağım.

Evi yakacak mısın?

Costa'yı yeryüzünden silmek istiyorum. Dumanlı parmakları kalçamı sıkıca sarıyor. ***Dokunduğu her şeyin yok olmasını istiyorum. Yaptığı her şey ortadan kaldırılsın. Var olacağı tek yer bizim yazacağımız tarih kitapları olacak, böylece onun kötülüğü asla unutulmayacak.***

"Fallon!" Sert ses beni zıplatıyor ama aynı zamanda gülümsetiyor çünkü kimin konuştuğunu çok iyi biliyorum.

Otuz Dokuz

A Dehşet evinin eşiğinden geçmek omurgama bir ürperti salsa da, babamın tüm kıyafetleriyle fuayeden geçerkenki görüntüsü deri ve demir kıyafetler onu uzaklaştırıyor. Tereddüt etmeden kollarını açıyor ve ben de içine düşüyorum.

Kendi kollarımı beline doluyorum, zırhı, zırhı ve çevresi yüzünden ancak tam olarak ulaşabiliyorum.

"İnon . . ." Karga dilinde *kız çocuğu* anlamına gelen bu fısıltılı sözcük öylesine keder dolu bir mırıltı ki, saçlarımın ıslak kütesinde gezinen kalın parmaklar gibi titriyor. Adımı defalarca mırıldanıyor, beni bir anne ayının yavrularını topladığı gibi iri bedenine topluyor.

Bir kucaklaşmanın, bir kokunun, bir sesin tınısının, etkileşimlerimiz bu kadar az ve uzak olmasına rağmen aşinalık yaratması ne garip.

"Yine ortadan kaybolduğum için özür dilerim, Dádhi." Kalbi göğsüne yasladığım yanağına sertçe çarpıyor.

"Senin hatan değil. Senin suçun değil," diye mırıldanıyor.

Ama biraz değil mi? Evet, Bronwen bana Lore'un kurtarılması gerektiğini söyledi ama ikinci bir görüş alabilirdim. Babamdan bana eşlik etmesini isteyebilirdim. Sanırım bunu yapmamı engellemenin bir yolunu bulurdu ama ben denemedim bile.

Babam beni bırakmadan önce son bir kez kemiklerimi sıkıyor.

Annemle birlikte dönebilmeyi ne kadar isterdim. Tam ona Justus'un annemin nerede olduğunu bildiğini söyleyecekken Erwin yanımdan geçiyor, omzuna beyaz, yumru yumru bir şey asılmış. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor çünkü çarşıftan beyaz bir örgü görünüyor.

Fallon, Aoife ve Imogen'i uyandır da eve gidelim.

Lore babama yolu göstermesini söylemiş olmalı çünkü babam Xema'nın beyaz zemininde çamur izleri bırakarak dönüp duruyor. "Üst katta, Rossi aile reisinin yatak odasındalar."

Dante'yi Rossi'lerin evine götürmenin Vance için ölümcül olabileceğini fark ettiğimde suçluluk duygusu derimin altına işliyor. Pişmanlığımı bir kenara bırakıp deniz kenarındaki geniş malikâneye, beyaz kadife koltukları ve turkuaz kırlentleriyle devasa oturma alanına odaklanıyorum.

Deniz kabuğu aynasının önünden geçerken kaskatı kesiliyorum. Dante artık beni kendine çekmiyor olsa da, onu orada, yanımda dururken görüyorum ve bu kanımı donduruyor. Ayna kararıyor, sonra paramparça oluyor ve sanırım bunu ben yaptım, ama böyle bir güce sahip değilim. Lore'un var ama.

İçinde iyi bir adamı öldürdüğüm yatak odasını geçiyoruz.

Yapma. Lore'un sertçe söylediği tek bir kelime gözlerimi kapalı kapıdan uzaklaştırıyor ama suçluluk duygumu kaburgalarımın altında kaynadığı yerden çekip çıkarmak için pek bir şey yapmıyor.

Bir an sonra, arkadan gelen Kargalardan biri, "Derhal, Mórrgaht," der. Ne sorduğunu merak ediyorum.

Mutfaktan yağ toplayıp evi ıslattıklarını. Serin parmakları kaşlarımın arasındaki belli belirsiz oluğu okşuyor. **Kâbuslarını yok edemeyebilirim. Behach Éan, ama kaynağını ortadan kaldırayabilirim.**

Kalbim kabarıyor ve gözlerim bir arkadaşına kılıç saplamanın anısından çok daha başka bir nedenden dolayı diken diken oluyor.

Ama tabii ki Cato'yu düşündüğüm anda beyaz, kırmızı... çok fazla kırmızı göz kapaklarımı aydınlatıyor. Lore'un gölgeleri üzerimi örtse de, Cato'nun kanayan boğazının hatırası bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve Lore'un içimde tutuşturmayı başardığı küçük sıcaklığı kazıyor.

Gözyaşlarımı uzak tutmak için, halı görünümü veren altın mozaikle çerçevelenmiş parlak beyaz mermer merdivenlere odaklanıyorum. Birinci kattaki koridor geniş ve havadar, tavanı kesen bir tavan penceresi var. Donuk şafak mermeri grileştiriyor ama buradaki beyazı çevreleyen altın renkli cam kareleri de parlatıyor. Nesnel olarak güzel bir ev, içinde yaşamayı hayal ettiğim türden bir okyanus kenarı evi.

Okyanus kıyısında inşa edeceğim ev çok daha güzel olacak, mo khrà. Okyanus kenarı mı?

Teraziniz olmayabilir ama siz bir parça Şabbinsiniz ve Şabbınların okyanusa ihtiyacı var.

Isolacuori'deki kale ne olacak?

Orada yaşamamayı tercih ederim. . . Altın bakışları benimkileri yokluyor. ***Eğer senin için her şey aynıysa.***

Regios'a ait olan hiçbir şeyi istemiyorum, diyorum genişçe açılmış çift kapının önünde durduğumuzda.

İçeride deri giymiş üç karga ve büyükbabam duruyor. Justus ayakta durmuyor. Daha önce hiç görmediğim ama oğlu olduğunu bildiğim bir adamın başucunda oturuyor. Ve uyuyan erkeğin boğazına bir gazlı bez sararken gösterdiği şefkatten değil, kırılmış güneş yanığı turuncu saçları ve burun köprüsü boyunca bir kırmızı karınca kolonisi gibi yayılan çillerinden dolayı.

Agrippina'nın ikizi olmasa da Vance pekâlâ onun yerine geçebilir. Benzerlikleri beni o kadar şaşırtıyor ki, çıplak ayaklarımı yatağın etrafında deniz köpüğü gibi uzanan büyük boy beyaz halının üzerinden geçiremiyorum.

"Bu sonuncusu mu Rossi?" Arkamızdan hışımla içeri giren Erwin, bitişik bir odadan çuvalı taşıyan dişi Karga'dan bir çuval alarak Justus'a soruyor.

Mareluce'nin beyaz örtülü genişliğine bakan bir terasa çıkmadan önce bana doğru kaçamak bir bakış fırlatıyor. Saçları kafa derisine yakın kesilmiş ve iri gözleri gibi koyu renk. İnsanların saçlarını istedikleri uzunlukta uzatabildiği bir toplumu hâlâ büyüleyici buluyorum. Beni şaşırtmayı ne zaman bırakacak merak ediyorum.

Karga'ya dönüşürken Justus, "Evet, bu sonuncusuydu," diyor. Sonunda Vance'ten uzaklaşmadan önce gazlı bezi bir düğümle sabitliyor.

Kayıp Lucin kristalleri, diye açıklıyor Lore, Erwin çuvalı yukarı doğru uzatırken ve dişi onu demir pençeleriyle nazikçe kancalarken.

Yani Dante sana ayıracak kristalim yok derken yalan söylemiyordu.

Yalan söylüyordu. Onları obsidyen tünellerin içine saklamıştı.

Isolacuori. Rossi onları ondan çaldı.

Dudaklarımı birleştiriyorum.

Bitin içinde bir kurtuluş kıvılcımı arıyorsanız özür dilerim.

Değildim, Lore. Parmaklarımı avucumdaki kan bağı izinin etrafına kapatıyorum, sanki kendi öfkeli kalp atışıyla atıyormuş gibi hissediyorum.

Hiçbir şey onu kurtaramaz. Hiçbir şey.

Hapsedilişime dair görüntüler göz kapaklarımı aydınlatıyor - Dante'nin parşömenini boyamak için damarlarımı açtığı bıçağın parıltısı, hala giydiğim elbiseyi yukarı kaldırırken kullandığı parmaklar, söylediği aşağılık sözler...

Lore'un gölgeleri hızla kararan gökyüzüne ışık saçan bulutlar gibi kalınlaştığında, düşüncelerimi kapatıyorum.

Hayır, devam et, Behach Éan. Anılarını bana anlat ki sana yük olmaktan kurtulsunlar.

Anılarımı paylaşmak sadece Lore'un öfkesini körükler ve zaten yeterince öfkeli. ***Geçmişte kaldı.*** "Aoife ve Imogen nerede?" Lore'a doğru yaklaşımaya çalışıyorum ama sadece bir kargası eksik, bir çalı kadar sağlam.

"Annemin dolabında." Justus'un sesi karanlığın kalkanından yükseliyor Her tarafımdan bana baskı yapıyorlardı.

Arkadaşımı atlatmaya çalıştığımında, çenemi kıvrık parmağıyla tutuyor. ***Bana her şeyi sonra anlatacaksın. Ve gerçekten her şeyi.*** Gözleri yanımda kenetlenmiş, iç içe geçmiş yüzükleri kavrayan elime kayıyor.

Lorcan başımı sallayana kadar bekliyor ve yanından geçip babamın yanında durup beklediği dolaba doğru ilerlememe izin veriyor.

Parıltılı elbiseler, topuklu ayakkabılar ve işlemeli terliklerle birlikte mermer zemine serpiştirilmiş. Mücevherli bir sandalet o kadar geniş sallanmış ki, muhtemelen korkunç papağanının tüneği olan altın bir dala benzeyen şeyden sarkıyor.

Kız kardeşlerin nerede olduğunu sormama gerek yok. Obsidyen bedenleri beyaz mermere karşı simsiyah parlıyor. Imogen'in yanına çömeliyorum ve kalçasına saplanmış siyah kılıcı çıkarıyorum. Anında teni soluyor ve yumuşuyor. Nefes nefese kalışını izliyorum ve bu bana Nonna'nın yaralı mutfak masamızda doğumuna yardım ettiği bebeği hatırlatıyor. Yorgun kadın onu uyutmak için bazı otlar almaya gelmiş ve onu çok istediği uykusundan alıkoyacak güzel, küçük bir ağlayan şeyle ayrılmıştı.

Imogen'in karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ona benim yüzümden ona yapılan yanlışları düzeltmesi mümkün olmayan bir gülümseme sunuyorum.

Benim yüzümden düştü Fallon. Senin yüzünden değil. Lore başımda duruyor, bakışları onunkine kilitlenen Karga'sının başında.

Sisli kralını gördüğümde gözlerindeki sarı havuzun çalkalandığını görebiliyorum.

"Bıçakta Şabin kanı yok," diyorum, endişesinin kaynağının bu olduğunu hayal ederek.

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor, dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

Babam kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Bir aydır hareketsizsin. Korkarım sesinin geri gelmesi birkaç saat sürecek."

Bir ay . . .

Ben Aoife'a doğru ilerlerken, Lore "**Evet.**" dedi. **Bir bütün. Lanet olası. Ay.** Yüz hatları sis gibi puslu olsa da ifadesi cam kadar sert. Parçalanmaya ve Xema'nın elbiselerinin üzerine kırıklar yağdırmaya hazır görünüyor.

Dudakları bir çığlığın etrafında donmuş olan arkadaşımın yanına çömeliyorum. Bronwen'in beni neden şeytanın kollarına ittiğini anlıyorum ama Aoife'ın bir aylık ömrünü çalmasına gerek yoktu.

Bir tutam saçı gözümün önünden itiyorum, sonra arkadaşımın yanından çıkan oku kavrayıp çekiyorum. Serbest kaldığında hayret etmiyorum. Hayret edemeyecek kadar kızgınım. Teni oniks rengini kaybedip yumuşarken onun taştan elini kavriyorum. Ciğerlerine hapsolmuş dehşet dudaklarının arasından fırlıyor, kalbimi çarptıran ince bir çığlık.

Parmaklarını sıkıyorum ve bir özür mırıldanıyorum. Ağlamaya başladığımı fark etmiyorum, ta ki bir damla gözyaşı sarmaş dolaş olmuş ellerime düşüp parmak eklemlerimde dolaşana kadar. Parmaklarımı tekrar sıkıttığını hissettiğimde, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor ... titreyen dudaklarımdan daha fazla özür akıyor.

Imogen kız kardeşinin yanında diz çöküyor ve yüzünü avuçlarının arasına alıyor. Aoife'ın dudakları aralanıyor ama o da kız kardeşi gibi dilsiz. Imogen Aoife'ın üzerine eğilip alınlarını birbirine bastırırken arkadaşımın elini bırakıyorum ve dolaptan çıkıp terasa koşuyorum. Parmaklıklara tutunup yüzümü yukarı kaldırıyorum, Lore'un yağmurunun hüznümü yıkamasına, gök gürültüsünün kalbimin gümbürtüsünü bastırmasına, şimşeğinin karanlık düşüncelerimi yakmasına izin veriyorum.

Lore beni arkamdan sarıyor, çenesi başımın üstüne düşüyor, kolları ortama dolanıyor. **Senin suçun değil, Behach Éan. Değil. Senin. Hatan.**

Artık dışım kanamıyor olabilir, ama içim nasıl kanıyor. Öfke kanıyorum çünkü her şey benim hatam!

Her şeyi!

Dante'yi öldürme arzum, içimden kopup gelen bir çığlıkla birlikte büyüyor. Tekrar ve tekrar çığlık atıyorum, ciğerlerim ağrıyana ve boğazım morarmış vücudum kadar çığ hissedene kadar öfkemi fırtınaya döküyorum.

Lore ben bitirene kadar bekliyor, boğazımın ıslak sütununu okşuyor, ağzını saçlarımda ve kalaylı tırnaklarını belimde gezdiriyor.

Beni eve götür, Lore.

Karga şekline bürünüyor ve üzerine tırmanabilmem için çömeliyor. Kollarımı sıkıca boynuna doladıktan sonra Xema'nın terasından fırlıyor ve bizi baş döndürücü bir hızla yükseğe çıkarıyor. Bulutlardan ve siyah tüylerden oluşan bir okyanusa doğru yükselirken yağmuru ve soğuk havayı içime çekiyorum.

Kargalar gökyüzüne üşüşmüş, Lore'un altında, Lore'un yanında toplanıyor, ama hiçbirisi onun üstünde değil, çünkü tehlike asla gökyüzünden gelmez, sadece yeryüzünden gelir. Babamın bu haliyle ayırt edici bir özelliği olmamasına rağmen, tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve bu sefer Justus'u sırtında taşıdığı için değil, korvine ifadesinde, kara gözlerinin dikkatli, duygulu parıltısında açıkça ona ait olan bir şey olduğu için.

Justus, babam onu okyanustan çıkardığında ne kadar solgunsa şimdi de o kadar solgun ama dev palmyelerle bezeli kumtaşı caddeleri ve Tarespagia'nın kıyı şeridi boyunca uzanan mavi ve beyazın çeşitli tonlarındaki düzgün malikane sıralarını incelerken yüzünde bir parça huşu var. Evlerin gökkuşağı renginde olduğu doğunun aksine, burada bunlar, beyaz kum hilalini büyük, köpüklü rulolar halinde tokatlayan büyük okyanusun bir uzantısı olarak inşa edilmiş gibi görünüyor.

Babamın Justus'un sırtına oturmasına izin verdiği inanamıyorum.

Peri obsidyen olmadan pek bir şey yapamaz ama yine de ...

Annenin nerede olduğunu biliyor ve Cathal ile pazarlık yaptı. Ona ve oğluna Monteluca'ya güvenli bir geçiş sağlarsa onu Daya'ya götüreceğine söz verdi.

Elbette, birkaç adım ötede, Vance başka bir Karga'nın pençelerinden sarkıyor, insandan çok Noel süsü gibi görünüyor.

Henüz yerini sizinle paylaşmadığına göre. Bir soru olarak dile getirilmese de kulağa öyle geliyor.

Tünellerden çıktıktan sonra her şeyi anlatmam için benimle bir pazarlık yaptı. İçimdeki hayranlığa engel olamıyorum. Ne kadar kurnaz bir adam. Bütün kozlarını göğsünde saklıyor. Bunu yapmayı öğrenmeliyim.

Kurnazlık karizmadan doğar. Ne kadar az güvenirseniz, para olarak kullanmak için o kadar çok sır biriktirirsiniz. Büyük bir iç çekişle ekler, ***Birkaç yıl içinde***

Yüzyıllardır, sen de bizim kadar kurnaz olmalısın.

Birkaç yüzyıl. Hâlâ bir buçukluk olduğuma inandığım zamanlarda, hayatımın üç ila dört yüz yıl süreceğini hayal ederdim. Şimdi, aortuma, anneme ya da Meryem'e beklenmedik bir bıçak saplanmadığı sürece, bundan çok daha uzun yaşayacağımı düşünüyorum.

Sonsuza kadar, Lore mırıldanıyor. ***Sonsuza kadar yaşayacaksın.***

Sonsuza dek yaşayacağız.

Duman kokusu burnuma çarpıyor.

Lore'un cesedinin üzerinden baktığımda Xema'nın evinin beyaz çatısında alevlerin oynaştığını görüyorum. Costa'nın evinin.

Sana bir özür borçluyum, mo

khrà. Ne için?

Bana Meriam'ın Tarespagia'da olduğunu söylediğinde sana inanmadığım için. Fae'lerin yüzyıllar boyunca Luce'nin altında inşa ettikleri kemirgen tünellerinin Costa'nın beni bıçakladıktan sonra kendisi için inşa ettiği sığınakla bağlantılı olabileceği ihtimalini araştırmadığım için. Ama en önemlisi, beni bütünleştirdiğin gün barışı koruma girişimim için özür dilerim. Regios'u dünyamızdan hemen orada yok etmeliydim.

İnsanlığını kaybetmiş olman dışında.

Eğer benim elimden başka bir el bu işi başarmış olsaydı.

Bakışlarımı ateşten ayırıp Sewell'in hayatını kaybettiği korunun üzerinden ahırlara doğru kaydırıyorum.

Atlar serbest bırakıldı. Onlara zarar gelmeyecek.

Yağmurdan sıırılsıklam olmuş tenimi ısıtan rahatlama, Tarespagia sokaklarında yarışan bir sürüyü yakaladığımda daha da artıyor. Lore yola çıkma emrini vermeli, çünkü Selvati kumullarının üzerinden hep birlikte havalanıyoruz.

Uçarken aklım Lore'a ve onun özüne gidiyor. ***Eğer Dante'yi ortadan kaldırsaydın, Faeriler senin egemenliğine savaşacaktı ve bu da çok fazla kayıpla sonuçlanacaktı, Lore.***

Kum karanlık ve ıslak, su birikintileriyle çukurlaşmış ve bu birikintilerin içinden Kargaların muazzam kanat vuruşlarına ayak uydurmaya çalışan kel çocuklar sığıyor. Yüz ifadelerini göremiyorum ama normal insanlar korkularına doğru koşmadıkları için küçük yüzlerinin merakla dolu olduğunu hayal ediyorum.

En azından kurbanlar arasında olmazdınız.

Belki de - dudaklarımı boynunun yumuşak tüylerine bastırıyorum - ama senden nefret ederdim, mo khrà . . . Sana karşı savaşırdım. Etkisiz hale getirmek için

Lore'un devam eden huzursuzluğu ve kendiminkini ekliyorum, ***Ya kazansaydım?***

Açıkçası, büyüsü olmayan bir kız olarak dumana dönüşebilen pençe uçlu canavarlara karşı hiç şansım yoktu, ama ona adil bir savaş sunabileceğimi söylemenin havayı yumuşatacağını hissediyorum.

Ama yanılıyorum. Lorcan'ın ruh hali daha da kötüleşiyor. İç çekerek boynunu tekrar öpüyorum, sonra yüzümü tüyelerine gömüyorum ve bu onun nabzını hafifletmese de öfkesini dindiriyor.

Dakikalar saatlere dönüşürken yağmur azalır ve güneş ışınları yün örtüyü yararak Gökyüzü Krallığı'nın soluk gri zirvelerini parlatmayı başarır.

Home.

Sonunda eve geldim.

Kırk

W Babamı kordona inerken yakaladığımda, Lore'dan da oraya inmesini istiyorum. *Dinlenmen gerek.*

General için hala bin bir sorum var. *İhtiyacım olan şey cevaplar var ve Justus bunların çoğuna sahip.*

Kaygan soluk taşa ulaştığımız anda Lore gölgelerine karışıyor ve bedenimi desteklemek için beni gölgeleriyle sarıyor. Ayaklarımın üzerinde sabit durduğumu hissettiğinde, kendini tanıdığım ve hayran olduğum adama dönüştürüyor ve elime uzanıyor.

Sanırım onu ters çevirip gözleriyle mürekkepli dairelerin izini sürene kadar tutmak istiyor. *Şimdi bana elindeki şu şeyden bahset.*

Sadece hırlama ve katil Justus'u minimumda tutacağına yemin edersen.

Sana yemin ederim ki Fallon Báeinach, homurdanmalarımı minimumda tutacağım.

Bir karıncalanma hissi sağ pazumu ele geçirdiğinde ve Justus'un iki pazusunun altına başka bir parlayan bant yerleştiğinde sarsılıyorum. Artık üç yeminin gururlu sahibiyim, üstelik *çok* nüfuzlu iki erkekten. Kendimi zaten güçlü hissediyordum ama şimdi düpedüz yenilmez hissediyorum.

Sırıtiyorum, zihinsel olarak avuçlarımı birbirine sürtüyorum çünkü Lorcan'dan gelen bir pazarlık paha biçilemez.

Hâlâ Justus'u öldürmeyeceğine dair yemin etmeni bekliyorum, Lore.

Karanlık bir gülümsemeyle mırıldanır: *"İkincisine yemin ettiğimi duymak için sonsuza kadar beklemen gerekecek, Behach Éan.*

İyi ki sonsuza kadar bekleyeceğim. Ölümsüz olduğumu söylemiş miydin? Şey . . . oldukça ölümsüz.

Senin ölümsüzlüğün hakkında adil bir şey yok Fallon, çünkü senin kanından bir damla döküp de bunu konuşacak kadar yaşayacak birine meydan okuyorum.

İç çekiyorum çünkü dökülmesinden korktuğum benim kanım değil.

Daha fazla Karga yere inip yer değiştirirken, diğerleri tüyler içinde kordonun etrafında dönüyor. Imogen ten rengi bakımından kargaların arasında, Aoife da öyle. Her ikisi de doğuştan soluk tenli, siyah saçları bunu daha da belirginleştiriyor ama şu anda ten renkleri kaymaktaşı gibi.

Babam Justus'un ellerini çözüyor ve dönüyor, dağa vuran sert rüzgârda dağınık siyah saçları bitkin yüzünün etrafında dalgalanıyor. Karga dilinde bir şeyler *mırıldanıyor*, yorumunun sonuna *Mórrgaht*'ı eklediğine göre Lore'a söylendiğini tahmin ediyorum. Keşke Meryem'in Karga tarafımı uyandıracak vakti olsaydı

. . . Babamın dilini sihirli bir şekilde akıcı konuşabilmeyi gerçekten çok isterdim. "Oğlum nerede?" Justus'un mavi gözleri uçan her Karga'nın üzerinde geziniyor.

ve çok sayıda var.

Babam çenesini Gökyüzü Krallığı'na doğru salladı. "Erwin onu Lazarus'a taşıdı."

"*Lazarus* . . ." Justus mırıldanır.

"Şifacının bizimle yaşadığının farkında değil miydin?"

Justus'un bakışları bana döndü. "Adamın Shabbe'ye yelken açtığını sanıyordum."

Sanki büyübabama fazla yaklaşmamı engellemek istercesine, dostum aramıza giriyor, gölgeler katılaşıyor ve beni su Fae'lerinden uzak tutuyor.

O adamla bir ay birlikte olduğumun farkındasın değil mi Lore?

Tek bir kasını bile oynatmıyor -daha doğrusu, şu anda tüm kasları tükendiği için bir parça bile oynatmıyor- ama bana gözlerimi devirmeme neden olan alaycı bir bakış atıyor.

Beni senden koparamayacak. Buna cesaret edemez. Kimse yapamaz. Elimizi uzatıp, sırçadan yapılmış olmasına rağmen granit gibi olan çenesine dokunuyorum.

Bir iç çekişle, karanlık formu yanıma doğru hareket ediyor, kenarları benimkinin etrafında kıvrılıyor.

"Tünellerde ne olduğu hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Onlara sadece Justus'la seni ona götürmeden önce konuştuğumuz şeyleri anlattım."

Bronwen'in sesini duyunca dönüp bakıyorum. Sütü gözlü kahin tüylü bir atın sırtından süzülüyor ve bir adama dönüşüyor - amcam.

"Ayrılma şeklimiz için özür dilerim Fallon. Seni niyetim konusunda uyarırsam Lorcan'ın Kader'e müdahale edeceğinden korktum." Cian'ın kolunda bize doğru ilerliyor.

Özür dileyecek hiçbir şeyi olmamasına rağmen amcam özür dilercesine bana bakıyor. Tabii bilmiyorsa... Tabii bilmiyorsa?

Yapmadı, diyor Lore.

"Benden ne kadar nefret ettiğinizi ancak tahmin edebilirim," diye devam ediyor.

"Bundan şüpheliyim ama taktiklerinizden duyduğum hoşnutsuzluğu daha sonra tartışabiliriz. Şu anda keşfetmemiz gereken daha acil konular var."

Mor dudakları sitemim karşısında inceldi.

Diğerlerine doğru dönüyorum. "Nereden başlamalıyım, Justus? Ne biliyorlar?"

Bronwen'e bakarak şöyle der: "Bronwen onlara her şeyi anlattıysa, Meriam'ın senin büyüünü çözdüğünü ve Regio'yu öldürecek kişinin neden sen olduğunu bilmeleri gerekir. Ayrıca Meriam ve Zendaya'ya olan bağı ve kan bağının nedenini de bilmeliler."

"Bazı şeyleri olduktan *sonra* anlatmanın daha iyi olduğunu öğrendim." Bronwen'in sesi o kadar kısıp ki sözlerini zar zor duyabiliyorum. Göz kapakları kapanmadan önce aniden titriyor. "Lorcan, dur." Eşim ona düşünceleriyle saldırırken göz kapakları sıkışıyor ve şakaklarının lastik gibi derisinde çizgiler belirliyor. "Sana her şeyi kendi iyiliğin için anlatmadım."

İç çekerek, "Peki onlara ne söyledin Bronwen?" diye sordum.

"Onlara Meriam'ın senin büyüünü çözeceğini ve böylece seni ölümsüz yapacağını, Justus'un da bu iş bittiğinde seni canlı ve iyi bir şekilde geri getireceğini söyledim. Ayrıca Justus ve Meriam seni hazırlamayla bitirmeden önce Lorcan'ın yerini tespit etmesi ihtimaline karşı onlara ipten de bahsettim."

Beni *hazırlamak* mı? Hazırlanmadım. Bana talimat verilmeden büyü yapıldı ve ardından Dante'nin önce bulduğu gizli bir hançerden bahsedildi. "Pekâlâ, bu da kat edilecek çok yol bırakıyor. Gerisini anlatmak ister misin?"

"Bence en iyisi onlara senin söylemen Fallon, çünkü başımı vücuduma bağlı tutmaya özen gösteriyorum."

Homurdanıyorum. "Ve yine de buraya gelmeye cesaret ettin. . ."

"Çünkü yaptığım *her şeyi* halkımızın iyiliği için yaptım. Kazana *ihtiyacımız var*."

"*Bizim* mi ihtiyacımız var, yoksa *sizin* mi?" Bana cildindeki tahribatı tersine çevirmek için içeri atlama arzusundan bahsettiğini çok net

hatırlıyorum.

Başını eğiyor. "Eşinin obsidyen lanetini kırmak istemiyor musun?"

Alçak. Üfle.

Babam kollarını o kadar sıkıca kavuşturuyor ki, deri kemerleri gıcırıyor. "Konuş, inon, ve hiçbir şeyi atlama."

"Bronwen'in dediği gibi, Zendaya hepimizi bağladı, bu da onun hayatta olduğu anlamına geliyor, Dádhi."

"Duydum." Babamın gözleri karanlık, is rengi kirpiklerinin ağır saçakları ve ilk adını kullandığımda içinde biriken gölgelerle daha da karanlık.

Beni onun yarattığının ve bu nedenle onu annem olarak görmem gerektiğinin farkındayım ama yapamıyorum. Henüz düşünemiyorum.

"Ona kendi gözlerimle bakana kadar, heyecanımı dizginleyeceğimi anlayın."

"Eğer o ölmüş olsaydı, ben de ölmüş olurum."

"Halkımızın sonunu getiren cadı böyle diyor," diye homurdanıyor.

Bronwen babamın adını içini çekerek söylüyor ve bu da ona sivri bir bakış kazandırıyor. "Justus'a inanma konusundaki isteksizliğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, ama Meriam onu çizdiğimiz gibi kötü biri değil. O da en az bizim kadar Costa Regio'nun kurbanı."

Bir çift beyaz, bir çift altın rengi ve birkaç çift dikkatli, kömür rengi göz beni izliyor. "Evet, koğuşları o yarattı ama Priya'yı Luce'den uzak tutmak içindi. Annesinin onu Peri sevgilisinden ayırmaya çalışacağından korkuyordu. Görünüşe göre, Shabbe Kraliçesi bu eşleşmeden hoşlanmamış."

"Değildi," diye mırıldandı Bronwen. "Priya bana babalık eden adama küfretti."

Tuzla sertleşmiş bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Shabbe'yi kilit altına almak Costa'nın fikriydi."

Imogen kara kaşlarından birini kaldırıyor. "Glacin ve Nebban krallarına bir rün taşı vermek de onun fikri miydi?" Sesi ince olsa da geri döndü.

"Hayır. Marco'nun." Justus bir elini alnında gezdiriyor. "Onları kendine kalıcı bir ittifak kurmak için kullandı."

Nebba'ya, fırtına sonrası erimiş gümüşü andıran okyanusa doğru bakıyorum. "Onları geri almalıyız."

"Luce'de olan parça zaten elimizde." Cian başıyla büyükbabamı işaret ediyor. "Rossi onu dostuma verdi. Ayrıca Nebba'nınki de bizde."

Eponine, ya da şöyle mi demeliyim?" -Cian'ın dudaklarında nadir görülen bir gülümseme belirdi- "Nebba Kraliçesi, taç giydiği gün onunkini teslim etti."

"Kraliçe mi?" Fısıldıyorum. "Pierre öldü mü yani?"

Lorcan, "**Hem de çok**" diye mırıldanırken Cian'ın gülümsemesi büyüyor.

Yaşadığım şoku **atlattıktan** sonra soruyorum.

Öldü mü?

Sonunda bir gülümseme zihin bağlantımız üzerinden fısıldıyor.

Gözlerimin dolmasına ve kalbimin çarpmasına neden olan bir tane.

Tanrım, çok hastalıklı bir mizah anlayışın var Lorcan Ríhbiadh.

Lore'la olan küçük ayrılığımız babamın sorusunu özlememe neden oluyor ama Justus'un cevabını değil. "Zendaya okyanusta."

Kırk Bir

A Daha küçük bir adam babamın bakışlarının yoğunluğu ve ağırlığı altında büzüşebilirdi, ama Justus değil. Yine de, Justus daha küçük bir adam değil.

"Okyanusun neresinde?" Cathal hışırdıyor.

Gözlerimi kısarak, çeliklerin arasında çivit mavisi lekelerinin belirmediği dalgalara bakıyorum.

Lore'un formu çözülüyor, gölgeleri görüşümü engellemeden yüzümün çerçevesini sıyrıyor. *Eğer o adam senin inandığın kadar dürüst ve güvenilir olsaydı, sana söylerdi.*

Konuşmak için fazla vaktimiz olmadı.

Çok zaman mı? Lanet olası bir ayın vardı! Yarisında bilincim yerinde değildi.

Ne demek baygın? Sihirli bir şekilde bayıltılmış.

I. Will. Öldür-

Hiç kimseyi. Kimseyi öldürmeyeceksin.

Yemin ettin. Bunun için yemin etmedim.

Lütfen, Lore.

Hayali dokunuşu yanağımın üzerinde kayıyor. *Neden pazarlığını kullanmıyorsun, Behach Éan? Sana bir borcum var.*

Daha eğlenceli şeyler için kullanmayı umuyordum.

Eğer sizin eğlence tanımınız benimkine uyuyorsa, aklınızdaki hiçbir şey zorlama gerektirmeyecektir.

Ona elimden geldiğince yan gözle bakıyorum ama sonunda Justus'un geçimini korumak için razı oluyorum. *Lorcan Ríhbiadh, pazarlığımı açıklıyorum: Justus'a zarar verme.*

Rossi. Pazarlığın tenime battığını hissettiğim gibi, koparılmış iplik gibi havalandığını da hissediyorum.

"Okyanusun neresinde Rossi?" diye tekrarlıyor babam, bu kez küstahça. Justus, "Zendaya yakalandığı gece çok kan kaybetti," diyor. İçimi suçluluk duygusu kaplıyor. Kan kaybının tek sebebi ben olmayabilirim ama

Bunun en büyük sebebinin ben olduğumdan hiç şüphem yok.

Lore hayalet eliyle çenemi sıkıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor.

Behach Éan, onların hiçbirisi senin suçun değil.

Eğer bana hamile olmasaydı-

Yapma. Alnını alnıma bastırıyor ve benimki onunkini çukurlaştırırsa da, gözlerimi kapatıp kıpırdamadan durursam, neredeyse onun etten yapıldığını ve karanlığın girdaplarından ibaret olmadığını hayal edebiliyorum.

Senin tamamını geri istiyorum. Gözlerim açıldı. **Düşen kargan nerede?**

Her şey sırayla, Minik Kuş. Yanağımı okşuyor. **Önce anneni bulalım.**

Neden oyalayıp duruyorsun? Kalbim yeni moda bir huzursuzlukla çarpıyor.

Kargan kurtarılabilir, değil mi?

Evet.

Yemin

et.

Yemin

ederim.

Kalp atışlarım daha düzenli bir ritme dönerken, dikkatimi endişelerimden uzaklaştırıp babamınkilere veriyorum.

"Justus, "Meryem'in yaptığı şeyi yapmasının tek nedeni Zen'i kurtarmaktı," diyor.

"Lanet okyanusun neresinde benim lanet eşim Rossi?" diye hırlıyor babam. "Ben burnumu sokmadan önce çıkar ağzındaki baklayı-" Babam sert bir nefes çekiyor, sonra hırıltıya benzeyen bir güçle nefesini veriyor ve gözlerini Lore'unkilere dikeyor. "Kızımı ararken sana sakın olmanı söylemiş miydim, Lore?"

Etrafımızda yüklü bir sessizlik yankılanıyor.

"Fallon doğduğu gün bunu hissetti ve delirdi. Marco'nun zindanından kaçmak için bileklerini kesmeye çalıştı." Bol taş Justus'un ciddi sesini güçlendiriyor. "Vücuduna ne kadar iyileştirici ve sakinleştirici Shabbin kristali koyarsam koyayım bir türlü sakinleşmiyordu, ben de onu annesine götürdüm. Onun kalp acısını dindirmek için çaresizdim Cathal."

"O kadar çaresiz olsaydın onu serbest bırakırdın! Fallon'la birlikte olmasına izin verirdiniz." Babamın vücudundaki her damar kabarıyor ve zonkluyor.

"Fallon'dan çok sonraya kadar haberim yoktu! Meryem'e gelince, size garip gelebilir ama Zendaya'nın iyiliğini düşündüğüne inandım. O zamana kadar onu onlarca yıldır tanıyordum ve dünyanın onu resmettiği gibi kötü bir büyücü olmadığını fark ettim. O yanlış bir şey yapmış bir kadındı. Yanlış adamı sevmişti. Ve Tanrılar, Cathal, bunun bedelini nasıl ödedi! Etini kemiren bir tahtta oturmakla lanetlendi! Beş yüzyıldır yeraltında, bir mahzende kilitli!"

Babamın öfkesi patladı. "Costa'yı tahta o oturttu! Bunu kendi başına getirdi! Hepimizin başına!"

Lore babamın Justus'u öldürmekten bir saniye uzakta olduğunu hissetmiş olmalı ki benden uzaklaşıyor ve bir duman perdesi şeklinde iki adamın arasında yeniden beliriyor.

Müdahale için memnunum çünkü annemin Mareluce'de nerede takıldığını gerçekten öğrenmek istiyorum. Ya da yalan söylediğini. "İkiniz daha sonra konuşabilir misiniz?"

Justus ceketinin eteklerini tutuyor ve saatler süren uçuşumuzdan sonra lacivert ipliklere yapışan azıcık nemi sıkarak çıkarıyor, *nankör akbabalar* hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Justus." Ona iyi davranması için uyarıcı bir bakış attım.

Yıkık ceketini bırakır, obsidyen hançerlerini Cathal'a diker ve sonunda, "Meryem o büyüyü yaptı çünkü Zendaya'nın özgür olmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordu," der.

"Ne. Lanet olası. Büyü mü?" Babam duman çıkarıyor.

Justus alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, sanki bilgiyi en iyi nasıl vereceğini tartıyormuş gibi. "Zendaya'nın kalbinin üzerine onu hareketsiz kılan ve vücudunun kan kaybından ölmüş gibi görünmesini sağlayan bir ölüm mührü çizdi."

Aklıma Justus'un günler önce oğlunun kalbinin üzerine çizdiği haç geliyor.

Aynı mühür olabilir mi?

"Üç Shabbin cadısı arasında var olan bağı kimse bilmiyordu, ben bile, bu yüzden onun kanı akmış bedenini Marco'ya taşıdığımda, ölümünü sorgulamadı. Yine de kızgındı. Tanrım, çok kızgındı. Nebba'lı Pierre ile yeni dul kalmış Glace'lı Vladimir'i onun için açık artırma savaşına sokmuştu."

Zavallı babamın yüzünden renk akıyor.

"Onu okyanusa taşıdım ve içine bıraktım. Vücuduna başka bir mühür çizildiğini fark etsem de, onlar hakkındaki bilgim kasvetliydi, bu yüzden Meriam'ın ne yaptığını fark etmedim ta ki ..." Bana bakmak için döndü. "Ta ki Fallon'un bir *mareserpenle* arkadaş olduğu haberi bana ulaşana kadar. Ve o zaman bile, iki ile ikiyi bir araya getiremedim."

Birçok yolculuğa varış noktamı bilerek başladım ama beni oraya götürecek yolu bilmiyordum. Bu durumda, Justus'un bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yok.

"Meriam'ın ne yaptığını ancak yıllar sonra, Fallon'un bu dev pembe yılanla bir bağ kurduğu yıllarda fark ettim."

"O ne yaptı?" Bedenim etten yapılmış olmasına rağmen, birdenbire tamamen nefesten yapılmış gibi hissediyorum.

"Annenin seni güvende tutmak için yaptığı büyüünün aynısını yaptı."

Gözlerim kocaman açılıyor ama babamınki kadar geniş değil, kanlı mermer beyazlar kahverengi irisleri yutuyor gibi görünüyor.

Göz kırpıyorum. "Onu bir Peri rahmine mi gönderdi?" "Bir Peri'nin değil."

Cian başını yana eğiyor, kalın siyah saçları çatık kaşlarının üzerinden kayıyor. "Bir insan rahmi mi?"

Elim ağzıma doğru gidiyor çünkü biliyorum. Meryem'in Zendaya'yı kimin rahmine gönderdiğini biliyorum.

Kırk İki

I parmak uçlarımı çarpan dudaklarıma bastırıyorum. "Aman Tanrım."
Üzerime yayılan ürperti o kadar hızlı ki, çıplak tenimi
ön kollar. "Aman Tanrım! *Minimus*?!"

Justus başını salladığında tüylerim diken diken oluyor ve
içime akıyor. "Emin misin?" Nefes nefese kaldım.

"Meriam o zamandan beri bunu doğruladı."

Tüm bu zaman boyunca ... tüm bu zaman boyunca, beni şok içinde
donmuş duran devle birlikte yaratan kadın yanımdaydı, beni izliyordu, beni
iyileştiriyordu, benimle ilgileniyordu, beni seviyordu.

Kasadayken Phoebus, Minimus'un benimle akraba olduğuna dair şaka
yapmıştı. Arkadaşımın o kadar da uzak olmadığını düşünmek. Minimus'un
benimle akraba *olduğunu* düşünmek. Şakasının tamamen yanlış olmadığını,
kardeşim diye şaka yaptığı yılanın aslında annem olduğunu duyduğunda ...

Oh.

Beni

m.

Tanrı

lar.

"Meriam, Zendaya'yı lanet olası bir *mareserpens*'e mi dönüştürdü?"
Zavallı babam tüylere ve dumana dönüşmekten bir saniye uzakta gibi
görünüyor.

"Kraliçe Mara'nın seni bir kuşa dönüştürdüğü gibi." Justus ses tonunu
ekstra sakın tutuyor, kesinlikle dikkatli adım atması gerektiğini hissediyor.

Çenem genişliyor. "Yani annem bir ... bir ..." "Yılan değiştirici
mi?" diye soruyor birisi.

Sadece Justus ve babamı gördüğüm için kimin konuştuğundan bile emin
değilim.

Justus iç çekerek, "Henüz değil." dedi.

Şaşkınlık alnımı çiziyor. "Ne demek *henüz değil*?"

"Geçiş tamamlamak için Zendaya'nın Kazan tarafından kutsanması gerekecek."

Ağzım kocaman açılıyor ama ciğerlerime hava girmiyor. "Ama Kazan mühürlü." Göğsüm yanmaya başladığında nefesim kesiliyor.

"Regio'yu öldürmek için daha fazla motivasyona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum Fallon, ama evet, onun soyunu sona erdirene kadar annen geri getirilemez."

Focá. Lore'un gölgelerinin yarısı bana doğru geri dönüyor; diğer yarısı ise gözleri geniş ve buğulu olan babama yapışıyor. Belli ki başka bir yerde. Belki okyanusta. Belki de geçmişte.

Koluna dokunuyorum ve çelik gibi sert olmasına rağmen, çarpmış bir gong gibi titriyor. "Meryem, Annemin geçişini tamamlamak için bir büyü yapamaz mıydı?" "Hayır," diye mırıldanıyor Bronwen. "Meriam güçlü olabilir, ama bir tür

İnsanlara ya da hayvanlara yer değiştirme gücü vermek için gereken büyü ... sadece Kazan ve onun koruyucusu böyle bir başarıyı tamamlayabilir."

Tabii bir geçiş mümkünse.

Bakışlarımı Lore'a çeviriyorum, karanlığında iki altın iğne ucu arıyorum, ama o kadar çok parçaya ayrılmış ki parlayamıyorlar.

"Biliyor muydun Bronwen?" Babamın dudakları dişlerinin arasında o kadar düz duruyor ki zaten berbat olan tınısı daha da sertleşiyor.

"Hayır, Cathal. Yemin ederim yapmadım."

Omzumun üzerinden Cian'ın kolunu tutarak durduğu yere bakıyorum. "Cauldron'un öfkeli olduğunu ve iş için kapalı olduğunu biliyorum ama belki annem için bir istisna yapabilir?" Omuz silkiyorum. "Ne de olsa onun isteklerini yerine getirdi ve lanet kırıcısını üretti."

Justus'un mavi gözleri uzaklara dalan bir ışıltıya bürünüyor. "Koğuşlar Meryem'in eseri olduğu için, onun kanını taşıyan herkes koğuş rünü silinene kadar Shabbe'nin dışında kilitli kalacaktır."

Kaşlarımdaki çatıklar daha da derinleşiyor çünkü Bronwen'in "Lore ve bana Shabbe'ye gidip lanetini bozmamızı önermiştin," dediğini çok net hatırlıyorum. İnce boğazını karıştıran yutkunmasını ya da Cian'a yaklaşırken attığı minik adımı kaçırmıyorum. "Neden imkânsız bir şey öneriyorsun?"

"Çünkü kralımı korumaya çalışıyordum, Fallon. Shabbe'de güvende olurdu. Saklanmasına gerek kalmazdı. Tek birimizin bile ulaşamayacağı bir yerde kargalarından birini kaybetmezdi."

Lore ona bağıyor olmalı çünkü beyaz gözlerinden nem boncuk boncuk dökülüyor ve harap olmuş yanaklarından aşağı süzülüyor. Bunlar gözyaşı mı? Bronwen'in kederlenebileceğini düşünmezdim.

"Bu benim fikrimdi, Lore." Cian, Bronwen'i çok daha iri bedenine doğru kıvırıyor ve çenesini eşinin kafa derisini koyulaştıran yeni büyümlerin üzerine koyuyor. "Kızgınsan hıncını benden çıkar."

Bronwen'in iyi niyetli olduğunun farkındayım. Sonuçta ben de Lore'u güvende tutmak için Shabbe'ye göndermek istedim. Yine de, müdahale etmeyi bırakmasını ya da en azından bunu bu kadar ters bir şekilde yapmamasını çok istiyorum.

Ancak her tartışmanın bir yeri ve zamanı vardır ve şu anda onun geçmişte yaptığı müdahalelerin pek bir önemi yok. Az önce söylediklerinin ikinci kısmına kıyasla değil.

"*Kimsenin ulaşamayacağı bir yer* derken ne demek istedin?" Rüzgâr dağa çarpıyor ve daha önce hiç üşümemiş olmama rağmen, annemin nerede olduğu haberi, çürük elbisem ve şimdi de *bu* olay beni ürpertiyor. "Nereye düştün, Lore?"

Gölgeleri bana dönüyor, çakıllı tenimde birleşiyor. ***Seni içeri götürelim. Lazarus'un yaralarına bakmasını istiyorum.***

Ben iyiyim.

İyi değilsin. Bir Karga ile birlikte olan bir Sprite'dan daha fazla titriyorsun.

Lore-

Yarın sana her şeyi anlatacağım.

Saptırmayı bırak!

Yarın dedim! Sesi şakaklarımda gök gürültüsü gibi çınlıyor ve bir sonraki savunmamı daha tam olarak şekillenmeden kesip atıyor.

Onun dik kafalılığına -daha doğrusu *karga kafalılığına*- suratımı asıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

İç çekiyor, görünmez nefesi zonklayan zihnime çarpıyor. ***Seni terslediğim için özür dilerim Minik Kuş, ama sen benden alındığından beri neredeyse hiç uyumadım.*** Gölgeleri yanaklarımın üzerinde parmakları gibi süzülüyor.

Rüzgâr etrafımızda hızla esiyor, Lore'un kalesinin solgun kayalarını bıçaklıyor ve yağmurla beslenen dereyi tokatlıyor. Sert esintiler sisi kesip beyaz şeritlere dönüştürüyor ve sanki Lorcan beni emrettiği bulutların içine uçurmuş gibi etrafımızı sarıyor.

Fırtınası ne kadar sürecek merak ediyorum. Dante ölene kadar mı?

Bana borçlu olduğun o pazarlığı korumalı ve yerini dilinden zorla almalıydım, diye homurdanıyorum, soğuk dumanı dudaklarımın arasında ezilmelerini hafifletmek istercesine gezinirken. ***Justus'la ne yapacaksın?***

Buharlı kafası döner. Justus'a planlarının ne olduğunu sormuş olmalı çünkü general şöyle diyor: "Fallon'u elimden geldiğince koruyacağıma ve ona yardım edeceğime yemin ettim Mórrgaht. Artık kılıç kullanacak elim ve emirlerini dile getirecek başım kalmayana ya da o beni değiştirmeye karar verene kadar Luce'de müttefikiniz olarak kalacağım."

Ona güveniyor musun Fallon?

Tüm kalbimle. Ve evet, kalbimin her zaman en iyi karakter yargıcı olmadığının farkındayım, ama-

Kalbiniz sizi demir uzantıları ve zihinlerle konuşma yeteneği olan esrarengiz bir kuşa güvenmeye yönlendirdi.

Fiziksel olarak imkânsız olsa da, Lorcan'ın gölgeleri derimi yarıp, beni bu adama, çok dolambaçlı bir yoldan da olsa, götüren yanlış yönlendirilmiş kaslarımı kundaklıyor gibi hissediyorum. Ama önemli olan varış noktası, değil mi? Yoksa yolculuk mu?

Lore'un ve benim durumumda bunun varış noktası olduğuna karar verdim.

Mórrigan, düşüncelerini özlemişim. Tek bir dev kargaya dönüşüp kanatlarını açmadan önce kaşlarımın arasına hayali bir öpücük konduruyor.

Kordon hem tüylü hem de derili muhafızlarla dolup taşsa da, Peri Generali'nin önünde sağlam durmaya cesaret etmesi benim muhakememin bir kanıtıdır.

Kollarımı Lorcan'ın boynuna doladığımda Justus'un, "Hayır, üzerimde Meryem'in kan şişeleri yok," dediğini duyuyorum. "Silah olarak sadece demir kılıcımı taşıyorum."

Bir hayat çaldığım kılıçla.

Kabzasındaki yakutlar Cato'nun saf kanıyla beslenmiş gibi parıldıyor.

Eve getirmek istediğim peri muhafızını nereye koydun?

Kalenin altındaki mağaralardan birinde. Siz onu bir sonraki hayatına nasıl uğurlayacağınıza karar verene kadar Lazarus vücuduna bir mumyalama kristali yerleştirecek.

Onu ailesine götürmek istiyorum ama ailesi Tarecuori'de yaşıyor ve Tarecuori henüz Kargalara ait değil. ***Justus'u Gökyüzü Krallığı'na davet ettin mi?***

Birleşmemiz gereken bir diyar var, değil mi?

Imogen büyükbabamın etrafında dönüyor, pençe uçlu parmakları ceketinin tuzla kabuk bağlamış kadifesini sıyırdıktan sonra deri kolyeyi yakalayıp gömleğinin altından çıkarıyor. Kırık şişeyi fark ettiğinde, kolyeyi bırakıyor ve yılanla iyileşmiş yara izinin büzülmüş çizgisine geri yerleşmesine izin veriyor. Yine de çelik kılıcını mıncıklıyor.

Lazarus ve Gabriele'in yanı sıra arkadaşlarınız da demire karşı bağışık değil.

Kırk Üç

G *Abriele hâlâ hayatta diyecektim ama onu burada mı değiştireyim? Değerli bir müttefik olduğunu kanıtladı. Ona güvenmekte haklıydın.*

Kalbim Lore'un büyük bedeniyle aynı anda yükseliyor. *Dante sana zarar vermek için onu Gökyüzü Krallığı'na yerleştirdiğine beni inandırmaya çalıştı.*

O bit yüzünü kurtarmak için neler söylemezdi.

Yutkunuyorum, saflığımdan nefret ediyorum. *Justus'u hücrede mi tutacaksın?*

Belki bir hücre değil ama daha yüksek bir katta bir oda. Kılığına girdiğinde terk edemeyeceği bir oda.

Lore, Market Taverna'nın kapısından içeri giriyor ve uğuldayan zihnim bir anda durma noktasına geliyor çünkü mekân nispeten boş olmasına rağmen, kordona bakan pencerelerin yanında iki kişi duruyor.

Sybille ve Phoebus etrafımda dönüyor. Ayaklarım taşa değer değmez arkadaşlarım koşmaya başlıyor ve bana çarpıyorlar, kollarını soğuk bedenime dolayarak sımsıcak sarılıyorlar.

Bir hıçkırığın korna sesi dudaklarıma bir sırtış yayıyor.

Phoebus omuzlarını ıslak gözlerinin içine sokar. "Ölen kazın sesi diğerinden geldi," diye mırıldanıyor, sesi duygu yüklü.

Sybille bir kez daha hıçkırıklara boğuluyor, abanoz yanakları gözyaşlarıyla doluyor. Onun bu alışılmadık coşkısına gülüyorum, bu da bana göğsüme bir şaplak kazandırıyor.

"Ow." Hırpalanmış göğsümü ovuyorum. "Bu ne içindi?"

Phoebus beni kendine doğru çekiyor ve pürüzsüz çenesini başımın üzerine koyuyor. "Mattia ve Reid onu kılıç dövüşünde eğitiyorlar. Dayanılmaz derecede saldırganlaştı."

Syb, gökyüzüyle aynı gümüşü kalay renginde parlayan gri gözlerini deviriyor. "Sakin bir daha kimseye haber vermeden ortadan kaybolayım deme, *kimseye* derken Pheeb ve beni kastediyorum!" Sağa doğru hızlı bir bakış attıktan sonra ekliyor: "Ve Lorcan. Tabii ki."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bir daha asla Syb. Ben dersimi aldım."

"Öyle mi, Picolina?" Phoebus konuşurken kare şeklindeki çenesi kafatasıma batıyor. "Çünkü mantığın sesini dinleme konusunda oldukça vasatsın." Ağzını kulağıma götürüyor. "Söz konusu ses doğrudan kulağına mantığı haykırdığında bile."

Syb elimi göğsümden çekip avucuma dolanmış halkalara baktığında gözlerimi devirmeye başlıyorum. "Bu da ne böyle?"

İç çekerek, "Kan bağının işareti" diyorum.

Lorcan'ın ipeksi şekli daha da yaklaşıyor, sağ omzumu ve köprücük kemiğimin sırtını yalıyor, altın gözleri nefret edilen işarete sabitlenmiş.

"Şimdi ne olacak?" Syb sorar.

"Bu eski bir Shabbin ritüeli. Meriam uzun zaman önce Regio soyunu büyüledi. Büyü onları bizim büyümüze karşı bağışık hale getirdi ama aynı zamanda onlara bizim büyümüzü de verdi."

Sybille'in gözleri o kadar büyür ki irisleri köpüğe atılmış çakıl taşlarını andırır.

"Costa'nın ona verdiği gücün farkına varmasını engellemek için bulduğu tek yol, bir Şabin ritüeli olan kan bağı kullanmaktı."

"Kocalar karılarının büyüsünden yararlanır." Phoebus'un sözleri arasında hiç duraklama yok. "Lazarus bana bundan bahsetti."

Lore'un gölgeleri sertleşiyor, bu da benim vücudumun sertleşmesine neden oluyor.

Kocalar mı?

Merda. "Hayır. Öyle değil." Arkadaşım düzinelerce Karga'nın deri değiştirdiği pazarın kalbine doğru hızla ilerlerken kendimi Phoebus'un kollarından kurtarıyorum. Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, Justus'u öldürecek," diye fısıldıyorum arkadaşlarıma.

"Bu *kötü bir şey* mi?" Syb çığlık atmadan hemen önce Pheeb soruyor, "*Justus*? Generalle mi evlendin?"

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Dante ile evlendi, Syb. Costa'nın varisi. Devam edin."

"Onunla *evlenmedim*," diye mırıldanıyorum, tam da büyükbabamın bedeni o kadar yükseğe çekiliyor ki, kapaktan sızan donuk ışıktaki asılı bir toz zerresi gibi sallanıyor. *Merda*. Ben kaçıyorum, arkadaşlarım da peşimden geliyor.

"Picolina, kan bağı büyümlü bir birlikteliktir-"

"Damarlar arasında, Pheeb, kalpler değil! Kanlarımız birbirine bağı. *Basta*. Hikayenin sonu. Dante'den nefret ediyorum. Eskisinden yüz bin milyon kat daha fazla." Küçük parmağımlı sandalyeye çarptım ve lanet olsun, acıyor ama devam ediyorum çünkü Justus'un yüzü morarıyor. ***LORE!*** Yolun geri kalanında topallıyorum. ***Bunu sadece Dante'nin kan büyümlünü geçersiz kılmak ve onu benimkine bağımlı kılmak için yaptı. Lore, lütfen. Beni dinle.***

Lore'un altın rengi gözleri bana doğru kayıyor ve tüylü çenesi sanki kelimeleri ısıtıyormuş gibi sertleşiyor. Muhtemelen Justus'a yapmayı planladığı her neyse onu bölmemem için başka bir yalvarış.

Kan dökmeye yabancı olmadığını biliyorum ama insanları önemsedini de biliyorum. Bu krallığı. Justus da öyle.

Generalin için sikim kalmadı Fallon.

Generalimiz.

Son baktığımda bir peri ile evliydin, benimle değil.

İsteyerek değil! Kulağına nasıl geldiğinin farkına varmadan önce bağı. Sanki gerçekten yasal olarak evli olduğuma inanıyormuşum gibi. Ki inanmıyorum.

Bunun senin seçimin olmadığını anladım. Justus'u konuşmak için kenara çekmemin sebebi de bu.

Onu havaya kaldırıp kenara çekmeye ne diyorsun? Seni evlendirdi.

Biliyorum, Lore. Biliyorum! Ben de oradaydım. Dante, kan bağına yerine getirmesem Antoni'nin dilini keseceğini söyledi. Boğazım yanlarımda yumak olmuş parmaklar gibi kapanıp açılıyor. ***Ben de bunu yaptım.***

Lore'un gözbebekleri ses tonumdan mı yoksa küfürümden mi iğne ucu kadar küçüldü? Onlardan o kadar nefret ediyor ki. Karanlık gökyüzü, pazar yerini griye, Justus'u beyaza ve Lore'u zifiri karanlığa boyayan parlak beyaz bir şimşek ağıyla yanıp sönüyor.

Lore, Justus'u yere bırak! Sana yalvarıyorum. Fırtınasının gök gürültülü sesleri arasında çaresizliğimi duymamış olmalı çünkü yere inmiyor. Çelik pençeleri Justus'un kollarını daha sıkı kavradığında çığlık atıyorum: ***Onu ÖLDÜRME, yoksa- yoksa-*** Göğsüm sert nefeslerle inip kalkıyor.

Yoksa ne olur? Sesi yanlış geliyor; soğuk, cezalandırıcı. Düşmanlarına karşı kullandığı ses tonu bu, bana karşı değil. ***Kendi kollarına koşacaksın.***

Yeni koca mı?

Büyükbabam botlarını onun altına sokamadan Justus'un kancasını çözerek yere düşüyor. Zaten acı içinde olan zavallı adam dizlerinin üzerine yuvarlanıyor.

Lore'un küçüklüğüne öfkeleniyorum ve ona bir cevap vermeye tenezzül etmiyorum.

"Sakın bana bir daha el kaldırmaya cüret etme, Ríhbiadh!" Justus'un yüzü kıpkırmızı, sanki güneş günlerce açık tenine vurmuş gibi. "Seninkilere yardım etmek için kendi halkıma karşı geldim!"

"Sonunda biraz huzur ve güneşe kavuşacağımızı umuyordum," diye mırıldanıyor Phoebus yağmur koğuşun tavanını döverken. "Yüzüm de kığım gibi soluk ve kığım bir meşale olarak kullanılabilir."

Phoebus'un ortamdaki havayı yumuşatmaya çalıştığını hissediyorum ama o kadar sinirliyim ki, yaptığı espri bile kafamı ve kalbimi saran karanlığı dağıtmaya yetmiyor.

Justus'a doğru ilerliyorum ama babam yoluma çıkıyor.

"Neler oluyor, ínon?"

İşaretli avucumu kaldırıyorum ve yorgun gözlerinin önünde havayı damgalıyorum.

Bileğimi kavıyor ve kaşlarını çatarak daha yakından bakıyor. "Bu bir dövme hakkında mı?"

Lorcan bunun basit bir dövme olmadığını paylaşmış olmalı çünkü babam başını geri kaldırıyor. "Kızımı lanet olası bir embesile bağladın Rossi!" Ten rengi Lore'la aramızdaki çiftleşme bağına öğrendiği günkü gibi menekşe rengine dönmüştü. Bir sonraki nefesimden önce Justus'a doğru adım atıyor, tırnakları demir pençelere dönüşüyor.

Koşup devasa kolunu yakalıyorum ve generalin içini boşaltmasını engellemek için ağırlığının son gramını topuklarıma veriyorum. "Dádhi, dur." Tırnaklarının pembeleşmesini ve geri çekilmesini sağlayacağım. "Cathal Báeinach, DUR!"

Tam adını kullandığımdan mı yoksa ses tonumdan mı emin değilim ama sonunda vahşi şekil değiştirenler tarafından çembere alınmış olmasına rağmen dimdik duran Justus'a doğru tepinmeyi bırakıyor. "Zendaya bana Kazan'ın kan bağına yasakladığını söyledi!"

"Kazan'da muhtemelen vardır ama geçici olarak çalışmıyor," diyorum.

"Özür dilerim ama *ne*?" Phoebus ve Sybille aynı anda soruyorlar.

"Meriam Costa'nın soyunu hecelediğinde, Kazan öyle bir hale geldi ki kendini mühürlediği için kızgın. Meriam ve Justus'a göre, ancak Meriam'ın soyundan gelen biri Regio soyunu ortadan kaldırdığında yeniden faaliyete geçecek. İşte bu yüzden lanet kırıcı *ben* olmalıyım."

"Bronwen?" Babam yüzünü yengesine doğru çeviriyor, nemli siyah saç tutamları vahşi gözlerine düşüyor.

"Kazan benimle iletişim kuruyor Cathal, yani kendini tamamen kapatmamış olmalı."

"Hâlâ anlayamadığım şey, Kazan'ın suratsızlığının kızımın o sivri kulaklı soytarıya kan bağıyla bağlanmasıyla ne ilgisi olduğu!"

"Dante'nin kan büyüğü var, Dádhi."

Koyu renk gözleri menekşe rengi gözlerime kayıyor. "O Shabbin mi?"

"Hayır ama kanı öyle. Meriam Regio soyuna büyü yaptığında, bu sadece onları Shabbin büyüğüne karşı bağışık hale getirmekle kalmadı, damarlarından geçen şeyin doğasını da değıştirdi."

Bir dakika boyunca kimse konuşmuyor ama sonra Lore sessizliği bozuyor olmalı çünkü Justus şakağını yoğurup homurdanıyor, "Meriam'ın Dante ve Fallon'u neden bağladığını en iyi sen anlamalısın, Ríhbiadh. Zendaya'yla birlikte yaşadın. Onun gücüne ilk elden tanık oldun. Kraliyet soyunun büyüğü diğer Shabbin büyüğlerinden on kat daha güçlüdür ve Dante'nin damarlarında dolaşan güç de bu tür bir güçtü. Eğer onu sihirli bir şekilde eşine kelepçelememiş olsaydık, ne kadar zarar verebileceğini hayal edebiliyor musun?"

Bronwen Cian'ın pazusunu sıkıca kavırıyor. Birçok bakışın ağırlığını hissetmiş olmalı ki, "O zamanlar Meriam bana genitöröme kan büyüğü bahşettiğini söylememişti. Tek bildiğim onu Shabbins'e karşı yenilmez kıldığıydı."

"Yani bilmiyor muydun?" Babamın sesi hâlâ parmaklarının ucunda duran pençeleri kadar keskin.

"Hayır, Cathal. Kardeşimin ya da yeğenimin büyüğü kana sahip olduğunu bilmediğim gibi, yoksa Kazan'ın bana Lore'u gösterip durmasının nedenini anlardım -herhangi bir Karga, Dante'nin hayatını söndürürse insanlığını kaybederdi."

"Bir Karga neden yok olsun ki?" Sybille kulağımın dibinde mırıldanıyor.

"Çünkü onları yaratan kadının çocuğunu öldüremezler," diye açıklıyorum. "Mórrígan Kraliçe Mara'dır ve Mara da benim büyük büyük büyükannemdir."

Babamın vücudundaki gerginlik gevşediğinde, kolundaki ölümcül tutuşumu serbest bırakıyorum ama bakışlarını yapışkan gölgeler ağına, yani kızgın eşime doğru çevirdiğinde pişman olmaya başlıyorum.

Ondan Justus'a zarar vermesini istemesen iyi edersin.

Lore'un gözleri bana doğru dönüyor, siyah göz bebekleri o kadar ince ki bakışları tamamen sarı.

"Kan büyüün var mı Bronwen?" Phoebus sorar.

"Ben Meriam Costa'yı hecelemeden önce doğdum, yani hayır, kanımda bir toprak-Fe'ninkinden daha fazla büyü yok."

Doğru söylüyor gibi görünüyor ama öğrendiğim bir şey varsa o da Bronwen'in aldatma konusunda usta olduğudur.

Fallon.

Lore'un bana seslendiğini duymamış gibi yapıyorum.

Buraya gel, Behach Éan.

Kollarımı kavuşturuyorum. **Yeni kocamın kollarına koşmamla ilgili yorumun için özür dile, ben de sana gitmeyi düşüneyim.**

Eşimin bir başkasına bağlı olmasını önemseydiğim için özür dilememi mi istiyorsun?

Hırıltısını sakın bir *sesle* kesiyorum: **"Bu bir özüre benzemiyor.**

Gözbebekleri sarıyı ve ardından tüm odayı kaplayana kadar yayıldı ve yayıldı. Ne-

Göz kırpıyorum. *Murgadh'Thábhain* tekrar netleşiyor ama ben ve bana doğru sinsice yaklaşan Lore dışında bomboş. Evet, *sinsice*. Ayakları ve bacakları üzerinde, deri pantolonu aramızdaki mesafeyi silerken fısıldıyor.

Şişen öfkem bayılmama mı neden oldu? Garip ama kesinlikle mantıksız değil. Duygu fazlalığı-

Bilincini kaybetmedin, Fallon.

O zaman . . . Oh, harika. Elbette zihnim, babam doğası gereği iyi bir adamı öldürmek üzereyken karanlık tarafta bir yürüyüşe çıkmayı akıllıca bulacaktır. Kendimi gerçek Market Tavernası'na geri götürmeye çalışıyorum ama nafile. **Neden bu transtan çıkamıyorum?**

Lore'un sıcak nefesi alnımda esiyor. **Çünkü ben içerideyim**
Zihnin, Behach Éan.

Kırk Dört

“N "Bire bir görüşmek için uygun bir zaman değil Lorcan Ríhbiadh."

Tanrım, yeniden bir araya gelişimizi böyle hayal etmemiştim.

Lore çenemi çimdikliyor, gözlerimi ona dikmem için başımı hafifçe geriye eğiyor. "Sence eşimin eve döndüğünde başka bir adamla evli olduğunu mu hayal ettim?" İfadesi karanlık bir uçurum, sanki korunaklı tavanın ötesindeki krallığı kırbaçlayan fırtına tarafından sular altında bırakılmış gibi.

Kollarımı açmasam da içimi çekiyorum. "Bundan en az senin kadar nefret ettiğimi düşünmüyor musun, Lore?"

Sanki kemiklerimin kırılğan olduğunu ve kırılabileceğini unutmuş gibi acımasızca kavırıyor. Çenemi onun cezalandırıcı parmaklarından kurtarmak üzereydim ki, "Hayır, Minik Kuş. Sen üzgünsün; ben mahvoldum."

Sesini kabartan acı, parmaklarımı boğazından yukarı kaydırmama ve köprücük kemiğinin kenarından çenesinin dibine uzanan sert tendonu parmaklamama neden oluyor. Kirpikleri düşüyor, gözlerini sonsuza dek süsleyen siyah damlaları sıyrıyor ve alnı benimkine dayanana kadar boynu bükülüyor.

"Kanım bir başkasına bağlı olabilir, ama kalbim sadece sana ait." Her ne kadar vücudu botlarının altındaki taşla bir olsa da, okşadığım gibi, Arkadaşım çözülmeye başladı.

"Tüm bunlar bittiğinde, beni kraliçen yapar mısın?"

Nabızı başparmağımın altında zıplıyor. "Neden bunu bir soruymuş gibi söylüyorsun?"

Parmaklarımı ipeksi buklelerinin arasından geçiriyor, her bir tutamı parmak eklemlerimde gezdiriyorum.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceğine yemin et." derken titrese de sesi titremiyor.

Endişesini anlıyorum, çünkü geçmişte bize fayda sağlayacağına inanarak kendimi imkânsız durumlara soktum, ancak onun ulaşamayacağı bir yere asla isteyerek dönmeyeceğim.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğime yemin ederim Lorcan Ríhbiadh." Pazarlık kalbime saplanıyor ve Dante'yi kendi başıma avlamayı düşünürsem Lorcan'ın istediği zaman kullanabileceği yakıcı bir nokta yazıyor.

Aklından bile geçirme.

Boynunun gergin tendonlarını okşamaya devam ediyor, dostumun solgun teninden yükselen gök gürültüsünün kaygan kokusunu içime çekiyorum.

Kalçamı kavriyor ve elmacık kemiğim boyunca sürüklemekten önce burnumu dürtüyor. Kulağıma mırıldanıyor: "Beni kelimesi kelimesine tekrar etmene gerek yoktu."

Kaşlarımı çatıyorum ama tüylerini neyin diken diken ettiğini anlayınca gülümsüyorum. Burnu yanağımda gezinirken o da gülümsüyor. Ciğerlerimi onun yavaş ve eşit nefesleriyle dolduruyorum ve gerçek Market Taverna'ya dönmemiz gerektiğinin farkında olmama rağmen, bu değerli arayı elimde tutuyorum.

Öncesi için beni affet, Minik Kuş. Yaralı gururumu ve kalbimi senden çıkarmamalıydım.

Affedildin, ama lütfen Lore, bir daha asla Dante'yi isteyebileceğimi ima etme, çünkü benim için sadece tek bir erkek var, sen.

Başını salladıktan sonra ayak parmaklarımın üzerine yuvarlanıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum ama dudaklarını ayırmaya çalışmıyorum. Kendi hızında yumuşamasına izin veriyorum, birlikte ve güvende olduğumuzu anlamasına izin veriyorum ve mücadele etmemiz gereken milyonlarca sıkıntı olsa da, hiçbiri bize dokunamaz, o Kargalarıyla çevriliyken ve ben onun krallığının içinde sıkışmışken ... kollarının içinde.

Lore avucunu sırtımın alt kısmına doğru kaydırıyor ve orada düzleştiriyor, sonra eli belimin tüm genişliğini kaplayana kadar parmaklarını açıyor. Ancak vücudu benimkine sabitlendikten sonra ağzı nihayet hareket ediyor.

Yavaşça, çok yavaşça, dudakları dudaklarımdan ayrılıyor, bana her nefesine ve her kalp atışına erişim izni veriyor. Her ikisini de açgözlülükle kucaklıyorum, kasıtlı öpücüklerinden ve titiz dokunuşlarından başım dönüyor. Cauldron, onu ne kadar özlemişim.

Sıcaklığı ve lezzetiyle tıka basa doyuyor, daha derinlere girmesini, bedenimin ve ruhumun her karanlık yarığını doldurmasını, içime bir akarsu

gibi akmasını istiyorum.

son bir ayı temizlemek için dağından aşağı yuvarlanır.

Ağzı benimkini sonsuz genişlikte açıyor ama yine de dili içeri girmiyor, dişleri sıyırmıyor. Beni beslediği değerli havayı ciğerlerime kramp girene kadar tüketiyorum ve onu gökyüzüne ve toprağa geri vermek zorunda kalıyorum.

Seni öptü mü? Zihnime fısıldıyor.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor. *Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.*

Onu öpüp öpmediğini sormadım. Sanki bu konuşma ona fiziksel acı veriyormuş gibi gözlerinin kenarları kırışıyor. *Dudaklarını vücuduna değdirmeye cesaret edip edemediğini sordum.*

Hayır, Lore. Cevabımı daha da derinleştirmek için başımı sallıyorum. *Dante'nin benden tek istediği kanımdı.*

Gözleri alnımda, burnumda, yanaklarımda, çenemde geziniyor, sonra boynumun dibindeki nabız noktasına yerleşiyor. Tenimin çarpıntısından yalan söyleyip söylemediğimi mi anlamaya çalışıyor?

Kıllandım. "O adamı öpeceğimi nasıl düşünürsün?"

Lore'un parmakları saçlarımdan ayrılıp omurgamdan aşağı iniyor ve bileğime yapışıp parmaklarımı kavırıyor. Onları siyah derisine vuran orga doğru taşıyor. "Çünkü ben acımasızca kıskanç bir adamım ve sen, Minik Kuş, benim eşimsin. Benim tek gerçek her şeyimsin." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sonsuza dek benimsin."

Kızgınlığım azalıyor. Bu adama sert ve hızlı bir şekilde aşık oldum ve belki de aşık olmam sihir sayesinde oldu ama kalmamın ... zamanın sonuna kadar onun olma arzusunun ... bunun sihirle *hiçbir* ilgisi yok. Kalıyorum çünkü bu adam artık kalbimde, kemiklerimde, ruhumda yaşıyor.

Sitrin rengi gözlerinden birini kapatan siyah saç tutamını geriye atıyorum. *Bunun bitmesini istiyorum.*

Parmakları benimkilerin üzerinde sertleşiyor ve sonra yüzü sonsuz derecede aşağı eğiliyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, mo khrà, ama sen ve ben *asla* bitmeyeceğiz."

Aşırı duygu yüklemesinden dolayı sakız gibi ve sıcak olan gözlerimi deviriyorum. "Ben savaştan bahsediyordum, *aşkım.*"

Ağzının bir köşesinde yavaş bir gülümseme kıvrılıyor. Tam yanağıma tekrar tekrar dokunulduğu sırada onu yakalamak için ayak parmaklarımın ucuna basıyorum. Kaşlarımı çatıyorum çünkü hem Lore'un eli yüzüme yakın değil hem de okşamak onun tarzı değil.

"Korkarım geri dönmemiz gerekiyor," diye mırıldanıyor.

Elinin sıkıldığını hissediyorum ve sonra başka bir elin sıkıldığını hissediyorum, daha ince, daha sıcak bir el.

"Fal?" Sybille'in gri gözleri, benim ve onun *Bottom*'da taşıdığımız tabaklar kadar büyük.

"Sanırım geri döndü." Ten rengi kapağı beyazlatan bulut örtüsüyle yarışan Phoebus beni tepeden tırnağa inceliyor.

İkisi de benim oturduğum sandalyenin önünde, herkesten biraz uzakta çömelmiş duruyorlar. Acaba ben mi düştüm yoksa onlar mı beni oturtular? "Özür dilerim, zihin yürüyüşü yapıyordum."

Syb sarsılır. "*Zihin yürüyüşü* mü yapıyordun?" Sesi özellikle yüksek bir notaya ulaşıyor.

"Sana *söylemiştim*," diye tıslar Phoebus. "Sana onu sarsmamayı söylediğim gibi."

"Endişelendim. Gözleri bembeyaz oldu! Bembeyaz oldu ve solunumu durdu! Ve Cathal hiçbir açıklama yapmadan onu oturtmamızı emretti."

Fark etmesi garip ama arkadaşımın saçları da benimkiler gibi kürek kemiklerinin altına düşüyor. Eski zamanların Luce'sinde saçlarımızı bu kadar uzattığımız için para cezasına çarptırılırdık. Bunun geçmişte kaldığını düşünmek. Yakında olacak.

Tutulmuş boynumu döndürüyorum. "Nefes almayı bıraktım mı?"

Phoebus, Sybille'in elinde olmayan elini sıkar. "Syb abartıyor."

"*Sen* bile endişelendin."

"Aslında hiç zihin yürüyüşü yapan birine şahit olmadım. Etrafta pek arkadaş yok." Odaya bakıyor ve duruşlar hala sert olsa da sesler daha sakin.

Gabriele'nin geldiğini ve Justus, Bronwen ve Cian ile bir şeyler konuştuğunu fark ediyorum. Ayrıca Lore'un babamı ve Imogen'i bir kenara çektiğini ve onların da bir şeyler tartıştıklarını fark ediyorum. Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verdiğimde, yüzlerini buruşturan ıstırabı gözden kaçırmıyorum.

"Ne?"

Phoebus homurdanır. "*Ne*, diye soruyor."

Kaşlarımı çatıyorum, içlerini kemiren şeyin ne olduğunu anlayamıyorum.

"Eşinin can düşmanı ile evlendin, olan bu," diye tıslıyor Sybille. İç çekiyorum. "Büyüyle bağlıyım, evli değilim. Ve *yine*, kendi seçimim değil."

"Syb'ın söylemeye çalıştığı şey, savaşın çok daha kanlı bir hal almak üzere olduğudur."

"Dante için," diye belirttim.

Phoebus bir tutam altın sarısı saçını geriye atıyor ve parmakları titremese de, saç teli kulağının arkasından kayarak temkinli yüzünü perdelediği için bu hareketi nafil. "Korkarım herkes için."

"En azından Gia annemle babamı dışarı çıkardı."

Sessiz pazar yerine göz gezdiriyorum. "Buradalar mı?"

"Hayır." Sybille'in dolgun dudaklarını bir gülümseme kaplıyor.

"Nebba'dalar." "Nebba mı?"

"Eponine en yeni danışmanının ailesine kraliçeliğine güvenli geçiş teklif etti." Sybille'in gözleri parlıyor. "Kız kardeşim lanet olası kraliyet danışmanı!"

"Güven bana Syb" -Phoebus'un ağzında küstah bir sırıtış belirir- "Fal, Eponine'in *senin* öğütlerin için yanıp tutuştuğunu düşünmedi."

Sybille pazusuna bir fiske vurup kaşlarını çatarak aklımı savaştan uzaklaştırıyor. "Size *harika* bir danışmanlık hizmeti sunuyorum, çok teşekkür ederim."

"Defne ve Marcello'nun güvende olmalarına çok sevindim."

"Sadece güvende değiller Fal, aynı zamanda" -boğazı daha da daralmış olmalı çünkü sesinin tonu düşüyor- "bizi affettiler de."

Bu haberle kaburgalarım gevşedi. Bunun an meselesi olduğunu tahmin ediyordum, ama yine de hissettiğim rahatlama ısınmış bal kadar tatlı.

"Kız kardeşin için çok mutluyum." Elimi uzatıp Syb'inkiyle birleştirdim. "Eponine'e güvenmekte haklıydın."

"Neredeyse her zaman haklıyım." Syb'ın sırıtışı gelişerek yanaklarını yükseklere kaldırıyor.

"Onun egosunu okşama, Picolina. Mattia'nın sürekli okşaması yüzünden Gök Krallığı'nın koridorlarına bile zor sığıyor."

Gülüyorum. Tanrım, bu ikisiyle tekrar birlikte olmak çok güzel. "Gösterişli denizciniz nerede?"

Gülümsemesi solan Sybille bakışlarını, çelik beyazı arasından masmavi noktaların sızdığı kapağa doğru çeviriyor. "Antoni'yi aramak için tünelleri patlatıyorum."

Antoni'den bahsetmek midemi daraltıyor. "Onu tünellerde bulamaz."

Syb'ın bakışları tekrar bana yöneliyor.

Ellerimi kalçalarımın arasına sokarak ekliyorum, "Artık değil. Birlikte çıktık."

"Eğer birlikte çıktıysanız" -Phoebus başını eğerek sarı saçlarını yüzünün etrafında dolaştırıyor- "o zaman neden burada değil?"

"Tarespagia'da kalmayı seçti."

"Mattia'ya söylemem gerek." Sybille çömeldiği yerden fırlayıp çil yüzlü Karga'ya doğru atılıyor, muhtemelen ondan mesajı eşine iletmesini isteyecek.

"Tünellerde birlikte miydiniz?" Phoebus mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. "Dante onu esir tutuyordu."

Titremeye başlamış olmalıyım çünkü Phoebus ellerimi kalçalarımın arasındaki boşluğa gömüldükleri yerden çıkarıyor ve her ikisini de geniş, sıcak avuçlarının arasına alıyor. "O kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü, Pheeb," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Ellerimi sıktı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz."

Daha sonra bu konuda konuşmak isteyeceğimden emin değilim. Antoni'yi kurtarmış olabilirim ama artık ona güvenmiyorum. Arkadaşımın ölmesini istiyor ve kargalar hakkında çok şey biliyor. "Phoebus, Gök Krallığı'ndan dışarı çıkan gizli bir merdiven olduğunu duydum."

"Evet. Giriş şuradaydı." On katlı kaya cepheyi süsleyen odacıklardan birine doğru başını sallıyor. Genç Kargalar'ın konutlarının üçüncü katında yer alıyor. İşin tuhafı, kayadaki girintilerden bize bakan kömür karası gözleri ancak o zaman fark ediyorum.

"Hâlâ var mı?"

"Hayır. Yok edildi. Neden?"

"Çünkü Antoni bunu biliyordu," diye cevap veriyorum usulca. Kaşlarından biri yukarı kalkıyor.

"Antoni, Lore'un ölmesini istiyor, Pheeb."

Elleri benimkilerden ayrılmasa da tutuşu gevşiyor. "Ama onu geri getirmek için çok mücadele etti."

Dante'nin tuzlu sorgusu zihnimde tütsü gibi süzülüyor.

"Emin misin?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Peki, *merda*. Bu hiç iyi değil." Adımlarında gerçek bir sıçrama olan Syb'a doğru bakıyor, o kadar mutlu ki. "Mattia'yı onu geri getirmesi için cesaretlendirmeden önce Syb'ı uyarsak iyi olur."

"Antoni geri dönmeye cesaret edemez. Eşimin hayatını sonlandırmak için kendi hayatını riske atmaz." Bunu söylerken, birinin bakışlarının ağırlığını hissediyorum.

Yüzümün sol tarafı. Dönmeme gerek kalmadan Lore'un olduğunu biliyorum. Arkadaşlarıma itiraf ettiğim her şeyi duydu mu?

"Neden siz ikiniz bir yılanı tekmelemiş gibi görünüyorsunuz?" Sybille'in bakışları ben başımı sallayana kadar Phoebus'tan bana kayıyor.

Phoebus Sybille'i bilgilendirirken, Lore'un sesi zihnimde yankılanıyor.

Antoni'nin benden nefret etmesi benim için yeni bir şey değil, Minik Kuş.

Lore nefretin endişelerimin en küçüğü olduğunu fark edemedi, düşüncelerimi mühürlüyorum, eşimin Antoni'yi avlamak için Gök Krallığı'ndan akın etmesinden ve böylece ikinci bir kargayı kaybetme riskinden çok korkuyorum.

İfademi toparladıktan sonra, Imogen ve diğer üç Karga tarafından sıkıştırılmış olan Lore'un durduğu karanlık cebe doğru dönüyorum.

Yarı Fae sahip olduğum her şey için özlem duyuyor. Krallığım, eşim.

Dudaklarımı sıkıyorum. ***Artık beni özlediğini sanmıyorum, Lore.***

Bronwen, ikinci kargamı kurtarmak için yola çıktığımız gece Kazan'ın ona ne gösterdiğini sana hiç anlattı mı?

Hayır. Sadece o gelirse kaderimin değişeceğini söyledi. Kahin teyzeme doğru baktım. ***Nasıl olduğunu bildiğini varsayıyorum.***

Benim var.

Bedenimden ayrılmayan altın bakışlar için karanlığı avlıyorum.

Nasıl?

Lorcan bana anlatmak yerine gösteriyor ve olaylar gerçekleşmemiş olsa da, imgelem gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağıya akıtıyor.

Kırk Beş

“F Al, ne oldu?” Phoebus'un bakışları öylesine ciddi bir endişeyle dolu ki dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip kemikli yanağını okşuyorum.

"Yok bir şey, Pheeb. Bir şey yok."

"Evet. Gerçekten hiçbir şeye benzemiyor," diyor iç çekerek.

Sybille'in boğazı yutkunduktan sonra sallanıyor. "Ben Antoni."

Onun düşündüğü şekilde değil ama evet, kalp ağrımın kökeninde Antoni var, bu yüzden başımı sallıyorum. Belki bir gün onlara sahip olabileceğim alternatif hayattan bahsederim ama şu anda Lorcan Ríhbiadh'ın var olmadığı bir dünyayı düşünmek istemiyorum.

Yanına gitmeye hazır, ona yakın olmaya hevesli bir şekilde duruyordum ki, Market Tavernası'nı boydan boya geçerek tüm güzelliğiyle bana doğru geldi. Sybille ve Phoebus ona kabarması için yer açmak üzere geri çekildiler.

Lore'un yakınlığı kederimi artırıyor. **Ağlama, aşkım.**

Onun ısıltılı gözlerine bakarken gözlerim karıncalanıyor. Bu kadar kolay kandırılamayacağımı düşünmek isterdim ama beş demir kargayı çalmak için yola çıktığımda o kadar naiftim ki, doğru kelimeler teklif edildiğinde, doğru nedenler verildiğinde yanlış şeyi yapardım.

Zihnim beni tekrar imgeleme sürüklüyor ve Antoni beni karganın dünyaya zarar vereceğine ikna ettikten sonra kendimi bir kez daha Lorcan'ın kanadına obsidyen bir kazık saplarken görüyorum.

Arkadaşımın gölgeleri yanaklarımda kadife gibi kayıyor, gözyaşlarımı çenemden aşağı süzülmeden fırçalıyor. **Bu gerçekleşmedi Fallon.**

Kederden sonra öfke gelir. Saçlarımı köklerinden çekiyorum. **Ama olabilirdi, Lore. Olabilirdi! Yeterince aptaldım-**

Sen aptal değilsin. Asla aptal olmadın. Kalbin tarafından yönlendirildin. Lore hayalet gibi parmaklarıyla parmaklarımı saçlarımdan çeker. ***Neye inandığımı biliyor musun, mo khrà?***

Hayır. Ne? Hâlâ kendimden iyice soğumuş bir halde patlıyorum.

Kalbinin seni bana geri götüreceğine inanıyorum.

Kalbime çok fazla güveniyorsun, diye homurdanıyorum.

Sen sadece benim eşim değilsin, aynı zamanda benim Karga'msın. Eğer bağ yüzünden bana dönmemiş olsaydın, mirasın yüzünden dönmüş olacaktın.

Gerçekten Antoni'nin mirasımı açıklayacağını mı düşünüyorsun? Alay sesime histerik bir ton veriyor.

Bence merakınız sizi cevapları kendi başınıza aramaya yönlendirirdi. Aynı şekilde Kazan'ın da bizi birbirimizden mahrum bırakmak için eş yapmayacağını düşünüyorum.

Aileme de böyle oldu.

Aralarındaki bağı Kazan koparmadı Fallon; Meriam kopardı.

Kaburgalarım yankılanan bir nefesi karşılamak için yayıldı.

Biraz şansla, Kazan Daya'yı babana geri getirecek. Sen şansa inanmazsın.

Ama sen inanıyorsun. İkimiz için inanıyor musun?

Derin bir iç çekiş daha ciğerlerimden boğazıma doğru yuvarlanıyor.

Üçümüz için.

Kaşlarımı çatıyorum. ***Üç mü? Yokluğumda bir bebek mi yumurtadan çıkardın?***

Bir gülümseme karanlığını yarıyor. ***Hayır, Behach Éan. Bu senin işin olacak. Benim oynayacağım tek rol, tohumlarımı senin ambarına dökmek olacak.***

Trajik bir konuyu tartışıyor olmamıza rağmen, Lore'un tohumundan bahsedilince vücudum ısınıyor.

Üç derken, babanı kastetmiştim.

Bu içimdeki ateşi söndürdü. Söz konusu adamı bulmak için pazar yerine bakıyorum ama şekil değiştirenlerin kümeleri arasında onu göremiyorum. ***Nereye gitmiş olabilir?***

Uçması gerektiğini söyledi.

Yanılıyor olabilirim ama okyanusun üzerinde uçtuğunu ve parlak pembe bir yılanı görmeye çalıştığını hayal ediyorum. Tanrım, annem bir yılan.

Ve biz kuşuz.

Bu her şeyi bir perspektife oturtuyor.

Biri boğazını temizliyor. Lore'un omzunun üzerinden baktığımda Gabriele'in orada dikildiğini görüyorum. "Böldüğüm için özür dilerim." Bana hızlı ama tatlı bir gülümseme sunuyor. "Seni tekrar görmek güzel Fallon."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." "Göreceğini düşünmemiştim, ha?"

"Kurtulacağıma dair umudumu hiç kaybetmedim."

"Demek istediğim-" *Gerçekten* kısa olan atkuyruğunu bağladığı deri kayışı sıkıyor. "Bronwen'in bir sonraki dolunaydan önce Kazanı tekmelememle ilgili kehanetini biliyorsun. Ay doldu ve ben hâlâ hayattayım."

Göz kırptım. Onun kasvetli tahminini unutmamıştım ama zaman çizelgesini unutmuştum. "Yanıldığına çok sevindim."

İç çekerek, "Beni hâlâ Tavo'nun kılıcıyla ölürken görüyor" diyor.

"Sanırım hepimiz kaderimizin efendileriyiz." Şimdi Justus'un yanında, ortak masalardan birinde oturduğu yere bakıyorum ve bir parmağının ucuyla avucundaki mürekkepli daireleri çizerken büyükbabamın konuşmasını dinliyorum.

Bronwen'i sevmek zor olsa da, yöntemleri şiddetli ve çoğu zaman zalimlik sınırında olsa da, kalbinde halkının hayatta kalması var.

Benim yaptığım gibi.

Birini şeytanın inine önsöz olmadan iter miydim? Hayır.

Onu affettim mi? O da hayır.

Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama Bronwen bana affedilmeyi isteyen biri gibi gelmiyor.

"Mórrgaht, Justus oğlunu görmek istiyor. Onu Lazarus'un odasına götürebilir miyim?" Lore, Gabriele'in zihnine kafa karıştırıcı görüntüler döküyor olmalı çünkü Faerie'nin kaşları çatıldı. "Bronwen, Peri *generalinin* beni bıçakladığını gördü."

Arkadaşımın kasvetli haliyle Gabriele'in solgun hali arasında gidip geliyorum. "Neler oluyor?"

Gabriele'in gri gözleri arduvaz gibi silikleşir. "Onun yanında dikkatli olacağım." Başını hızlıca eğdikten sonra Justus'a doğru geri adım atar.

Lore, az önce ona Justus'un onu öldüreceğini mi söyledin? Onu arkasını kollaması için uyardım, hepsi bu.

Justus neden ona zarar versin ki?

Çünkü o istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek acımasız bir adam. Ve o bir Faerie generali.

Eski general. Ellerim kalçalarınıza doğru kayıyor. Ayrıca, Gabriele'i öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?

Yapacağını söylemedim; sadece Gabriele'i uyardım ve bildiğim kadarıyla tedbirli olmak kimseye zarar vermez.

Tanrım, Justus'u çok kötü biri gibi gösteriyorsun.

Büyüsünü manipüle etmek için kendini bir cadiya bağladı. Seni benden uzak tuttu, lanet toprağın altında, haftalarca! İnsanlarda en iyiyi aradığını anlıyorum Minik Kuş, ama en kötüyü de gözden kaçırmamaya dikkat et, çünkü aramızdaki en kutsal kişi bile günaha yabancı değildir.

Haklı olduğunun farkındayım, yine de bir adamı diğeriyle karşı karşıya getiriyormuş gibi hissediyorum. Savaş zamanlarında bir bağ kurmak yeterince zorken, bir de diğerrinin onu yakalamaya çalıştığına ikna olmuşsa, bu çok daha zor.

"Justus Rossi," diye mırıldandım. "Anlaşmalarımdan birini hatırlatıyorum: Gabriele Moriati'ye zarar verme ya da onu öldürme."

Büyükbabam, talep ettiğim pazarlığın karıncalanmasını hissetmiş olmalı çünkü hem kaşları titriyor hem de mavi bakışları bana çarpıyor.

"İşte oldu. Tatmin oldun mu, Lore?"

Aramızdaki bağda bir iç çekiş yankılanıyor. ***Silahlarımızı bırakıp geceyi burada geçirebilir miyiz, mo khrà?*** Gölge ellerini kollarımın arasından geçirip belimi sarıyor. ***Seni bu kirli elbiseden kurtarmaya çok ihtiyacım var.*** Hayalet burnunu yanağımda gezdiriyor ve vücudumun diğer her yerinde tüylerimi diken diken ediyor.

Ve seni bir bütün haline getirmeye çok ihtiyacım var.

Seni iyi hissettirmek için beşinci kargama ihtiyacım yok Fallon.

Onu bulmak istememin nedeni bu değil. Parmakları omurgamda gezinirken ürperiyorum. ***Bana beşinci karganın nerede olduğunu söyle, ben de hemen seninle birlikte çekileyim.*** Dudaklarının inatçı baskısı bana şunu ekletiyor: ***Ve yarına kadar kayıp karganı kurtarmaktan bahsetmeyeceğim.***

Filiaserpens'te yatıyor.

Filiaserpens? Sırıtiyorum çünkü burada Lore'un bana kargasının Isolacuori'nin altındaki tünellere taşındığını söylemesini bekliyordum. ***Neden onun yerini benden saklamaya bu kadar niyetliydin?***

Çünkü Fallon, Filiaserpens o kadar derindir ki, Faeries bile onun zeminine ulaşamaz.

İyi ki Şabat'tayım.

Korkarım Şabinler bile vücutlarına zarar vermeden bu kadar derine inemezler.

Sırıtişım titriyor. ***Ben ölümsüzüm, Lore.***

Ölümsüz ama zarar görmez değil. İhtiyacım olmayan bir kargayı kurtarmak için senin işitme ya da görme duyunu ya da Mórrígan'ın bildiği başka bir organını feda etmeyeceğim.

"Gerek yok mu?" Yüksek sesle ciyakladım.

Sana söylediğimde benimle birlikte emekli olacağına söz vermiştin, Behach Éan. Tıpkı gün ağarana kadar bu konuyu açmayacağına söz verdiğin gibi. Gölgeleli tüylere dönüştü. ***İki sözünü de tutmanı bekliyorum.*** Bana kanadını sunuyor.

İç çekerek arkadaşlarıma hızlı bir öpücük gönderiyorum ve Lorcan'ın geniş sırtına tırmanıyorum.

Düşündüğünü duyabiliyorum, diyor beni sessiz krallığın içinde uçururken.

Kargandan bahsetmeyeceğime söz verdim. Onu nasıl geri alacağımı düşünmeyeceğime söz vermedim.

Karanlık koridorlarda ilerlerken, bir plan şekillenmeye başlıyor. Bir yılanın ulaşamayacağı derinlik yoktur. Ne demirin ne de obsidyenin onlara zarar veremeyeceğinden bahsetmiyorum bile. ***Yılanlarla iletişim kurabilir misin, Lore?***

Hayır. Sadece Shabbins

yapabilir. Nasıl?

Deniz yaratıklarının zihinlerine hayaller yerleştirebiliyorlar. Mükemmel.

Biraz savruluyor ama sonra yörüngesini yeniden ayarlıyor. ***Neymiş o?***

Gün ağarana kadar size söyleyemem. Verdiğim sözden kaçmakla suçlanmak istemem.

Adımı haykırıyor.

Hey, kurtarma görevini tartışmamak senin fikrindi.

Dev koridorlarını dolduran serin havada sörf yaparak yavaşlıyor. ***Reid günler önce Priya'yla görüşmek için Shabbe'ye gitti ama kargam hâlâ düştüğü yerde yatıyor.*** Uzun bir aradan sonra, ***korkarım yolculuğu boşa gitti,*** diye ekliyor.

Boşuna değildi. Ne de olsa aşk taşıını verdiği kadın Şabbe'de ikamet etmektedir. Annem onu tanıdı mı, yoksa zihni hâlâ korku ve endişeyle dolu bulanık bir yer mi? ***Belki de Mareserpen'ler koğuşları gezerken imgelemler kayboluyordur?***

Kafeslendiğim kalyonun taranmasına yardım ettiler, yani hayır, görüntüler kaybolmuyor. Aklıma gelen tek açıklama, yılanların bile ulaşamayacağı bir yere düştüğüm.

Bir yarık gibi mi? Evet.

Tek tek kargaları küçük ama benim kollarım da öyle. Lore düşüncelerimi fark etmemiş olmalı çünkü hırıltılı bir itirazda bulunmadı.

İtiraz etmiyorum çünkü bana bir yemin ettin. Yanımda kalmanı sağlayan bir yemin. Şimdiden aklından çıktı mı?

Yaptım, değil mi? İç çektim. Bu durumda, eski güzel günlerde yaptığımız gibi benimle dalman ve karganı yanımda beslemen gerekecek. Sen harika bir yardımcıydın.

Çivili yatak odasının kapısına varıp tüylerden gölgelere geçene kadar cevap vermiyor. ***Yardımcı, ha?*** Sesinde bir tını var, sanki benim pozitifliğimin bir kısmı sonunda onun negatifliğini delip geçmiş gibi. ***Ben rehber terimini tercih ederim. Ya da öncü.***

Eminim öyledir. Alaycı bir sırıtışla, ***"Ne de olsa büyük bir egoya sahipsin, Mórrgaht"*** diyorum.

Gölgeleri beni okşarcasına sarıyor, tüylerimi diken diken ediyor. ***Mórrigan, sensiz dünyam nasıl da kasvetliydi, Minik Kuş.***

Boğazım ve göz kapaklarım aniden kalınlaştı. Ağlamak üzere olmam mümkün değil. Yine mi? Bu bitmek bilmeyen günden sonra nasıl oluyor da gözyaşlarım kalıyor? Fırtına bulutu kralımı okşamak için uzandığımda, beni hayalet kollarının arasına alıyor ve kapı kolunu çeviriyor.

Nefesim kesildi. ***Beni taşıyabildiğine inanamıyorum.***

Kapı gıcırdayarak kapandı. ***Bu formda başka neler yapabileceğimi görene kadar bekle.***

Kırk Altı

A Lore'un banyo odasında beni dolu bir küvet bekliyor. Dudaklarımdan hevesli bir inilti koparan buhar kıvrımlarıyla kabarıyor. Hiç yıkanmadım

Bağlarımın çözüldüğü günden beri. Hatıralar coşkumu azaltıyor.

Geçen ayı zihnimden silebilmeyi ne kadar isterdim. Kaçırıldığımı ve bir canavara bağlandığımı unutmayı. Kötü bir adamı öldürmeyi başaramazken iyi bir adamı öldürdüğüm anıyı unutmayı. Ama zihin, ne yazık ki, böyle çalışmıyor.

İnsan bazı anıları saklamayı ve diğerlerini atmayı seçemez. İyi ve kötü, farklı kastlar gibi yan yana var olmaya devam eder.

Zihnim bir krallık olmasa da, sadece sivri kulaklı Perilerle dolu bir Luce'nin yaşamak için son derece sıkıcı bir yer olacağını düşünmeye çalışıyorum. Dünyamızı olağanüstü kılan çeşitliliktir. İnsanlığın en karanlık kesimlerinde bile güzellik vardır, tıpkı kâbuslarımda derinliklerinde değerli anılar olduğu gibi. Onları pislikten çıkarıp ışığa taşımak benim elimde.

Lore demir bir pençeye şekil verip yıkık dökük elbisemden aşağı süzülürken, tuzla sertleşmiş ipek çürük bedenimden uzaklaşırken, obsidyen karanlığımı aydınlatan birkaç ışını koparıyorum: Shabbin büyükannemle tanışmak, güçlerime kavuşmak, Justus Rossi'yi tanımak, Cato'nun beni aç bırakma emrine rağmen bana verdiği narenciye segmentleri, annemin hala var olduğunu öğrenmek. Ne kadar az olursa olsun bu anılara büyümeleri için yer veriyorum, unutmak istediklerimi gölgede bırakana kadar onları parlatıyorum.

Lore beni sessizce ve yavaşça soyuyor, iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı yuvarlamadan önce sütyenimin bağcıklarını kesiyor, serin dumanı tenimde kokulu bir yağ gibi süzülüyor.

Tamamen çıplak, gerginlik kemiklerimden sızıyor, sanki beni daracık bir slip yerine bir zırh takımından kurtarmış gibi. Kendimi daha özgür ve hafif hissediyorum, rüzgârla dolup taşan bir yelken gibi, durgun sularda yol alan bir gemi gibi.

Banyoya gir, Küçük Gemi, diye mırıldanıyor Lore zihnime, gölgemsi bir el benimkine dolanıyor ve beni kocaman, yuvarlak, buharlı küvete doğru çekiyor.

Bir kaşımı kaldırdım. **Küçük**

Gemi mi? Küçük Yılan mı?

Gülümsüyorum. **Behach Éan'ı tercih ederim.** Uzun taş küvete giden dört basamağı tırmanıyorum, sonra bir ayağımı içeri kaydırırken inliyorum. **Ama merak ediyorum, Crow dilinde yılan nasıl söylenir?**

Sífair.

"Deniz Fuarı." Kelimeyi yüksek sesle söylüyorum çünkü konuşmak hafızama kaydetmeme yardımcı oluyor. "Son derece güzel bir şey bilmek ister misin?" Banyoya girerken soruyorum.

Güzel

mi?

Nifty.

Tüm güzel şeyleri bilmek istiyorum, diyor gölgeleri dağılıp buharla bir olurken.

Meryem'in huzuruna çıktığım anda, o daha büyümüyü çözmeden, Şabbin'in bilgisi bana geldi.

Lore'un altın rengi gözleri benimkilerin önünde yeniden beliriyor. Hayranlık duymayı bekliyordum ama Karga Kral'dan yayılan duygu bu değildi.

Ne? Gözlerimi kapatıyorum ve burnum, ağzım ve gözlerim dışında her yerim su altında kalana kadar başımı öne eğiyorum.

Sihirini çözmeden önce mi?

Evet. Kasaya girdim ve bam, onu anladım. Şabin dilinde konuştuğunun farkında bile değildim. O kadar uzun süre konuşmadı ki gözlerimi kapatıp boynumu dikleştirdim. **Sizi şok edebileceğini düşündüm ama iyi anlamda... Omuz silkerek, somurtkan bir şekilde değil.**

Senin adına heyecanlandım

Fallon. Heyecanlı

görünmüyorsun.

Gölge ellerinin arasında bir kalıp kremsi sabunu, karanlığına karşı sedefli köpükler oluşana kadar ovuşturuyor. Sabunu yere bırakıyor ve parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirerek kafa derimi yoğuruyor. Dokunuşunun ne kadar ilahi olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Saçlarımı yıkadıktan sonra başımı tekrar ılık suya sokuyor ve kafa derimi ovarak dudaklarımdan daha fazla inilti çıkarıyor. ***Heyecansızlığımı başıyla Behach Éan, ama neden birdenbire Şabin dilini akıcı bir şekilde konuşurken Karga dilini konuşmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.***

Bu, kafa derime yaptığı masajla damarlarımda dolaşan neşeyi yok ediyor. Doğruluyorum, dizlerimi göğsümde birleştiriyorum, ellerimle kaval kemiklerimi kavriyorum ve onun çalkalanan gözlerine bakıyorum.

"Karga tarafım hâlâ bağlı olduğu için mi?" Shabbin'in kan büyüm çözülmeden önce bana geldiğini düşününce teorimin ne kadar aptalca olduğunu fark etsem de söylüyorum.

Banyo sıcak olsa da, bir ürperti beni sarıyor. ***Ben Crow'um, değil mi?***

Sen de öylesin. Sen babanın kızıydın ve Cathal da bir Karga.

O zaman neden? Hayranlığım gitti. Onun yerine bir yığın korku var.

Periler ve Kargalar üreyemez. Bunu biliyorsun, değil mi?

Ben biliyorum. Ama bunun benim Crow'la konuşma yeteneğimle ne ilgisi var?

Ya sizi bir Peri rahmine transfer etmek Karga tarafınızı boğduysa?

Bunu şimdi bulmamış gibi görünüyor. Sanki bunu çok düşünmüş gibi. Eğer haklıysa, bu asla yer değiştiremeyeceğim anlamına gelir. Asla uçamayacağım.

Bu sadece bir teori, Minik Kuş. Tek bildiğimiz, yanılıyor olabileceğim.

Belki, ama ya haklıysa? Ya-

Hayatının geri kalanında benim kanatlarımı kullanmak zorunda kalacaksın. Gölgeleeri boynumdan aşağı süzülüyor, saçlarımdan süzülen su damlacıklarını kovalıyor. ***Çok daha kötü sonuçlar düşünebilirim.***

O haklı. Bunu biliyorum. Yine de hiçbir zaman kanatlanıp gökyüzüne çıkamayacağım düşüncesi kaburgalarımın arkasında hayal kırıklığı balonları oluşturuyor.

Yanılıyor olabilirim, diye tekrarlıyor, ruhani ağzı dudaklarıma değiyor ve dudaklarım onun için ayrılana, öpücüğü bedenimi geriye doğru itene, omurgam devasa küvetinin kenarına çarpana kadar yerleşip bastırıyor.

Gölgeleeri ellere dönüşüyor ve dizlerimi kavriyor, onları ayırıyor, beni açıyor. ***Bana gözlerini ver, Behach Éan. Ve başka tarafa bakma.***

Dediğini yapıyorum ve ben baktıkça gölgeleeri birleşip renkleniyor, dış hatları etten ve mürekkepten yapılmış bir adama dönüşene kadar sertleşiyor ve iki yana açılmış kalçalarımın arasında diz çöküyor. Bana bakan enfes yüzünü doyasıya seyrediyorum, kusurlu burnunun keskin kenarının ve acımasız parıltısının izini sürüyorum

kirpiklerinin bozulmamış taramasını ve ağzının yumuşak yayını yutuyor.

Bana Glacin Prensesi'nin onu hayvani olarak tanımladığını söylediğini hatırlıyorum ama bu adamda vahşice hiçbir şey yok. Her santimetresi muhteşem, bilenmiş ve şehvetli, şimdiye kadar yapılmış en iyi sanat eseri.

Kaderinden memnun olduğunu bilmek güzel, diye mırıldanıyor parmakları köprücük kemiğimin üzerinden omuzlarımın sivri uçlarına doğru usulca ilerlerken

Benim payım. Kinayeli sözlerine homurdanıyorum ama sonra önce bakışlarıyla, sonra parmak uçlarıyla göğüslerimin kabarıklığını okşayınca aklım başımdan gidiyor, ellerimi sudan çıkarıp omuzlarının geniş siperliğinde gezdiriyorum, biraz daha baskı uygularsam sabun köpüğü gibi patlayacağından korkuyorum.

Yapmayacağım, çünkü zihninin içindeyim Fallon. Uzun parmaklarıyla göğüslerimden birini kavrayıp yumuşak etini kavlıyor, sonra diğer eliyle uzanıp bileklerimi yakalıyor ve aşağıya doğru çekiyor.

Parmaklarım etiyile birleştğinde, sanki onu büyük bir acıdan kurtarmışım gibi sakin bir iç çekiyor. Elimi diğer omzuna koyup sıktığımda geniş göğsünden bir derin iç çekiş daha geçiyor.

Dokunuşun için can atıyorum, Behach Éan. Elini çıplak göğsüme götürüp nazikçe yoğurmaya başlarken diğer avucu göğüs kafesimde geziniyor, parmaklarının pürüzlü yüzeyleri karnıma sürtünüyor. **Kokun için.** Burnunu boynumun kenarında gezdirip ağzını yerleştirmek için eğerken, parmak uçları göbek deliğime dalıyor ve gerçek bir düğme olmamasına rağmen, içimde bir şeyi harekete geçirmiş gibi ürperiyorum. **Senin tadın için.** Dili dudaklarımın kenarında geziniyor, onları birbirinden uzaklaştırıyor, içeri girmek istiyor.

Ağzı benimkini kapladığında, bir inilti benden ona doğru kayıyor. Tanrım, ben de onu ne kadar özlemiştim. Vücudumun her hücresiyle, varlığımın her lifiyle, göğüs kafesime çarpan organımın her atışıyla.

Kalbim kabarıyor, kabarıyor, arkadaşımın göğsüme bastırdığı ele mümkün olduğunca yaklaşmak için kaburgalarımın doğru yanaşıyor. Meme ucum, etrafındaki her milimetre deriye hitap etmesine rağmen sertleşiyor.

Nefesim kesiliyor ve parmaklarını ıslak buklelerimin arasından geçirdiğinde tamamen kesiliyor. Beni pürüzsüz taşa bastırmasına rağmen

ve yuvarlanma şansım yok, ellerimi aşağı doğru sıkıştırıyorum, her bir falanksı buharla kayganlaşmış cildine kazıyorum.

Ne harika bir zihin yürüyüşü. Keşke bedenim hapsedilmişken zihnim obsidyen duvarlarımdan dışarı çıkabilseydi. Sıkıcı günlerime çok renk katardı.

Lore ağzımın içinde hırlıyor. Zihnim onun giremediği yere döndüğü için mi yoksa parmakları *girebilecekleri* bir yarığa ulaştığı için mi? İki parmağıyla cinsel organımı ayırıyor, sonra orta parmağını açtığı yoldan aşağıya doğru sürüyor. Yumruğumu sıyırdığında, ciğerlerime saplanacak kadar keskin bir nefes çekiyorum, sonra ağzımdan yalayarak çıkardığı sessiz bir inilti çıkarıyorum.

Parmağı daha aşağılara inip daha kaygan, titreşen tenini sıyrırken, beni soktuğu büyüden kurtulup boynunu kavriyorum, sonra diğer elimi yara izleriyle gümüşlenmiş agresif kasların yorganında gezdiriyorum. Meme uçlarını, dağının sarp zirveleri kadar sivri noktalar halinde sertleşene kadar daire içine alıyorum, sonra parmak eklemlerimi kaburgalarından aşağıya doğru sürüklüyorum, kaslarının ateşli sıkılığını ve kalbinin şiddetli vuruşlarını hissediyorum.

Elim nihayet hedefine ulaşip ipeksi kolanının etrafını sardığında, ağzını benimkinden ayırıyor ve hırıltılı bir sesle "Behach Éan" diyerek iki elini küvetin kenarına çırpıyor.

Yüzü öylesine enfes bir zevkle buruşuyor ki, elinin aniden yokluğuna üzülüyorum. Yarı kapalı gözlerle, elimi kökünden ucuna doğru sürükleyişimi, giderek daha fazla arzuyla şişen damarlarını sıkışımı izliyor.

Boyunu pompalarken, dudaklarımı kordonlu boynundan aşağı kaydırmadan ve boğazındaki bıçaklı elmayı yalamadan önce çenesinin kirli kenarına bir öpücük bastırmak için oturuyorum. Önce adımı, sonra da takma adımı mırıldanıyor. Güçlkle bastırdığı zevkinin sesi beni onu biraz daha sıkı kavramaya ve hareketlerimi hızlandırmaya itiyor.

Sarsılıyor ve titriyor, memnun bir yılan gibi tıkırdıyor. Onu memnun edecek şekilde dokunduğum için neşelenerek sertçe sıkıyorum, ama parmaklarım et yerine hiçbir şeyin üzerine kapanmıyor.

Ve dudaklarım ... dudaklarım havaya karışıyor. "Lore?" Mırıldanıyorum.

"Nereye gittin?"

Focà. Buradayım, mo khrà. Tekrar küfrediyor.

Buradayım. Ne oldu?

Kontrolümü kaybetmeme neden oldun, olan bu.

Vücudunun sisi ve banyosunun buharı arasından nihayet gözlerini bulduğumda mırıldanıyorum, "Yine. Ama bu sefer beni başka bir yere götür."

Nereye gitmek istiyorsun?

"Şaşırt beni."

Gülümsüyor, dudağının kademeli olarak kıvrılması o kadar hınzır ve güzel ki nefes almayı unutturuyor. **Şimdi dediğimde, kendinizi zihnimin içine taşıyın.**

Lore'un gölgeleri bir şenlik ateşinin üzerindeki duman gibi dağılıyor ve karanlık taş banyo odasından dışarı fırlıyor. Ellerimi banyo suyunun yağlı yüzeyinde gezdiriyor, üstte oluşan sabun köpüklerini patlatıyorum.

Şimdi.

Başımı küvetin kenarına yaslıyorum ve eşime konsantre oluyorum. Zihnim sanki kanatlarla donatılmış gibi bedenimden ayrılıyor ve öyle hipnotik bir yerde yeniden beliriyor ki boynum geriye düşüyor ve kendi üzerimde pirouette yapıyorum.

Kırk Yedi

A Gözlerimi yukarıdaki mürekkep gibi, yıldızlarla aydınlanmış güzelliğe diktiğimde Lore gülüyor. Ballı ses dönen bedenimin etrafında dönüyor, çıplak bedenimi sarıyor.

bir kat daha ihtişamla kaplanıyor. Bakışlarımı ışıltılı uçsuz bucaksızlıktan indirdiğimde nefesim bir kez daha kesiliyor ama bu kez çevrem tarafından değil.

Nefesimi kesen ve başımın dönmesini engelleyen şey, sadece ay ışığına bürünmüş eşimin görüntüsü. Zihninin içinde olabilirim ama bedeni, beş kargası bir olduğunda giydiği beden kadar gerçek.

Işık, kaslarının tuğlalarında ve kemiklerinin uçurumlarında, damarlarının spirallerinde ve kuzguni saçlarının fırça darbelerinde oynuyor. Kalçasına yaslanmış, ön kolları gibi gergin, boğazındaki elma gibi sallanan, altın rengi gözbebekleri gibi parlayan ürkütücü uzunluğu yaldızlıyor.

Ne taç, ne zırh, ne de kılıç giymesine rağmen Lorcan Rihbiadh tam bir hükümdar gibi görünüyor. Omurgasının çizgisi omuzlarınınki kadar düz; geniş duruşu sırtında yükselen taş uçurum kadar sağlam; bakışları topuklarımı yalayan yıldızlı okyanus kadar dipsiz.

"Bu konum sizi memnun ediyor mu, mo khrà?"

Koyu okşayan tuzlu esinti çıplak bedenime çarpıyor, beni sıcaklığıyla sarıp sarmalıyor ve meme uçlarımı hassas noktalara doğru çekiştiriyor. "Bu konum *her şeydir*." Ona doğru ilerlemeye başladım ama durdum.

Lore'un siyah kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne oldu?"

Zihin gezintisi yaptığım ilk zamanlardan birinde bana zihninin bedeniyle aynı yerde olduğunu, yani kalesinin duvarlarının dışında olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ama sonra zihnine girdiğimi de hatırlıyorum.

Kendimi geçmişe savrulmuş buldum; önce Bronwen'le, sonra da onun odasında.

Kafa karışıklığı endişenin önüne geçiyor ya da daha doğrusu endişenin hemen yanına park ediyor. "Uykudayken zihnim rüyalarımına bağlı. Farkındayken, bağlı gerçekliğe."

"Peki"-dudaklarımı yalıyorum- "koy hayalleri mi kuruyorsun, yoksa sahil kenarında bir buluşma için kendini gerçekten tehlikeye mi atıyorsun?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kanatlandı. "Ben dumanın içindeyim. Bu formdayken bana zarar veremezler."

Belki de rahatlamam gerekirdi ama değilim.

"Çevreyi çepeçevre saran nöbetlerim var ve okyanus gala kuvvetinde rüzgarlarla çalkalanıyor. Akli başında hiçbir Fae -ya da yanlış olan- Güney Denizi'ne girmeye cesaret edemez."

Omzumun üzerinden okyanus bir ayna kadar pürüzsüz ve düz.

"Zihin yürüyüşü yaparken insanları silikleştirebildiğimiz gibi, çevremizin doğruluğunu da silikleştirebiliriz. Hatta günün saatini bile değiştirebiliriz." Henüz gerçek Luce'da parıldamayan yıldızlara başıyla işaret ediyor.

"Tehlikede olmadığına yemin eder misin?" "Yemin ederim."

Ona doğru hareket etmeye başlamadığımda bana doğru geliyor, adımları durgun ama kararlı, bakışları tedirginlikle kemirdiğim dudağıma odaklanmış.

Fallon, aşkım, güvendeyiz. Bileklerimi kavrayıp boynuna doluyor, sonra yüzünü benimkine doğru indiriyor ve dudaklarımı dişlerimden ayırarak yıkıcı bir öpücükle öpüyor.

Korktuğum ben değilim, Lore.

Başka bir kargayı kaybetme riskim yok, sadece şu anda sana sahip olmazsam aklımı kaybetme riskim var. Kalçalarımın tutup beni yukarı kaldırıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor ve kaymamak için ayak bileklerimi bağlıyorum. Düşme riskim olduğundan değil. Kıcımlı o kadar sıkı kavlıyor ki kıpırdanmaya çalışsam bile yapamam. Ama neden deneyeyim ki? Dünyada Lore'un kollarından başka olmak isteyeceğim bir yer yok.

Boynumun kıvrımına bir öpücük konduruyor, sonra tenimi emiyor. Bu abartılı fanteziden uyandığımda bedenim onun ağzının izini taşıyacak mı?

Kum mu deniz mi, Minik Kuş?

"Ne-ne?" Kelime nefesimle birlikte ağzımdan tökezleyerek çıktı.

Ağzını kulağıma götürüyor ve mırıldanıyor, "Seni nereye götürmemi istersin? Okyanusun içine mi yoksa seni kuma mı yatırmamı tercih edersin?"

"Şaşırt beni."

Okyanusa doğru adım atarken dudaklarının tenimde kıvrıldığını hissediyorum, siki kaygan sıcaklığında ileri geri kayıyor. Ayak bileğine kadar dalgaların içine girdiğinde dönüp diz çöküyor ve beni nemli kumların üzerine yuvarlıyor. Ve sonra ağzı göğsümde, yumuşak, yumuşak, yumuşak, soluk pembe areolam büzülene ve meme ucum dilinin düzlüğünü bıçaklamakla tehdit edene kadar yavaş, açık ağızlı öpücükler bastırıyor.

Bakışlarını diğer göğsüme çevirdiğinde kalbim hızlanıyor. *Acı mı?*

Göğsümün hiçbir zaman gerçek bir zevk kaynağı olmadığını hatırlamasına çok şaşırdım.

Kendini ön kollarına yaslar. "Hiçbir şeyi unutmuyorum, Behach Éan. Mükemmel göğüslerinize olan ilgimi kesmemi ister misiniz?"

"Hayır." Görünüşe göre Syb gibi orgazm olabileceğimi düşünmesem de, karıncalanmadan hoşlanmıyorum.

Lore gözlerimi -zihnimi- inceliyor, sanki onu sadece memnun etmek için cesaretlendirmedimden kesinlikle emin olmak istiyor.

Elimi saçlarından geçiriyorum ve yüzünü diğer göğsüme doğru çekerek onu besliyorum. Meme ucumu ağzına aldığı anda ayak parmaklarım ve parmaklarım kıvrılıyor, diliyle yalamadan önce dişleriyle kazıyor. Bu çok fazla. Çok iyi. *Hay sikeyim.* Gerçekten de öyle. Karıncalanma damarlarımda dolaşıyor, önce karnımı sonra da göbeğimi sıkıyor.

Bir elinin üzerinde dengede dururken, diğer elini kile şekil veren bir heykeltıraş gibi gövdemin uzunluğunu düzleştiriyor ve elinin topuğuyla kalçalarımı açmaya zorluyor, sonra parmaklarıyla dudaklarımı aralıyor ve duraksamadan uzun bir parmağını parmak boğumuna kadar içime sokuyor.

Boğuk bir çığlık boğazımı yırtıyor ve omurgam dikleşiyor. Lore büyük bir avucuyla beni kuma yaslıyor, ardından meme ucuma güçlü bir dil darbesi indiriyor ve sadece bir tanesi hırpalanmış olsa da iki göğsümün de gerilmesine neden oluyor. Duyulabilir bir patlamayla beni serbest bırakıyor ve vücudumda bir karıncalanma daha oluşuyor; parmağını tembelce içime sokup çıkarırken bu karıncalanma bir ürpertiye dönüşüyor.

Gözleri benimkilerde, hınzır bir sırıtışla kaburgalarımın arasındaki kanaldan aşağı kayıyor, göbek deliğime dalıyor ve buklelerimden aşağı kayıyor. Kasık kemiğime ulaştığında, yüzünü vücudumdan kaldırıyor ve

parmağımı sıkan sıcaklığımdan kurtarıyor ve büyük bir kendini beğenmişlikle teninin nasıl parladığına bakıyor.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek, sularıyla kaplanmış parmağını ağızına sokup emiyor. ***Senin tatlı tadına nasıl da açım, dostum.***

Beni tadarkenki görüntüsü, göğsünden yükselen baş döndürücü iniltiyle birleşince yanaklarım kızarıyor ve bu kızarıklık ağızının kenarlarının daha da yukarı kıvrılmasına neden oluyor.

Parmağını emip temizledikten sonra geriye doğru kayıyor, uzun gövdesi kuma rahatça yerleşene kadar vücudunun alt kısmını daldırıyor, sonra kollarını kalçalarımın altından geçiriyor ve beni genişçe açıyor.

"İstediğini sanıyordum-" Başını eğiyor ve ağızıyla zihnim arasındaki kapıyı çarparak kapatan uzun bir yalama yapıyor.

Ne istediğimi sandın, Behach Éan? Bir yalama daha ***sandım. Düşündüm ki-***

Sıkı yumrularımı koparıyor ve düşünmekten vazgeçiyorum.

Kıkırdıyor, bu sadece içimde çalkalanan tüm hisleri arttırıyor.

Ciğerlerimi birkaç inlemeyle doldurduktan sonra ağırlığını dirseklerine veriyor ve ağızını göbeğimden çekiyor. "Ne istediğimi sanıyordun?"

Gökyüzüne göz kırpıyorum, sonra başımı kumdan kaldırıp ona göz kırpıyorum, düşüncelerim yukarıdaki yıldızlar kadar uzak ve ulaşılmaz.

Kör bir tırnakla mememin üzerinde daireler çizerek nabzımı çılgına çeviriyor. "Yani ...?"

Aman Tanrım, ciddi mi bu? Gerçekten beynimi karıştırmak için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyor? Beynimin karıştırılmasını istediğim tek şey, onun sadece göz gezdirdiği kısmım.

Kıkırdıyor, titreşen hava beni tam ortamdan vuruyor. Kalçalarım geriliyor. Göbeğim sıkışıyor. Parmağı bana zevk vermekten kaçınıyor gibi görüldüğü için ciğerleri beni azdırabilsin diye bir kez daha gülmesini istiyorum.

Göz kırparak parmağının yerine dilini, sonra da ağızını koyuyor, beni dudaklarının ve dişlerinin arasına çekip güçlü bir emişle öyle bir parıltı görmemi sağlıyor ki, sanki yukarıdaki yıldızlar birbirine çarpıp tek bir yıldız haline gelmiş gibi görünüyor.

Saçlarını kavırıyorum ve sadece ikimizin yaşadığı bu garip düzlemde yüzüne karşı çözülürken adını haykırıyorum. Sanki doruk noktamın son damlasına kadar yakalamak istercesine bana yavaşça bakıyor, sonra kendini

dizlerimi, ayak bileklerimi sıkıyor ve beni kumda kaydırıyor. Kıçım bir dalgaya çarptığında, kemiksiz bedenimi kollarına alıyor ve bizi okyanusa doğru yürütüyor.

Sadece şişmiş ucu şişmiş yarığıma sürtündüğünde cümlemin sonunu hatırlıyorum. *İçime*. İstedığinin bu olduğunu sanmıştım.

Kirli çenesini önce boynuma, sonra yanağıma sürtüyor. "Beni eve götür, Behach Éan."

Törpülenmiş yalvarışı o kadar tatlı ki, gürleyen kalbimi okşuyor, nabzım bizi çevreleyen parlayan okyanus kadar yumuşak olana kadar kaosu hafifletiyor. Bacaklarımın düğümünü sıkıyor ve bir elimi ensesine kilitliyorum, sonra ipek eldivenli silahı almak için bedenlerimizin arasına uzanıyorum.

Başparmağımı kullanarak onu yukarı kaldırıyorum, sonra bir hamlede vücudumun içine sokuyorum. Ben mutluluk içinde iç çekerken, o su boyunca sıçrayan ve kayalıklara çarpan gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Ben kalçalarımı sallarken elleri kıçımı sıkıyor. Su, onun etinin benimkine kaymasını hızlandırmak yerine ritmimizi yavaşlatıyor.

Lore homurdanıyor ve ben bunun hayal kırıklığından mı yoksa memnuniyetten mi olduğunu anlayamıyorum. *Bana* hareket etmeyi unutturan bir öpücükle ağzımı alıyor ama belli ki konsantrasyonunda harikalar yaratıyor çünkü adamın elleri ve kalçaları vücudumu istediği hıza yönlendirirken bir kez bile duraksamıyor.

O kadar gerçekçi geliyor ki bir an için gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ama gerçek değil. Eşimin bir kargası eksik olduğu için onun tohumuyla damlamayacağım.

Kargamı unut, diye homurdanıyor. Kendini o kadar derine sokuyor ki, ucunun karnıma girdiğini hissediyorum; sikinin çıkıntılı alt tarafının duvarlarıma, yani bana sürtündüğünü hissediyorum.

Çenesini avuçlarımla çerçeveleyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum, kendimi burada ve şimdi, onun bütün olan bu versiyonunda, ciğerlerinden çıkıp benimkine giren nefeslerde, horozunun güçlü itişlerinde kaybediyorum.

Bedenim onunkinden önce geriliyor, ayrılmadan önce bana yaşattığı orgazmlar kadar gerçek hissettiren ikinci bir orgazmı titriyorum. Aniden durgunlaşıyor ve hayali zevkiyle duvarlarımı boyuyor.

Başını boynumun kıvrımına bırakıp, ***Mo ab'waile*** diye geveliyor.
Mo khroí.

Zihnimin içinde yabancı kelimeleri konuşurken, onların deniz sisi gibi çiğ etime yapıştığını hissedebiliyorum. ***Bana oh wahleea ve kree'nin ne anlama geldiğini söyle.***

Benim evim. Dudaklarımın bir köşesini öpüyor, sonra ağzını diğerinin üzerinde gezdiriyor ve "Kalbim" diye mırıldanıyor.

Kırk Sekiz

I Lorcan'ın zihninden düştüğümü hatırlamıyorum, küvetinden çıkıp yatağına girdiğimi de hatırlamıyorum. Tek hatırladığım küvette sevişmemiz.

ve beni önce seksiyle, sonra da sözleriyle nasıl böldüğünü.

Okyanustaki buluşmamız hayal gücümüzün bir ürünü olsa da, yeni bir şafağın sessiz ışığında uzanırken, çarşafı bacaklarıma dolanmışken, dudaklarımda tuz tadı aldığımı ve ayak parmaklarımda kum hissettiğime yemin edebilirim.

Bacaklarımdan birini eğip kontrol ettim ama tenimi temiz buldum. Yine de çok gerçekçi hissettirmişti. Gerindikçe kemiklerim tıkırdıyor ve kaslarım inliyor. Aynı anda hem kırılmış hem canlanmış, hem yaralanmış hem de iyileşmiş hissediyorum. Elbette, soluk mor izler ve daha soluk çizikler hâlâ tenimi sarıyor. Şabin kanım gün batımından önce beni iyileştirecek, ama o zamana kadar kaçışımın anısını gururla taşıyacağım.

Eşimi arıyorum, önce üzerine yayıldığım yatağında, sonra daha yüksekte, tüy aramak için uzun ahşap kirişlere bakıyorum. Bakışlarımı her bir tahta parçasında gezdirdikten sonra, zihin bağlantımız aracılığıyla ona seslenmeden önce, sarp taş tavana kadar uzanan kalın gölge havuzuna gözlerimi kısarak bakıyorum.

Lore? Endişelenmemeye çalışıyorum. Endişelenmem için bir sebep yok, değil mi?

Kendimi yatakta öyle bir kaldırıyorum ki başım dönüyor ve hemen yere yığılıyorum. Aman Tanrım, ya dün gece sahildeki baş başa görüşmemizden sonra saldırıya uğradıysa?

O zaman seni banyodan yatağa kim taşıdı? Vicdanım sorguluyor.

Sanırım Lore'a bir şey olsaydı beni kontrol etmeye gelebilecek çok sayıda insan vardı.

Seni ben taşıdım, Minik Kuş.

Kafamın içindeki sesiyle sığıyorum, sonra gölgeleri dün gece uzun bacaklarının üzerinde yuvarlanan dalgalar gibi üzerimden geçtiğinde tekrar sığıyorum. Avucumu kaçan kalbime bastırıp mırıldanıyorum: "Beni en az on yıllık bir hayattan kurtardın."

Gölgeleri insansı şekline bürünürken homurdanıyor ve ayaklarımdan alnıma kadar bana baskı yaparak bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Soğuk ve kaygan bir şey girişimi dürttüğünde, kalbim bambaşka bir nedenle kaburgalarımın çarpmaya başlıyor.

Seninle bu şekilde de sevişebileceğimi söylemeyi unuttum mu?

Hayalet gibi parmaklar çakıllı etlerimi tırmıklamaya başlıyor, köprücük kemiğimin üzerinde dönmeden ve kabaran göğüslerimi okşamadan önce kürek kemiklerimi kazıyor. Birkaç set daha şekillendirmiş olmalı çünkü serin ellerin belimi kavradığını ve omurgamın tabanını yoğurduğunu hissediyorum, uzun parmaklar ağrıyan bacaklarımdaki düğümleri çözüyor, ayak bileklerimi, inciklerimi, uyluklarımı dolaşıyor.

Kutsal Kargalar Anası, bu adamın yetenekleri çobanlıkta harcanmış.

Karşıma bir parmak daha eklerken kıkırdıyor, bu sefer klitorisime. Yıldızlar görmüyorum, meteorlar görüyorum; zonklayan bedenime çarptıklarını ve damarlarımı yaktıklarını hissediyorum.

Bir tane daha hazır mısınız? Ne demiştiniz onlara? Ah, evet . . . parti numaraları.

İnsan ruhunun ve kalbinin alev alıp yanmasına hazır olabilir mi?

Yirmi çift ruhani eli hâlâ tenime masaj yaparken, Lore kalçalarımın arasına o kadar çok gölge akıtıyor ki hava kapkara oluyor. O karanlığın daralmasını şaşkınlıkla izliyorum ve sonra içime girdiğinde nefesim kesiliyor.

İçime girip beni gererken gözlerim kafatasımın arkasına yuvarlanıyor, gölgeleri sıcaklığıma karşı buz gibi. Bir horoz gibi kalınlaşıyor ve nabız gibi atıyor, sonra Catriona'nın *Bottom of the Jug*'daki odasında tuttuğu seks oyuncağı gibi ... kabarık hale geliyorlar. Bazı müşterileri üzerinde kullandığı. Çarşaflarını değiştirirken bulduğum ve kıpkırmızı yanaklarla baktığım.

Lore'un gölge horozunu süslediği her sertleşmiş uç, duvarlarıma karşı titreşmeye başlar, onları titretir, sıkar ve biraz daha titretir. O vücudumla oynarken ben de çarşafı kavrayıp yırtıyorum ve öyle yüksek sesle inliyorum ki krallıktaki tüm Kargalar hükümdarlarının beni tatmin ettiğini anlayacak.

Hâlâ ilgilendiği bacaklarım titremeye başladığında nefesimi içime çekip tutuyorum. Vücudumdaki her kas spazm geçirmeye başladığında ter alnımı kayganlaştırıyor ve göğüslerimin arasında boncuklar oluşturuyor. Orgazm o kadar yoğun ki görüşüm beyazlaşıyor ve boğazım iç organlarımla aynı anda sıkılıyor. Çılgılımda boğuluyorum, sadece Lore'un adını zihnimle şekillendirmeyi başarıyorum.

Gölgeleri saldırılarını yavaşlatıyor ama asla durmadan sallanıyor.

Be

n. *Aman Tanrım, bu da neydi böyle, Lore? Dil, mo khrà.*

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum, bir ön kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

Hâlâ bedenimden geçen süpernovanın parlaklığıyla alevleniyordu.

Bunun ne olduğuna gelince. Parmaklardan sonra şimdi de düzinelerce dudak hissediyorum, her yerimi yalıyor ve öpüyorlar. *Bu sana, konfigürasyonum ne olursa olsun seni tatmin edebileceğimi göstermemdi.*

Kolum gözlerimden kayıyor ve göz kapaklarım açılıyor, zevkim küvetteki su gibi içimden akıp gidiyor. *Senin konfigürasyonun mu?* Lorcan Rîhbiadh'ın inatçı satır aralarını okumakta usta olduğum için biraz öfkelenerek patlıyorum. *Bir dahaki sefere benimle seviştiğinde, mo khrà, bu senin ya da benim lanet kafamda değil, bedenimde olacak.*

Dalgalanan karanlığını bedenimden itip yataktan fırlıyorum, kargasını almak ve bir daha asla bütün olamayacağını pasif bir şekilde kabullenişinden kurtulmak için okyanusu yarmaya hazırım.

Fallon, homurdanıyor.

Sabah oldu, Lore. Küçük yüzme zamanımız.

Fikrimi değiştirdim.

Gitmedim ve ben nereye gidersem sen de oraya gideceğin için korkarım ki sıkışıp kaldın.

Gölgeleri önümde bir duvar oluşturuyor. Çıplak bedenime sarmak için bir havlu almak üzere banyo odasına girmemi engelleyen bir duvar.

Onu atlatmaya çalışıyorum ama o başka bir duvar örüyor. *Bu görevle ilgili seni bu kadar endişelendiren şey nedir, Lore? Sen ve ben, çok daha kötüleriyle karşılaştık.*

Kıllansa da dağılmıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onun kırılan tüylerini yumuşatacak bir argüman bulmaya çalışıyorum. Mükemmel olanı buldum. *En azından okyanusta.*

Yılan dostlarımız, hiçbir kötü niyetli Peri, yivli bir ok ya da obsidyen bir kılıçla bizi beklemiyor.

Çukurun ne kadar derin olduğunu biliyor musun?

İç çekerek, "Bana anlatmaya ne dersin?" diye sordum.

Monteluce, Fallon kadar dik! İşte bu kadar derin.

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum, ses tonundan biraz rahatsız oluyorum. Öfkeden değil korkudan kaynaklandığını anlıyorum ama yine de. ***En dibe düştüğüne emin misin?***

Hayır.

Bu dalışı bir keşif görevi olarak görmeye ne dersiniz? Eğer gerçekten menzilimin dışındaysanız, yüzeye çıkar ve başka bir kurtarma yöntemi planlarız.

Sonunda mırıldanmadan önce aramızda birkaç sessizlik sesi yankılanıyor: "***Seni Gökyüzü Krallığı'ndan ancak sana geri dönmeni söylediğim herhangi bir anda geri döneceğine yemin edersen çıkaracağım.***

İşaret parmağımı orta parmağımın üzerinde arkamda döndürüyorum ve ***yemin ederim*** diyorum.

Çapraz parmaklarımı arkamdan çekiyor. ***Bunu tekrar denemek ister misin, Behach Éan?***

Sıkıntıyla iç çektim. ***Tamam. Seni dinleyeceğime yemin ederim.***

Lorcan'ın başı yana eğiliyor, sanki sözümün biraz daha ağırlık katmamı, hatta belki de tam adını söylememi ister gibi.

Bana güvenmiyor musun, dostum? Sorum Gölge Kral'dan sert bir homurtu çıkardı.

Senin iradenin de benimki kadar bükülmez olduğuna inanıyorum. Kalbinin doğru yerde olduğuna inanıyorum.

Ama kafam değil?

Aklınız ve kalbiniz sağduyunuzdan kaçmaya kalkışırsa diye tahsil edebileceğim bir pazarlığım olduğu için mutluyum.

Vurma sesi küçük konuşmamızı böldü. Kaşlarımı çatıyorum çünkü vurma sesinin onun yatak odasının kapısından geldiğini sanmıyorum.

Olmadı. Gel. Serin, dumanlı parmaklarını benimkilere doluyor ve beni dolabıma benzeyen, sadece daha büyük olan taş bir odaya çekiyor. ***Siorkahd bizi savaş odasında bekliyor.***

Biz mi? Tuniklerinden birini başımın üstüne fırlatmasını bekliyorum ama onun yerine bir sıra askıyı itip arkalarındaki gri taşı avuçluyor.

Evet, biz. Müstakbel kraliçemin devlet kararlarında söz sahibi olmasının zamanının geldiğine inanıyorum.

Bana söz hakkı mı veriyorsun?

Gözleri benim geniş gözlerime kilitlendi. ***Neden bu kadar şaşırmış gibisin?***

Çünkü kraliçeler -Lucin kraliçeleri- genellikle unutulmaz eğlenceler düzenlemek ve kocalarının kolunda güzel görünmekle görevlidirler.

Sana eğlenceler düzenleyip, lüks elbiseler giydirmemi mi tercih edersin?

Meşalelerle aydınlatılmış dolaptan derin bir inilti yankılandığında gözlerimi devirmeye başlıyorum. Donup kalıyorum çünkü ses beni tekrar dağın altındaki mağaraya fırlatıyor. Fae'ler Lore'un kalesini yıkmanın bir yolunu mu buldu?

Kırk Dokuz

S *Minik Kuş. Kalem yıkılmıyor. Yıkılamaz.* Gölgeleeri e t r a f ı m d a dönüyor. *Sen güvendesin. Güvende* olmadığımı anlamış olmalı. ikna oldu çünkü bunu iki kez daha tekrarladı.

O zaman neydi o? Tenim hâlâ tüylerim diken diken ve kaslarım yaylanmaya hazır.

Bu senin odana açılan gizli bir geçitti. Lore taş açıklığı işaret ediyor. Gözlerim o kadar açık ki kırpamıyorum bile.

Mórrígan kalemizin inşasına ve büyülenmesine yardım etti. Karga dostlarının ayrı odalar tutmadığını açıklamama rağmen, müstakbel eşime kendine ait bir yer inşa etmekte ısrar etti. Büyük büyük büyükannen, benim gibi biriyle eşleşen kadının onun öngörüsünü çok takdir edeceğini söylemişti.

Dudaklarımdaki şok çemberi sonunda yavaş bir gülümsemeye dönüşüyor. *Eğlencenin doğasını açıklamak ister misin, Behach Éan? Sadece Mara'nın bilge bir kadın olduğunu düşünüyordum.*

Homurdanıyor, bu da sırtışıımı daha da artırıyor.

Oldukça gerginsin.

Bu sabahki yoğunluğuma aldırmamış gibiydin. Gülümsememin kenarını sıyrıyor, sonra ipeksi gölgeleriyle vücudumdaki diğer birçok kenarın izini sürüyor. *Ya da dün gece.*

Kenarlarla dolu olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım. *Yoğunluğunu seviyorum Lore, ama kendime ait bir alanım olması fikrini de seviyorum.* Tarelexo'da kağıt inceliğindeki duvarları ve ufacık dolabıyla küçücük yatak odamı düşünüyorum. İçini dolduracak çok kıyafetim yoktu ama kendime ait bir odam olması fikri

O kadar büyük bir alan ki özel bir banyo odası da var... Masallardaki gibi.

İç çektii ve beni kollarına aldı. ***Sana hiç sahip olmadığın bir şey verebildiğim için mutluyum.***

Yanağımı göğsüne bastırıyorum ve ellerimi dar beline dolayarak güçlü kalp atışlarını içime çekiyorum.

Ama açıklığa kavuşturalım, asla ayrı uyumayız; yoğunluğumun ellerini beni boğazlamak için kaşındırıldığı günlerde bile.

Gülümsemem daha yükseğe, daha derine ulaşılıyor. ***İki yatağımızdan birinde sikini boğazlamaya devam edeceğim. Siklerden bahsetmişken, seninkini almaya gidelim mi, mo khrà?***

Aletimi geri al, diye mırıldanıyor kığımın yanağını patlatmadan hemen önce.

Az önce bana şaplak mı attın?

Az önce bana siksiz dedin. Beni döndürüyor, elleri dokunduğu deriyi yoğuruyor ve sonra kalçalarımı eğiyor ve ben öne doğru savruluyorum, parmaklarım soyunma odasının ortasında bir ada gibi duran çekmeceli sandığın kenarına kilitleniyor. ***Sikim etten yapılmamış olabilir Fallon, ama seni aynı şekilde doldurabilir. İzin ver göstereyim.***

Eve çarptığında, hırıldıyorum.

Beni hissedebiliyor musun, aşkım?

Başka bir şey hissedemiyorum.

Kayıp erkekliğini ima ettiğim için beni bir kez daha cezalandırmak için kığım okşuyor, sonra da sert bir şaplak atıyor. Baş döndürücü bir akım vücudumda vızıldıyor ve ciğerlerimden gırtlaktan gelen bir miyavlamayı zaptediyor.

Oh, Tanrılar, Lore. Lore içime girip ***gölgeleriyle*** beni gererken boğuluyorum -Tanrılar- doruk noktam bedenimde kükrüyor, hem derimi hem de iliklerimi sarsıyor -Lore!

Gölge kalçalarını sallamaya devam ediyor. ***Emin misin?***

Seni daha az erkek gibi hissettirmek istememiştim.

Cevap vermiyor, sadece gölgelerini hatırlıyor. Yarı saydam bir ıslaklık izi iç baldırlarımdan aşağı damladığında, askıdan yeni bir tunik koparıyor ve tenimi temizliyor.

Bir kaşımı kaldırdım. ***Bunlardan herhangi biri senin miydi?***

Bakışları zevkimi emen kumaşta kilitli kalıyor. ***Hayır.***

Çünkü o bu şekilde gelemmez.

Eğer boşalmam gerekirse, vücuduna girmeden önce zihnine girerim. Şimdi giyin ve benimle savaş odasında buluş.

Sert tınısı, omzumun üzerinden, karanlık dalgalanmalarla betimlenmiş durduğu yere bakmama neden oluyor. ***Savaş odasına nasıl ulaşabilirim?***

Şöminemin yanındaki kapıyı kullan. Sizi oturma odasına, oradan da savaş odasına götürecektir. Sesi o kadar soğuk ki kalbimi buz gibi yapıyor.

"Lore, özür dilerim. I . . ."

Ben konuşmamı bitiremeden gitti. Ben de ona zihin bağlantımız aracılığıyla şekli ne olursa olsun onu sevdiğimi söylüyorum, sonra iç çamaşırı çekmeceme gidip karıştırmadan önce bir dakika boyunca dolabımın etrafına bakıyorum. Yüzme kostümü bulamıyorum ama siyah bir zıbın buluyorum. Daha yakından baktığımda, bunun Lore'un birlikte geçirdiğimiz ilk gece parçaladığı elbisenin bir parçası olduğunu fark ediyorum. Birisi bacakların arasındaki kumaş parçasını dikmiş. Gossamer eteği tekrar takma zahmetine girmemişler ama tek parçanın yanına düzgünce katlamışlar.

Bu kıyafet sadece yüzmek için mükemmel olmakla kalmıyor, umarım arkadaşımın ruh hali üzerinde de harikalar yaratır. Tek parça kıyafetin içine girdikten sonra eteği belime doluyorum ve banyo odamın yanına gidip kırılmış saçlarımı tarıyorum, başımı çevirip köprücük kemiğimi geçtikten sonra nasıl hareket ettiklerini hayranlıkla izliyorum. Saçlarımın uzunluğunu önemsememeliyim ama anlaşılan belirsizlik ve savaş zamanlarında bile böyle kibirliyim.

Sen ne insansın ne de Fae, diye fısıldıyor zihnim. İstersen saçlarını ayak parmaklarına kadar uzat.

Bazen vicdanıma gerçekten tapıyorum.

Ehlileştirilmiş uzunlukları kısa bir örgü haline getiriyorum. Ayakkabı giyme zahmetine girmeden gizli geçitten geri dönüyorum, pürüzsüz taş zemin çıplak ayak parmaklarımın altında serinliyor. Hava o kadar sert ki kuşağımı çözüp şal olarak kullanacağım neredeyse ama kumaşın ne kadar ince olduğu düşünülürse oldukça kullanışsız olur, o yüzden olduğu yerde bırakıyorum.

Lore kapıların altından geçebilse de, devasa taş ocağının yanındakini ardına kadar açık bırakmış. *Benim huysuz, düşünceli dostum.*

Kütüphane, tavandan tabana uzanan raflarla aynı maun rengine boyanmış yüksek masanın üzerine ışık saçan üç küçük pencereye rağmen karanlık. Odanın büyük bir bölümünü kaplayan masanın üzeri, taş kağıt ağırlıklarla düz tutulan koyu sarı bir Luce haritasıyla kaplı.

Bu odayı hatırlıyorum! Bu odaya zihin yürüyüşüyle girmiştik.

Savaş odasının kapısı da açık olmasına ve yüksek ses tonundan tartışmalar yaşanıyor gibi görünmesine rağmen, kapı aralığında oyalanıyor, bakışlarımı deri ciltli kitap sıralarının üzerinde gezdiriyor, tüm yaldızlı ihtişamı içime çekiyorum. Lore'un tüm kitaplarını keşfetmek için bir ömrüm olacağına karar vererek ilerliyorum.

Daha dar olan kütüphanenin aksine, bu oda Gökyüzü Tavernası kadar uzun ve geniş. Duvara pencere oyulmamış olsa da, yuvarlak bir tavan penceresi loş odaya aydınlık veriyor, pürüzsüz taş zemine cilalı gümüş görünümü ve dört duvarı süsleyen grafit savaş sahnelerine duvar resimlerini canlandıran bir derinlik kazandırıyor.

Mekânı doya doya içtikten sonra, yirmi kişi daha rahatlıkla sığabileceği halde etrafında sadece dokuz kişinin oturduğu devasa dikdörtgen masaya odaklanıyorum.

Çok sesli dokuz kişi, babamın parmaklarını devasa sandalyesinin kollarına sıkıştırıp, "Bu senin sapkın bir numaransa kızımı kim koruyacak Rossi?" diye homurdanmasına neden olan bir bağırma yarışına girdi.

"Fallon'un ölmesini isteseydim, Cathal, yıllar önce Meryem'in kanını akıtır ya da Zendaya'yı boynuzlardım."

Nefes alıyorum.

"*Asla* dostumu tehdit etme." Gölgeler, babamın oturduğu oyma ahşap gibi karanlık olan vambraces'inden kıvrılıyor.

"Bu bir tehdit değildi, sadece sadakatimin nerede yattığına dair bir hatırlatmaydı." Justus, birçok idam mangasıyla yüzleşmiş birinin soğukkanlılığıyla konuşuyor. "Sadakatten bahsetmişken. Kızınız geldi."

Babam başını ağır çekimde çeviriyor, sanki kışkırtıcı bakışlarını Justus'tan uzaklaştırmak için her şeyini harcıyor. Sandalyesinden daha da yavaş kalkıyor, pantolonunun paçaları tüm Crow'ları kaplayan aynı siyah deriyle kaplanmış döşemeli koltukların üzerinde fısıldıyor.

Siyah deri giymeyen tek kişi Justus Rossi. Gabriele bile tamamen siyah giyinmiş. Yüzü Kargalar gibi çizgili olmasa ve kulakları sivri olsa da, tam uyum sağlıyor.

"Günaydın, inon." Babam kendi sandalyesinin yanındaki boş sandalyeyi çekiştirerek bana uzatıyor. "Dinlendin mi?"

Masanın başına doğru bakıyorum, altın rengi gözler karanlık bir surattan dışarı bakıyor. Belli ki Lore'un canı hâlâ sıkkın.

"Evet, Dádhi." Dinlenip dinlenmediğini sorma zahmetine girmiyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş ve kömür çizgilerinin bile gizleyemediği mor lekelerle çevrelenmiş. Akşamını okyanusta sörf yaparak ve eşine olanlara üzülerək mi geçirdi?

Kendimi geniş koltuğa bıraktığımda, tanıdık olmayan iki yüze bakıyorum: Biri elmacık kemikleri uçurum gibi, kırılmış beyaz saçlı ve mobilyadan bir ton daha açık tenli bir kadın; diğeri ise günlerce süren kasları, derin gözleri ve demir bir gagayı andıran heybetli burnuyla bir erkek.

"Henüz tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Fallon."

"Naoise." Tanıdık olmayan erkek bana başını sallıyor, donuk ışık tamamen çıplak kafa derisine vuruyor.

Gülümsüyorum, sonra yanında oturan kadına dönüyorum, dolgun ağzında bir gülümseme beliriyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Cathal, ama kızın senden hiçbir şey almadı. O tamamen Daya."

Sandalyesine geri döndüğünde babam yutkunuyor ve yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Bunun için Mórrígan'a teşekkür ederim."

"Ben Iona. Sanırım oğlum ve torunum Connor ve Reid ile tanışmıştınız?"

"Evet. Sizinle tanışmak bir zevk." "O zevk bana ait, Lanet Kırıcı."

Bu lakap midemi bulandırıyor. Görevimi unuttuğumdan değil, çünkü unutmadım. İki ulusun kaderi omuzlarımdayken nasıl unutabilirim ki?

"Artık herkes tanıştığına göre Fallon'a Rossi'nin planını anlatalım mı?" Iona öneriyor.

Dikkatimi, taranmış ve gökyüzünü kaplayan bulutların renginde yeni bir gömlek giymiş olan büyükbabama veriyorum.

Imogen koltuğuna yaslanıyor. Boyu benden çok uzun olmasa da omuzları o kadar geniş ki, benim aksime devasa koltuk onu cüce gibi göstermiyor. "Rossi'nin kralımıza kazık atma teklifini mi kastediyorsun?"

Justus'a dehşetle bakıyorum, sonra da böyle bir öneriyi dile getirdikten sonra nasıl hâlâ hayatta olduğunu merak ediyorum.

"Belki de Fallon'a biraz bilgi vermelisin Imogen." Justus'un mavi bakışları dışı Karga'ya kayıyor. "Özellikle de kralınız fikrimi mantıksız bulmadığına göre."

Elli

M Arkadaşımanın bir kazıkla gemide olduğu haberini alınca başım döndü.

"Dante Kargalar'ın düşmesini bekliyor. Düşükleri anda obsidyen sığınağını terk et." Justus omuzlarını kıvrarak dikkatimi kollarının arkadan bağlı olduğu gerçeğine çekiyor.

"Yani eşimi *hareketsiz bırakmayı* mı önerdin?" Sesim sinirden tizleşiyor ve tırnaklarım demir uçlara dönüşmese de kalın kenarını kavradığım masayı parçalayabilecekmişim gibi hissediyorum. "Kimse Lore'u kazıklamıyor." Zihin bağlantımız sayesinde dostumun gülümsediğini hissedebiliyorum, bu da bakışlarımı Justus'tan çekip Gökyüzü Kralı'na yöneltmemi neden oluyor.

Neden sırtıyorsun lan?

Öpüyor.

Eğer bana dilime dikkat etmemi söylerse, edeceğim-

Gülümsüyorum çünkü benim için dünyayı yerle bir etmeye hazır görünüyorsun.

Babam koltuğunda kayarken sandalyesi gıcırdıyor. "Kızıma katılıyorum. Rossi'nin planı delilik. Hepinizin bunu düşünmesi bile delilik."

Masanın etrafındaki Cian, Erwin ve isimlerini henüz öğrenemediğim diğer iki erkeğe bakıyorum. "Neden hepiniz bu konuyla ilgileniyorsunuz ki?"

"*Hepsi* değil. Rossi ne benim ne de Cathal'ın oyuna sahip." Imogen büyükbabamın planındaki aptallığı göremeyen dört Siorkahd üyesine bakıyor. "İkimiz de biliyoruz Fallon" -Justus köşeden bir nefes üflüyor sol gözünün önüne kaymış olan gümüş kilidi yerinden çıkarmak için ağzının -"Kargalar düşene kadar Dante o tünellerden çıkmayacak."

Azı dişlerim o kadar sert sıkılıyor ki acı çene kemiğime vuruyor. "Yani onların düşüşünü organize etmeyi mi önerdin?" Babamın bana bağırmasına şaşmamalı.

ben geldiğimde.

"Hepsinin savaş alanına akın etmesini önerdim. İçimizden biri - Bronwen, ben ya da sen- Lore'a obsidyen bir kılıç saplayacak ve bu da halkını obsidyen heykellere dönüştürecek. Gabriele haberin Dante'nin kulaklarına ulaşmasını sağlarken, sen de Lore'u serbest bırakırsın. Gökyüzü Kralı daha sonra Dante tünellerden çıkana kadar Kargalarını uyandıracak sözleri söylemek için bekleyecek."

"Açıktaki ve ulaşabileceğiniz bir yerdeyken, görünüşe göre onu öldürmek zorundasınız yoksa Kazan açılmayacak, inon" -babam bu tahminde boşuna olsa da göğsü iç çekerek hareket eden kardeşine bakıyor- "Lore bizi uyandırır, böylece siz sadece *annos dōfain*'e konsantre olurken biz de onun yakın korumasını ve destekçilerini ortadan kaldırabiliriz."

Awnos duffen'in övgü dolu bir terim olmadığını tahmin edebiliyorum.

Aoife'un babanın en sevdiği hakaretleri sana henüz anlatmamış olmasına sevindim. Lore'un hoş tonu tüm bu anla o kadar çelişiyor ki, bunun ne anlama geldiğini sormak bir yana, babamın en sevdiği hakaretler olduğunu söyleyip sırtacak gücü bile kendimde bulamıyorum.

Ama Gabriele sormalı çünkü Naoise ona doğru genişçe gülümsüyor. "Anüs kederli demek."

"Ya Lore kazıklandığında taşa dönüşürsem? Ne de olsa ben bir Karga'yım."

Justus, "Eğer bu yönünüz ortaya çıksaydı, yeraltında büyük acılar çekerdiniz," diyor.

"Çok acı çekti Rossi," diye atıldı babam.

Justus dudaklarını yuvarlıyor, babamın siteminden etkilenmiş gibi.

"Bunu yapmanın bir başka yolu da"-Gabriele koltuğunda öne doğru eğilip kollarını yaralı tahtanın üzerinde kaydırıyor, Siorkahd'ın arasında o kadar rahat görünüyor ki bunun onun ilk yuvarlak masa toplantısı olmadığını anlıyorum-"Lore'un zarar görmemesi için her birinizi ayrı ayrı kazığa bağlamak."

Herkesi serbest bırakmak çok uzun sürer. Ya hemen toplayabileceğim bir ordun olacak ya da kalemden dışarı adımını atmayacaksın.

Arkadaşıma bakıyorum ve başımı sallıyorum. ***Bu plandan nefret ediyorum, Lore.***

Ve yüzmeye gitme planından nefret ediyorum, ama seni şımartıyorum.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. ***Yani kolektif deliliğinizi hoş mu görmeliyim? Sadece adil. Gabriele'in önerisine verdiğim cevabı paylaşabilir misin?***

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Lore, halkının bireysel olarak kazıklanmasına hayır diyor." Birçok göz, çatık kaşlı yüzümü ısıtıyor. "Ben

de onu kazığa oturtmaya hayır diyorum."

"Çoğunluk Rossi'nin planına evet oyu verdi." Iona yavaşça ekliyor, "Arkadaşın da dahil."

"Ne yani? Kesinleştii mi?" Kollarımı kavuşturup arkama yaslanıyorum, muhtemelen yetişkin bir Peri'nin koltuğuna tünemiş bir peri gibi görünüyorum.

"Yüzerken aklınıza daha iyi bir plan gelmezse" -Cian başını Mareluce'ye doğru eğdi- "o zaman evet, bu planı uygulayacağız."

Onun da beni Lore kadar aptal bulup bulmadığını bilemiyorum. Umurumda değil. Tek umursadığım okyanusa girmek. Yüzmek sadece savaş odasından uzaklaşmamı sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda bana başka bir plan düşünmek için zaman kazandıracak.

Daha iyi bir tane.

Arkadaşımı demire çevirmemi gerektirmeyen bir şey.

Yerimden kalkarken soruyorum, "Bronwen bunun olduğunu gördü mü? Bu yüzden mi tekrar heykele dönüşmek istiyorsun amca?"

Cian acımasız gözlerini benimkilere diyor. "Evet."

Elli Bir

I kendimi sabitlemek için avuçlarımı masaya dayadım. "Bronwen *öngördü* Justus Lore'a kazık mı atıyor?"

"Lore'un savaş alanında demire, bizim de taşa dönüşeceğimizi öngörmüştü."

Cian'ın itirafı başımı döndürüyor. "Hepinizin geri döneceğini öngörmüş müydü?"

"Dante'nin senin elinde öleceğini öngörmüştü."

"Ama Dante'nin ölümü Meriam'ın lanetini bozar, Karga'nınkini değil. Tabii o senin lanetinin de anahtarı değilse?"

"Düşüşümüzden sonra Dante'yi öldürdüğünü gördü Fallon." Cian aptalmışım gibi tekrarlıyor. "Bu obsidyene dönüşmeyeceğin anlamına geliyor. Yani yaşayacaksın. Sen yaşarsan, biz de yaşarız."

"Hayır. Bu *Dante*'nin ölmesi demek. Belki de onu obsidyen bedenimin altında ezerek öldürürüm." Çenem öyle sıkışmış ki, kelimelerimin hacmi az ama etkisi yok. "Kuşkusuz, eğer o ölürse, Şabin koğuşları düşer, böylece kurtarıcı seçme şansın olur."

Imogen homurdanıyor. "O bir Peri. Obsidyen Fae'lere zarar vermez. İyi yerleştirilmiş bir obsidyen gaga bile."

Lore tek kelime etmese de, duman sanki yanıyormuş gibi puslu suretini sarıyor.

"Bronwen ayrıca Gabriele'in son dolunaydan önce öleceğini de öngörmüştü ve o hâlâ buralarda, bu yüzden onun kehanetini yemezsem kusura bakmayın." Sandalyemi geri çekiyorum, tahta taşa çarparak gıcırıyor.

Iona bir homurtu çıkarır. "Sanırım Fallon'un senden hiçbir şey miras almayacağı konusunda yanılmışım Cathal. Görünüşe göre senin öfkeni fazlasıyla almış."

"Bir eşin olduğunu sanmıyorum, Iona." Ruh halim ses tonumu
h u y s u z l a ş t ı r ı y o r .

İnce kaşları eğik. "Hayır, ama ne olduğunu anlamıyorum-"

"Eğer bir eşiniz olsaydı, kimsenin onu kazığa oturtmayı ima etmesine bile tahammül edemezsiniz."

Dudaklarını birbirine bastırır. "Bu daha büyük bir iyilik için Fallon."

"Dante'nin kalbine bir bıçak saplamak daha büyük bir iyilik içindir; bir Lore'un bıçağı öyle değil." Lore'un Siorkahd üyesine hak ettiği saygıyı göstermemi istemesini bekliyorum ama fikrimi söylememe itiraz edecek gibi görünmüyor. "Yüzmeye hazırım."

"Belki, ama Daya değil." Babam pençe uçlu parmaklarını inceliyor. "Tarespagian sularından daha dün gece ayrıldı. Tarecuori'ye bir gün daha ulaşamaz, tabii sizi burada hissetmez ve Güney Denizi'nde oyalanmazsa."

Babama göz kırpıyorum, Minimus'tan Daya diye bahsetmesine şaşıyorum, annemin bir yılan olduğu gerçeğini zihnine yerleştirmesine şaşıyorum, ben hala bu vahiyle boğuşurken.

"Ya onunla birlikte dalacaksın ya da hiç dalmayacaksın, í n o n .
Anlaşıldı mı?"

"Zamanımızı boşa
harcıyoruz, Dádhi." "Bolca
zamanımız var Fallon." İçimi
çektim. "Peki."

Babam uzak duvara oyulmuş çift kapıya başıyla işaret edince oturmaya başlıyorum. "Arkadaşların şafaktan beri *Adh'Thábhain*'de seni bekliyor."

Şafak vakti mi? Syb, *Bottom*'da çalıştığı için erken kalkmaya alışkın olsa da, Phoebus pek hoşlanmıyor, bu da beni görme arzusu hakkında çok şey söylüyor.

"Ve oradayken bol bol ye, çünkü belli ki son bir aydır bunu pek yapmamışsın." Justus'a doğru yankılanan bir bakış fırlatıyor.

Eski Peri generali ne ürküyor ne de beni yiyecekten mahrum bırakma gerekçesini haklı çıkarıyor.

"Ayrılmadan önce bana eteğini ver."

Kaşlarım çatıldı.

"Eğer anneni Tarecuori'ye pençelerimle götüremezsem, onu senin kokunla oraya götüreceğim."

Ah. Eteğim olmadan kendimi inanılmaz derecede çıplak hissetmeme rağmen eteğimi açmak için bir dakika bile harcamıyorum, ki bu da kumaşın başlangıçta o kadar da örtülü olmadığını düşününce ironik bir durum.

"Oğlum Mórrgaht ile oturabilir miyim?" Justus sorar.

"Taşlar, Rossi." Iona masanın ortasına doğru başıyla işaret etti; masanın üzerinde iki gri taş blok duruyordu ve ben bunların dekoratif bir orta süsü olan Crow versiyonu olduğunu düşünmüştüm.

"Bunlar ?" Kalp atışlarım aynı hızda atmıyor. "Bunlar rün taşları mı?"

Lore başını sallar, sonra gölgelerini kullanarak onları Justus'a doğru kaydırır.

Büyükbabam gri kayalara sanki elektrikli yılan balıklarıyla dolu kuyulmuş gibi bakıyor. "Priya'yı uyarması için bir Karga mı gönderdin, Ríhbiadh?" Arkadaşımın başını sallamasıyla avuçlarını kaya parçalarının üzerinde gezdiriyor.

Onu neye karşı uyaracaksın?

Gardiyanlar gevşerse, kızını öldürmekten kaçınması gerektiğini söyledi.

Bu kalp atışlarımı ayarlamak için hiçbir şey yapmaz.

Dün gece Shabbe'ye birini gönderdim, Fallon.

"Dur!" Sesim Justus'un avuçlarını gri taştan uzaklaştırıyor.

Babam oturduğu yerden fırlıyor ve ağır tahta şey gıcırdamaya başlıyor. "Ne oldu?"

"Ya mesaj henüz Priya'nın kulağına ulaşmadıysa, Dádhi?"

"Gemilerini durdurmak için koğuşların etrafına kargalar yerleştirdik."

Yanağımın içini çiğniyorum. O kadar sert çiğniyorum ki kan geliyor.

"Ya kıyılarımıza yelken açmak yerine yüzerek gelirlerse?"

Bu herkesi duraksatır.

Ama sonra Naoise, "Elçimizin Kraliçe ile görüştürülmemesi için hiçbir neden yok" dedi.

"Shabbe'nin serbest bırakılmasını ben de sizin kadar istiyorum ama Glacin taşını bulana kadar bekleyebilir miyiz, böylece Justus Meryem'in kanını kaldırmayı başarırsa, bu taş koğuşları parçalayacak ve bir haberci koğuşların içinden uçarak onaylamaya geri dönebilecek?" Sesim kalbim gibi titriyor. "Lütfen?"

"Fallon'a katılıyorum," diyor Justus, birçok kişinin şüpheli bakışlarını üzerine toplayarak.

"Tabii ki biliyorsun." Babam eski düşmanına sertçe bakıyor.

"Meryem'le işbirliği yapıyorsun."

Justus'un gözlerindeki mavi kararır. "Tekrar ediyorum: O şeytanın vücut

bulmuş hali değil Cathal."

Babamın bileğine dokunuyorum, Meryem'i böyle görmemesini diliyorum ama onu Meryem'in affedilmeye değer olduğuna ikna etmenin, benim onun karakterini onaylamamdan çok daha fazlasını gerektireceğini hissediyorum.

Eşi Fallon'u ondan çaldı, Lore bana nazikçe hatırlatıyor.

Ayrıca onu onlarca yıllık işkenceden de kurtardı. Ne yazık ki biri diğerini ortadan kaldırmıyor.

"Yapabileceğim tek şey, Cathal, Fallon'u tehlikeye atmadan, kanı yüzeye çıkarmaya çalışmak. En azından taşlar yeniden bir araya geldiğinde mührü temizleyip temizleyemeyeceğimi öğrenmiş oluruz." Justus Lore'a döner ve devam etmeden önce onun onayını bekler.

Karar senin, mo khrà.

Yanağımın astarını öyle bir çiğnedim ki kanın bakırimsı tadı ağızıma doldu. Koğuşların ses geçirmez olmamasını ne kadar isterdim. Dişlerim delinmiş derimi serbest bırakıyor. "Büyük işaretler yapıp koğuşlara asabilir miyiz?"

"İşaretler mi?" Imogen soruyor.

"Bilirsiniz, büyük blok harflerle yazılmış boyalı ahşap paneller: "MERYEM'İ ÖLDÜRÜRSEN, FALLON KAZANI TEKMELER. Aslında, bu ifade yanlış anlaşılabilir. Muhtemelen en iyisi *perishes* gibi daha doğrudan bir fiil kullanmaktır."

Bir gölgenin elmacık kemiğimi sıyırdığını hissediyorum.

"Korkarım ki koğuşlar kelimeleri çarpıtıyor, Fallon." Justus bana nazik bir gülümseme attı.

O zaman bekleyelim diyeceğim ama babamın kederli yüz ifadesine bir bakış beni pes ettiriyor.

Emin misin, Behach Éan?

Başımı salladım.

"Burada yapılabilir mi?" Justus kaşlarını çattıktan sonra ekliyor: "Gökyüzü Krallığı Peri ve Şabin büyüsünü engellemiyor mu?"

"Büyü yapmıyorsun Rossi," diye mırıldanıyor babam. "Kanı manyetize ediyorsun."

Justus başını sallıyor, sonra gözlerini kısarak gri kayaya bakıyor. Gözlerini kapattığında, kayayı kanatmayı başaramadığını düşünüyorum ama sonra ellerini geri çekiyor ve benim sıkışmış nefesim kesik bir soluk olarak çıkıyor.

Elli İki

Justus masanın etrafına bakıyor. "Meriam ya da benden başka kimsenin bunu değiştirebileceğine inanmasam da, taşlara kimsenin dokunmamasını öneriyorum.

sonuncusu da toplandı."

Benden başka kimse onun bakışlarıyla karşılaşmıyor çünkü diğer herkesin bakışları kan izlerine takılmış durumda.

"Artık oğlumu ziyaret edebilir miyim, Ríhbiadh?"

Arkadaşım başını sallıyor. Gabriele onu duvar resimlerinden birine oyulmuş devasa girişe doğru götürürken, Lore'a Vance'in nasıl olduğunu soruyorum.

Lazarus kanamayı kontrol altına aldı ama erkek henüz uyanmadı. Koltuğuna yaslandı, altın rengi gözlerini çıplak bacaklarıma dikti. ***Tavernaya gitmeden önce üstümü değiştireyim.*** Bir süre sonra "***Lütfen***" diye ekledi.

Niyetim bu olsa da sormadan edemiyorum, ***Gökyüzü Krallığı'ndaki herkes senin eşin olduğumu bilmiyor mu?***

Öyleler, ancak bu hiçbirinin bakmasını engellemez.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor. ***Demek beni yine seviyorsun?***

Koltuğundan kalkmasa da gölgelerinden birkaçını bana doğru gönderiyor olmalı çünkü bir parmağın köprücük kemiğimin çukurundan omzumun ucuna doğru kaydığını hissediyorum. ***Hiç durmadım, Behach Éan. Dante'yle aşk için evlenseydin bile durmazdım. Fiziksel olarak duramam.***

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. ***Awnos duffen'den söz edene kadar beyanatınız dokunaklıydı.*** Parmaklarımı tenime kazınmış cesaret kırıcı sembolün etrafında birleştiriyorum.

Lore'un gölgeleri bana doğru koşuyor -hepsi birden- ve çenemi yukarı

ekiyor.
Affet beni.

Onu affettiğim için başımı sallıyorum ama kan bağının hatırası ruh halimi bozuyor.

Korkarım ki eşiniz çekilmez derecede kıskanç bir adam, mo khrà. Bu kusuruna rağmen onu sevmeye devam etmek için kalbinizde bir şeyler bulabiliyor musunuz?

Bunun için seni daha çok seviyorum, Mórrgaht. Gözlerinin parıldayan derinliklerine bakıyorum. Kendimi onların güzelliğinde kaybetmiş olmalıyım çünkü gölgeleri tene dönüşüyor ve savaş odasındaki herkes göz kırpmıyor, biz hariç.

Ben mi Lore'un zihninin içindeyim yoksa o mu benimkinin içinde emin değilim ama onun tenimin içinde olmasından faydalanarak ayak parmaklarımın üzerine yuvarlanıyorum ve dudaklarına ağzımı kapatarak bir öpücük konduruyorum. Güçlü elleri belimi kavıyor ve yumuşacık ama bir o kadar da sert dudakları dudaklarımı ayırıyor.

Hassas bir an için, orada öylece duruyoruz, kalp kalbe, nefes nefese. Neredeyse bu, diğerini gerçekliğin dışına taşıyan kişi bıraktığında yok olup gidecek mistik bir hayal değilmiş gibi davranabiliyorum.

Alnını benimkine bastırıyor, dudaklarını benden esirgiliyor. ***Belki de Rossi'ye koğuşları zayıflatması için ısrar etmeliydim. Düşen kargamı başka bir Shabbin'in getirmesi için bile olsa.***

Ya başka bir Shabbin'in seni kurtarması Kazan'ın benim laneti bozmamla ilgili planlarına engel olursa?

İç geçiriyor ama endişemin tamamen yersiz olmadığına karar vermiş olmalı çünkü Justus'u geri aramak için baloncuğumuzdan çıkmıyor. ***Toplantıma dönmem gerekiyor ama işimiz biter bitmez gelip seni bulacağım. Şimdilik keyfine bak aşkım.***

Onunla eğlenebilmeyi çok isterdim ama o bir kral ve krallar -gerçek krallar- günlerini tavernalarda, sanki dünyada her şey çok güzelmiş gibi eğlenerek geçiremezler. Özellikle de dünya *hiç de züppe değilken*.

Yakında olacak.

Onun inancını kavıyor ve kalbime yakın bir yerde saklıyorum, ancak gün içinde birden fazla kez parmaklarımdan ufalanan bir kaya gibi kayıp gidiyor çünkü hala çok fazla hayat tehlikede.

Ya Lore'un düşen kargasını geri alamazsam?

Ya Justus'un çılgın planına uyarsa ve kazığa oturtulduktan sonra uyanmazsa?

Ya Dante'yi öldürmeyi başaramazsam?

Ya annem ölçekli halinden hiç çıkmazsa?

SYBILLE biramın kenarına dokunuyor. "Ona içki ver, Pheeb. Fal kafasına geri döndü."

Sürahinin içindekileri metal bardağımın içine sıçratırken iç çekiyorum.

"*Vay başıma* gelenler sana hiç yakışmıyor, tatlım." Kahverengi tayt üzerine giydiğim kahverengi gömleği başıyla işaret ediyor. "Bu kıyafeti çok beğendim." Titriyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Bu kıyafetlerin benim dolabımda olduğunu bilmeni isterim."

"Belki, ama kesinlikle ayrı ayrı giyilmeleri gerekiyor. Birlikte sizi cılız bacaklı bir bok gibi gösteriyorlar."

İşaret ve orta parmaklarımı birleştirip sarışın arkadaşımı çeviriyorum. Kapalı.

Erkek sırtarak sandalyesine geri yerleşiyor. "Karar verdim. "Kendine stil veremediğin için stilistin olacağım."

"Stiliste ihtiyacım yok." Dirseğimi masaya dayayıp bardağımı kaldırıyorum ve dudaklarıma götürüyorum.

"Bütün kraliçelerin bir stiliste ihtiyacı vardır," diye söze giriyor Sybille.

Arkadaşlarıma katıldıktan bir saat kadar sonra Lore'un annesinin tavernaya getirdiği tabaktaki çıplak dallara bakarak, "Kraliçe değil," diye mırıldandım.

Arin bir süre bizimle oturdu ve Karga dilini şaşırtıcı derecede akıcı konuşmaya başlayan Phoebus aracılığıyla sohbet ettik. Eğlenceli bir dudak kıvrılmasıyla her pembe meyveyi cilalamamı izledikten sonra, Siorkahd'ın yemeğinde Connor'a yardım etmek için izin istedi.

"*Yine* de," diyor Sybille ve Phoebus birlikte, ikisi de deli gibi sırtarak. "Arin ve ben başladık ..." Phoebus'un dudakları birbirine kenetleniyor.

"Başladı mı?" Ben soruyorum.

Sybille onun yerine, "Çok daha *beinnfrhal* büyüyor," diye bitiriyor. "Yani, geri döndün ve o meyveyle bir kunduz gibisin. Hangi şekilde gelirse gelsin." İndirmeye başladığım şarabıma başıyla işaret ediyor.

Ve bir kereden fazla bardağına uzanmamış olması dikkatimi çekiyor. "İçmekten bahsetmişken, neden hiç içmiyorsun?"

"İçiyorum." Phoebus fincanını kaldırıp büyük bir yudum alarak bunu gösterir.

"Syb'ı kastetmiştim."

Arkadaşlarım birbirlerine öyle bir bakıyorlar ki, kamburumdan sıçıyorum. Gökyüzü şarabı kadehimin kenarından akıyor ve kolumu ıslatıyor ama kalbimin gürültüsünden bunu hissedemiyorum bile.

"Aman Tanrım, Mattia'yla sen misiniz-"

Sybille'in ağzından yayılan sırıtış o kadar göz kamaştırıcı ki, tüm beyaz dişleri sergileniyor. "Henüz erken ama evet" -avucunu karnına bastırıyor- "Küçük bir buçukluk büyütüyorum."

Phoebus elini ağzına götürüp bana alaycı bir şekilde fısıldıyor, "Umalım da bebek Mattia'nın huyunu ve Syb'ın pilositesini alsın. Diğer türlüşü felaket olur."

Sybille çıplak dallardan birini kapar ve Phoebus'un kafasına doğru fırlatır. Omuz hizasındaki buklelerine takılır.

Koparıp alıyor ve tekrar tabağın üzerine atıyor. "Olgunluk seviyen endişe verici, Syb."

O çenesini kaldırıp sırıtıyor, ben ise sanki biri yüzüme toz üflemiş gibi gözlerimi kırpıştırıyorum.

Sonunda biramı yere vurmayı başardığımda, sandalyemden fırlıyorum ve gizemli arkadaşımı kucaklamak için masanın etrafına koşuyorum. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bir keresinde Phoebus ve ben seni kafandan çıkarmayı başardık. Orada o kadar çok şey oluyordu ki" - alnıma hafifçe vuruyor - "Daha fazlasını yüklemek istemedim."

"Kendime bu kadar odaklandığım için özür dilerim." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ona bir kez daha sarılıyorum. "Senin adına çok mutluyum." Aniden geri çekiliyorum. "Mutlusun, değıl mi?" Dünyaya bir çocuk getirmenin planlanmış olduğıunu hayal bile edemiyorum.

"Beklenmedik bir şekilde öyle." Göğüslerini kabartıyor. "Yani, şu göğüslerime bak. Ve cinsel dürtülerime ..." Kaşlarını sallıyor. "Kapalı. . Grafiklerin."

"Mavi alt bölgeleri olan bizler için cinsel dürtüler konusundan uzak durmaya ne dersiniz?" Phoebus mırıldanıyor, bara doğru bakarak gururunun okşandığını ama bir ilişki için doğru kafa yapısında olmadığını söyleyen koyu tenli Crow'a bakıyor. "Karşılıksız seksi reddettiğıine hâlâ inanamıyorum."

Sybille bir dal alır ve onu döndürür. "Pheeb, tatlım, bir sürü iple geldin. Onları ben bile görebiliyorum."

Uzakta olmak benim suçum olmasa da, bu kadar çok şeyi kaçırmış olmaktan nefret ediyorum. Sürpriz bir hamilelik mi? Karşılıksız aşk?

Uzanıp önce Phoebus'un sonra da Sybille'in elini tutuyorum ve onları öyle sıkıyorum ki dikkatlerini tekrar üzerime çekiyorum. "İkinizi çok özledim" -sesim o kadar kalınlaşıyor ki cümlemin sonunu zorlukla getirebiliyorum- "çok özledim."

Taşkınlığımı arkadaşlarımla gözlerini parlatıyor.

Phoebus yüksek sesle burnunu çekiyor. Gözlerini gök mavisi gömleğinin koluna sildikten sonra, bizi içinde bulduğumuz küçük andan çıkaran sözler söylüyor.

Onu doğru duyduğumdan emin olamayınca sorusunu yavaşça tekrarlıyorum: "Meryem Şabinlerin adet görmediğinden bahsetti mi?"

"Peki, öyle mi?"

Arkadaşıma bakakaldım çünkü bir, *ne*? Ve ikincisi... "Bu şaşırtıcı gelebilir ama Meryem ve ben aylık dergilerimizi ya da bunların eksikliğini tartışmadık.

-"Hapsedildiğimiz süre boyunca." Bir daha asla kanamayacağımı öğrenmenin şokunu biraz atlattıktan sonra, "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Kitaplar. İnsan çok fazla seks yapmadığında, okumak için çok fazla zamanı oluyor." Trajik ses tonu Sybille'in dudaklarında bir gülümseme yaratır.

"Görünüşe göre *kederli halim* bulaşıcı." Ayağa kalkıyor. "Bulaşmadan önce uzaklaşsam iyi olacak." Boş şarap sürahisini kapıyor. "Şaka yapıyorum. Hemen döneceğim. Kadınlar tuvaletine uğramam gerek çünkü bezelye büyüklüğünde olsa da yeni kiracım mesaneme altı altın külçe yığılmış gibi hissettiriyor."

Dudaklarım nihayet ağzım açık şaşkınlıktan başka bir şekle bürünüyor ve gülüyorum.

"Vay canına. *Sonunda*. Meriam'ın sihrini ortaya çıkarmak için seni mizah anlayışından vazgeçmeye zorladığından endişeleniyorduk. Bilirsiniz, bir çeşit ödeme gibi. Yani, arkadaşın olarak kalmaya hazırдық, çünkü *kan büyü*." Göz kırıyor. "Ama seni daha az takılmaya davet etmiş olabiliriz."

Bir kahkaha daha atıyorum ve başımı sallıyorum. "İkinizin de takas gerekmediğini bilmenizi isterim. Yeraltında o kadar zaman geçirdikten sonra mizah anlayışımın biraz tozlanmaya ihtiyacı vardı. Gülünç duruma düşecek pek fazla insan yoktu."

Sybille'in gözlerindeki eğlenceli parıltı söner.

"Hayır. Acınmak istemiyorum." Başımı salladım. "Ayrıca, orada *o kadar da kötü olmayan* zamanlarım oldu." O iyi anlara büyümeleri için yer

veriyorum ve

çok iyi olmayanların üzerine gölge düşürür.

Phoebus nefesini içine çeker. "Neredeyse Justus ve Meriam ile yer değiştiriyor muyduk?"

"Oh, kesinlikle olmaz. Bu ikisinin şaka repertuarı çok sınırlı."

Phoebus omuz silkiyor, "Anneni en sevdiğin hayvana dönüştürdü, bu yüzden biraz mizah anlayışı olmalı, piccolo serpens."

Ben gözlerimi devirirken Sybille avucuyla göğsüne vuruyor. "Cauldron'a şükürler olsun. Phoebus ve ben gerçekten endişelendik. Bir kraliçeyle kanka olmak her gün nasip olmuyor."

"Ben henüz *o* değilim."

Phoebus şarap kadehini kapmak için bırakmadan önce elimi sıkıyor. "Sweets, sen lanet olası Shabbe Prensesi ve kralın eşisin. Lorcan'ın dumanlı dizlerinin üzerine çöküp sana-" Syb'in bir bakışı öksürmesine neden oluyor. "En derin sevgilerimle," diyerek bitiriyor.

"Tamam... Siz ikiniz bana söylemediğiniz ne var?"

"Hiçbir şey," diyorlar hep bir ağızdan. Sonra Syb elini karnına bastırıyor ve acele etmezse altını ıslatacağını yüksek sesle tekrarlıyor.

Phoebus'a dikkatle bakıyorum. "Konuş."

"Ne hakkında?" Phoebus, Reid'le yaptığı taş yontma seanslarından birinde onun şeklini yeniden üretmeye niyetliymiş gibi gümüş tabağını inceliyor.

Reid'i tekrar gördüğünde, yani Reid annesiyle Shabbe'de olduğu için. Yani, Agrippina.

"Hava bu sefer daha açık görünüyor-oh, kahretsın." Geniş yeşil gözleri kapı girişine sabitlenmiş.

Koltuğumda dönüyorum çünkü artık Lore'un meteoroloji konusundaki yeteneğini tartışmadığımızı hissediyorum. "Syb başaramadı mı?"

Bakışlarım Sky Tavern'in kapısında duran iki adama takılınca donup kalıyorum.

Elli Üç

I O kadar hızlı kalkıyorum ki dizimi masaya çarpıyorum. "Connor?" Adını sakince söylemeye çalışıyorum ama küstahça çıkıyor.

Barın arkasından çıktı. "Tà, Fallon?"

"Lütfen Antoni'ye Gökyüzü Krallığı'nın dışına kadar eşlik edin." Mattia'nın nefesi kesildi. "Sana ne oldu böyle? Antoni."

Azı dişlerimi sıktığım için çenem titriyor. "Antoni artık bu duvarlar arasında hoş karşılanmıyor."

Connor uzun bir süre bana baktıktan sonra Antoni'ye yaklaşıyor ve gözleri benimkilerle kesiliyor.

Kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor, yabanıl oklar gibi hızlı.

Phoebus kolunu belime doluyor. "Buraya gelmeye cüret ediyorsun Greco."

Connor koridora doğru başını sallıyor ama Antoni yerinde duruyor. "Özür dilemeye geldim." Yeni tıraş olduğu için pürüzsüz olan çenesini kaldırıyor.

Her ne kadar onu gözümün önünden, dostumdan uzak tutmak istesem de, geceyi sokakta geçirmediğini gördüğüme sevindim. "Silah araması yapıldı mı?"

Gagalarını ıslatan beş karganın hepsi Antoni'ye bakar. Mattia bile arkadaşına bir kez daha bakmak için dönüyor.

"Obsidyen taşımıyorum ama bir bıçağım var." Antoni, şekil değiştirenlerin saldırmasını önlemek için bir avucunu havada tutuyor, sonra diğerini beline indiriyor ve gümüş gibi parlayan keskin bir bıçağı kınından çıkarıyor.

"Lore'u öldürmek için buraya, kendi evine geldiğini düşünmüyorsun değil mi?" Phoebus'un nefesi kulağımın kabuğuna çarpıyor.

Arkadaşımın hayal gücü bir isyan yaratmadan önce, "Hayır" dedim.

Mattia Antoni'nin sert omzunu kavradı. "İnmek ve gücünü yeniden kazanmak için güvenli bir yere ihtiyacı var Fallon."

"Emrine verilecek bir ev ayarlayacağım. Luce'de herhangi bir yerde. Ama burada değil."

Mattia bir elini sarı, tüylü yelesinde gezdirir. "Fallon, mantıklı ol. Luce sokakları güvenli değil."

"Bana mantıklı olmamı söyleme, Mattia." Antoni hayal kırıklığıyla başını sallama cüretini gösterip Dante'nin peşinden gitme teklifini geri çevirdiğim geceki soğuklukla bana bakınca parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor.

Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilir? Arkadaşımın ölmesini istiyor ve onu bu kale duvarlarının dışına atmak istememe şaşıyor mu?

"Tarespagia Kargalar'a ait," diyorum. "Güvenlidir."

Mattia homurdanıyor. "Ayaklanmalar var. Evler insanlar tarafından yağmalanıyor ve yakılıyor. Yüce Fae'ler sürüler halinde Tarecuori'ye ve Glace'e yelken açıyor. Herkes kaçmaya çalışıyor ve sen onu *oraya* mı göndermek istiyorsun?" Sarışın buçukluğun bakışları arkadaşının ellerine, hançerinin kınına sarılmış çıplak tırnak diplerine yerleşiyor. "Yeterince acı çekmedi mi?"

"Sadakatin nerede yatıyor, Mattia?" Kanımda basınç hissetsem de duruşum şaşırtıcı derecede sabit.

"Burada neler oluyor?" Tuvaletten dönen Sybille, ince bir kolla belini sardığı denizcisine doğru meyhanenin diğer ucundan ilerliyor.

"Mattia?" Şaşkın mavi bakışlarını tutuyorum. "Bağlılığın ... nerede yatıyor?"

"Lorcan Ríhbiadh ve Kargalar ile. Bu nasıl bir soru böyle?" "O zaman kalabilirsin; Antoni kalamaz."

Mattia nefesini tuttu. "Fae Topraklarına döndüğünde *onun* çatısı altında yaşamana izin verdi, Fal."

"Çünkü boğazına bir bıçak saplamak istemedim."

Mattia'nın rengi soluyor, gözleri Antoni'nin sert profiline kayıyor ve sonra bir adım geri atıyor. "Fallon'un boğazına bıçak saplamak mı istiyorsun?"

"Hayır."

Sarışının kalın kaşları uzun alnında düğümleniyor. "O zaman ben-" Sybille ona anlattığım her şeyi açıklamak için onu kenara çekiyor. Sessizlik arttıkça dişlerimi kaydırıyorum. "Neden buraya geldin Antoni?" "Lorcan'la konuşmak için geldim. Ve ben-"

"Hayır."

"-O ve ben ayrıldıktan sonra-"

"Hayır."

"-Konuş. Gökyüzü Kralı ile görüşmelerin artık senin üzerinden yapıldığını bilmiyordum Fal."

"Onunla konuşmak istediğinizi kendisine bildireceğim. Eğer konuşmak isterse, sizi arayıp bulacaktır. Lütfen biri Antoni'yi kaleden uçurabilir mi?"

Dönmeye başlıyorum ama Antoni'nin duygusuz kahkahası beni durduruyor. "Ne kadar da affetmez oldun."

"Bu haksızlık."

"Öyle mi?"

Başımı ona doğru o kadar hızlı çeviriyorum ki boynum çatlıyor. "Seni kurtardım Antoni, ama şimdi eşimi ve halkımızı kurtarmayı seçiyorum."

"Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim. Bana inanmıyorsan, bana tuz ver Fallon."

"Şimdilik Lore'un yanında yer almanın daha akıllıca olduğuna karar vermiş olabilirsiniz ama savaş bittiğinde ne olacak?"

"Bilmiyorum." Hançerini kınına sokar. "Belki bir tekne alırım ve okyanusun kimsenin yetkisi altında olmayan bir kısmında yaşarım."

Ya da belki dostumun sırtına obsidyen bir bıçak saplarsın.

Duyduğuma göre büyük bir hesaplaşmayı kaçırıyormuşum, Behach Éan.

Lore beni hâlâ rahatsız eden sahneyi yakalayamadan önce düşüncelerimin etrafına duvar örüyorum. Antoni'nin ondan nefret ettiğini biliyor olabilir ama deniz kaptanının Luce üzerindeki planını öğrenmemesini tercih ederim.

Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Gökyüzü Tavernası'nda bir duman ya da tüy girdabı var mı diye etrafa bakıyorum ama hava, genişleyen burun deliklerimden çıkan sıcak nefesler dışında temiz ve hareketsiz kalıyor.

Emin misin, mo khrà?

Evet. Toplantıda kal. Ben benimkini hallettim.

"Lütfen biri Lorcan Ríhbiadh'a onunla konuşmak istediğimi bildirebilir mi?" Antoni huffs.

"Fallon hayır dedi," diye yanıtlar Connor. "Gel. Ben uçacağım."

"Dante'nin kraliçesinin kargalar arasında bu kadar nüfuz sahibi olduğunu bilmiyordum?" "Ben Dante'nin kraliçesi değilim," diye ısırdım.

"Aynı fikirde değilim. Ne de olsa nikahta ben de vardım."

Orada bulunan Kargalar bakışlarını bana doğru çeviriyor, sanki Antoni benim güvenilir olup olmadığım konusunda zihinlerine şüphe düşürmüş gibi.

"Elbette"-kolumu geniş bir kavisle savuruyorum-"madem oradaydın, dilini kaybetmemen için lanet olası bir deliyle kanımı nasıl bağlamak zorunda kaldığımı ve Dante'nin başka hangi uzuvlarını koparacağını Tanrı bilir, herkese anlat." Öfke, kelimelerimin gerilim dolu havayı kabartmasına neden oluyor. "Ya da daha iyisi, seni bir duvardan nasıl çözdüğümü ve seni arkalarında bıraktıktan sonra boğulmayasın diye boğazına nasıl solungaçlar çizdiğimi anlat."

Antoni'nin gözleri seğiriyor.

"Eşimin hükümdarlığına son vermek istesen de seni kurtardım. O yüzden buraya gelip beni düşmanla oynaşmakla suçlama, çünkü I. Lanet olsun. Hor görüyorum. Dante Regio."

Gölgeler omuzlarıma, boynuma dolanıyor. Başımı yukarı kaldırıp titreyen çenemi süpürüyorlar. *Nefes al, aşkım.*

Sana uzak durmanı söylemiştim, diye homurdandım.

Ve arkadaşımın müthiş patlamasını kaçırayım mı?

Ona sivri bir bakış atıyorum, bu sadece dumanının vücudumun etrafında kıvrılmasına ve beni yakınına toplamasına neden oluyor.

O adam sana ne yaptı, Behach Éan? Lore'un gözleri sert yüz hatlarımda geziniyor.

Hiçbir şey yapmadı. Bana hiçbir şey yapmadı. Sadece gitmesini istiyorum. Dün onu kurtardın.

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

O erkek sana ne yaptı?

Gözlerimi kapatıyorum çünkü Antoni'nin bana ne yaptığını, daha doğrusu ne söylediğini Lore'a anlatırsam, Gökyüzü Krallığı'ndan taşınacak olan sadece onun leşi olacak.

Söyle bana.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Gözlerimi temizlemek için kirpiklerimi aşağı indiriyorum. Antoni beni kollamaya çalışsa da, benim yüzümden tırnaklarını kaybetse de, itiraf ettiği şeyi görmezden gelemem çünkü sonunda her zaman eşimi seçeceğim. *Senin ölmeni istiyor, Lore.*

Elli Dört

T İtiraf aklımdan uçup gittiği anda, Lore'un Antoni için hazırladığı intikamı engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerini aç, mo khrà.

Onları kapalı tutmayı tercih ediyorum. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Greco'nun değişebileceğine inanıyor musun? Hayatını riske atmayacağım, Lore.

Tekrar ediyorum... Greco'nun değişebileceğine inanıyor musunuz?

Göz kapaklarım kapanıyor. ***Sence sağır mı oldum? Sence Meriam işitme duyumu ve espri anlayışımı sihirle mi takas ettirdi?***

Hayalet gibi ağzında çarpık bir gülümseme beliriyor. ***Bu düşüncenin kökenini merak ediyor olsam da, hayır Fallon, seni hiçbir şekilde eksik bulmuyorum.***

Boğazım o kadar sıkı ki yutkunmak bile acıtıyor. ***Bilmiyorum. Tek bildiğim monarşilerin kaldırılmasını istediği.***

Karmakarışık bir düşünce. Lore saçlarımı kulaklarımın arkasına bastırıp ıslak yanaklarımdan uzaklaştırıyor. ***Luce'nin kabileler arasında bölündüğü bir zamanda yaşadım. Açgözlülere fayda sağlayan ve muhtaçları gözden çıkaran şiddet dolu, kanunsuz bir yerdi. Regios'un egemenliği bile parçalanmış bir imparatorluğu yendi.***

Uzuvları ve kafaları ters açılarla çevrilmiş minik bedenlerle dolu bir dağ yoluna gözüm takılıyor. Alevler içinde kalmış ahşap bir ev. İntikamcı bir

melek gibi alevlerin arasından fırlayan genç bir adamın tiz çığlıklarını, kollarına sarılmış siyah saçlı bir kadının cansız bedenini.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü, alnını kadının hareketsiz göğsüne bastırırken siyah saçlarının alnına döküldüğünü görüyorum. Fısıldadığını duyuyorum,

O öldü, Lorcan. Tam yüzünü kaldırıp o tanıdık siyah gözlerini bana diktiği anda Lore beni hafızasından çıkarıyor.

Kimdi o kadın? Sanki o evden babamla birlikte koşarak çıkmışım gibi nefes nefese kalıyorum.

O senin büyükannendi. Hayalet parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor. ***Periler köyümüzü ateşe verdi. Alevlerin dağdaki otlaklardan yükseldiğini gördüğümüzde, Fae'ler küçük kardeşlerimizi katletmiş, annelerimize affedilmez şeyler yapmışlardı.*** Gölgelelerinin soğukluğu etimin altına batıyor. ***Beni affet,*** diye mırıldanıyor. ***Seni bu anılara maruz bırakmamalıydım ama ilk Shabbin Kraliçesi'ni bulup ondan yardım dilemeden önce dünyanın daha iyi bir yer olmadığını görmeni istedim.*** Kendini bedenimin etrafından sıyrıyor ve sitrin bakışlarını tüm gücüyle deniz kaptanına çeviriyor.

O küçük, kırık bedenlerin ve babamın perili gözlerinin yarattığı ürpertiye karşı koymak için kendime sarılıyorum. ***Antoni'ye ne yapacaksın?***

Onu dinleyeceğim, sonra da kalemin dışına kadar eşlik edeceğim. Yani onu öldürmeyecek misin?

Şu anda ölmemi isteyen her ruhu öldürseydim, cesetlerden oluşan bir krallığı yönetiyor olurdum.

Merhametli kralım.

Kaçırıldığın gece o kadar merhametli değildim Fallon. Ben bir canavardım. Fae'lerin bebeklerini korkutmak için folklorlarına işledikleri kanatlı Şeytan Kral.

Uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum ama o çoktan uzaklaşmış.

Connor karanlık koridora doğru başını sallıyor. "Mórrgaht buluşmaya evet diyor.

Imogen seni ona götürsün."

Antoni'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini yakalıyorum ama kısa süre sonra yerini şüpheyi bırakıyor. İnfazına götürüldüğüne inanıyor mu?

Aklının bir köşesinde yatan kötü niyeti yatıştırmak için, "Yaşamana izin verecek, Antoni," diyorum.

Kahverengi saçlı erkek dönüşünün ortasında durdu ve meyhanenin karşısından bana baktı. Uzun bir aradan sonra başını bana doğru eğdi. "Teşekkür ederim."

"Onun merhametiyle hiçbir ilgim yok."

Sonra o gitti ve Phoebus karşımda dikildi, gözleri kocaman ve endişeli. "O tünellerde ne oldu öyle?"

"Yeterince söylemedim mi?"

"Hayır Fallon, onlar hakkında hiçbir şey söylemedin. *Az önce* söylediklerin dışında, ama Antoni gelene kadar, Syb ve ben ne zaman hapse atılmanla ilgili ayrıntıları öğrenmeye çalışsak sustun."

"Hayatta kalmayı başardım. Geri kalan her şeyi şimdilik aklımdan çıkarmayı tercih ediyorum." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bunu aklımıza sokun. Yükümüzü paylaşalım. Arkadaşlar bunun içindir."

"Bunu aklınıza sokarak sadece o karanlık günleri canlı tutmuş olacağım. Bırakın onları unutayım. Şimdilik. Savaş bittiğinde, siz ve Syb hala her şeyi bilmek istiyorsanız, size her şeyi anlatacağım, ama şimdilik unutmama yardım edin."

Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni göğsüne çekiyor. "Tamam. Hadi kafayı bulalım. Syb, en sevdiğim taverna kızı, bize ekstra büyük bir sürahi Gökyüzü şarabı getirir misin?"

"En sevdiğin taverna kızı olduğumu sanıyordum," diye mırıldanıyorum mavi gömleğine karşı.

"Sen, sevgili Fallon, benim en sevdiğim Karga cadısısın."

Yanaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. "Az önce bana fahişe mi dedin?" "Hayır. *Cadı* dedim."

"Duydum haspa." Uzman delege Syb, Mattia'nın bir sürahi almak için bara yönelmesini izliyor. "Fallon'ın senin yeni evcil hayvan adını eşikle paylaşması için sabırsızlanıyorum." Ellerini birbirine sürüyor.

Phoebus homurdanır. "Belki de bunu Connor'a rapor etmeli. Bilirsiniz, beni cezalandırsın."

Bir kahkaha attım.

Phoebus bana daha sıkı sarılıyor, yanağını başımın tepesine bastırıyor. Ellerimi beline doluyor ve sarılmasına karşılık veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ne için Picolina?"

"Beni koşulsuz sevdiğin için."

"Bu, kaleme aldığım dostluk manifestosunun bir parçası. Hatırladın mı?"

Kaburgalarım sanki göğsümün üzerinde yetişkin bir Karga oturuyormuş gibi geriliyor. Taştan bir tane.

"Belli ki bizi kayıtsız şartsız sevmek zorundasınız"-Syb kıcımlı patlatıyor-"haspa. Yani, cadı." Kıs kıs gülüyor.

"Oh, Lore?" Phoebus yalandan bağırıyor. "Sybille'in az önce eşine ne dediğini duydun mu?"

"Öncelikle, bunu benden önce sen söyledin, Pheeb. İkincisi, ben neredeyse onun en sevdiği kişiyim."

"Sen gerçekten kimsenin en sevdiği kişi değilsin Syb," diye takılıyor.

Göğsümden bir kahkaha dalgası daha yükseliyor, ama aynı anda bir gözyaşı dalgasıyla birlikte üzerime çöküyor çünkü annem yüzeysel yaralarımı iyileştirmiş olsa da, hala küçük çatlaklarla doluyum ve bunları kapatmanın bir yolunu bulamazsam beni batıracak, hem de çabucak.

Batmayı göze
alamam. Yüzmem
gerek.

"Burada suya gireceksin. Sonra da anneni sipere doğru yönlendireceksin." Kızarmış gözleri uykusuz bir gecenin daha habercisi olan babam, okyanusun Racoccin ormanlarını sınırlayan bir bölgesine, Crow egemenliği altındaki son toprak parçasına dokunuyor. "Eteğini bir ağaç gövdesine bağladım. Ben ayrıldığımda annen ağacın yanında suların etrafında dönüyordu. Erwin onu takip etmek için geride kaldı."

Çok fazla duygu, çok az uyku ve çok fazla şarabın getirdiği kalp krampları, Min'in annemin beni beklediğini söylemesiyle hafifliyor. "Seni taşıyacağım-" Babam haritadan başını kaldırıp kütüphanesinde çılgın bir tempoyla volta atan Lore'a ters ters bakıyor.

kesin. "Hayır. Yapacağım."

Lore bir şeyler homurdanıyor olmalı çünkü Cathal gözlerini kısıyor.

"Gelmene izin verdiğim için kendini şanslı say." Bir sessizlik daha. "Nereye düştüğünü ben de biliyorum Mórrgaht. O oku almak için önümden uçtuğunda ben de oradaydım. Bu arada çok aptalcaydı."

İkisine de göz kırpiyorum.

Babam iri elini havaya kaldırıyor. "Bu aptalcaydı çünkü dev bir obsidyen parçası mercan bariyerine takılırdı, senin cılız demir kuşun gibi yanından geçip gitmezdi."

Sinirden çılgına dönmüş olmasaydım, babamın Lore'u cılız olarak tanımladığını duyduğumda gülümseyebilirdim ama yanaklarım bunu yapmaktan aciz

Ağızıma hava alıp vermekten başka bir şey yapamıyorum. Daha suya bile girmedim ama şimdiden hiperventilasyon geçiriyorum. Sakinleşmem lazım.

Bunu yapmayacağız.

Derin nefes al. Derin nefes verin. ***Bunu yapıyoruz. Şu haline bak.***

Şu haline bak.

Fallon, hırlıyor.

Hadi gidip cıltz kuşunu alalım, Lore.

Ona vurmam volta atmaya devam etmesini sağladı. ***O oku babanın yemesine izin vermeliydim. En azından o zaman espri anlayışı sana bulaşmazdı.***

Sırıtmak için nefes egzersizime ara veriyorum.

Cathal gülümsememe kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor ve pantolonunun cebinden bir şey çıkarıyor. "İşte." Üzerinde deniz kabuğu olan deri bir kordon sarkıtıyor. "Annen eskiden parmaklarını istediği zaman iğneleyebilmek için boynuna bunun gibi bir şey takardı."

Hediyesine bakıyorum, sonra hızla saçlarımı topluyorum ki başımın üzerinden atabilsin. Kabuk boğazımın çukuruna oturana kadar düğümleri sıkıyor. "Teşekkür ederim, Dádhi."

Babam homurdanıyor. "Demir bıçak değil."

Görünüşe göre babam *teşekkürle* ne yapacağını bilmiyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, fırtınalı bakışları deniz kabuğuna kilitlenmiş.

Bu durum için giydiğim siyah tulumu ellerimle düzeltiyorum, sonra sivri deniz kabuğunu avuçlayıp başımı sallıyorum. "Ben hazırım."

Ama öyle miyim?

Elli Beş

Tıcak pembe pullar şafakla aydınlanan okyanusun çalkantılı yüzeyini oyduğu anda kalbim biraz daha rahat çarpıyor. Sular kaynayabilir Ama annem, babam ve Lore yanımdayken hiçbir şeyden korkmayacağım.

Peri Tanrılarına inanmasam da Kazana inanıyorum. "Kargaları yaratan sen, lütfen onları geri alma," diye mırıldanıyorum okyanusu tokatlayan ve tuzlu kokusunu durgun karanlık havaya taşıyan rüzgârın esintisine.

Lore'un oluşturduğu ve ormanı sarsan fırtına ile günün saati arasında, safkanlar bile küçük grubumuzu fark edemeyecek. Babam okyanusun yüzeyine yaklaşırken, bizimle birlikte Monteluce'den gelen heyet bulut örtüsüne doğru roket atıyor ve yünlü beyazlığın ardında kayboluyor.

İşte bu kadar. Başım sevinçle dönerken midem sinirle dönüyor. *Ve* şarapla. Tanrım, şarabı gerçekten daha az içmeliydim. Midemde dolaşan sıvıyı bastırmaya çalışarak üç parmağımı deniz kabuğuma batırıyorum ve Justus'un bana öğrettiği gibi boğazımda gezdiriyorum.

İki saatlik yolculuk boyunca tek kelime etmeyen Lore, parmaklarımın hareketlerini takip ediyor. ***Kan solungaçların ne kadar dayanacak?***

Meriam'ın soyundan gelmeyeli uzun zaman oldu.

Meryem'den bahsedilince ruh hali kötüleşir. Ah, ne kavuşma olacak.

..

***Büyümün azaldığını hissettiğim an, Lore, yüzeye geri yüzeceğim.
ve boynumu yeniden boyayacağım.***

Yüzey kanlı Perilerle dolu olacak.

Her ne kadar *kanlı* ifadesini bir betimleme olarak değil de bir hakaret olarak kullansa da, göz kapaklarımın arkası, üzerinde başsız bedenlerin yüzdüğü bir kan deniziyle kızarıyor.

Babam gaklıyor ve neyse ki kanlı hayallerime bir son veriyor. Bu ses aynı zamanda Minimus'un dişini sudan çıkarmasına neden oluyor.

Minimus senin annen. Senin annen. Annen, Fallon. O bir dişi. Ve o aslında bir mareserpens değil.

Ya da o sadece bu, diye fısıldıyor içimdeki diğer küçük ses.

O sesi susturuyorum çünkü karamsarlık hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Bakışlarımı onun büyük oniks gözlerine sabitliyorum.

Babam yere iniyor, sonra kanatlarını kapatıyor. Havayı ciğerlerime hapsetmeye ihtiyacım olmamasına rağmen, içgüdülerim bana bir nefes aldırıyor. Annem dalıyor ve bir an sonra babamın böğrünün hemen yanında yeniden beliriyor.

Tıpkı Furia'nın sırtından inerken yaptığım gibi, bacağımı omurgasının üzerine atıp sırtından kayıyorum. Su, soğuk tenime karşı şok edici derecede sıcak.

Bekleyen yılanıma doğru sıçradığımda, babam gölgeli formunda eriyor ve batıyor. Şeklini uzun süre koruyamadığından, kısa süre sonra tüylerine geri dönüyor ve bir mantar gibi yukarı doğru süzülüyor, hayal kırıklığı bir mürekkep kabı kadar karanlık olan sıvı genişliğini titretiyor.

Bütün olduğun an, günlerce güneş ışığı istiyorum, Lore.

Gölgeleri etrafımı sarıyor. ***Bütün olduğumda, bulutlarımı geri çekeceğim ve krallığımızı çıtır çıtır pişireceğim. Her dileğin benim emrim olacak.***

Neredeyse isteğimi, günün sonucu ne olursa olsun Luce'yi kızartmasını isteyecek şekilde değiştirecektim ama bu şüpheyi ortaya çıkarırdı ve ben şüpheyi yok etme haçlı seferindeyim.

Annem başını boynuma dayayıp kokluyor. Sonra çatallı siyah dili açılıyor ve tenimi yalıyor.

Ateş et. Kan emilmiş mi? Başımı suyun altına soktum. Havanın, kızın lime lime ettiği deriden geçtiğini hissettiğimde, ciğerlerimdeki ve kalbimdeki gerilim azalıyor.

Yılanım burnunu suya daldırıyor ve dilini delinmiş parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. Hiçbir yara onu geçemiyor.

Büyülü tükürüğü minik yaraları kapatırken, zihnim, mercan raflarla çevrili Tarecuorin caddesini andıran bir yerde yüzen çok renkli canavarların görüntüsüyle dolup taşıyor.

Mücevherler. Gözüm beyaz mermer bir heykele takılıyor. Dante'nin annesini sadece bir kez yakından görmüş olmama rağmen - Dante'nin Scola Cuori'den mezun olduğu gün - mermer benzerliğini hemen tanıyorum.

Görüntü kayboluyor ve ben sadece annemin pulları, babamın gagası ve pençeleriyle parıldayan dalgalara geri dönüyorum.

Oraya düştüm. Daya'yı göster.

Lore'un bana Shabbin'lerin yılanlarla telepatik iletişim kurabildiğine dair anlattıklarını hatırlayarak, onun iri yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum ve siyah gözlerine öyle derin bakıyorum ki görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Lore'un anısını tekrar oynatıyorum, mermer heykeli vurguladığımdan emin oluyorum.

Ben göz kırparak şimdi ve buraya döndükten sonra Minim-Daya sihirli bir şekilde başını sallamıyor ama dönüyor ve bekliyor. Ve bekliyor.

Yakala onu, Behach Éan.

Daha yakına kürek çekiyorum ve kocaman dişini yakalıyorum. Ona sıkıca bağlandığımı hissettiğinde kuyruğunu savuruyor ve bizi derinlere fırlatıyor. Havai fişek korları gibi dağılan yanardöner balık sürüleri arasında dalarken, mide bulantım ve sinirlerim gemiden atlıyor ve onların yerine merak çiçekleri açıyor.

Derine indikçe ışık azalsa da deniz yaşamı bir şekilde aydınlanıyor, üstelik sadece diğer yılanlarla değil, Tarecuori ve Tarelexo'nun evleri gibi gökkuşağı rengindeki adalarımızı taklit eden mercanlarla.

Tanrım, mavinin altında ne harikalar yattığını bilseydim, son on yazımı okyanusu keşfederek geçirirdim. Ne kadar yüzdüğümüzden emin değilim ama parmaklarım sıkıca kavradığım için uyuşuyor. Bir elimi çekip uzatıyorum, sonra dişini kavriyorum ve diğer elimle uzatmayı tekrarlıyorum.

Daya yavaşlar.

On parmağım üst üste geldiğinde, "Git" kelimesini şekillendiriyorum.

Kuyruğunu kırbaçlamaktan nefret ediyor gibi görünüyor. Geçmişte bu komutu her kullandığımda, beni terk etmesine neden olduğumu fark ettim.

Gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi bir deniz yosunu parçası gibi dişine bağlanmış, sipere doğru süzülürken hayal ediyorum. Bir at gibi kişniyor, kesik burun deliklerinden minik baloncuklar çıkarıyor ve sonra dönüp yüzgeçlerini çırpıyor. Deniz yelpazeleri kadar ince ve narin olmalarına rağmen bizi ileriye taşıyorlar.

Ne kadar kaldı, Lore?

Neredeyse geldik.

Gondol gövdelerinin yüzeyi çizdiğini görmeyi umarak boynumu kaldırıyorum, ama ya çok erken ya da fırtına Fae'leri evde tutuyor, çünkü

hiç

Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla tekneler Filiaserpens'i boydan boya geçiyorlar.

Deniz tabanına tekrar odaklanıyorum. ***Karganın derinliğini ölçebilecek misin?***

Sipere ulaştığımızda, evet. Lorcan'ın ses tonundaki kasvet tüylerimi diken diken ediyor ve hayranlığımı azaltıyor. ***Hava kaynağınız ne durumda?***

Mükemmel.

Etrafımıza yeniden sessizlik çökerken, büyüümün işe yaramadığını nasıl anlayacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum - derim basitçe fermuarlanacak mı, yoksa filtrasyon yok olmadan önce incelemek mi?

Meriam'ın soyundan geliyorum, kendime güveniyorum *ve Meriam yüce bir büyücü.* Suyun altında ne kadar süre nefes alabileceğimi öğreneceğim günün bugün olmadığına karar veriyorum.

Zihnim açıldı, rahatladım. Dünyamızın en uzak noktalarını keşfetmek üzere olan biri ne kadar rahatlayabilirse ben de o kadar rahatlıyorum.

Sinirlerimin gerilmesini engellemek için dünün yarısında aklımda olan bir konuyu açmaya karar verdim. ***Bana Antoni'yle ne konuştuğunuzu anlat.***

Lore'un cevabı yavaş geliyor, sanki bunu benimle paylaşmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi. ***Luce'nin gelecekteki yönetimindeki rolünü. Deniz kaptanı güç istiyor.***

Kaşlarım çatıldı. ***Bunu açıkça itiraf mı etti?***

Fallon, biz dostuz. Zihninin içini görebiliyorum. Antoni, bağlılığı konusunda kendimle küçük bir tartışma yapmak için onu aramamın sadece birkaç gün süreceğini biliyordu. Bana gelmesinin, sonsuza dek gözünü omzunun üzerinden ayırmadan günlerini yaşayabilmesinin tek yolu olduğunu biliyordu. İç çekerek ekledi: "*Seni arzuladığı için erkekten nefret ediyor olabilirim Minik Kuş, ama ölümlü erkeklere kıyasla çok zeki ve kurnaz.*

Sana neyle geldi? Bir pazarlıkla.

Kabul ettiğin bir tane mi?

Ben önerdim. Erkek Mattia'yla tünellere dönüp onları patlatmayı önerdi. Tüm şebekeyi.

Bu gözlerimi daha da açıyor. ***Ne karşılığında? Siorkahd'da resmi bir koltuk istiyor.***

Böylece çok istediği siyasi güce sahip olacak. Son tüneli de parçaladıktan sonra.

Dante'yi öldüremeyeceğini biliyor, değil mi?

Öyle.

Bu çabanın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Mattia ve Gabriele Monteluce'nin altındakilerin hepsini çoktan patlattılar. Dante Tarecuori'ye ulaşmak istiyorsa, ormanda ortaya çıkıp dağıma tırmanması gerekecek. Lore kedinin fareyle oynamasına benziyor.

Lütfen arkamı kolladığından emin olur musun? Dedğin gibi, Antoni kurnazdır.

Endişelenme, Behach Éan.

Gözlerimi devirmek için içimde çok güçlü bir istek var. Nasıl olur da benden

Endişelenmek için mi? Daha önce bir kez sırtından bıçaklanmıştı.

Bir arkadaş tarafından. Antoni arkadaş değil, hiç de öyle davranmadı. Bir süre sonra ekliyor: ***Tahtım için yarışanlar, aşkım, asla arkamı göremezler; gölgelerimi tatmadan önce önümü zar zor görebiliyorlar.***

Hâlâ rahatlamış değilim ve Kazan laneti bozmama izin verene kadar da rahatlayacağımdan şüpheliyim. Bu düşünce aklımı bir düşmandan alıp başka bir düşmana veriyor. Büyükbabamın Lore bir kez bütün olduğunda yürürlüğe koymak istediği planı düşünüyorum ve umutsuzca başka bir plan düşünmeye çalışıyorum, eşimi demire dönüştürmeyecek bir plan ama önümdeki manzara dikkatimi dağıtıyor.

Dik bir inişin zifiri karanlığında, parlak pullu bedenlerden oluşan bir düğümün ortasında, Dante'nin annesinin beyaz mermerden sureti parlıyor.

Geldik.

Elli Altı

M Annem tamamen durmadan önce bizi heykele doğru yönlendiriyor. Çukura batmaya başlıyoruz ama kuyruğunun bir hareketiyle tekrar yükseliyoruz.

Heykelin hizasına kadar. İlahi bir sıcaklık çıplak bacaklarımı ve kollarımı sarıyor, tenime çarpan ürpertiği yumuşatıyor.

Birçok yılan yaklaşıyor, kocaman abanoz gözlerinde merak parlıyor. Daha yaşlı olanlar uzun burunlarıyla, daha genç olanlar ise fildişi çıkıntılarıyla beni dürtüyor. Hepsi koruyucu annemden yankılanan bir tıslama alıyor. Uzun, yaralı boynunu okşuyorum ve beyaz bantlardan birine bir öpücük konduruyorum.

Lastik gibi derinin verdiği his, insan formunda, kanala düştüğüm gün Nonna tarafından yapılan sakatlıkları takıp takmayacağını merak etmeme neden oluyor. Bu düşünceden hızlıca sıyrılıyorum. Birçok ölü Lucin muhalifinin yattığı söylenen meşhur karık üzerinde gezinmemin nedenine odaklanmam gerekiyor.

Hiç ceset bulamayacaksın.

Lore'a bakıyorum, altın gözleri kapalı olmalı çünkü gölgelerinin arasında parıldamıyor. ***Yüzyıllar boyunca yılanlar Mareluce'ye düşen cesetleri iyileştirmek için Shabbin kıyılarına taşıdı. İyileşecek bir şey olmadığına bile.***

Meriam bağlarımın çözüldüğü gün bundan bahsetmiş olsa da, Lore'un teyidine sevindim. Regio rejimi tarafından yayılan bir yalana daha kanmış olmaktan nasıl da nefret ediyorum. Kargalar bu topraklara yeterince çabuk hükmedemez.

Karganı hissedebiliyor musun?

Sessizlik.

Lore? Zendaya'nın tıslamasına aldırış etmeyen meraklı yavruları uzaklaştırıp karanlık suda eşimin ele avuca sığmaz gölgesini arıyorum.

Lore,

Kargan mı?

Bana cevap vermediğinde -yine- nabzım kaburgalarımaya çarpmaya başlıyor. Min- Annem huzursuzluğumu hissediyor ama yanlış yorumluyor çünkü beni kocaman vücudunun sarmalları arasına hapsediyor. Beni siperden ve görevimden uzaklaştırmadan önce onu okşuyorum.

Lore, eğer bana hemen cevap vermezsen, ben buradayım.

Bunu duyduğuma sevindim, ama kayıp karganızın nereye düştüğünü söylediğinizde daha da sevineceğim.

Geri dönüyoruz.

Ne?

Annene Cathal'ın seni bıraktığı yeri göster. Ne?!

Yüzlerce yeni sürüngen arkadaşınız varken sesim kulaklarınıza ulaşmıyor mu?

Başını Zendaya'nın derme çatma çitinin arasına sıkıştırmayı başaran küçük yılanın yanağını okşayıp boynunun ezilmemesi için onu uzaklaştırıyorum. ***Sen neden bahsediyorsun?***

Kargam şu anda geri getirilemez. Shabbe'yi kurtardıktan sonra Priya'dan yardım isteyeceğiz.

Nasıl oluyor da büyük büyükannem yardım edebiliyor da ben edemiyorum?

Çünkü Fallon, o birçok büyü biliyor. Belki demirin yüzeye çıkmasını sağlayacak bir büyü de biliyordur.

Ne kadar derine düştün?

Bırak onu.

Kesinlikle düşürmeyeceğim. Bunca yolu ben gelmedim.

Biz geldik. Gördük. Ve şimdi gidiyoruz.

Kafasının içine sığıyorum ve beni dışarı atmadan bir saniye önce görüntüyü yakalıyorum.

Aklından bile geçirme Fallon.

Ama tıpkı son kargasını kalyondan kurtardığım gün olduğu gibi, bunu düşünmekten fazlasını yapıyorum. Gözlerimle anneme sesleniyorum ama o beni fark edemeyecek kadar kardeşlerini savuşturmakla meşgul.

Zeki solungaçlarınız tutsa bile, ısı derinizi eritecektir.

Bunu bilemezsin. Yüzünü bana doğru çevirmek için tekmeliyorum ve dişini yakalıyorum. Dikkatini çektiğim anda, yarığın görüntüsünü

Lore'un üzerinde sallandığı, etrafındaki suları titretecek kadar çok buhar püskürten.

Neden hiç yılan beni avlamadı sanıyorsun?

Çünkü sıcak banyoları sevmiyorlar. Ama tahmin et ne oldu? Ben öyleyim. Ne kadar buharlı olursa o kadar iyi.

Bir an için onu ikna ettiğimi düşünüyorum çünkü hiçbir şey söylemiyor ama sonra annemle benim aramıza giriyor, kaşları çatılıyor. ***Hamama gitmekten bahsetmiyoruz, mo khrà.***

Dudağımı ısıırıyorum. Lore'un çarpan nabzı sakinleşiyor. Denizaltı yanardağına yaklaşma kararımı yeniden düşündüğümü sanıyor olmalı, ama düşüncelerimin yönü *hiç* de öyle değil.

Annemin pullu girdaplarını tekmeleyip çıkıyorum, sonra Ana Kraliçe'nin ekstra büyük ve sivri mermer kulağını tutup bir süre orada asılı kalıyorum. Lore'un kargasının ne kadar derinde olduğundan hâlâ emin değilim ama sıcak akıntıyı aşağıya doğru takip edersem ona mutlaka ulaşacağım.

Mamma Regio'nun yüzünü elden ele geçiriyorum.

Fallon mu?

Evet mi? Planımın etrafına duvarlar örüyorum ve sallanmakta olduğum çıkıntının altındaki çıkıntıya iyice odaklanıyorum.

Şimdi bana karşı gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?

Homurdanıyorum, bu da gözlerime küçük baloncuklar fırlatıyor. ***Tabii ki değil. Sadece bu kadar çok mücevherin manzarasının tadını çıkarıyorum. Bu bir inci kolye mi?***

Bir sonraki çıkıntıya, aslında muhteşem bir inci kolye olan bir deniz yelpazesinin etrafına sarılmış beyaz boncukların ışıltılı ipine doğru atış ediyorum. Mercanlara zarar vermemeye dikkat ederek kolyeyi mor yelpazenin etrafından açıyorum ve sonra saklamak için zıbınımın askısına sarıyorum.

Lore'u o vadiden çıkarmak için uzun otlardan ördüğüm olta gibi bir olta yapmak için daha birçok kolye toplamam gerekecek. Elbette otlar koptu ama oku yakalayıp yerinden oynatmayı başardım. Bugünkü amacım da bu.

Çıkıntıdan aşağı inip başka bir kolye alıyorum. Onu incilerle düğümlüyorum. Yılanlar yaklaşıyor ve mücevherleri toplamamı izliyorlar. Birden onlardan çaldığımı düşüneceklerinden endişeleniyorum. Ne de olsa bunlar onların hazineleri. Turkuaz bir yılan hızla bana doğru yüzdüğünde, başı eğik, dişleri göğsüme doğru yöneldiğinde, parmaklarım kolyelerin üzerinde gevşiyor. İkisi de yelpazeye doğru sürükleniyor.

Benden bir milimetre ötede duruyor, uzun zinciri dişinin etrafında parıldıyor. Elimi dürtüyor ve birdenbire beni parçalamak için değil, bana başka bir kolye hediye etmek için geldiğini anlıyorum.

Kalbim bu olağanüstü varlıklar için ısınıyor. Dişinden yuvarlıyorum ve yüzerek uzaklaşıyor. Sonra serbest bıraktıklarımı koparıyorum ve üçünü birbirine bağlıyorum.

Başka bir yılan elmas bir bilezikle omzumu dürtüyor. Onu alıyorum ve sırama ekliyorum.

Eğer istediğin bir sandık dolusu mücevherse Fallon, senin için başka bir insanın tenine hiç dokunmamış taşlardan en görkemlilerini yaptırırım ama lütfen hava kaynağın kesilmeden gidelim.

Kalbim, yeni şeylere sahip olma konusundaki aptalca özlemimi hatırladığı için derin bir nabız atıyor. ***Hava kaynağım iyi. Ayrıca, burada çok güzel şeyler var ve hepsi de bedava.***

Annem, benim için zenginlik taşıyan diğer iki yılanı omuzlayarak geçiyor. Dişinin etrafına eski bir çapa zinciri asılmış, ama çapa yok. Onun ikramına sırtıyorum. *Herkesi geride bıraktın, anne.*

Onu paslı zincirden kurtardıktan sonra başını neredeyse kibirli bir şekilde yukarı kaldırıyor ve içimden kapalı dudaklı bir kahkaha yükseliyor.

Kolyeleri çapasız zincire bağlarken Lore'un küfrettiğini duyuyorum. Sanırım mücevher toplamamın temelinde kıyafetlerimi süslemek için duyduğum çaresiz ihtiyacın olmadığını fark etti.

Bana bağırmadan önce, Majesteleri, vadiyi ve hilekârlığının nasıl işe yaradığını düşünün. Saydığını duydum. ***Zincirimin uzunluğunu mu hesaplıyor?*** Tatlı tatlı soruyorum, sayımının düşük olmasının ardındaki nedenin ölçümlerle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin kafamı koparmadan önce öfkesini hafifletme çabasıyla ilgili olduğunu tamamen farkındayım.

Yemin ederim, Minik Kuş.

Kazan'ın kutsal emrine göre beni sevmek ve beslemek için -Ya da Mórrígan'ın - daha iyi ve daha kötü, daha zengin ve daha fakir, demir, gölgeler ya da et içinde, zamanın sonuna kadar?

Ne?

Özür dilerim. Yaklaşan nikahımız için yemin provası yapıyorsun sanıyordum.

Altın rengi gözleri, iyice kısılmış bir şekilde yeniden ortaya çıkmadan önce kaybolur.

Tabii artık benimle evlenmek istemiyorsan?

Kendini su altındaki bir ateşe atarsan evlenecek bir eşim kalmayabilir. Dramatizmine homurdanıyorum. Vücudumu değil, bu muhteşem zinciri kargana fırlatacağımın farkındasın değil mi?

Yavaş yavaş saymaya devam ediyor. ***Baban neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyor. Ona yarım yamalak planından bahsedeyim mi?***

Yarım yamalak mı? Tanrım, işler istediği gibi gitmediğinde erkek huysuz olabiliyor. ***Ona Daya'nın bana inini gezdireceğini söylemeni öneririm. Tabii seninkini topladıktan sonra onun hareketsiz kargasını siperden çıkarmamı istemiyorsan.***

Yardımsever yılanlardan oluşan ordum sayesinde, kısa süre içinde olta tarihindeki en uzun, en sağlam ve en güzel misinaya sahip oldum. El işime hayran kalarak onu havaya kaldırıyorum. ***Yeterince uzun mu, Lore, yoksa ekleyeyim mi?***

Homurdanıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. ***Şu anda hiç yardımcı olmuyorsun. Benim zevkime göre sonsuza kadar çok kısa kalacak.***

İçimi çektim ve beni rahatlatacak bir şeyler söylemeye başladım ama sözümü kesti.

Eğer bu işe yaramazsa, Minik Kuş, seni doğruca yüzdüreceğim.

İşe yarayacak. Zinciri bir sonraki çıkıntıya atıyorum ve beni aşağı çekmesine izin veriyorum, sonra işlemi üç kez daha tekrarlıyorum. ***Kendinizi olumsuzluklara boğmak yerine istediklerinizi tezahür ettirmeye başlamalısınız.*** Kendi kendine yardım önerim öyle büyük bir sessizlikle karşılanıyor ki dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. ***Sana yeni bir eş bulması için Kazan'a yalvarmayı mı düşünüyorsun?***

Yalvarmıyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve oltamı bir sonraki mercan kaplı çıkıntıya fırlatıyorum. ***Kendimi yeniden ifade etmeme izin verin: Bu iş bittiğinde yeni bir eş için Kazan'a başvuracak mısınız?***

Hayır. Deriniz kemiklerinizden ayrılabilir bile olmaz.

Burnumu kırıştırdım. ***Bu, ihtiyacım olmayan kötü bir imajdı.***

Derinlere indikçe ışık azalıyor ve su daha da bulanıklaşıyor. Okyanus kulaklarıma baskı yapıyor, daha sık patlatmam gerekiyor. Beşinci çıkıntıya geldiğimde, yılanlar beni takip etmeyi bıraktı. Annem hariç. O da tıpkı eşim gibi gittikçe daha huzursuz olmasına rağmen yanımdan ayrılmıyor.

Zincirimi bir başka çıkıntının üzerine atmak üzereydim ki, daha aşağıya inmemi engellemek için bana çarptı. Demir kargayı göstermek için dikkatini çekmeye çalışıyorum ama başını sallamaya ve çılgınca etrafına bakmaya devam ediyor. Eğer Lore görevimi engellemezse, o engelleyebilir.

Ne kadar derine, Lore?

Ayak parmakların su toplamaya başladığında beni fark edebilirsin.

Komik. Etrafımdaki karanlık suya bakarak onun tanıdık metalik bakışını arıyorum ama ya benden uzaklaşmış ya da dostum bir yerlere sıvışmış.

Üstümde iki yılan arasında bir kavga çıkıyor. Annem başını kaldırıyor. Dikkatini dağıtmak için kendimi ve zincirimi indiriyorum. Yanından geçip gittiğimi fark ettiği anda bir inilti çıkarıyor ve kuyruğunu sallıyor ama suyun sıcaklığı ona fazla gelmiş olmalı ki bir koğuşa çarpmış gibi geriye doğru savruluyor.

Yuvarlak gözleri daha da yuvarlaklaşıyor, sızlanmaları daha da yükseliyor. Bana doğru atılıyor ve neredeyse dişiyle elbisemi yakalamayı başarıyor, ama ben çömeliyorum ve o ıskalıyor. Tüm okyanusu titreten derin bir inilti daha çıkarıyor.

Hala benimle misin, Lore?

Başka nerede olabilirdim ki Behach Éan? diye mırıldanıyor, gölgeleri serinletici bir merhem gibi tenimi sıyrırken.

İçimdeki haşlama banyosu aşığı için bile sıcaklık biraz fazla gelmeden önce iki çıkıntıdan daha aşağı iniyorum. Gözbebeklerim tuzdan ve kavurucu sıcaklıktan o kadar çok yanıyor ki göz kapaklarımı zorlukla kaldırabiliyorum. Lore rahatsızlığımı kendi lehine kullanamadan, annemin yankılanan iniltileri arasında müstehcen bir taverna şarkısı mırıldanmaya başlıyorum.

Çıkıntının üzerinden bakıyorum ve zincirimi bırakıyorum, sonra vücudumu aşağı çekiyorum. Marcello'nun çorba tenceresine hiç bir uzvumu sokmamış olsam da, bunun nasıl bir his olduğuna oldukça yakın olduğunu tahmin ediyorum.

Ayağım mercan gibi hissettirmeyen bir şeye çarpıyor ve irkiliyorum, çünkü evet ... mercan değil. Neye bastığımı fark ettiğimde irkilmem kaşlarımı çatmama dönüşüyor; bir balıkçı kafesine. Yanına çömeliyorum, içinde yüzen üç balığı gördüğümde kaşlarım daha da çatılıyor, gözleri Tarelexian iskelesinde satılan çürük balıklar gibi sütlü.

Dudaklarımı birleştiriyorum ve göz kapaklarımı biraz daha indiriyorum, ölümün ve volkanın kükürtlü kokusu burnuma çarpıyor.

Kan kokusu alıyorum.

Bu aptal kafeste ayağımı kestim. Kafeslerden nefret ederim. Bana ayağımı göster.

Ayağım iyi. Kafes girişinin telli kenarlarını kavrayıp daha geniş bir boşluk yaratmak için çekiyorum, sonra kolumu dikkatlice içeri kaydırıp ölü balıkları çıkarıyorum. Cesetleri ışıltılı fenerler gibi çukurdan yukarı sürükleniyor.

Tüm hayvanları kurtaramayacağımı biliyorum ama bu balıkların bir hiç uğruna ölmesinden nefret ediyorum.

Havan nasıl?

İyi.

Ayağın gibi mi?

Bakışlarımı zonklayan ayağıma indiriyorum, sonra kafese tekrar bakıyorum, kafamın içinde bir fikir kök salarken kaşlarım birbirine doğru eğiliyor. Kafesi, açıklığı aşağı bakacak şekilde ters çeviriyorum, sonra zincirimi metal kafesin içinden geçirip sabitliyorum.

Sonra da yeni ve çok geliştirilmiş karga avlama düzeneğimi sergilemek için makarayı çekiyorum. Lore'un gözleri parlıyor ve bence bu umutla ilgili. Sanırım bugün bütün olacağına inanmaya başlıyor. Boğazım duygularla kapanıyor ve ona gülümsüyorum. Boğazım tekrar sıkıldığında, bu sefer duyguyla değil, gülümsemem titriyor.

Çabanız yaratıcı. Sana bu kadarını vereceğim.

Dudaklarımı bükmeye ve kalbimi yavaşlatmaya zorluyorum. Solungaçlarımın etkinliği azalıyor olabilir ama hâlâ oksijen süzüyorlar.

Lore aletimi incelerken, kanayan ayak parmağıma dokunuyorum ve bir çizgi çizmek için parmağımı boynuma götürüyorum. Kan derimi delmeden önce dağılmış olmalı çünkü içime süzülen hava hala saz gibi.

Oyalanmamalıyım.

Elli Yedi

B Lore sıkıntımı fark etmeden önce kafesimi yakalayıp bir sonraki çıkıntıya fırlatıyorum. Yere indiğinde, onu takip ediyorum. Tekrar irkildim, bu sefer

Çünkü ısı yoğunlaşıyor.

Lore'un gölgeleri sertleşiyor ve beni hendek duvarına yaslayarak serinlikleriyle sarmalıyor. Tanrım, harika hissettiriyor. ***En fazla bu kadar gitmene izin verebilirim, Minik Kuş.***

Yine de yeterince uzak mı?

Evet.

Daha uzağa gitmeme izin vermediğin için mi? Çünkü kargam tam orada.

Puslu omzunun üzerinden bakıyorum, su sıcaklıkla parıldasa da aynı zamanda kaya ve mercan arasına sıkışmış bir karganın gümüşü ışıltısıyla da parılıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Nefesim daralıyor.

Parmaklarım, Defne'nin *Bottom*'da ocaktan çıkardığı toprak kaplar gibi tenime sıcak gelen zincirin etrafında sıkılıyor. Önce zincire, sonra da avuçlarımda kabaran kabarcıklara bakıyorum. Garip bir şekilde acımıyorlar. Gerçekten orada olduklarından emin olmak için gözlerimi kısıyorum ama bir tutam zümrüt dikkatimi dağıtıyor.

Çok güzel. Phoebus'un gözleri gibi. Phoebus bunlara bayılırdı.

Taşları parmağım ile yokluyorum, sonra yüzüme götürüyorum, sonra başka güzellikler dikkatimi dağıtıyor. Çok fazla güzellik. Hepsi de atlama ipi gibi birbirine dizilmiş. Tanrım, Sybille gençken böyle bir şeye sahip olmaya bayılırdı. Muhtemelen hâlâ seviyordur.

Fallon? Lore'un sesi sanki fokurdayan kraterin içinden geliyor gibi.
Saklamak için boynuma doluyorum ama sonra tenimde ne kadar muhteşem bir şekilde parıldadığına şaşıyorum. **Phoebus'a bir atlama ipi yapmalıyım yoksa kıskanacak.**

Sikeyim.

Senin de bir tane istediğini söyleme sakın? Parmağımı, puding gibi hissettiren buz gibi göğsünde kaydırıyorum.

Puding mi?

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. **Pudinge bayılırım. Yukarı çıkıyoruz.**

Ne var? Hayır. Yapmam gereken ... Gecenin bir yarısı neden bir vadide durduğumu hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

Bir çıkıntının üzerindeki karganın görüntüsü zihnime çarpıyor. Ottan yapılmış dayanıksız bir çubuk.

İki kuşun bir olması.

Derinlik aklını karıştırıyor Fallon. Derinlik mi?

Burası dağ geçidi değil; burası Filiaserpens.

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. **Filiaserpens'te miyim?** Başımı sallıyorum. **Görünüşe göre kışın parlıyormuş. La-zahhhhhh . . .**

Lazarus mu?

Evet. O. Jölelerin geldiğini söyledi, yoksa mücevherler miydi? Bir dakika. Bütün mücevherleri ben mi çaldım?

Hayır. Bir sürü

bırakmışsın.

Çalmak kötüdür.

Onları ödünç alıyordun. Ne için?

Hiçbir şey için. Beni sarıyor ve sanki yüzüstü bir dondurma fiçisinin içine düşmüşüm gibi hissediyorum. **Bana tutun.**

Bu benim gelato rüyam mı? Bu rüya gerçekten hoşuma gitti.

Lore'un gölgeleri tüylere dönüşüyor. Büyük kanatlarını çırpıyor ve bizi yukarı taşıyor. Ya da deniyor. Kafesim bir deniz yelpazesine takıldı.

Tuzağını kaldır, mo khrà.

Benim ... tuzağım mı? Göz kapaklarım çıpalara takılmış gibi hissetsem de onları kaldırıp etrafıma bakmayı başarıyorum.

Sualtı dünyası keskin bir şekilde odaklanıyor. *Bulanık* bir odaklanma. Bir nefes çekiyorum ama bu bir nefes değil; kaynar, tuzlu su.

Lore büyük kanatlarını çırpıyor ama zincirime takılmış olmalı çünkü yükselmiyoruz. Onun yerine, kayalık bir çıkıntıya çarpıyoruz. ***Fallon, bırak şu lanet tuzağı.***

Sertçe çekiyorum ama boynuma yapışıyor. ***Yapamıyorum. İndir beni. Onu çözeceğim.***

Hırlayıp homurdanmasına rağmen beni yere bırakıyor. Ciğerlerim temiz hava ihtiyacıyla yanarken, kararsız parmaklarımı bir düğümün içine sokup çeşitli zincirleri ayırmaya çalışıyorum. Neredeyse başarıyordum ama kafesin Lore'un kargasına doğru sallandığını görünce dikkatim dağıldı.

Merda.

Lore! Ne?!

Kafes!

Paslanmış ağ, karganın okyanusun dibine düşmesini engelleyen mercanın başını sıyrırken ikimiz de bakakalıyoruz. Zinciri çekiyorum ve kafes dönüyor, açıklık Lore'un kargasıyla aynı hizaya geliyor.

Parmaklarım dondu.

Tek ayak. Kafesin Lore'un kargasına takılmasını engelleyen tek şey bu.

Bir ayak zincir.

Lore ya da akıl sağlığım beni durduramadan, çıkıntıdan aşağı atlıyorum. Kafes düşüyor ve Lore'un kargasına çarpıyor.

Şok, mercan başını yerinden oynatır.

Vücudumu sarsıyorum ve batmayı durdurmak için bacaklarımı tekmeliyorum. Kafes dönüyor.

Mercan yırtılır, sonra sıralanır ve yuvarlanır. Lore'un kargası da öyle.

Elli Sekiz

I geri batıyor. Su fokur fokur kaynıyor olsa da göz kapaklarımı aralıyorum ve demir karganın kafesime yerleşmesini korku ve huşu içinde izliyorum.

Fallon! Lore'un pençeleri kollarımı yakaladı. Tıkladıkları anda tıslıyor ve bırakıyor.

Meriam'ın gücümü serbest bıraktığı zamanki gibi kanım kaynıyor.

Cildim acıyor ve ciğerlerim karıncalanıyor. Eriyor muyum? Bir su birikintisine dönüşmek istemiyorum.

Su birikintilerinden nefret ederim.

Birden kendimi Tarelexo'da elbiselerimin eteklerinin pisliğin içinde sürüklenmesini önlemek için pis kokulu olanların üzerinden atlarken görüyorum.

Fallon, şu zinciri çıkar. Kargama bağlı olduğun sürece sana dokunamam.

Lore'un sesi zihnimi su birikintilerinden kurtarıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra hayretle bakıyorum çünkü sepetimin içinde onun kargası var.

Aman Tanrım, seni yakaladım, Lore! Gülüyorum. Seni yakaladım!

FALLON!!

Sanırım daha fazlasını söylüyor ama zihnim uğuldamaya başlıyor. Kulaklarım gibi.

Kanım gibi.

Göz kapaklarım düşmeye

başladı. Her şeyim

sarkmaya başladı.

Dev bir yumruk gibi hissettiren bir şey göğsüme çarpıyor. Sertleşiyor. Düşüyor.

Lanet Mórrígan'a yemin ederim. Seni kilitleyeceğim. Lanet olası kaleme. Lanet hayatının geri kalanı boyunca. Hayatın boyunca.

Gülümsüyorum ve parmaklarımı, parmak uçlarımın altında metale dönüşen tüylerin üzerinde gezdiriyorum. Tuhaf.

Bu hayatımdaki tek zaman. Sana yalvarıyorum. . . Bana dokunmaman için.

...

Ciğerlerim spazm geçiriyor ve öksürüyorum, ancak bu ıslak tuzu içime çekiyor.

hava yolu. Öğürüyorum, sonra boğuluyorum. ***Lore-nefes alamıyorum.***

Alçak, ağlamaklı bir inilti kulak zarımı deliyor. Lore ağlıyor mu? Bana hiç ağlayan biri gibi gelmiyor. Sızlanma daha da artıyor ve ışık gibi daha da parlaklaşıyor. Su o kadar berraklaşıyor ki parlak pembeyi fark ediyorum.

Çok fazla pembe var.

Bedenim sanki bir kurdeleyle hediye paketi yapılmış gibi pembeye bürünüyor.

Gerçekten büyük ve kaslı bir kurdele. Ve pullu.

Parmaklarımı pulların üzerinde gezdiriyorum, yumuşaklıklarına hayret ediyorum ve sonra hayret ediyorum çünkü çukur gittikçe küçülüyor. Ciğerlerim o kadar hızlı genişliyor ki kaburgalarım acıyla baskı yapıyorlar. Eğer annem beni yüzeye biraz daha hızlı çıkarırsa, kemiklerim parçalanacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve acıdan bayılmamaya konsantre oluyorum.

Lore mu? Adı zihnimizde bir fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle yuvarlanıyor. ***Kafes mi?***

Aramızda korkunç bir sessizlik yankılandıktan sonra, ***"Hâlâ lanet boynuna bağlısın.***

Kelimeler havadan oluşmasa da, özellikle de zihnin içinde söylenenler, Lore'un cevabı derin bir nefes gibi hissettiriyor. ***Ve senin*** - vücudumun içindeki her şey ağrıyor ... dışarıdaki her şey de - karga?

Hala oradasın, Minik Kuş. Hala oradasın.

Güzel, diye fısıldıyorum başımın tepesi Mareluce'nin yüzeyini kırmadan bir saniye önce. Soluk soluğa kalıyorum, sonra oksijenin kavrulmuş ciğerlerimi ısırmasının acısıyla bayılıyorum.

Yağmur yüzümü ıslatıyor ve tuz ağzıma sıcıyor. Öğürüyorum, sonra öksürüyorum, ama öksürük keskin bir yanık uyandırıyor ve beni olabildiğince hareketsiz tutuyor

Mümkün.

Göz kapaklarımı açmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kabarmış dudaklarımın arasından, Fae ateşi gibi yakan küçük, temkinli bir nefes çekiyorum. Burnumdan solumaya karar veriyorum, bu biraz daha az acıtıyor. *Lore?*

Evet. Sesi sinirli geliyor.

Ne oluyor?

Daya seni güvenli bir yere götürüyor. Kafes mi?

Dişine takmış. Kargan mı?

Hala içeride, aşkım. Hala içeride. Sesi benim gibi paramparça geliyor. *Lore?*

Dinlen, Behach Éan.

Derim kemiklerimin etrafında birikti mi? Hayır.

Öyle olsaydı beni sevmeye devam eder miydin? Seni her şekilde severdim.

Derisiz bile mi?

Sessiz bir *gülümsemeyle* mırıldanıyor: *"Derisiz olmama aldırıyor gibisin."*

Yüzümü buruşturuyorum çünkü onun derisiz versiyonu koyu ve dumanlı, oysa ben kanlı ve kemikli olurum.

Dinlen, Behach Éan. Dinlenmen gerek.

Unutkanlığa geri dönerken gülümsüyorum. Bu sefer tatlı bir tane.

HAREKET ETMEYİ BIRAKTIM ve kemiklerim ağrısa da ciğerlerim ... hissediyor. Geçici bir nefes alıyorum. Hava keskin bir bıçak gibi boğazımdan aşağı süzülüyor, sonra zımpara kağıdı gibi içime sürtünüyor. Sanırım o kadar da iyi hissetmiyorlar.

Parmaklarımı açıyorum, parmaklarım soğuk ve tanecikli bir şeye batıyor - kuma mı?

Gözlerim bal dolu olsa da kirpiklerimi biraz yukarı kaldırmayı başarıyorum. Üstümde beyaz bir gökyüzü uzanıyor ve ona karşı iki zifiri karanlık

Biri gölgelerden, diğeri akan makyajdan oluşan yüzler.

Zinciri yoklamak için elimi boynuma götürüyorum ama parmaklarım boncuklarla değil, sadece kuru deri ve sertleşmiş, esnek siyah malzemeye karşılaşıyor. "Kafes mi?" Mırıldanıyorum. "Kafes nerede?" Sesim o kadar cızırtılı ki, sanki ağzımdan çıkmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

"Kafes mi?" Babamın teni derinleşiyor, soluk gökyüzüyle daha parlak bir kontrast oluşturuyor.

"Lütfen burada olduğunu söyle." "Oh, burada olduğu kesin."

"Peki Lore'un kargası içeride mi?"

Babamın dudakları birbirine öylesine kenetlenmiş ki, öfkeli yüzünü kesiyor. "Aklımın yarısı onu tekrar okyanusun içine atmaya çalışıyor."

Kollarımın üzerinde doğruluyorum, vücudumun her yerinde sayısız ağrı pathıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o bir bütün olmayı hak etmiyor. Hele ki senin lanet derini kabartan lanet bir denizaltı volkanına dalmana izin verdikten sonra." Babamın kızgın olduğunu fark etmemiş olsaydım, *lanet* kelimesini bolca kullanması beni kesinlikle ruh hali hakkında uyarırdı. "Kim bilir organlarında ne tür bir hasar yarattı?"

Bakışlarımı kollarıma indiriyorum, onları kabarcıklarla kaplı bulmayı bekliyorum ama cildim bir bebeğinki kadar pürüzsüz. Dünkü çürükler bile kalmamış.

Fae topraklarından çıktıktan sonra annen seni bir kayanın üzerine yatırdı ve derindeki yaraları yaladı. Sonra da sana bakabilmemiz için seni kıyıya yüzdürdü.

Gözlerimi gri ufka dikmiş, benimle akraba olan muhteşem deniz ejderini ararken huşu ve şefkat göğsümü tıkıyor.

Okyanus tabanında dinleniyor. Yolculuk ve iyileşme onu çok yıprattı.

Ağır bir suçluluk duygusu kalbimi ısılatıyor. "Kafes nerede?"

Lore arkamızdaki ağaç hattına doğru başını sallıyor, orada deri giymiş dört karga nöbet tutarken, birkaç tanesi de tüyleriyle onların üzerinde dönüyor.

"Dádhi, ağaçlara kadar yürümeme yardım edebilir misin?"

Gideceğim yere sinirlenmiş gibi önce dudaklarını büzüyor, ama sonra kocaman ellerini yüzünde gezdiriyor. Makyajını biraz daha lekelese de, kalan öfkesini de bulaştırıyor. Yüzüne yumuşak diyemem.

-Cathal Báeinach'ın yüzünün yumuşak olarak tanımlanabileceğini hiç sanmıyorum ama ifadesi kesinlikle hafifledi.

Beni ayağa kaldırmak yerine kocaman kollarının arasına aldı ve gümbür gümbür atan göğsüne yasladı.

Şikayet etmiyorum. Genelde az efor sarf eden biri değilimdir ama vücudum berbat hissediyor. Belki de sıcak su gerçekten bazı organlarımı kızartmıştır. Bu düşünceyle burnumu kırıstırıyorum, sonra temizlemek için başımı sallıyorum.

Sallanan ağaçlara yaklaşırken babam "Çocuğun parası ödendi mi?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Çocuk mu?"

"Boynundaki boncukları çözmek için Racocci'den bir insan çocuğu alıp sahile götürmek zorunda kaldık çünkü metal iletkenidir." Lore'a ters ters bakıyor.

"Onu boynuma Lore bağlamadı, Dádhi. Bunu ben yaptım." Dikkatini yüzüme çekmek için sakallı çenesini avuçluyorum. "Tıpkı bir yanardağ olduğunu bile bile kargasını geri almayı seçtiğim gibi."

"Sana izin vermemeliydi!"

Babamın unutacak ve affedecek durumda olmadığını hissederek iç çektim.

Beni hiç affetmese de anlarım.

Bakışlarımı gölge yığınının doğru çeviriyorum. **Öyle söyleme. Siz ikiniz en iyi arkadaşlarınsınız. Kardeşsiniz. Unutmayabilir ama affedecektir.**

Eğer deriniz yarılıysaydı ve kanınız aksaydı ... Gölgeyi titriyor ve altın gözleri uzun bir an için sönüyor. **Ölebilirdin.**

Hah. Marelucin çorbasına dalarken bunu düşünmediğim için oldukça mutluyum. Oblivion o kadar da korkunç bir şey olmayabilir.

"Çocuğa para ödendi, Cathal. Altın parçasını ısırıldı çünkü gerçek olduğuna inanmadı." Imogen gülümsüyor, bu o kadar ender rastlanan bir durum ki, dudak kıvrımı ve beyaz dişler beni bir anlığına şaşkına çeviriyor.

"Boncuklu ipleri çözmek için altın bir parça mı? Ondan bir Karga hayranı yaratmış olmalısınız."

"Zaten bize oldukça düşküncü," diyor babam. "Çoğu insan öyledir. Altın onun sessizliği içindi. Perilerin Lore'un kargasının Filiaserpens'te yattığına inanmaya devam etmelerini tercih ederiz."

Imogen, "Senin küçük ilmeğini çözmesi bir saate yakın sürdü," diyor.

Hassas cildimi ovuyorum. **Pense ya da bıçak daha hızlı olurdu.**

Birinin vücudunuza keskin bir nesne yaklaştırmasına izin verdiğimi gerçekten görüyor musunuz, mo khrà?

Sanmıyorum.

"Umarım inci dizisinin onda kalmasına izin vermeme kızmazsın, Fallon." Imogen parıldayan zincir ve mücevher yığınının işaret ediyor. "Görünüşe göre annesi deniz boncuklarına çok düşkün."

"Ona bütün kolyeleri vermeliydin, Imogen."

"*Hepsi* kaşları kaldırırđı; bir tanesi ona ya da bize sorun yaratmamalı."

Babam beni Lore'un kargasının içinde durduğu paslı kapanın yanına bırakıyor, bir kanadı içeride sıkışmış, diğeri dışarı çıkmış. Yolculuk sırasında devrilmemesi gerçekten bir mucize. Aslında mucize değıl: demir pençelerinden biri metal ağı dolanmış.

Üzerinden çıkan ok güdük bir tahta parçasına dönüşmüş ama onu baş ve işaret parmaklarımla arasına sıkıştırmayı başarıyorum. Yine de dışarı çekmeye çalıştığımda parmaklarım kaymaya devam ediyor.

Tuzağı ters çevirip çıkış yarasını arıyorum çünkü çıkması gereken obsidyen uç. Çelik mumyalamadan kurtulduğunda tahta Lore'dan düşecek. Büyük bir üzüntüyle, çıkış yarası bulamadım. Büyük ve güçlü dostum *Focà*'nın sözleriyle.

Nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum, alnıma kum serpiştiriyorum, sonra kapanı çapraz bacaklarımla üzerine yerleştiriyorum ve karganın karnından çıkan çubuğı yeniden sıkıştırıyorum. Dakikalar tam yarım saate dönüşüyor ve ben eşimi kurtarmaya hiç yaklaşmıyorum. "Bana ateş ve metal bir şiş lazım."

Beni kızartmayı mı planlıyorsun, mo khrà?

Ona bakmak için başımı eğiyorum. Sitrin rengi gözleri ilk kez bana bakmıyor.

Kucağımda duran parçasının üzerindeler.

"Çürümüş ahşabı yakmayı ve yerine metal bir sap koyarak içine saplanmış obsidyen ucu dışarı itmeyi planlıyorum."

Kulağı acı verici geliyor.

Senden bunu almanın başka bir yolunu göremiyorum, Lore.

Bana istediğim aletleri bulma emrini vermiş olmalı çünkü etrafımızda dolaşan Kargalardan ikisi ormanın üzerinden bataklık topraklarındaki insan yerleşimlerine doğru süzülüyor.

Beklerken, büyümü kullanabilmeyi dileyerek tahta şaftı bükmeye çalışıyorum ama obsidyenle birleşen kanım Lore'u sonsuza dek yaşayacak bir Karga'ya dönüştüreceğinden, ona büyü damlatmamın hiçbir yolu yok.

Yanımda bir kumaş paketi düşüyor ve sıçramama neden oluyor. Lore'un elçilerinden geldiğini anladığımda, paketini açıyorum.

Umarım bu iş . . .

Elli Dokuz

A Çeliği çakmak taşına vururken *mırıldanıyorum, Üzgünüm, Lore.*

Kıvılcımın taştan sıçradı ve ok çıkıntısının üzerine düştü. Yine de Odunlar suyla dolmuş olsa da yine de alev alıyor ve bir doğum günü mumu gibi yanıyor. Kamp ateşinin kokusu sahili sararken arkadaşımın gölgeli yüzünü inceliyorum.

Çok özür dilerim.

Tek kelime etmiyor, sadece demir kargasından kıvrılan dumana bakıyor.

Duman dışarı çıkmayı bıraktığında, közleri dışarı çıkarmak için tuzağı eğiyorum, sonra metal şişi okun bıraktığı deliğe sokuyorum. Sanki kendi bedenime saplıyormuşum gibi irkiliyorum.

Ağlama, Behach Éan. Acı içinde değilim.

Nasıl olmaz ki? Omzumu ıslak gözlerime sürüyorum.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor, yanaklarımdan süzülüp dostumun parlak demir gövdesine düşüyor. Lanet olası ok ucunu asla çıkaramayacağımı düşünmeye başlamıştım ki birden şişim sanki tamamen metalden yapılmamış gibi Lore'un derinliklerine kayd.

Keskinleştirilmiş obsidyen uç demirden çıkarken nefesinin kesildiğini duyuyorum. Aramızdaki bağ sayesinde acısının beyaz ve parlak bir şekilde parladığını hissediyorum. Dişler gıcırıyor, yanaklar şefkatle ıslanıyor, bu işkenceye bir son vermek için şişi sert ve hızlı bir şekilde saplıyorum. Ok metal tuzağa çarpıyor.

Şiş çekip çıkarıyorum, sonra kumun üzerine bırakıyorum ve silahın kafasına öyle bir öfkeyle bakıyorum ki alev almaması mucize.

"Fallon." Adımın sesi beni sarsıyor çünkü şakaklarımın arasında çınlamıyor; havada dolaşıyor.

Siyah ve çeliğe bürünmüş kıvrak vücuda, tüyle mürekkeplenmiş yüksek elmacık kemiklerine, beni sürekli izleyen gözlere bakıyorum. Beni izleyen gözlere. Obsidyen parçasına o kadar konsantre olmuştum ki, arkadaşımın dumana dönüşüp diğer kargalara çarpmasını kaçırdım.

Elini uzatıyor ama ben tutmuyorum. Bunun yerine obsidyen parçasını kafesten çıkarıp su kenarına doğru ilerliyorum ve titreyen kolumun izin verdiği kadar uzağa fırlatıyorum. Krallığımızın dört bir yanında saklanmış milyonlarca obsidyen silah daha olduğunu biliyorum ama bunun yok olduğunu görmem gerek.

Parmaklarımdan ayrılır ayrılmaz, kollar ortama dolanıyor ve güçlü bir çene boynumun eğimine dalıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dostum kulağımın arkasındaki deriye bir öpücük kondurmadan önce.

Gözlerimi kapatıyorum ve benimkinin etrafında şekillenen bedenine doğru eğiliyorum, tüm sert kasları dağılmış kemiklerime baskı yapıyor. Bu haliyle eşimden geriye kalan tek yumuşak parça dudakları. Hayır, bu doğru değil. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarına batırıyorum. Vücudunun en yumuşak yeri *orası*.

Ağzımın köşesi onunkiyle buluşana kadar başımı çeviriyorum. "Seni çok özledim." Onun rüzgâr ve fırtına kokusunu, kurumuş bir kuyuyu doldurur gibi ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

"Bir adamın beşte dördü sana yetmedi mi?"

"Krallığın yarısı senin için yeterli mi?"

Ağzının kenarının açıldığını hissediyorum. "Biz Kargalar, çok ölçüsüz varlıklarız."

Beni de türüne dahil etmesi hoşuma gidiyor.

"Bir Karga olarak doğmamış olsaydın bile, cesaretin ve bağlılığın sana aramızda bir yer kazandırır." Ağzıma kaçan bir tutam saçımı yakalıyor ve kulağımın arkasına bastırıyor. "Benim yanımda." Ağzımın köşesini öpüyor. "Tüyümüzü takma zamanının geldiğine inanıyorum."

Kaburgalarımın arkasında yeni bir duygu dalgası yükselirken nabzım hızlanıyor. "Tabii ..." Dikkatinin topaklanmış kirpiklerimin üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum ve yanaklarımdan aşağı süzülen nem. "Dünyaya göstermeye hazır değilsen-"

"Kargalara ait olduğumu mu? Sana mı?" Kollarında dönüp ona bakıyorum. "Lorcan Ríhbiadh, ben *çok* hazırım."

Ağzına bir gülümseme dokunuyor, ısıltısı varlığımın her gözeneğine yayılıyor.

"Ama ..."

"Tabii ki bazı koşullarınız olacak."

Homurdanıyorum. "Onu mürekkeplemeni istiyorum."

Kolları belime dolanıyor ve beni alçak bir kıkırdamayla titreşen göğsüne doğru çekiyor. "Mo khrà, vücuduna kalıcı bir şey çizmemi istemezsin. Özellikle de o güzel yüzüne."

"Sanat becerilerin o kadar kötü mü?" "Berbat."

Gülümseyerek yanağımı vücudunun üst kısmını saran zırha bastırıyorum ve kollarımı dar beline doluyorum. "Sanırım elmacık kemiğimde bir bok olsaydı, Phoebus dostluğumuzdan vazgeçer ve Sybille hayatımın sonuna kadar benimle dalga geçerdi."

Arkadaşımdan kahkahalar dökülüyor, yumuşak rüzgârda sürükleniyor ve dalgaların üzerinde yuvarlanıyor. Sesler gökyüzünü doldururken, ince bir güneş ışığı bulutların arasından süzülüp üzerimize düşüyor ve bizi ballı ışıyla yaldızlıyor. Çıplak tenimde, Lore'un derisinde, krallığımızın bu parçasını çevreleyen eski kum tanelerinde oynaşmasını izliyorum. *Karanlık arkamızda kalsın.*

"Parlaklığı göster, Minik Kuş."

Şaşkın bir kahkahayla yüzümü Lore'un kaslarla sertleşmiş göğsünden kaldırıyorum. "Ne?"

"Bilge bir kadın bir keresinde bana ne istiyorsam onu göstermem gerektiğini söylemişti. Sadece onun tavsiyesini yerine getiriyorum."

Ona sırtıyıyorum, sonra ellerimi boynuna götürüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce fısıldıyorum, "Bilge değil, Lore; iyimser. Güven ve bilgelik aynı şekle bürünebilir ama aralarında dünya kadar fark vardır. Yine de sözlerimi unutma. Bir gün ben de senin gibi bilge, yaşlı bir Karga olacağım ama o zamana kadar korkarım genç bir hayalperestle baş başa kalacaksın."

"Ah, katlanmak zorunda olduğum zorluklar," diye mırıldanıyor içten içe yanan kalbimi titreyen kolları indirgeyen bir göz kırpmasının etrafında.

Tanrılar, göz kırpmanın bu kadar iç eritici olabileceğini kim bilebilirdi? "Daha sık göz kırpmalısın, Lore. Ama sadece bana."

Dudakları benimkilere değerken kıvrılıyor. ***Doğal olarak.***

Zihin yürüyüşü yaptığımızda dudaklarımız buluşmuş olsa da, bu öpücüğün hissi son paylaştığımızdan çok daha güçlü, çok daha şiddetli. Dudaklarımız çakmaktaşı ve çelik gibi, ruhlarımızı ve kalplerimizi alevlendiren kıvılcımlar yaratıyor.

O anda, eşim olmadan yaşamanın imkânsızlığını tamamen kavradım. Lore var olduğu sürece, onunla birlikte olmak, ona dokunmak ve onu sevmek için açlık duyacağım.

"Böldüğüm için üzgünüm ama bir askeri gemi az önce kanallardan çıktı ve bu tarafa doğru seyrediyor, Mórrgaht. Okyanus üzerinde bıraktığın yoğun sise rağmen Filiaserpens'te bir aksaklık olduğu konusunda uyarılmış olmalılar." Imogen çoktan dumanla kaplanmış, sanki kuş formuna girmesine bir saniye kalmış gibi.

"Ya da çocuk konuştu," diyor bir başka Karga.

"Hayır." Imogen başını sallıyor, kendisinin bile olmayan bu çocuğu savunuyor. "O yapmazdı."

"Onlar seni bütün olarak görmeden yer değiştir, Lore." Babam sahilde bizden daha uzakta duruyor, yorgun bakışlarını doğuda yaklaşan karanlık lekeye değil, annemin yattığından şüphelendiğim sahile yakın bir su alanına dikmiş. "Kızımı buradan uzaklaştırın. Onun Dante'nin hapishanesinden kaçtığını biliyor olabilirler ama gözlerinin ona dokunmasını bile umursamıyorum."

Daha konuşmasını bitirmeden, Lore tüyler içinde, dizlerini bükmüş, kanatlarını açmış. Sırtına tırmanmak için bir dakika bile kaybetmedim. Diğerlerinden önce havalandık. Zaten havada olanlar hariç, ama onlar ormanın üzerinde süzülüyorlar.

Onlardan beklemelerini istedim çünkü yanımda uçarlarsa, Minik Kuş, Periler döndüğümü anlayacak.

Çünkü o diğerlerinden daha büyük.

Batıya, Gökyüzü Krallığı'na doğru uçarken Shabbe'ye bakıyorum. Krallığın Luce kadar geniş olduğunu ama bir nokta kadar küçük göründüğünü düşünmek. Koğuşları indirip pembe kumsalların ve büyülü kanın ülkesini keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Fırtınalı Kazan'ımızın doğduğu yeri.

Kutsal Kazan'la ilgili düşünceler zihnimi yönlendiriyor ve bakışlarımı Shabbe'den Dante'ye çeviriyorum. Bir sonraki ve son görevim.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

Altmış

B ehach Éan, geldik.

Hmm . . . Nerede?

Evim, aşkım. Evimizdeyiz.

Sarsılarak doğruluyorum. Vücudum sıralanmaya başladığında, Lore uzanmış kanatlarını daha yukarı kaldırıyor ve eğiliyor.

Aman Tanrım, uyudum mu? Ve gökyüzünün pembeler ve morlarla çizgili olduğunu görünce, bir süredir uyuduğumu varsayıyorum.

Beş saat.

Beş mi? Racoccin plajına gitmek iki saatimizi aldı.

Uyumaya ihtiyacın vardı. Ve acelemiz

yoktu. Sizin de öyle. . . Sen de öyle!

Yakında bir sürü olacak.

Pastel gökyüzünü dolduran ayın soluk şekline bakıyorum.

Nasıl oldu da sırtından düşmedim?

Öncelikle, düşmene izin verir miyim

hiç? Hayır, ama kazalar-

Dikkatsiz atları olan insanların başına gelir. Ayrıca, baban tüm zaman boyunca altımızdan uçtu. Bana güveneceğini sanırsın ama görünüşe göre yedi yüz yıllık dostluğumuz beni kızına layık kılmıyor.

Mutluluğun acı verici olabileceğini hiç düşünmemiştim ama babamın şiddetli şefkati ve eşimin inatçı aşkı arasında kalbim acıyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ellerimi Lore'un boynundaki tüylere gömüyorum ve başparmaklarımı omuzlarının sert çizgisi üzerinde gezdiriyorum. Tanrım, yenilmiş olmalı.

Tam olarak takırdamasa da, derin bir uğultu kemiklerine yayılıyor ve kaslarını titreştiriyor. ***Dikkatli ol Minik Kuş, yoksa seninle birlikte uçabilirim.***

Tehdidine gülümsedim.

Bir gün seni uzaklara götüreceğim. Sadece ikimizi.

Her ne kadar Lore ile tembellik etmekten daha çok istediğim bir şey olmasa da, o bölünmüş bir ulusun kralı, lanetlenmesi ve yeniden düzenlenmesi gereken, yasalarının gözden geçirilmesi gereken ve geniş bir yelpazedeki insanların yeni bir denge bulması gereken bir ulus. Evet, bazı görevleri Siorkahd'ına devredebilecek, ancak en zorlu Kargaları bile onun temsil ettiği figürün yerini alamaz.

Market Tavern'in devasa kapağına doğru yöneliyor ve bizi aşağıya indiriyor. Ortak masaların üzerine balmumu damlatan ve yiyecek ve çiçeklerin üzerine yumuşak bir parıltı yayan mumları görünce nefesim kesiliyor.

Sanırım başarılı görevimizin haberi bizden önce geldi.

Görünüşe göre, Kargalarım dedikoducu.

Lorcan'ın annesinin Phoebus'la kol kola durduğunu, başlarını bize doğru eğdiklerini, kömür makyajlarının altında yüzlerinin parladığını gördüğümde sıırıyorum. Evet, *onların*. Phoebus bile bu gece Crow çizgileri takıyor.

Bakışlarım, Gabriele ile derin bir sohbete dalmış, muhtemelen bir sonraki tünel patlaması için strateji geliştiren sarışın sevgilisine yaslanmış Sybille'i görene kadar kalabalığın geri kalanı üzerinde geziniyor.

Üçü de gözlerine siyah sürmüş. Sadece Bronwen'in yanında duran ve alçak sesle konuşan Justus yüzünü kömürle süslememiş. Acaba hak ettiğini düşünmediği için mi çekimser davranıyor, yoksa kimse ona resim yapmayı teklif etmediği için mi yüzü çıplak.

Karaya en son biz çıktık. Babam, Imogen ve bize Filiaserpens'e kadar eşlik etmiş olan diğer kargalar, ellerinde şaraplarıyla yurttaşlarının arasında duruyorlar. Ayaklarım yeri öptüğü anda, Lore şekil değiştiriyor.

Oğluna doğru koşan Arin'den derin bir inilti yükselir. Ona ulaştığında, yüzünü avuçlarının arasına alıyor ve alnını kendi alnına doğru sürüklüyor. Karga dilinde yakalayamadığım ama sadece sevgi ve rahatlama dolu olduğunu tahmin edebildiğim kelimeler mırıldanıyor, özellikle de gözyaşlarının çizgilerini yakaladığımda.

Oğlunun başını eğip kaşlarının arasındaki bir noktayı öpüyor ve sonra bana doğru gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. Beni sevgisine layık biri olarak gördüğü için kalbim bir kez daha büyük bir mutlulukla sıkışıyor. Evet, oğlunun eşiyim ama bu beni hayranlık uyandıran biri yapmıyor, sadece arkadaş canlısı yapıyor.

"*Tapath*, Fallon." Bana Crow dilinde teşekkür ettikten sonra Lucin dilinde de teşekkür ediyor. "*Grazi, mo inon*."

Onun kızı olarak anıldığımda alt dudağım titremeye başladı. Bu kadar az kişi tarafından sevilen bir kız olarak bir gün bu kadar çok kişi tarafından sevilebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Bir el belime dolanıyor ve kalçama tünüyor, beni çekmek için değil, sadece tutmak için. "*Mádhi*, eşimin yanağını mürekkepleme onurunu bize bahşeder misin?"

Etrafımızda patlak veren sessiz konuşmaların arasından bir gıcırta yükseliyor. Sırtarak Arin'in omzunun üzerinden, kalabalığın kenarında sallanan, Sybille'in adını tıslarken süet mokasenlerinin üzerinde Yuletide bir çocuk gibi ileri geri kayan Phoebus'a bakıyorum.

Onu duyunca telaşla yanına koşar, "Ne?" "Fallon tüylerini alıyor," diye fısıldayarak bağılıyor.

Gri gözlerini bana doğru çeviriyor. O kadar gurur dolu ki dudağımı ısıyorum, çünkü yaptığım hareketin gurur verici olduğunu düşünmüyorum. Bu çok önemli, bu tartışılmaz, ama aynı zamanda benim doğuştan hakkım.

"Ben tokmak ve mürekkep alacağım." Arin'in sesi duygu yüklü.

Dövme malzemelerini toplamak için ayrılırken, Phoebus ve Sybille yanıma geliyor ve hızlıca sarıldıktan sonra, krallarının bütün olmasından duydukları sevinci ve minnettarlığı ifade etmek için birçok şekil değiştiren bana doğru hareket ederken, gururlu ebeveynler gibi beni çerçeveliyorlar.

Phoebus ağzının kenarından, "Zıbın tamamen kahverengi kıyafetine göre büyük bir gelişme olsa da," diyor, "Syb ve ben dönüş yolunda olduğunu duyduğumuzda üstünü değiştirmen için bazı seçenekler getirdik."

"Seçenekleri *buraya* sen mi getirdin?"

"Evet. Onları Reid'in odasına yerleştirdik çünkü Reid biliyorsun" - Phoebus omuz silkiyor - "*burada değil*."

Sybille tuz ve kumla sertleşmiş saçlarımdan tutamlar koparıyor ve burnunu buruşturarak onları inceliyor. "Umalım da Reid herkese uyan tek tip bir adam olmasın."

"Eğer öyleyse, daldırma tezgahından bir fincan yemeklik yağ çalacağız." Kütleyi parmaklıyorum. "O kadar kötü mü?"

Phoebus başını sallar. "Korkuları olan bir korkuluk, sadece daha kötüsü."
Harika.

Syb, Lore'a yer açmak için kenara çekiliyor. Avucunu sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve mırıldanıyor, "Onları dinleme. Sen bu odadaki en zarif kadınsın."

Lore'un objektif olduğundan şüpheliyim, ama bunun bir önemi var mı?

Arin, elindeki deri keseyi en yakındaki masanın üzerinde, babamın tabaklardan temizlediği bir alana açarak, şekil değiştirenlerin oluşturduğu gevşek ağın içinden geçiyor.

Koyu kahverengi bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Hazır mısın, inon?"

Parmaklarımı yumruk yapıp vücudumdaki diğer tek işareti eziyorum. Yanağımdaki bir tüy Dante'nin damgasını iptal etmeyecek olsa da, dünyanın gerçekten hangi krala ait olduğumu görmesi için sabırsızlanıyorum.

Altmış Bir

“W Acı veriyor mu?” Phoebus tahta bir tarağı temiz ve bolca nemlendirilmiş saçlarımda gezdirirken soruyor.

"Fırçalamandan daha az." Bakışlarımı Arin'in sol gözümün altına işlediği narin tüyden ayıramıyorum. Deri hâlâ biraz kabarık ve kırmızı ama şimdiden bir sanat eseri olduğunu söyleyebilirim. Sybille menekşe rengi bir elbisenin saten korsajındaki dantellerle uğraşırken daha iyi görebilmek için yüzümü sağa çeviriyorum.

"Bilirsin, Kargalar Periler gibi altınla evlenmezler; koyu renklerle evlenirler-siyah, safir . . . menekşe." Sybille bunu o kadar kayıtsızca söylüyor ki, neredeyse olduğu gibi değil de bir gerçekmiş gibi geliyor - çok açık bir ipucu.

Phoebus gözlerini devirir. "Kurnaz, Syb."

"Demek istediğim, Fallon her şeyi yapmak isteseydi, eminim kimse ikinci bir Karga ritüeli gerçekleştirmeye itiraz etmezdi. Yani herkes mutlu ve *burada*."

Nonna ve Mamma, Reid'in taş lavabosunun üzerindeki benekli aynada beliriyor, sonra kayboluyorlar ve Daya hem deri hem de pullar içinde beliriyor. "Nonna ve annemler olmadan evlenmeyeceğim. Ve Gia, ve senin ailen. Onların da yanımda olmasını çok isterim. Bunu istediğimden bahsetmiyorum bile"-parmaklarımı açıyorum ve birbirine kenetlenmiş halkalara bakıyorum-"*rune* gitti."

Sybille dudaklarını birleştirmeden önce kirpiklerinin arasından Phoebus'a bakar.

Karşılıklı bakışmaları kalbimin teklemesine neden oluyor. "Ne?"

Sybille elbisemin bağcıklarını çekiştiriyor, nefesimi ciğerlerimden çıkarıyor. "Bir şey yok."

"Hadi ama. Bir süredir ortalarda olmayabilirim ama ikinizi de tanıyorum ve bu bakışın *bir* anlamı olduğu açık."

Sybille iç geçiriyor. "Sadece herkesi bir araya getirmek biraz zaman alabilir, Vlad'ın koruma taşından vazgeçmek için çirkin taleplerde bulunması da cabası."

"Katlanacak." Phoebus pürüzsüz saç tellerimi bir kez daha fırçalıyor. "Lore onu vazgeçirecek."

Dostumun iyi ifade edilmiş bir tehditle ya da iyi yerleştirilmiş bir demir pençeyle Glacin hükümdarını kendi iradesine boyun eğdirebileceğinden şüphem olmasa da Vladimir'in onun müttefiki olduğunu ve güç kullanmanın bu ittifakın aleyhine işleyeceğini varsayıyorum. "Ne tür talepler?"

"Silahlar, sandıklar dolusu altın, bendenizden bir pazarlık."

Hepimiz dikkatimizi Reid'in şu anda çok iri bir erkek tarafından cüceleştirilmiş olan küçük banyo odasının girişine yöneltiyoruz.

Lore ahşap kapı aralığına yaslanmış, saçları duştan ıslanmış, omuzlarını ortaya çıkaran dar siyah bluzunun üzerinde kollarını kavuşturmuş. "Vlad, kral olarak kalmak isteyen bir kral. O taş için her şeyi yapabileceğimizi bildiğinden, eski anlaşmamızın biraz değiştirilmesi gerektiğine karar verdi."

Lore'un görüntüsü nabzımın derimin altında, kulak zarıma karşı uğuldamasına neden oluyor. Bir an için ne konuştuğumuzu bile unutuyorum, ama sonra Sybille Vladimir'in adını söylüyor ve her şey aklıma geliyor. "Koşuşları yok etmek onun çıkarına değil mi?"

"En cesur Faerie en zayıf Shabbin'den korkar. Senin büyün onları hem korkutuyor hem de hırslandırıyor." Lore bakışlarını içine gömüldüğüm mor ipeğin üzerinde gezdiriyor ve gözlerindeki altın rengi onaylarcasına çalkalanıyor. "Pierre'in bir Şabbin eşini neden bu kadar çok istediğini sanıyorsun?"

"Vladimir Şabbin bir eş istiyor mu?"

Lore bakışlarını elbisemden çekip yüzüme dikeyyor. "Seni aldılar. Ve krallığının altında koşuşturan Regio faresi tarafından değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Kendimi ona sunmayacaktım."

"Bunu daha önce de yaptın." Sybille bakışlarımı silkti.

"Dante konusunu açmanın biraz önemsiz olduğunu düşünmüyor musun Syb?"

"Ben Nebba'lı Pierre'den bahsediyordum, Pheeb. Fallon, Meriam'ın geri getirilmesindeki yardımına karşılık evliliği önerdi."

Tarak Phoebus'un elinden düşer. "Nebba *kasabı* Pierre'e evlenme mi teklif ettin?"

"Sadece blöf yapmıyordum, aynı zamanda Meriam'ın yerini bulma konusunda da çaresizdim." Lorcan'a doğru bir bakış attım. Her ne kadar sırlarından dolayı onu suçlamasam da, Meriam'ın nerede olduğuna dair teorilerini benimle paylaşırdı, hepimizi büyük bir dertten kurtarmış olurdu. "Onun tüm sorunlarımıza çözüm olacağını düşünmüştüm."

Lore kollarını açıyor ve kapının çerçevesini iterek banyonun derinliklerine doğru adım atıyor. "Fallon ve bana biraz izin verir misiniz lütfen?"

"Elbette." Sybille kapıya doğru atıldı. Phoebus'un beni takip etmediğini, aval aval bana bakmakla meşgul olduğunu fark edince, adımlarını geri çekip elini tutuyor ve onu dışarı çekiyor.

Reid'in küçük yatak odasının önünden geçerken *Pierre*, *evlilik* ve *eş* kelimelerini telaffuz ettiğini duyuyorum. Belli ki planımdan iğrenmiş. Gerçek bir eşim olduğu için mi, yoksa Nebban Kralı'nın şöhreti yüzünden mi?

Lore bana yaklaşıyor, yüz hatları o kadar gergin ki ona kaşlarımı çatıyorum. "Pierre konusunda bana hâlâ kızgın olman mümkün değil, Lore."

Yanağımı okşuyor, uzun başparmağı yeni tüyümün üzerinde bir yay çiziyor. "O günü ve o adamı hatırlamaktan nefret etsem de sana kızgın değilim Minik Kuş. Sadece bildiğim her şeyi açıklamadığım için kendime kızgınım."

"Kendince sebeplerin vardı."

"Yaptığım şeyi haklı çıkarma. Sen sadece benim kurtarıcım değil, aynı zamanda eşimdin Fallon." Küçük tüyüme bakıyor, bir duygu girdabı altını karıştırıyor. Yutkundugumda başparmağını indiriyor. "Affet beni. Yanağın hassas olmalı."

Başımı sallıyorum. "Acımıyor."

"Emin misin?"

"Evet, Lore. Şaşırtıcı derecede sağlamım; demir gibi sert babamdan bana miras kalan bir şey olduğu kesin."

Omzumdan aşağıya doğru eğilmeden önce boynumun yan tarafını okşarken bir gülümsemenin gölgesi karamsarlığını kırıyor. "Yine de çok yumuşaksın. Çok narinsin."

"Hepsi bir yanılısama."

Omzumdaki kemiği sıyrıyor, sonra parmaklarını belime dolamadan önce kolumdan aşağı bir çizgi çiziyor. Sybille'in coşkulu dantel çekişiyle yarattığı sert girintiyi kavradığında ürperiyorum. "Onları gevşetmeyi teklif ederdim ama partiye yetişebileceğimizi garanti edemem ve herkes seni kutlamak için çok heyecanlı."

Korsemi gevşetmekten bahsedince yanaklarım kıızardı. "Eğer beni baştan çıkarmaya gelmediysen, istediğin nedir?"

Sadece belimdeki elini kullanarak, sırtım onun önüne gelene kadar beni döndürüyor ve ikimiz de aynaya bakıyoruz. "Yüzünü boyamaya geldim, Behach Éan."

Altmış İki

T Lore'un yüzümü Karga çizgilerimle süslediğinden bahsetmesi köprücük kemiğime, boynuma ve çeneme yayılan allığı derinleştiriyor. Bu adam nasıl oluyor da

makyaj yapmanın kulağa bu kadar baştan çıkarıcı gelmesinin sebebi nedir?

Lore bedenimin yanından uzanıp Reid'in lavabosunun yanında duran küçülmüş kömür bloğunu alıyor. "Her şeyden önce" -sesi kulak mememe o kadar yakın ki, kırmızı allığımın üzerinde tüylerim diken diken oluyor- "kömürü parmaklarının arasında ovalamalısın, çünkü onlar senin fırçan olacak."

Kömürü o kadar bilinçli vuruşlarla tutuyor ki, kömürleşmiş odun parçasını kıskanmaya başlıyorum. Tanrım, acınacak haldeyim.

Lore siyah yumruyu yerine koymak için üzerime eğilirken mırıldandı, "Cansız bir nesneyi kıskanmana gerek yok, mo khrà. Yakında senin güzel vücudunu okşuyor olacağım."

Kalbim onun sözüyle sarsılıyor ve yüzümdeki sıcaklığı diğer tüm uzuvlarıma gönderiyor.

Burnunun ucu kulak mememi ve hemen arkasındaki deriyi sıyırıp geçiyor ve Kazan, nasıl da ürperiyorum. "Nerede kalmıştık? Ah, evet ... parmakları fırça gibi kullanıyorduk." İki elini de yüzüme doğru kaldırıyor, parmaklarını kirpiklerimin önünde gezdiriyor. "Gözlerini kapat."

Göz kapaklarımı sıkıyor ve Lore'un parmaklarının kayışını hissetmek için nefesimi tutarak bekliyorum. Bu tatlı işkenceyi uzatmaya karar vermiş olmalı çünkü ellerini yüzümün üzerinde gezdirmeye devam ediyor ve beni yanık tınların ve vahşi fırtınaların kokusuyla dolduruyor.

Yaklaşıyor. Şişkin göğüs kasları kürek kemiklerime değdiğinde ve çenesi başımın tepesine sürtündüğünde, omurgamda bir ürpertisi oluşuyor. Lore'un ön tarafına daha iyi oturmak için sırtımı kamburlaştırıyorum ve

Aramızda milimetrelik bir boşluk kalıyor, sonra parmakları nihayet kapalı göz kapaklarımın üzerine geldiğinde tekrar iç çekiyor.

Tenindeki her çıkıntıyı ve nasırı, adem elmasının her sallanışını, serin nefesinin her nabzını, güçlü kalbinin her atışını hissediyorum. Parmaklarını yavaşça burnumun kenarından şakaklarıma doğru kaydırıyor. Krallığının içinde hiçbir fırtına taşımamış olsa da, bedenimin içinde bir fırtına taşıyor. Gök gürültüsü ve şimşek göğüs kemiğime ve damarlarıma çarpıyor.

Parmak uçları yüzümden uzaklaşırken, "Gözlerini aç aşkım," diye mırıldanıyor.

Kirpiklerim havalanıyor ve bakıyorum. Ve bakıyorum.

Biraz mürekkep ve kara barut beni özümde olduğum gibi hissettirmemeli ama hissettiriyor. Gerçekten hissettiriyorlar. Tüylere ve dumanlara dönüşemeyebilirim ama bu gece Lore bana kanatlanmanın yeteneklerim arasında olduğunu hissettirdi.

Aynaya doğru eğilip başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Çok fazla siyahla çevrili menekşe rengi gözlerim neredeyse pembe görünüyor.

Lore belimi avuçlayarak beni tekrar kendine çekiyor, sonra çenemi lekeli parmaklarının arasında yakalıyor ve dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar başımı eğiyor. "Taktığın işaretin halkıma ait olduğunu biliyorum Behach Éan, ama sende sadece ve sadece bana aitmiş gibi hissettirmiyorsa ne olayım."

Yutkunuyorum, boğazımı tıkayan duyguyu hafifletmeye çalışıyorum, ama bu adama duyduğum aşktan boğulabileceğimi düşünene kadar kalıyor ve şişiyor.

Kararmış tenimi ve dövmeleli yanağımı bir kez daha dikkatle inceledikten sonra, dudaklarımız arasındaki boşluğu öyle bir sahiplenme ve açlıkla dolu bir öpücükle siliyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Denge için belime tutturulmuş ön kolumu kavriyorum, sonra diğer kolumu yukarı uzatıp elimi saçlarına daldırıyorum. İpeksi telleri çekiştirdiğimde, damağымda ve dilimde yankılanan ve ılık bir şurup gibi tenimin üzerinde gezinen gürleyen bir inilti çıkarıyor.

Boynumu bükemediğim kadar büküyorum ve ağzının kenarını yalıyorum. Arkadaşım kasılıyor ve sonra burun delikleri alevlenerek anlamadığım kelimeler mırıldanıyor ve yüzümü saran elini bacaklarımı saran mor satenin zarif paneline bırakıyor. Onu yukarı ve yukarı kaldırıyor ve sonra elini etek ucunun altına itiyor, iç çamaşırımı kenara çekiyor ve iki parmağını içime sokuyor.

Nefesim kesiliyor, sonra onları içime pompalamaya başladığında tekrar boğuluyorum. "Lore-beklenmiyor muyuz?"

"Geliyoruz. Çabuk gelsen iyi olur Minik Kuşum."

Başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye başladığında miyavlıyorum. Sesi diliyle süpürüyor, sonra boğazımdan dökülen her küçük iniltiyi yutmaya devam ediyor. Ayak parmaklarım, bileğimin etrafını korsajdakine uygun güzel bir fiyonkla bağlayan dikenli topuklu saten terliklerin içinde kıvrılıyor.

Hmm . . . Bu gece emekli olduğumuzda, bu ayakkabıları ve çizgileri giymek zorunda kalacaksın, başka bir şey giymeyeceksin.

Oh, Tanrım. Vücudumdaki her kas kasılırken ve spazm geçirirken boğazım kapanıyor ve ısı içime doğru roket gibi fırlıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor parmaklarını spazm geçiren merkezimin etrafında yavaşça döndürürken, sanki onları ıslak sıcaklığımla yağlayacakmış gibi.

Bedenim sakinleşip başım köprücük kemiğine yaslandığında dudaklarını ve parmaklarını bedenimden çekiyor. İç çamaşırım hala karıncalanan mememe yerleşiyor, başka bir şiddetli titreme ortaya çıkarıyor ve ona karşı biraz daha eriyorum.

Eteğim çözülüp kemiksiz bacaklarımın üzerine ağır bir şekilde yerleşirken, kararmış parmaklarını kaldırıp onları birbirinden ayırıyor ve zevkimin ipleri aralarında uzanıp parladığında memnun bir uğultu çıkarıyor.

Üzerime eğilip yaptığım pisliğin üzerine su ve sabun dökmesini bekliyorum, ama bunun yerine ağzını siyaha boyayarak emerek temizliyor, sonra da başparmağının ucuyla kömür kalıntılarının üzerine sürterek süpürüyor.

"Hazır mısın, mo khrà?"

"Um, evet. Ama ağzını ve ellerini yıkamayacak mısın?" "Bunu neden yapayım ki?"

Ona bakakaldım. "Çünkü insanlarla etkileşim halinde olacaksın."

"Söylesene Fallon, senden başka birine dokunduğumu hiç gördün mü? ellerim mi yoksa ağzım mı?"

"BEN-BEN ..." Beynimi *yokluyorum* ve Lore'un benden başka kimseye eliyle ya da ağzıyla dokunmadığını fark ediyorum. *Aslında . . .* "Babama yumruk attığın biliniyor."

Yüzsüz bir gülümseme ağzını büküyor. "Bu gece burnunu sıfırlamak gibi bir planım olmasa da, eğer mutlaka yapmam gerekirse, bacaklarının arasına gömülü olmayan elimi kullanacağımdan emin olabilirsin."

Sadece birkaç dakika önce parmaklarının vücudumda kazdığı yerden

bahsettiğinde bile göğsümde yeni bir sıcaklık dalgası kabarıyor.

Aynı parmaklar şimdi de çenemdeki kömür lekesini fırçalıyor.
"Çizgilerim ve tüylerimle ne kadar zarif göründüğünü söylemiş miydim?"
Altın bakışları eserini okşuyor. "*Thu thòrt mo focèn ánach, Behach Éan.*"

Ona *too thurt mo focken anock*'un ne anlama geldiğini sormadan,
benim için Lucin'e çeviriyor.

"Nefesimi kesiyorsun, Minik Kuş."

Altmış Üç

“I O sivri kulaklı domuza arkadaşının önünde evlenme teklif ettiğine hâlâ inanamıyorum." Phoebus o kadar sert titrer ki oturduğu sandalyeyi titretir.

son bir saattir oturuyordu. "Bu arkadaşlığın sona ermesi için bir sebep."

Teatral bir iç çekiş yaptım. "Tanrı'ya şükür Syb hâlâ yanımda olacak. Yine de kraliçe olduğumda, muhtemelen kankam olmak için can atan bir sürü insan olacak, bu yüzden seni değiştirmek çocuk oyuncağı olmalı."

Bakışlarını Connor'dan ayırıp bana acıyan bir bakış attı. "Ne kadar komik olabiliyorsun, Picolina."

Sırıyorum.

Sybille masaya akla gelebilecek her türlü ikramla dolu bir tabak koyar, sonra sandalyesini çekip oturur. Phoebus kızarmış bir patatesi mıncıklamak için uzandığında, Sybille onun eline vuruyor. "Kendi yemeğini kendin al. Bebeğim ve ben açız."

Yağ bulaşmış parmaklarını emiyor, sonra peçetesine siliyor. "Bebek bu parmak patatesten daha küçük Syb."

"Yemeğini çalarsan nasıl büyümesini bekliyorsun?" Tabağını ondan uzaklaştırıp dirseğini masaya dayadığında gülüyorum.

Phoebus *tsks*. "Ve bana dramatik olan diyorlar ..."

Sybille ona dişlek bir sırıtış atıyor ve bu sefer hem Pheeb's hem de benden daha fazla kahkaha yükseliyor.

Bu akşam ne kadar harikulade. *Murgadh'Tháb'hain*'in etrafına bakıyorum ve hem lezzetli ziyafetten hem de gökyüzündeki bu mağarada dolaşan somut mutluluktan doymuş bir halde derin bir iç çekiyorum. Burada, meşale ışığında otururken

Karanlıkta, Luce'un huzur içinde olduğunu ve dünyada her şeyin yolunda gittiğini hayal edebilirsiniz. Ama dünya iyi olmaktan çok uzaktır.

Phoebus'un önüne pırıl pırıl patateslerle dolu bir kâse indirildi. Arkadaşım da ben de boynumuzu eğip kaseyi tutan iri siyah eli takip ederek meyhane sahibine bakıyoruz.

Connor'ın adem elması kalın boğazında titriyor. "Kendime çok fazla *bántata* servis ettim."

Phoebus gözlerini dikip bakıyor, belli ki söyleyecek söz bulamıyor, ben de onun yerine Connor'a teşekkür ediyorum.

Geri çekilirken gülümseyerek mırıldanıyorum: "Müstakbel sevgilin çok özenli bir adam."

Phoebus'un çenesinde bir kızarıklık belirir. "Bir taverna işletiyor. Herkesin midesiyle ilgileniyor, Picolina. Ayrıca, ilgilenmiyor."

Dizini kendiminkiyle dürtüyorum. "Tatlım, o ilgileniyor. Bence gidip ona teşekkür etmelisin."

"I agwee weef Fallom." Sybille'in yanakları yemekten o kadar dolmuş ki kelimeleri birbirine karıştırıyor.

Phoebus dudağını ısırır. "Gerçekten düşünüyorsun-"

"Evet!" Syb ve ben aynı anda söyledik, cevabımızın şiddeti arkadaşımızın kışını koltuğundan fırlattı.

İki elini yüzünün yanlarında ve saçlarının arasında gezdiriyor, hızlı bir şekilde nefes alıp veriyor. "Ya-"

"Git," dedim.

"Tamam." Connor'ın gittiği yöne doğru bir adım atıyor ama sonra bumerang gibi geri dönüyor. "Hayır." Başını sallar. "Kafasının yerinde olmadığını söyledi. Muhtemelen hâlâ kafası yerinde değildir."

"Lore'a kaç kez hayır dediğimi biliyor musun?"

"Çok fazla," diye cevap veriyor birisi usulca.

Flört geçmişimi çok iyi bildiği anlaşılan kişiye bir göz atmak için başımı arkaya eğiyorum.

Sesimi çoktan unuttun mu? Çok gürültülü.

Lore hafifçe gülümsüyor, yorgunluk gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Emekli olalım mı? Paramparça oldum."

Uzattığı elini tutuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Kesinlikle."

Sybille'in gri gözleri ışıldamaya başlar ve ağzının kenarına bir gülümseme yayılır. Kendini tabağından uzaklaştırıyor ve kollarını açıyor. Ben de

Beklediği sarılmayı ona teslim ederken mırıldanıyor: "Sabah olduğunda başka biri daha paramparça olacak. Ya da en azından o kişiye ait bazı vücut parçaları."

Gülüyorum, sonra kolunu çimdikliyorum. "Berbatsın, Syb."

Topuklu ayakkabılarıma rağmen parmak uçlarımda yükselip Phoebus'un şişen yanağına bir öpücük konduruyorum ve kulağına bir mırıltı bırakıyorum. "Sana patates getirmiş."

Sonra beni kolunun altına alıp "Bir savaş nasıl kazanılır biliyor musun Acolti?" diyen Lore'a doğru dönüyorum.

Arkadaşımın şu anda Connor'dan başka bir şeye odaklanabileceğinden şüpheliyim ama "En güçlü ve en akıllı orduyu toplayarak mı?" diyerek beni şaşırttı.

"Hayır. Savaşlar teslim olmayı reddedenler tarafından kazanılır, yolda ne kadar muharebe kaybedilirse kaybedilsin."

Güç oyunları dersinin aslında maskeli bir ilişki tavsiyesi olduğunu anladığımda, elimi göğsüne, atmayı asla bırakmayan o kararlı kalbinin üzerine bastırıyorum. Asla pes etmeyen.

Phoebus gözlerini kırptırıyor ve sonra başını sallayıp Connor'ın bira tezgâhının yanında durduğu ve Kargaların arpadan yaptığı ve tadı Rax'ta içtiğim insan versiyonu kadar berbat olan köpüklü sıvıyla bir fiçıyı doldurduğu yere doğru kendini fırlatıyor.

Bu çok tatlıydı, Lore.

Şaşırmış gibisin.

Belki de pek yumuşak biri olmadığın içindir.

Empati kurmak için yumuşak bir kalbe sahip olmak gerekmez; sadece bir kalbe sahip olmak yeterlidir.

Küçük kafa sallamama bir öpücükle eşlik ediyorum. ***Gel benim sert yürekli dostum. Yatağa gidiyoruz.***

Onu Market Tavernası'nın güney girişine doğru çekerken bana şeytani bir sırıtiş atıyor. Dışarı çıktığında, tüylere dönüşmek için elimi bırakıyor ama bir Karga ona çarpıyor ve yer değiştirmeden önce yere inme zahmetine bile girmiyor.

Lore, Aoife'in ağırlaşan omzunu alkışlıyor ve son iki gündür onunla yolumun kesişmediğini fark ediyorum.

"*Dalich, Mórrgaht.*" Derin bir nefes aldıktan sonra, "Glace'den haberler getirdim," diyor.

İyi mi kötü mü olduğunu anlamak için yüz ifadesini inceliyorum ama oval yüzünün etrafında üç tur attıktan sonra bile hangi haberi vereceğini kestiremiyorum.

getiriyor.

"Justus, Vladimir'in runtaşı nerede sakladığını biliyor." "Justus mu?"

"Evet." Heyecanlı olduğu her halinden belli olan bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Glace'de Cian'la birlikte."

Lore'a doğru dönüyorum. "Justus'u Glace'e sen mi gönderdin?"

"Marco'ya yirmi yıl önce Vladimir'e rün taşını teslim ederken eşlik ettiği için bu yolculuğu o önerdi."

Zeki adam.

Lore'un gözbebeklerinin sıkışması benimle aynı fikirde olmadığını gösteriyor. Muhtemelen taş savaş odasındaki masanın üzerinde durana kadar Justus hakkındaki fikrini değiştirmeyecek. Justus'un müzakereleri çabucak tamamlaması ve koşuoların kilidini açmayı başarması dileğiyle.

Kanı taşın yüzeyine çekmeyi başardığını kendime hatırlatıyorum. Rünü silmemesi için hiçbir sebep yok. . . var mı?

Meriam'ın benimle paylaştığı o söz, ölümsüzler plan yaptığında Kazanın gülmesiyle ilgili olan, umudumu geri püskürtüyor ama hamurun mayalanması gibi yeniden genişliyor.

". . mantıksız," diyor Aoife. "Justus Fallon'dan gelmesini istiyor." Aoife dudağını ısırıyor. "Taş çalmak için."

Altmış Dört

“S teal?" Burada hırsızlık değil, revize edilmiş sözleşmelere başvurduğumuzu sanıyordum.

Lorcan'ın gözleri krallığının duvarlarına saplanmış meşaleler gibi parlıyor.

"Justus rün olmadan duvardan geçemez," diye açıklıyor Aoife, "ve rünü çekmek için Shabbin mate'in kanına ihtiyacı var."

Lore'un gölgeleri etini parçalıyor.

Hoşnutsuzluğunu Aoife'in zihnine havlamış olmalı çünkü zavallı arkadaşım nefesini içine çekiyor ve yumuşak bir "*Dalich*, Mórrgaht" sesiyle bakışlarını yere indiriyor.

Ona havlamadım.

O zaman neden özür diledi ve şimdi ayaklarına bakıyor?

Çünkü ondan -belki de biraz fazla hararetle- eş terimini kullanmamasını istedim. Böyle bir şey için kullanılamayacak kadar kutsal-gözleri, bir başkasıyla olan bağımlı hatırlatmak için süslenmiş olan elimi sıyrıyor-.

Ah. . . Tamamen parçalanmadan önce parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Lore, sen benim dostumsun. Sadece sen.

"Rün taşını buldular mı?"

O gürültülü sesin kaynağına doğru dönüyorum. Babam orada, *Murgadh'Thábhain*'in açık girişinde duruyor, elleri yumruk olmuş, kalçalarını dövüyor.

"Evet, Cathal. Sanat galerisinin korunan odasında."

Babamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi kalbimi kabartıyor. Shabbe'ye bir adım daha yaklaştı. Eşini geri almaya bir adım daha yaklaştı.

"Cian içeri giremez mi?" Ben soruyorum.

"Duvara her dokunduğunda kalbi katılaşıyor." Aoife dudaklarını büzüyor. "Odanın obsidyenle kaplı olması gerektiğini söylüyor."

"*Focá*," diye mırıldandı babam.

Aoife dişlerini alt dudağına gömüyor. "Bronwen, Fallon'un duvarların içinden geçebildiğini söylüyor."

"Fallon Glace'e gitmiyor," diye tersliyor Lore.

Aoife kirpiklerinin arasından Cathal'a bakar. "Cian *ittifakı* konuşmak için bir akşam yemeği ayarladı. Vlad'a senin ve Fallon'un da katılmanızı söyledi."

"Hayır." Lore'un gölgeleri belime dolanmak üzere parmaklarımdan ayrılıyor.

"Aldığımız şişeyi ona vermedin mi?" Babam öne doğru adım atıyor, nabızı kordonlu boynuna çarpıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne şişesi, Dádhi?"

"Kaçırıldığın gece. Mağaradan Meriam'ın kanından bir şişe aldık."

"Meriam'ın değildi. Yılan kanıydı. Görünüşe göre Lucinlere dağıtılan kanların hiçbirisi Meryem'den gelmemiş. Costa'nın sevgilisinin kanını yıllarca akıttığı ve Shabbin kanının asla pıhtılaşmadığı düşünülürse, bu bazı şişelerin ortalıkta dolaşmadığı anlamına gelmiyor." Lore'un gözleri, sanki kendisini sırtından bıçaklayan adamın var olduğu bir zaman ve mekâna geri dönmüş gibi donuklaşıyor.

"Sözde *değil*; o yaptı," diye ısrar ediyorum, ancak şu anda tartışmanın pek bir anlamı yok. "Hadi Glace'e gidelim."

Babam benim coşkum karşısında irkiliyor ve sanki ağlayacak kadar rahatlamış gibi gözleri buğulanıyor.

"Hayır." Lore'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Yine de babam tartışıyor. "Zamanımız var. Dante'nin yabanıl kampına ulaşması iki gün daha sürer."

Ben başlıyorum. "Yabanıl kampı mı?"

"Tünelin bittiği yer burası," diye açıklıyor babam. "*Sadece* Tünel. Rossi harika bir haritacı olduğunu kanıtladı."

Hepinizin onu öldürmek istediğini düşünmek.

Lore'un göz bebekleri küçüldü. ***Hâlâ öyle.***

Kaşlarımı çattım.

Seni benden aldı, Behach Éan.

Kefaret konusunu kapatmaya karar vererek iç çekiyorum. "Peki ya yabaniler?"

Onlar bizim tarafımızda mı?"

"Neden, evet. Kamp yerlerinde bir delik açmaları için onlara sunduğumuz altın sandığı onları çok etkiledi, hatta kemirgenlerin hedeflerine ulaştıklarını bildirdiklerinde ikinci bir sandık vaadiyle daha da büyülendiler." Lore, haberi vermenin tadını çıkarıyormuş gibi dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki ağzımın içi vahşi Fae'lerin göz diktiği sikkeler gibi tatlanıyor. "Faerilerle birlikte savaşmaya ikna edilemeyeceklerinden emin miyiz? Ne de olsa yedikleri onca demirle pazarlıklar derilerine yapışmıyor, değil mi?"

"Doğru," diyor Lore yavaşça. "Ve hiçbir şey kesin değildir, bu yüzden gözcülük yapan bazı insanlarımız var."

"Dante geri dönebilir mi?"

"Yapabilir ama Mattia ve Antoni çoktan *taş ocağı işletmeye* başladılar."

Belki de Justus ve Antoni madencilik yapmak yerine bir grup su Fae'sini bir araya getirip tünelleri doldurmalıdır.

Rossi'ye göre, çok fazla bölme ve eğitim olduğu için bu pek bir amaca hizmet etmeyecektir.

O zaman bekleyeceğiz. Ve biz beklerken . . . "Hep Glace'i görmeyi hayal etmişimdir. Buz oluşumlarının çok güzel olduğunu duydum."

Lore başını sallıyor. ***Buz oluşumları mı? Gerçekten mi?***

Babam Lore'un kafa sallamasını Glace'e gitme yönündeki dolambaçlı talebime verdiği cevap olarak yorumluyor olmalı çünkü şöyle diyor: "Koşuşlar ortadan kalkınca Priya ordusunu gönderebilecek. Dante'nin hiç şansı kalmayacak."

Arkadaşımin gölgeleri tenimde tüyler ürpertiyor. "Zaten hiç şansı yok."

Keşke bana da bu kadar güven aşılanabilseydi. Yani, Dante'nin hayatına son vermek için *her türlü* niyete sahibim, ama niyet ve beceri çok farklı iki şeydir.

"Lütfen, kardeşim." Babamın sesi o kadar kırılgan ki kalbimi parçalıyor.

Lore'un kolu belimi biraz daha sıkıca sarıyor. "Git biraz uyu."

Babamın ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve geriliyor. Öfkesi o kadar güçlü ki, eğer yolunun üzerinde durmasaydım, muhtemelen Lore'u yumruklayacaktı.

Arkadaşımin eklemlerini okşadım. ***Acısına son ver artık.***

"Önümüzde uzun bir uçuş var Cathal, Fallon müzelerini yağmalarken oturup yiyeceğimiz sıkıcı bir akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile."

Babamın ağzının kenarları sallanmaya başlıyor ve gözleri sanki annemin pembe pullarından sıyrılıp kumsalda ona doğru yürüdüğünü hayal ediyormuş gibi parlıyor.

Aoife'in dudakları parlak bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben de bu gülümsemeye karşılık veriyorum, ta ki yaklaşan girişimimizin ağırlığı omuzlarıma çökene kadar. Başarısız olmamalıyım çünkü bu aksilik sadece Lore'u bir ordu arkadaşından mahrum bırakmakla kalmayacak, aynı zamanda babamın zayıf umutlarını da yıkacak.

Arkadaşlarım lojistiği tartışmaya başlarken, ben duvarda yanan meşale alevinin yavaş dansına bakıyorum. Ateş sönmeden önce aniden parlıyor ve beni karanlığa gömüyor. Tekrar ışık gelene kadar gözlerimi kırptırıyorum ama bu ışık sessiz, doğa yapımı. Kozalaklı iğnelerin arasından süzülüyor, Xema'nın Tarespagia'daki cümbüşünden beri görmediğim bir kızın solgun saçlarını buzluyor.

"Senin bir kâhin olduğunu duydum." Alyona beyaz kürk ceketinin yakasını boynuna daha sıkı sarıyor.

Nerede olduğumu fark ettiğimde midem, üzerinden kızakla geçtiğimiz buzla kaplı topraklar gibi sertleşiyor. *Yani Bronwen Glace'de*. Bunun neden sürpriz olduğundan tam olarak emin değilim. Ne de olsa sadece eşi orada değil, aynı zamanda her şeye burnunu sokma konusunda da büyük bir tutkuya sahip.

"Ben bir kanalıyım," diye yavaşça cevap veriyor, "kâhin değilim. Ben sadece Kazanın bana göstermeye karar verdiği vizyonları gözlemler ve gerçekleştiririm."

"Sana geleceğime dair herhangi bir öngörü gösterdi mi Bronwen Báeinach?" Alyona'nın yüzü o kadar solgun ve narin ki buzdan yontulmuş gibi görünüyor.

"Hayır."

Duru bakışlarını ufka doğru çeviriyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Babamın elimi senin hükümdarının pençe uçlu elinin içine sokmayı başarıp başaramayacağını bilmemeyi tercih ederim."

Eşimle hiç ilgilenmemesine rağmen, dişlerimi gıcırdatmadan edemiyorum.

"Kazan'a danışmadan söyleyebilirim ki Lorcan seni asla gelini olarak kabul etmeyecek."

"Evet. Çünkü onu diriltten kıza deliler gibi aşık. Duydum." Aslında Alyona'nın karşısında oturmuyor olsam da, sert rüzgârda onun nefretinin tadını alabiliyorum. Sanırım "Onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederim,"

diye ekliyor ama kelimeler hem kürk yakası hem de Bronwen'in keskin nefes alışıyla boğuluyor.

Halamı neyin bu kadar rahatsız ettiğini anlamak için etrafıma bakmaya çalışıyorum ama Bronwen'in başını çeviremiyorum, bu yüzden Alyona'nın porselen burnuna doğru eğilen zarif kaşlarına bakmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin?"

Bronwen sarsılmış bir nefes verir. "Evet."

Amcamın sesinin Bronwen'in kafatasında dolaştığını ve ona aynı soruyu sorduğunu duyuyorum. Ona çok farklı bir cevap veriyor. Bu cevap beni Bronwen'in zihninden koparıp uzak bir konuşmanın uğultusunun kulak zarlarımı gıdıkladığı Gökyüzü Krallığı'na geri fırlatıyor.

"İkinci bir eşi yok Aoife," diye açıklıyor Lore nazikçe. "Ama gözlerin beyaz değil, Mórrgaht." Aoife'in kömür tozlu

Yüzü tekrar görüş alanıma giriyor.

"Shabbins Bronwen'in gözlerinin içine bakabilir," diyor babam.

Aoife'in kaşlarını çatan endişe, kalın kirpikleriyle birlikte yavaşça kalkıyor.

"Bronwen'in Glace'de olduğunu söylemeyi unuttunuz." Sesim cızırtılı, sanki günlerdir kullanmamışım gibi.

Aoife'in kaşları yeniden çatıldı. "Cian dostum." Bunu sanki teyzemin nerede olduğuna dair son derece mantıklı bir açıklamaymış gibi söylüyor. Sanırım arkadaşımın zihninde öyle. Belki de ona karşı bu kadar temkinli olmasaydım ben de mantıklı bulurdum.

Lore yüzümü ona dönmem için vücudumu döndürüyor. "Ne gördün?"

"Bronwen ve Glace'li Alyona'yı kızakla gezerken gördüm."

"Yüzündeki ifade bana bundan daha fazlasını gördüğünü söylüyor, Behach Éan."

Gözlerimi kapatıp Bronwen'in Cian'a söylediklerini tekrarlıyorum ve bunu yaparken Alyona'nın kıpkırmızı karlarla kaplı bedenini hayal ediyorum.

Sırılsıklam olmuş gözlerinin yıldızlarla dolu gökyüzüne baktığını görüyorum.

Elmas bir kar tanesiyle süslenmiş bir hançerin kabzasının göğüs kemiğinden çıktığını görüyorum.

Ve kendimi görüyorum - görünüşe göre Kazan Bronwen'e bunu göstermiş - Alyona'nın cesedinin başında duruyorum.

Bronwen'in prensesin geleceğini görememesinin nedeni, görünüşe göre benim onu kısa kesmiş olmam.

"Gidemem, Lore." Yanaklarım utançtan yanıyor. Alyona'ya karşı sevgi beslemiyor olabilirim ama onu öldürmek ...? Tanrılar, bu başka bir savaş başlatır.

"Onu öldürmek için iyi bir nedenin olmalı, inon."

"Onu öldürmek için harika bir nedenim olsa bile umurumda değil." Babama çıkmak istemezdim ama çılgına dönmüş durumdayım.

Böyle bir şeyi nasıl yapabildim? Ve neden elleri karnındaydı?

Olabilir mi . . . Hamile olabilir mi? Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, sessiz küfürler üstüne sessiz küfürler mırıldanıyorum.

Fallon, bana bak.

Yapamam.

Lore bileklerimi yakalıyor ve ellerimi çılgınca çekiştirdiğim köklerden kurtarıyor. "Aşkım, kar tanesi Glacin'lerin kraliyet armasıdır."

"Yani Alyona'yı öldürmenin yanı sıra, bunu onun halkının silahıyla mı yapıyorum? Bu senin ittifakına yardımcı olmayacak, Lore." Alaycılığım çenesini yontuyor. "Glace'e gitmeme izin veremezsin."

Babamın gözlerinde parlayan umut ışığı sönüyor. "Bronwen'in seni o kızın cesedinin başında görmüş olması, o silahı onun göğsüne senin yerleştirdiğin anlamına gelmez."

"Olay yerindeki diğer tek kişi Alyona'nın kardeşi veliaht prensti."

"Kardeşler her zaman birbirini öldürür." Babamın pragmatizmi burnumu kırıştırmama neden oluyor.

Lore'un kaşları o kadar aşağıya inmiş ki parlak gözlerini gizliyor. "Bronwen yıldızları mı gördü?"

Kaşlarımı çattım. "Gece olduğunu söyledi. Belki de onun görüşünü yıldızlarla renklendirmişimdir. Neden?"

Aoife, "Çünkü yaz aylarında Glace'de gece aydınlıktır," diyor.

Alt dudağımı dişlerimle sıkarak tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. "Belki de öğrenmek için Cian'a ulaşmalısın?" Onu hiç öldürmemeyi tercih etsem de, bunun yarın olmamasını tercih ederim.

Lore, tüm halkıyla paylaştığı zihin bağlantısı aracılığıyla amcama seslenirken, babam omzuma dokunuyor. "Şafakta yola çıkarsak, sabaha Vladimir'in kıtasına ulaşmış oluruz."

Başka bir deyişle, *daha gece karanlığı çökmeden dönüş yolunda olabiliriz.*

Kararımı beklerken boğazındaki elma derin bir yutkunmayla yuvarlanıyor.

Katlandığı onca şeyden sonra, onu geri çevirecek yüreğim yok. "Peki, ama lütfen prenses öldürmeme izin verme."

Altmış Beş

A Lorcan'ın kapısına vardığımızda sinirlerim o kadar yıpranmıştı ki sahip olduğum azıcık güveni de aşındırmaya başlamıştı. Evet, kayabilirim ama günlerdir mühür üzerinde çalışmadım. Ya nasıl çizeceğimi unuttuysam? Arkadaşımın yakınında kanamaktan korktuğumdan bahsetmiyorum bile. Kargaların yanında.

Ya bir Glacin rünümü fark eder ve duvara saplanmadan önce silahını ona saplarsa? Bu aniden endişemin odak noktası haline geliyor, bu da kendimi Alyona'nın göğsüne bir bıçak saplarken hayal etmekten hoş bir değişiklik.

Seninle olacağız Fallon.

Kaşlarım çatıldı çünkü bu bana güven vermiyor. İşin içinde benim kanım varken olmaz.

Rünlerinin keşfedilmesinden endişeleniyorsun. Onları duvarlardan sileceğiz. Lore kapısını açmak için bana doğru uzanıyor.

Önünden geçip yatak odasına gidiyorum. "Ya doğru rune'u çizemezsem?" *Ya bir prensesi öldürürsem?*

"Rossi ve Bronwen orada olacak. Doğru olanları çizdiğinizden emin olacaklar."

Rahatlama gerginliğimi biraz olsun azaltıyor. "Bir hırsızlık Glace ile ittifakınıza mal olmaz mı?"

Alyona'nın cinayetini uzak tutmaya çalışıyorum ama aklımın bir köşesinde duruyor.

Lore kapısını süpürerek kapatır. "Eğer koğuşları yıkabilirse, o zaman buna degecektir."

Dönüyorum ve kendimi dostumla burun buruna buluyorum. Uzun topuklu ayakkabılarım sayesinde çenemle burun burunaydım. Onları düşünmek dostumun dikkatini yere çekiyor. Eteğimi kavırıyor ve Sybille'in en gevşek sikleri bile sertleştireceği konusunda ısrar ettiği saten güzellikleri ortaya çıkarmak için yukarı kaldırıyor.

"Sybille zeki bir kadın."

Ayakkabımı engelsiz bir şekilde görebilmesi için ayağımı dışarı itiyorum. "Aletin sertleşiyor mu, Mórrgaht?"

Elimi tutuyor ve bacaklarının arasına götürüyor. Gülümsüyorum ve deri pantolonundaki şişkinliği yavaşça okşuyorum, bu da göğsünde derin bir gümbürtüye neden oluyor. Tekrar yapıyorum ve bu sefer göz kapakları yarıya iniyor ve boynu geriye doğru eğilmeye başlıyor.

Boğazına bir öpücük konduruyorum, adem elmasının dudaklarıma çarpması hoşuma gidiyor. Deri üzerinden ona masaj yapmaya devam ederken, korsemin bağlarını kavrayıp çekiyorum. Düğüm kolayca kayıyor. Onu tekrar öpüyorum, tekrar okşuyorum, bir yandan da kurdeleyi koparıyorum.

Yeterince gevşetir gevşetmez ağzımı arkadaşımın sallanan boğazından ayırıyorum ve elimi onun nabız gibi atan sikinden indiriyorum. Ani duruşum bana hayal kırıklığına uğramış bir homurtu kazandırıyor ve ellerimi korsemin içine sokup kalçalarımın üzerinden geçirip içinden sıyrıldığımda hızla keyifli bir iniltiye dönüşüyor.

"Becer beni," diye mırıldanıyor.

Dileğin benim için emirdir.

Gözleri çıplak göğüslerimden yüzüme dokunacak ve muzip bir gülümsemeyle kırışacak kadar uzun süre parlıyor. Ve sonra adam üzerimde, ağzı boynum boyunca, göğüslerimin kabarıklığı üzerinde aç öpücükler bırakıyor. Meme uçlarıma doğru sertçe nefes alıyor ama onlara dokunmuyor, bunun yerine doğruluyor, bir elini boynuma doluyor ve ağızlarımızı birbirine yapıştırmak için yüzümü kendine doğru çekiyor.

İçindeki canavarı serbest bırakmış olmalıyım çünkü bu gece hiç nazik değil. Kavrayışı yaralayıcı, öpüşü talepkâr.

Pantolonunu tutan bağları bulmak için ellerimi pantolonuna götürüyorum. Onları bulur bulmaz çekiyorum ve pantolonu gevşiyor. Memnuniyetle iç çekerek parmaklarımı onun sıcak, ipeksi uzunluğuna doluyorum.

Lore temasla titriyor, sonra yavaşça pompaladığımda tekrar titriyor. Ve sonra yarısı Lucin, yarısı Crow dilinde olan tutarsız bir dizi kelime mırıldanıyor. Gölgeye dönüşüyor, elimi o güzel, zonklayan kısmından çekip alıyor ve bir kalp atışı sonra tekrar ortaya çıkıyor.

Daha sonra ayakkabısız ve pantolonsuz. Hala üstünü giyiyor. Etek ucundan tutup üzerinden sıyırıyorum. Kıçımı avuçlayıp beni yerden kaldırmadan önce o geniş göğsüne hayranlık duyacak bir saniyem bile olmadı.

Küçük bir çığlık atarak kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doluyorum. Yatağa doğru yürümeye başlıyor ama sonra yön değiştiriyor. Beni banyo odasına taşıyacağını düşünüyorum ama yanılıyorum.

Kütüphanesinin kapı koluna hafifçe vuruyor, sonra kapıyı tekmeleyerek açıyor. Ay ışığı koyu renkli ahşabın kenarlarına vuruyor ve her bir yaldızlı sırtın yıldızlar gibi parlamasını sağlıyor. Ben şaşkınlıkla etrafa bakarken, o beni krallığının sararmış haritasıyla kaplı devasa masaya götürüyor ve üzerine yatırıyor. Omzum küçük bir cam kaba çarpıyor ve onu yana deviriyorum. Mürekkep dökülüyor, hem tenime hem de koyu sarı kağıda sıçırıyor.

Düzeltmek için uzandığımda, Lore bileklerimi yakalayıp başımın üzerine geçiriyor ve üzerime eğilip meme uçlarımdan birini dişleriyle kazımadan önce onları kağıda tutturuyor.

Mürekkep karmaşasını tamamen unutuyorum ve onu daha fazla beslemek için kemer yapıyorum. Ağzıyla tüm meme ucumu kaplıyor ve öyle sert öpüyor ki acı ve zevk çarpışıyor. Düello hissi omurgama ve merkezime çarpıyor, bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

Aynı tatlı işkenceyi diğer göğsüme de uyguladıktan sonra onu da ağzından çıkarıp göbek deliğime doğru öpücükler konduruyor. Parmakları bileklerimden ayrılıyor ve küt tırnaklarını kollarımın iç kısmında gezdirerek varlığımın her köşesinde tüylerimi diken diken ediyor.

Göğüs kafesimi çiziyor, vücudumun çizgisini takip ederek kalçalarımına ulaşıyor. Kalçalarımına ulaştığında dantelli iç çamaşırımı tutuyor ve yuvarlayarak çıkarıyor. Sonra ince topuklu ayakkabılarımı avuçluyor ve ayak bileğimi öpmek için bacağımı büküyor. Yavaşça dizime kadar bir çizgi yalıyor ve dizlerin en harikulade yerler olduğunu öğreniyorum çünkü ağzının *oradaki* baskısı tüm kaslarımın sertleşmesine neden oluyor.

Bacağımı geniş omzunun üzerinden geçiriyor, sonra diğer ayak bileğime, baldırıma ve dizime bağlılığını göstermeye devam ediyor ve bacağımı sırtına atıyor. Kalçalarımı genişçe çekiyor, sonra çömeliyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor.

Dili o büyülü çıkıntıyla temas ettiğinde sarsılıyorum ve mürekkep lekeli parmaklarımı gece yarısı saçlarına batırıyorum. Onu orada tutmak için değil -tutulmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum- ama tutunmak için.

Dilinin düz kısmıyla bana vurduğunda, sanki altın harfler her deri omurgadan fırlıyor ve üzerimizdeki karanlık havada dönmeye başlıyor. Lore'un sallanan kafasına bakıyorum ve sonra başımı geriye çevirip daha hızlı dönüyor gibi görünen parıldayan kasırgaya bakıyorum ve-

"LORE!" İsmi boğazımdan yırtılırken aynı anda içimde bir orgazm patlıyor ve beni parçalara ayırıyor.

Ben daha kendime gelemeden doğruldu, şişmiş ucunu hizaladı ve içime battı.

Daha çok yıldız görüyorum. Maytaplar gibi çıtırdayıp parlıyorlar, kuyruklu yıldızlar gibi taş göklere fırlıyorlar.

Tamamen kılıfına girdiğinde, göğsünden boğuk bir hırıltı kopuyor ve vücuduma yayılıyor. Ses tonu o kadar yüksek ve derin ki sırtımın altındaki tahtayı sarsıyor. Kalçalarını geri çekiyor, göbeğimdeki kaslar onu kavrarken inliyor. Sıkı olmama rağmen beni o kadar ıslattı ki kayarak dışarı çıkıyor. Ben onun uzunluğunu özleyemedim, o geri çarpıyor.

Devrilen kuyudan daha fazla mürekkep fışkırıyor ve çeneme sıcıyor. Yanağımı avuçlamak için bacaklarımdan birini serbest bırakıyor. Önce bunun mürekkebi silmek için olduğunu düşünüyorum ama sonra elini gövdemde gezdiriyor ve beni boyuyor, elini terden sırlanmış tenimde gezdiriyor, zıplayan göğüslerimin koyu pembe tepelerini koyulaştırıyor.

Focà, mo khrà. Gözleri alnı gibi buğulu, alnını çaprazlayan kuzguni bukleler gibi parlak. ***Tenin'in yumuşaklığını ve vücudunun sıcaklığını nasıl da özlemişim.***

Özlediği seksten, asla vazgeçmeyerek fethettiği kalbine kadar vücudumdaki her kas kasılıyor. "Özledim..."

Gözlerimi kaçırmak istemesem de göz kapaklarım kapanıyor çünkü elinin topuğunu hassas klitorisime bastırıyor. Ona karşı, onun etrafında patlıyorum, zevkimin gelgiti ona karşı acele etmeden ve onu dışarı itmeden önce onu derinlemesine emiyor.

Ama dostum yuvarlanıp gidebilecek küçük bir çakıl taşı değil; gemilerin çarptığı, okyanusların köpürdüğü bir kaya. Bakışlarını tenimde yarattığı kaosu üzerine diyor, gözbebekleri çenesiyle aynı anda geriliyor, sonra vahşi bir hırıltıyla spazm geçiren derinliklerime geri çarpıyor ve mürekkebinin ulaşamadığı yerlerimi süsleyerek patlıyor.

Tohumunu harcadığında, ben de o da sıırıslam oluyoruz ve bu sadece birleşik terimizin ve zevkimizin tuzundan değil, aynı zamanda mutluluktan da kaynaklanıyor. Kemikleri uyuşturan, yürek parçalayan bir mutluluk.

Hâlâ derinlere gömülü, bedenime doğru eğiliyor ve Crow dilinde bir duaya benzeyen bir şeyler mırıldanmadan önce gözümün altındaki küçük dövmeğe saygılı bir öpücük konduruyor. Ailemin isimlerini, *teşekkür ederim* ve *rüzgâr* kelimelerini çözüyorum.

Anneni krallığının kıyılarına ve babanın kollarına bıraktığı için rüzgârlara teşekkür ediyordum.

Saçının bir tutamını parmaklarımın arasında dolaştırıyor, siyahın tenimin mavisi üzerinde süzülüşünü izliyorum. "Keşke rüzgârlar onları parçalamasaydı."

"Rüzgarlar yapmadı; Regios yaptı."

Dante'nin Lore ve beni parçaladığı gibi. "Bir kılıca ihtiyacım olacak. Geri döndüğümüzde yani. Yolculuktan önce bana bir tane verme." Alyona'nın cesedi gözlerimi kamaştırıyor. Görüntüyü fırlatıp atıyorum. "Ve biraz eğitime ihtiyacım olacak. Glace'den döndüğümüzde bana ikisini de verebilir misin?"

"Evet, ama eğitime ihtiyacın olmayacak."

"Kılıç dövüşünde tamamen beceriksiz olduğum için aynı fikirde değilim." "Dövüş olmayacak."

"Dante'yi kafesleyip bana bir tepside sunmayı mı planlıyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Başparmağını elmacık kemiğindeki küçük tüyün üzerinde gezdiriyor. "Bıçaklar konusunda da beceriksiz değilsin."

Kaçan kalbim hareketsiz duruyor. Dante'nin gözüne sapladığım hançerin ya da Alyona'nın göğüs kafesinden çıkan bıçağın hatırasıyla değil, Cato'nun boynuna sapladığım kılıcın hatırasıyla. Burun deliklerim tiksinti ve utançla alevlenirken, başımı çevirip gri zemine bakıyorum. Arkadaşım ayaklarımın dibine yığılmamış olsa da, yine de kana bulanmış bedenini görüyorum.

Elimi Lore'un saçlarından çekip yanımda topluyorum. Hatırayı buruşturmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum ama hatıra taze bir çürük gibi gözlerime yapışıyor. Keşke Lore Cato konusunu açmasaydı. Onu unuttuğumdan değil, çünkü unutmadım -asla unutamam- ama olan biten diğer her şeyle birlikte aklımın ön sıralarından kayıp gitmişti.

O senin gardiyanındı, Behach Éan.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. ***O aynı zamanda benim arkadaşımdı.*** Bu konuşmayı daha kaç kez yapacağız?

Gerçek arkadaşlar birbirlerini tuzağa düşürmezler.

Göz kapaklarımı kaldırıp Lore'a bakıyorum. ***Duyarsız olma. Değilim; pragmatikim.***

Ben değil miyim?

Hayır. Konu o adam olunca olmaz.

Öyle sıcak bir nefes çekiyorum ki sanki biri ciğerlerimi ateşe vermiş gibi hissediyorum.

"Öp beni, Fallon."

O konuşmadan sonra hiç havamda olmadığım için ağzının içine bakıyorum.

Derin bir iç çekerek kollarını altımdan geçiriyor ve ben masanın kenarına oturana kadar beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarımın arasında duruyor, sertleşen siki hala içimde. ***Senin yerine onu öldürebilseydim, mo khrà, gözümü kırpmadan öldürürdüm, çünkü bana kızmanı kendine kızmana tercih ederim.***

Tanrım, kızgın kalmayı imkansız hale getiriyor.

Ellerini kalçalarımın altından geçiriyor ve beni masadan kaldırıyor. Hareket onun uzunluğunu zonklayan merkezimden alıyor. ***Şimdi yatağa gidiyoruz çünkü dinlenmeye ihtiyacımız var.***

Ensesini avuçluyorum, derisinin altındaki tendonların kıvrılıp oynamasının tadını çıkarıyorum. "Belki de banyo odasından geçmeliyiz?"

"Hayır."

"Lore, mürekkeple kaplıyım ve ..." Kalçalarımın iç kısmındaki yapışkan ıslaklığı işaret ediyorum, onun ince beline sürdüğüm ıslaklığı. "Ve sen."

"Sabaha benden daha fazlasıyla kaplanmış olacaksın. O zaman duş alırsın."

Gövdeme biraz endişeyle bakıyorum. "Ya mürekkep cildime yerleşirse?"

"O zaman hayatının sonuna kadar ellerimin izini bedeninde taşıyacaksın."

"Ciddi ol, meme uçlarım mavi ve vahşi bir kedi kadar çizgiliyim."

"Mavi meme uçlarına bayıldım. Çizgiler ise kişiliğinize çok yakışıyor."

Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum, bu da ağzında bir gülümseme yaratıyor, ama sonra gülümsüyorum. "Babam neden mürekkeple duş aldığımı sorduğunda ona seni göstereceğim, Lore."

Gözleri parlıyor. "Ona Justus'un haritamıza çizdiği tünelleri görmek için kütüphanemde dolaştığını ve hokkayı devirdiğini söyleyeceğim. Justus'un çalışmasını mahvettiğin için babanın biraz sinirleneceğinden şüpheleniyorum. O adamdan yardım istemekten nefret eder."

Sevincim azalıyor, çünkü *merda* . . . "Haritayı gerçekten mahvettim mi?" "Hayır Minik Kuş, ben mahvettim. Sen sadece beni mahvettin."

Altmış Altı

A Tüm gün uçtuktan sonra kara göründü. Altın ve yeşil parıldayan Luce'nin aksine Glace, Lore'un yatağı kadar beyazdı ve ben mürekkeple ıslanmış bedenlerimiz.

Duş almak ve derinlemesine keselenmek bile beni yeni işaretlerimden kurtaramadı. Herhangi bir kaşın, özellikle de babamın kaşlarının kalkmasını önlemek için, Lore'un uyandığımda bana hediye ettiği demir ve deri zırhın altına eldiven ve siyah bir balıkçı yaka giydim.

Benim için özel olarak yaptırdığı bir başka hediye. Sadece omuzlarımı, göğsümü, karnımı ve sırtımı kapladığı için aptalca olsa da, kendimi ben büyüklüğünde bir koğuşun içindeymişim gibi yenilmez hissediyorum.

Siyah deri pantolonum ve uzun çizmelerim sayesinde, lekeli deriden geriye kalan tek görünür parça kulağımın arkasıydı ve bu da saçlarımı açık bırakmama neden oldu. Kutup rüzgarlarının şiddetini göz önünde bulundurursak muhtemelen yapmamalıydım.

Babamın sırtından iner inmez, bir yandan Lore'a, yani karanlığın puflarına doğru bakarken, bir yandan da hırıltıları taramaya çalışıyorum. Eşim bugün deri değiştirmeyecek, çünkü henüz kimse onun tekrar bütün olduğunu bilmiyor, ama aynı zamanda iki kargasını Gök Krallığı'nda bırakmayı mantıklı bulduğu için. Ayrıca, bir cinayet olması ihtimaline karşı - umarım benim tarafımdan işlenmemiştir - Glacinlerin onun Luce'de kaldığını düşünmesinin en iyisi olacağına karar verdik.

Yanımızdaki karla kaplı zemin gürlemeye başladığında hâlâ saçlarımı topluyordum.

Geri çekilirken Colm'un sırtında gelen Gabriele'e çarpıyorum. "Yavaş ol Fal."

Telaşlanmış görünmediği için telaşlanmama gerek olmadığına karar veriyorum. Ama yine de kalp atışlarım durmuyor, hareket edenin yer değil, içinde saçlarıyla uyumlu beyaz kürkler giymiş bir çiftin durduğu camlı bir antre olduğunu fark ettiğimde bile.

Aslında *onun* saçları. Onunki keten, bembeyaz değil. Kral Vladimir ve karısı Milana. Kar tanesi taçları olmasaydı bile, kraliyet duruşlarından ve onları ve üç kızlarını çevreleyen askerlerin sayısından kim olduklarını anlardım.

Uçuşumun büyük bir kısmını düşüncelerime dalıp altımızdaki okyanusu seyrederek geçirmiş olsam da, Lore'dan Glacin sarayı hakkındaki kıt bilgilerini pekiştirmesini istedim. Peri hükümdarı, ilk evliliğinden olan iki çocuğu -Konstantin ve Alyona- çok daha genç karısı, çok sevdikleri ikiz kızları ve küçük oğulları hakkında her şeyi öğrendim.

En büyükleri olan Konstantin, babası öldüğünde ya da emekli olduğunda Glace'ın başına geçecek. Bir de Alyona var, hani şu öldürdüğüm. İkizlerin adları Ksenia ve Izolda ve yıl bitmeden on altı yaşına girecekler ve küçük kardeşleri Ilya beş yaşında.

İkizler ve küçük Ilya, üçü de altın saçlı ve mavi gözlü olan annelerine çekmişken, en büyük iki çocuk babalarının gümüş bakışlarını ve beyaz saçlarını miras almış. Yüzünün jilet gibi ince şekli de öyle. Güzellikleri, girişin düz çatısını taçlandıran buz sarkıtları kadar soğuk.

Cam duvarlar, diğer her şey gibi ıslık ıslık parlayan ince metal sütunlara doğru geri çekiliyor. Güneş ufukta alçakta duruyor ve donuk ışıltısını buz tutmuş manzaranın üzerine yayıyor.

Sonsuz günlerin olduğu bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum ve yeraltında geçirdiğim bir aydan sonra, sonsuz gecelere tahammül edemeyeceğimi biliyorum. Gün doğumu ve gün batımına çok düşkünüm.

"Burada yaşamaktan keyif aldın mı?" Kral, kraliçesine kolunu uzatarak girişten çıkıp sert karda bize doğru ilerlerken Gabriele'e soruyorum.

"Evet, aslında. Glacinler tüm o kürklerin ve soğuk kompozisyonların altında oldukça arkadaş canlısıdır."

Vladimir, Gabriele'i haklı çıkarmak istercesine gülümsüyor; dişleri, omzunun üzerinden özenle ipe geçirdiği saçları kadar göz kamaştırıcı.

Milana ise beni tepeden tırnağa incelerken gülümsemiyor. Çoğu safkan gibi o da muhtemelen beni eksik buluyor. Kulaklarımın şeklini itici bulduğunu tahmin ediyorum; tabii siyah çizgilerim yoksa.

gözlerim boyalı. Ya da yanıliyorum ve onun pembe kaygan ağzını büzen şey görünüşüm değil, itibarım ve mirasım. Ne de olsa ben Faerilerin çok korktuğu iki ırkın birleşimiyim. Onu gerçekten korkutuyor olabileceğim düşüncesi kendime olan saygımda harikalar yaratıyor.

Kraliyet ailesi yaklaşırken, derili şekil değiştirenler etrafımı sarıyor, tüylüler ise gökyüzünde daire çiziyor. Sadece Lore kayıp. Zihin bağlantısıyla ona sesleniyorum.

Sadece babana yakın dur, Behach Éan.

Sanırım bir yerlere uçtu, muhtemelen soygunumu gerçekleştireceğim galeriyi incelemek için.

"General Báeinach, mütevazı evime hoş geldiniz." Vladimir babamın iri omuzlarının arkasını görebilmek için başını eğdi. "Ve bu da o efsanevi kızınız olmalı."

Efsanevi terimini üstü kapalı bir hakaret olarak mı kullanıyor yoksa gerçekten iyi niyetli mi karar veremiyorum.

"Ríhbiadh'ın gelememesi çok yazık," diyor, "ama anlıyorum. Savaş zamanlarında bir kral halkını terk edemez."

Yine de anlıyor mu? "Glace'de şanslı olduğunu duydum." Soluk kaşları çatıldı. "Ne açıdan, Leydi Báeinach?"

"Krallığınızın hiç savaşa girmemiş olması gibi."

"Ah. Buzla sertleşmiş ve sonsuza dek karla kaplı bir ülkeyi çok fazla insan arzulamaz." Krallığına bakıyor ve kutup çölünü derinden sevdiğini söyleyebilirim.

Gözlerimi kısıyorum ama beyaz bir tepe çorak araziye görmemi engelliyor. "Her yer karla mı kaplı?"

"Hayır. Ormanlarımız ve siyah kumlu sahillerimiz var." Cevap veren Konstantin. Babasıyla omuz omuza, aralarındaki benzerlik tekinsiz. "Tarespagia'da alışık olduğunuz gibi tropik değil, dikkatinizi çekerim," diye ekliyor gülümseyerek.

"Ekinleri nerede yetiştiriyorsunuz?"

"Seralarda. Yemekten sonra gezmek isterseniz, Alyona'nın sizi gezdirmekten onur duyacağına eminim." Konstantin omzunun üzerinden birkaç adım geride duran kardeşlerine bakıyor. "Duyduğuma göre ikiniz çoktan tanışmışsınız."

"*Tanışmak* biraz abartılı oldu." Deniz kabuğu kolyemi çekiştirerek balıkçı yakamın altından çıkardım ve siyah yünün üzerine yerleştirdim. Gerçi

Bir silaha benzemiyor ama öyle ve şeklinden ve hafifliğinden büyük bir rahatlık duyuyorum. "Birbirimizi gördük."

"Sizin halkınızdan bir arkadaşının olması onun için iyi olur," diyor ve bakışlarını ileriye çeviriyor. Bana.

Alyona'nın, Dante'nin gelini olma şansını mahveden kadınla arkadaş olmak istemediğinden oldukça eminim.

"Evet. Çok." Milana'nın eldivenli elleri, adamın kendisine ait olduğunu fark etmemi sağlamak istercesine kocasının pazusuna tırmanıyor.

Kocası üzerinde emellerim olabileceğini düşündüğü için burnumu kırıştırmaya başlıyorum ama kloş kollarının dirseğine kadar inip gümüş ve elmas işlemeli fildişi bilezik yığınlarını ortaya çıkarmasıyla dikkatim dağılıyor. Onları görmek beni Marco'nun Glacinlerin *mareserpens* dişlerine olan tutkusuyla neşeyle övündüğü Regio kupa odasına geri götürüyor.

"Kardeşim nerede?" Babamın sesi beni Isolacuori'den uzaklaştırıyor.

"Av kulübesinde." Vladimir dik bir tepenin zirvesine doğru başını sallıyor. "Akşam yemeğini orada hazırladım."

Karnım zil çalıyor. Kargalar yemek için avlanırken, Fae'ler spor için avlanır. Evet, çoğu avını yer, ama vahşi yaratıkların hayatlarına son vermekten duydukları heyecanı son derece rahatsız edici buluyorum. *Hayvan derisinden yapılmış eldiven, ayakkabı ve pantolon giyiyorsun. Zihnimin iki yüzölçümünü hatırlatması tiksintimi bastırıyor.*

"Gabriele?" İkizlerden birinin nefesi kesilir. "Gabriele Moriati?" Donmuş toprağın üzerinde adım atıyor, gözleri bir geyik yavrusununki kadar geniş. "Ksenia sen olamayacağını söyledi, çünkü sen- şey sen-"

"Bir peri mi?" diye soruyor.

Spastik bir şekilde başını sallamasından ima ettiği şeyin bu olmadığını anlayabiliyorum. "Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum." Sanki onu gördüğünden bu yana geçen birkaç ay içinde çok değişmiş gibi ona bakıyor. Sanırım saçını kısaltması ve yeni bağlılığı arasında, hem görünüş hem de çehre olarak farklı bir adam.

Kral Vladimir, sanki kulaklarının sivri şeklini yeni fark etmiş gibi Gabriele'i inceliyor ama kısa sürede ilgisini kaybedip babamla bana yeniden odaklanıyor. "Uçacak mısınız yoksa kızakla mı gideceksiniz?"

Babam yüzünü Vlad'dan çevirmeden soruyor: "İnon? Hangisini tercih edersin?"

Mavimsi ahşaptan oyulmuş ve gümüş yolluklarla tamamlanmış devasa kızaklara bakıyorum. Anneme okuduğum hikâyedeki kızakların aksine, atlar tarafından değil, siyah kürk ve parlak gümüş düğmelerle süslenmiş soluk mavi askeri kıyafetler giyen gümüş gözlü Periler tarafından çekiliyorlar.

"Glace'deyken, Glacin'lerin yaptığını yap." Kraliyet ailesine samimi görüneceğini umduğum bir gülümseme fırlatıyorum.

Onlardan nefret etmiyorum ama onlarla bir derdim var. Lore'a rüşvet vermek için sadece rün taşını kullanmakla kalmadılar, aynı zamanda Alyona'yı dostumun yatağına atmaya çalıştılar. Kendi akıl sağlığım için bu son kısmı unutmalıyım ama ne kadar kovmaya çalışsam da Alyona'nın soğuk ve narin güzelliğine bir bakışım kıskançlığımı ön plana çıkarıyor.

Eğer Kazan'ın Bronwen'e gösterdiği şey doğruysa, Bronwen bu dünyada daha fazla kalamayacaktır. Ama Kazan ne kadar güvenilir? Ne de olsa Gabriele hâlâ hayatta ve kaderinde son dolunaydan önce ölmek vardı. Prensesi sevmesem de, umarım Bronwen dün gece Peri şarabını fazla kaçırmıştır ve prensesin ölümünü zihninde tasarlamasının nedeni budur.

Vladimir önce babamla benim kızağa binmemizi işaret ediyor, sonra da karısı, kızları ve en küçük çocuğu Gabriele ile birlikte başka bir kızağa binerken o da oğluyla birlikte bize katılıyor. Colm, Aoife, Fionn ve yolculuğu yapan diğer üç karga tüylere dönüşüp uçuyorlar.

Vlad'ın dudakları hiç de gülümseme olmayan sıkı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Akşam yemeğinde aileme katılmak için denizin kilometrelerce ötesinden gelmeniz gururumu okşasa da sizi buzlu kıyılarıma getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Cian belirsizdi."

Babam sakallı çenesini eğiyor ve kuzeyli hükümdarı bakışlarıyla sabitliyor. "Rün taşınız."

Altmış Yedi

A Tamam o zaman. Sanırım lafı dolandırmıyoruz. Glace'de pek çalılık yok gibi görünüyor. Kozalaklı bir orman hatırlıyorum, ama bu dev krallığın başka bir yerinde olmalı.

Vlad kollarını koltuğunun arkasından sarkıtıyor. Belli ki bizim tarafımızdan tehdit edildiğini hissetmiyor, yoksa kollarını yakınında tutardı. "Ríhbiadh'a şartlarımı gönderdim."

Babam hiç vakit kaybetmeden, "Yeni şartlar talep ediyor," dedi.

Vladimir parmaklarını koltuğun arkasına vuruyor ve güneş serçe parmağındaki yüzüğe vuruyor - üzerinde kar tanesi olan büyük gümüş bir bant. "Yerimizden kımıldamayacağız."

"Arzu ettiğin başka bir şey olmalı." Babamın sesi umutsuz geliyor ve aniden rün taşını geri getirebileceğime inanmadığını merak ediyorum.

Kalçasını sıkıttığı eline dokunuyorum ve kemiği parçalamadan önce onu rahatlatıyorum. Bakışları benimkileri yakaladığında parmaklarını sıkarak bunu anladığımı, anlamaya ihtiyacımız olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Tek ihtiyacımız olan galeriye erişim ve benim kanım.

Vladimir değiş tokuşumuzu izliyor. "Bu biraz ensest değil mi?"

Babamın pençeleri tırnaklarından kurtuluyor ve dişlerini gösteriyor. "Neydi o, Korol?"

Peri'nin şahdamarını parçalayıp ikinci bir savaş başlatmadan önce fısıldıyorum, "Dádhi, Daya'yı düşün." Annemin adını duymak ona çok ihtiyaç duyduğu nefesi aldırıyor.

Etrafımızdaki dünya o kadar sessiz ki, hava ciğerlerine dolarken kalın deri ve demir zırhının gıcırtısını duyuyorum. Sakinleştğinde, etrafımıza bakmaya cesaret ediyorum. Sanki biri zamanın geçişini askıya almış gibi, hiç kimse ve

hiçbir şey hareket etmiyor. Ne kızaklar, ne yolcuları, ne de nöbetçiler. Tepedeki kargalar bile kanat çırpmayı bıraktı.

"Bağışlayın beni." Vladimir başını eğiyor ve yüzünü çevreleyen küçük beyaz saçlar soğuk bir rüzgârla titriyor. "Sanırım yorumumu yanlış anladın. Fallon'la olan ilişkiden bahsetmiyordum, Báeinach."

"O zaman Mórrígan adına neye dikkat çekiyordun?" diye tersliyor babam.

"Kendi kızını en iyi arkadaşının yatağına soktuğun gerçeği."

Gözüm spazm geçiriyor. Aslında iki gözüm de spazm geçiriyor. "İnanın bana, babam *beni* en yakın arkadaşının yatağına sokmadı; ben kendimi oraya soktum. Bu da babamı çok üzdü. Ama Lorcan'la birlikte olmamızı engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu, ne de olsa Gökyüzü Kralı benim önceden belirlenmiş eşimdi." Belki de bu son kısmı kendime saklamalıydım ama bu bir sır sayılmaz. En azından para kazanabileceği bir sır değil. "Eşlerin toplumumuzdaki öneminin farkındasınız, değil mi?"

Vlad'ın soğuk bakışları elmacık kemiğimdeki tüye takılmadan önce çizgili yüzümde geziniyor. "İnsan bir müttefik istediğinde taviz vermelidir. *Hayırsever* bir müttefik istiyorsan, daha büyük tavizler vermelisin." Sanki sözlerine zaman tanımak istercesine duraklıyor. Benim ne kadar yavaş hareket ettiğime inanıyor? "Ayrıca, taleplerim hiç de mantıksız değildi."

Talepleri neydi, Lore?

Sessizlik.

Lore, Glacin Kralı'nın talepleri neydi? Parlak havada yürüyen güçlü kuşlara bakıyorum. Kendine kazık çaktırmasan iyi edersin, mo khrà, yoksa iki hafta boyunca bir biblo olarak kalmana izin veririm.

Arkadaşıma o kadar konsantre oluyorum ki kendimi onun zihnine salmayı başarıyorum.

İrkiliyor, neredeyse mavi camdan yapılmış bir heykeli deviriyordu. "Her şey yolunda mı?"

Burun deliklerim alevlendi. "Bana cevap vermediğin için hayatta ve iyi olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Bağışlayın beni. Taşı görmek için galeriye girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Zarar görmediğini gördüğüme sevindim." Ona bakıyorum ama zihninin içinde olduğum için bana derisinin içinde görünüyor. "Zarar görmedin, değil mi?"

"Evet." Yanağıma dokunuyor, ama sonra elini yanına bırakıp mırıldanıyor, "*Focà*. Bu topraklarda her şey çok beyaz. Bir saniye içinde çıkacağım." Kraliyet ailesinin renk düzeni hakkında neden yorum yaptığını soramadan bağlantımız kopuyor.

İç çekerek Glacin Kralı'na yeniden odaklanıyorum. "Peki, taleplerin neydi?"

"Eşin sana güvenmiyor mu?"

"Pardon?"

"Milana'ya her şeyi

anlatıyorum." "*Awnos*

duffen," diye mırıldandım.

Vlad'ın göz bebekleri küçülür. "O da neydi öyle?"

Babam irkilerek kıkırdıyor. Doğaçlama küfrümün onu biraz olsun sevindirmesine sevinmiş olsam da, yüz hatlarımı sert bir ifadeye büründürüp dramatik bir iç çekiyorum. "Özür dilerim, Majesteleri. Karga dilinde o kadar çok ders alıyorum ki bazı kelimeler bana anadilimden daha hızlı geliyor. *Awnos duffen ne yazık ki değil* demek."

Babam bir kahkaha daha atıyor.

Yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Aksanım o kadar mı kötü, Dádhi?"

Başını sallıyor, gözleri neşeyle parlıyor. "Tatlı bir aksanın var, inon."

"Her neyse. Ne diyorduk? Ah evet. Arkadaşımın bana güvenip güvenmediğini sormuştun. Güveniyor. Ama benim kaçırılmam ve onun savaşı yüzünden *seni* konuşacak çok az zamanımız oldu." Yavaşça bir eldivenimi çıkarıp kucağıma koyuyorum ve sonra mürekkep lekeli parmaklarımı kolyeme doğru kaldırıyorum.

Hükümdarın gözlerinde şaşkınlık beliriyor. "Yani, Gökyüzü Kralı *seni* - eşini- müzakere etmek için krallığıma gönderdi ve şartlarımdan haberdar etmenin mantıklı olmadığını mı düşündü?"

"Görüyorsun, çok sinirliyim." Küçük bir kan damlası yüzeye çıkana kadar başparmağımı kabuğumun tepesine bastırıyorum. İğneli parmağımı ağzıma sokup yakut inciye emmeden önce elimi doğru açtığıma emin oluyorum.

Vlad telaşlanmaktan çok kafası karışmış görünüyor. Benim Şabin olduğumu bilmiyor mu yoksa son zamanlarda bağımı çözmem mi onu şaşırtıyor?

"Çok korkunç bir öfke," diye söze girdi babam.

Gözlerimi devirerek parmağımı ağzımdan indiriyorum ve ağzının köşelerini yukarı kaldıran dev patilerinden birini okşuyorum. "Sanırım onlar

Şartlarınızı beğenmeyeceğimi biliyordu ve sevdiklerimin sık sık yaptığı gibi beni bağışlamaya çalışıyordu. Sanırım bunun büyük kızınızı satmanızla da bir ilgisi var?"

Vlad'ın yanaklarında renk o kadar hızlı yükseliyor ki, sinirlerime dokunduğumu hissediyorum. "*Hawking off?* Beni aşağılık bir seyyar satıcı gibi gösteriyorsun. Çocuklarımı seviyorum. Onlar benim *her* şeyim. Ben sadece onlara kârlı sendikalar kurarak geleceklerini garanti altına almaya çalışıyorum."

Sadece "hawking" demenin daha güzel bir yolu, Vlad.

Deniz kabuğumu okşamaya devam ediyorum. "Karga çiftleşmesinin nasıl işlediğini açıklamama izin verin, Majesteleri." Glace ile aramı bozmaya çalışmadığım için, unvanını kullanmanın ona yedireceğim hapi daha lezzetli hale getireceğini umuyorum. "Kargaların bir eşi vardır ve ben Lorcan'ın eşiyim. Eğer Alyona'ya halkım arasında iyi bir eş bulmak istiyorsan, savaşı kazandıktan sonra onu uygun Kargalarla tanıştırmaktan memnuniyet duyarım."

Alay ediyor. "Benim kızım bir prenses. Bir kralı ya da en azından bir prensi hak ediyor."

"O *benim* kralımı alamaz. Bir prense gelince, henüz bir tane doğurmadım, ama ilk çocuğum bir erkek olursa, haber göndereceğimden emin olabilirsiniz. Eğer güçlerimizi birleştireceksek tabii. Eğer birleşmezsek, o zaman-"

"*Oğlun* mu?" Bana mı öyle geliyor yoksa kulakları büyümüş mü? Muhtemelen yüksek renklerinden kaynaklanan optik bir yanılsama. "Alyona neredeyse yüz yaşında!"

Ses tonumu sakinleştirerek, "Kusursuz gen havuzu sayesinde otuz yıl sonra da aynı şekilde muhteşem görünecek," diyorum.

O ölmedikçe, zihnim bana çılgılık atıyor. Onu dinlememeyi seçiyorum. Vlad, Glacin'deki oğluna bir şeyler mırıldanıyor.

Ben ne dediğini anlamasam da babam anlamış olmalı ki alçak sesle "Yapma. Hakaret etme. Kızıma."

Vlad'ın dudakları seğirmeyi bırakır.

Şimdi deniz kabuğu kolyemi tutarak, "Eğer müttefikiniz olmamızı istemiyorsanız, o zaman düşmanınız oluruz" diyorum.

Önce elimi, sonra tepesinde dönüp duran dev kuşları inceliyor ve sonunda kollarını gövdesine doğru çekerek doğruluyor.

Şimdi onu savunmaya çektiğime göre, rotamı Glace'den, silahlarından ve Alyona'dan uzaklaştıracak hızlı ve barışçıl bir çözüm için davamı oluşturun. "Korumaları silmek

Krallığı'na olduğu kadar bizimkine de fayda sağlayacak. Sadece ticaret için değil, aynı zamanda Kazana erişiminiz olacağı için de."

Vlad'ın gözbebekleri parlıyor.

"Tabii Şabinler yanına yaklaşmanıza izin verirse."

Konstantin'in kaşlarının arasında ince bir çukur belirir.

"Duymadıysanız diye söylüyorum, ben Shabbin'im, hem de sıradan bir Shabbin değil, Kraliçe Priya'nın torununun torunuyum."

Glacin'in adamlarının şaşırmaması bana soyumla ilgili haberlerin Glace'e gitti.

"Önereceğim şey dostumu kızdıracak, yine de seninle bir pazarlık yapmaya hazırım - Kazan'la görüşmeye karşılık bir rün taşı."

Vlad eğiliyor, tüm sihrin büyüğü kaynağına duyduğu şehvet gözlerindeki griyi erimiş gümüşe çeviriyor.

Fallon, hayır! Glacin'lerle pazarlık yapmanı yasaklıyorum.

Arkadaşımın sesini duyunca içime bir rahatlama yayıldı. ***Onlara güvenmiyor musun?***

Onların hallerinden memnun olduklarına ve bizim düşüşümüzü görmek istemediklerine inanıyorum, ancak güvenim bu kadar.

Rün taşına erişim kolay mı?

Kolay değil, hayır. Küçük müzesini koruyan bir muhafız birliği var.

O zaman bu bizi zahmetten kurtaracak. Ayrıca, muhtemelen daha fazla büyü, para ya da ot için Kazana yalvarmak istiyordur.

Çimen mi?

Buralarda pek öyle bir şey yok.

Lore bir an sessiz kaldı. Bir anlaşma yapmanın mantıklı olup olmadığını mı düşünüyor? ***Ona borçlu olacaksın, mo khrà. Pazarlığını talep etmeye hazır olduğunda, her şeyi isteyebilir. Ben ve baban dışında kimseye bir şey borçlu değilsin.***

Güzel. O zaman bir soygun olacak, diye iç geçiriyorum, tam da Glace'li Vladimir, "Teklifini kabul ediyorum, Fallon Báeinach." derken.

Pekala, *focá*. Kayıp kraliçeliğin özgürce verilen anahtarını nasıl geri çevirebilirim ki?

Altmış Sekiz

Wş a p k a sanki bir rüzgâr gibi etrafımda dolanıyor, omuzlarımı bir kürk gibi sarıyor. Sanırım bu rüzgar değil, üç akışkan Gölgeler birbirine karışıyor.

Taşı görmeyi iste, Behach Éan. Rossi ve Bronwen'i de ziyarete getir, çünkü hiçbir Karga odada oyalanamayacak. Eğer gerçekse, o zaman bir pazarlık yapacağım.

Sahte olabileceği ihtimalini düşünmemiştim bile.

Lore'un taleplerini dile getirdikten sonra Vladimir, ailemin geri kalanını almak için av kulübesine bir kızak gönderdi, ardından nöbetçilerine vadiye, toprağın altına giden cam köşke doğru gitmelerini emretti.

Yeraltında yolculuk yapma fikri kalbimi titretiyor.

Lore gölgelerinin çarpıştığını hissetmiş olmalı çünkü sert omurgamı okşuyor ve mırıldanıyor: ***Sarayın her yerinde tavan pencereleri var ve tamamen beyaz kuvarstan oluşuyor. Tutulduğun yere hiç benzemiyor.***

Yine de dudağımdaki hayatı kemiriyorum.

Ben buradayım, Behach Éan. Baban da burada.

Ama obsidyen galeriyi geçemezsiniz. Zihnimdeki ses bile sinirden tizleşti.

İçine girebilirim. Sadece içinde çok uzun süre kalamıyorum.

Bu, endişelerimi hafifletmek için çok az şey yapıyor.

Aşkı, senin göz kırpmandan daha hızlı boyun kesebilirim ve bunu lanetli taşla çevrili bir yerde gayet iyi yapabilirim.

Yutkunuyorum, sonunda sonsuz derecede sakinleştiğimi hissediyorum. Bir gün kafa kesme fikriyle teselli bulacağımı kim bilebilirdi ki?

Köşke vardığımızda, bir başka kızak, içinde üç kişiyle birlikte dağdan aşağı süzülüyor. Hala uzakta olmalarına rağmen, yolculardan birinin arkasından akan uzun at kuyruğunun yanık turuncu tonunu gözden kaçırmıyorum.

"İçeri girelim mi?" Vladimir kalesine doğru başını sallar. "Dişlerin gıcırıyor."

Hava sıcaklığından dolayı değil. . .

"Bekliyoruz." Babamın gözleri yaklaşan kızaktan hiç ayrılmıyor. Konstantin kürk pelerininin kancalarını çözüyor ve omuzlarından sıyırmaya başlıyor.

"Al."

Bana vermek istediğini fark ettiğimde başımı sallıyorum. "Ben iyiyim, ama teşekkür ederim. Düşünceli davranışınız için minnettarım."

Lore'un gölgeleri meme uçlarımdan birini çimdikliyor.

Ne kazanı, Lore? Tıslıyorum.

*Sadece seni sıcak tutmaya çalışıyorum,
mo khrà. Meme uçlarımı çimdikleyerek
mi?*

Titremeyi bıraktın, değil mi? Konstantin'in paltosuna gerek yok.

Almayacaktım, diye homurdandım.

Vladimir'in ikizlerinden biri yaklaşıyor ve o yaklaşırken, düz, altın rengi saçlarına tutturulmuş bir düzine elmas kar tanesinin ışıltısını yakalıyorum. "Neden geri döndük, Atsa?"

Sanırım Atsa, Glacin'de baba demek. Majesteleri anlamına gelmiyorsa?

Baba, Lore malzemeleri. **Majesteleri Vizosh.**

Vladimir'in bakışları yüzümde tünüyor. "Akşam yemeğinden önce ittifakımızı sonuçlandırmaya karar verdik."

Gözleri büyüdü. "Kral Ríhbiadh Alyona'yla evlenmeyi kabul etti mi?" "Hayır." Dişlerimin takırdaması kesinlikle durdu. "O zaman" -güzel kaşları kıvrılıyor- "o zaman anlamıyorum."

Ona kendi dillerinde yaptığımız küçük pazarlığı anlatıyor.

"Atsa, hayır. Şabinler düşmanlarının kanında yıkanır! Onu *içerler*!"

Onları serbest bırakamayız."

Eskiden bu söylentilere ben de inanırdım. "Kanla ıslanmak sadece iğrenç değil, aynı zamanda kesinlikle iğrenç."

"Kıyılarıımıza yelken açacaklar ve bizi katledecekler!"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Çünkü onlar vahşi." Öyle bir korkuyla pantolonunu indirdi ki kürk mantosunun tüyleri bile diken diken oldu. "Adalarının yanından geçtim. Gördüm

plajları. Kana o kadar doymuşlar ki kumlar pembeye dönmüş."

Ne burada ne de orada olmasam da, akşam yemeğinde ne servis edileceğini merak etmeye başladım. Bir bardak taze kan mı?

Lorcan homurdanıyor.

Elimi dostumun yavaşça dalgalanan gölgeleri üzerinde gezdiriyorum, keşke tenimde olsaydı diyorum. Keşke yanımda dursaydı. "Hiç Shabbe'ye gittin mi Vizosh?"

Vladimir Glacin terimini kullanmama şaşırmış görünüyor. "Hayır. Ben koğuşların inşa edildiği yıl doğdum."

"Ailen o zaman?"

"Evet."

"Peki kızınızın inancını paylaşıyorlar mı?"

"O zamanlar sahillerin bembeyaz olduğunu söylerlerdi." Konstantin gözlerini ufka diker. "Beş yüzyıl süren hapsedilme anaerik toplumu çılgına çevirmiş."

"Kumsalları hiçbir zaman beyaz olmadı," diyor babam hışımla. "Ve onlar kan içmezler. Büyü yapmak için kullanıyorlar."

Kız babama aval aval bakıyor, sanki babam onların gerçekten de düşmanlarının damarlarıyla beslendiklerini doğrulamış gibi.

"Beni korkutucu mu buluyorsun?" Beklediğimiz kızak bizden birkaç adım ötede kayarak dururken soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neden yapayım ki? Bir Karga'nın kızı olduğun için mi?" "Çünkü ben bir Shabbin'in kızıyım."

Başını geriye doğru atıyor ve keten saçlarındaki elmaslar parıldıyor. "Bu imkânsız. Zerre kadar Şabin kanı taşıyan hiç kimse bu koğuşların dışında yaşayamaz."

Yani Vladimir ve oğlu biliyor ama kızları bilmiyor mu?

"Aslında, Ksenia"-Vladimir deniz kabuğumun kızarmış tepesine bakıyor -"Meryem ve onun soyundan gelenler görünüşe göre yapabiliyor."

Ksenia başını bana doğru çevirdi. "Ama gözleri pembe değil." Başımı babama doğru eğiyorum. "Karışık kökenli."

Bronwen, Justus ve Cian kızaklarından inerken Glacin Prensesi beni biraz daha inceliyor. "Gerçekten Meriam'ın soyundan mı geliyorsun?"

"Gerçekten."

"Peki sen kan içmiyor musun?" "Et ya da balık bile yemem."

Sanki vejetaryen beslenmem kafasını karıştırıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Diğer ikiz -İzolda- babası ve Ksenia'nın arasına giriyor. "Kan testi yapabilir misin?"

Vladimir başını eğiyor. "Hayır. Onun büyüğü bağlı kızım."

"Bu yüzden koğuşların bu tarafında kalabiliyor." Konstantin uzun bir tutam beyaz saç, buz kadar berrak, bir sıra elmasla süslenmiş geniş kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Rün taşını istemesinin nedeni de bu. Shabbe'yi serbest bırakmak onun büyüünü de serbest bırakacak. Haksız mıyım Leydi Báeinach?"

"Kesinlikle." Yanlış bilgidен bu kadar memnun olacağımı hiç düşünmemiştim. "Öğretmenim Shabbin'lerin bir Peri'nin boynuna çember çizerek kafasını kesebileceğini söyledi.

kanla." Izolda'nın yorumu kız kardeşinin yüzüne renk katmakla kalmıyor, aynı zamanda ceketinin içine uzanıp elini elmas bir kar tanesiyle parıldayan bir hançerin kabzasına dolmasına neden oluyor.

Nefesim kesiliyor. Kalbim de.

Vladimir şaşkınlığını yanlış yorumluyor. "Ksenia, Kargalar bizim dostumuz.

Değil mi?"

Kralın etrafını saran askerler kıpırdanmaya başlar; bazıları silahlarını avuçlarken, diğerleri sihirle parıldayan ellerini kaldırır.

Lore'un gölgeleri gövdemi zırh gibi sarıyor. ***Ona hemen cevap ver. Onun arkadaşı olduğumuzu söyle.***

"Doğru," diye soluk soluğa kalıyorum. Cevabım etrafımdaki gerilimi azaltsa da içimde kaynayan gerilimi hafifletmiyor çünkü Ksenia'nın parmağındaki silah Bronwen'in imgelemindeki silah.

Glace'li Alyona'nın hayatını sona erdirecek olan.

Justus bize doğru geliyor, elleri iki yanında gevşek. "Yemek yiyeceğimizi sanıyordum?"

Zincirlerinden kurtulduğunu gördüğüme sevindim.

"Yemek yiyeceğiz, ama önce" -Vlad çenesini eğiyor- "Lore'un eşi müzemde bir tur talep etti."

Eğer Justus bu haberden ürktüyse bile bunu belli etmiyor. Sadece "Harika. İlk ziyaretimizden çok keyif aldım."

"Sanırım bundan daha çok keyif alacaksın Rossi." Vladimir bir elini kızının başına koyuyor ve saçlarını okşuyor. "Ne de olsa, görmeyi çok istediğin o meşhur rün taşını görebileceksin."

Justus kendisine seslenilmesinden çekinmiyor bile. "Ne diyebilirim ki? Türünün son örneği. Önemli bir çekişmenin kaynağı olduğundan

bahsetmiyorum bile."

Onun soğukkanlılığını çok kıskanıyorum ve bir gün benim de içim parçalanırken bile sakın ve soğukkanlı görünebilmeyi umuyorum.

Bronwen ve Cian el ele bize doğru yürüyorlar. Ben teyzeme baksam da o beyaz gözlerini başımızın üzerindeki bulutsuz gökyüzünden ayırmıyor.

"Artık hepimiz buradayız, gidelim mi?" Vladimir elini gizli sarayına doğru uzatır.

Izolda'nın dönerek ilerlediği yerde Ksenia önce bana, sonra da heyetimize bakıyor. Gözbebekleri geriliyor ve hançeri almak için ceketinin içine uzanacağını düşünüyorum ama yanılıyorum. "Alyona nerede?"

Dönüp gözlerimi kısarken kalbim boynuma çarpıyor, güneşin sert parıltısı görüşümü karartıyor.

"Midesi için şurup almak üzere yatak odasına gitti." Milana kocasının yanına yürür, oğullarının elini eldivenli elinin içine sokar

Vlad'ın yüksek elmacık kemikleri renkle doluyor. "Hastalığı hâlâ geçmediyse şifacılarımız ne kadar beceriksiz?"

Milana'nın Konstantin'le paylaştığı hızlı bakışı ben özlemiyorum ama Vladimir özlüyor.

"Gidip onu kontrol edeceğim." Kocasının kolunu okşar ve İlya ile birlikte içeri girer.

Vlad dönüyor, kalın kürklü çizmeleri keskin karın üzerinde çıtırdıyor.

"Gel.

Taş bekliyor."

"Öyle değil, Vizosh." Bronwen'in gözleri üzerinde durduğumuz toprak gibi parlıyor. "Taş beklemez."

Altmış Dokuz

“**W** Ne demek istiyorsun, taş beklemiyor mu?” Vladimir gözlerini Bronwen'e dikeyor, bu da Cian'ın onu kendine çekmesine neden oluyor.

"Yani artık çantasında değil." Sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi dikkatini Vladimir'e yöneltiyor. "*Demek istediğim*, Vizosh, çalınmış olması."

Konstantin sessiz bir şekilde, "Ne?" diye sorar.

Kulak zarlarım o kadar yüksek sesle çınlamaya başlıyor ki nabzımın sert atışı yüzünden hiçbir şey duyamıyorum.

Oh, Tanrı aşkına... Lore kendini gövdemin etrafından çözüyor ve sanırım varlığını belli edebilir, bu da Glacinleri daha da kızdıracaktır.

Lore.

Onu bulmam gerek. Babanla kal.

O mu? Glacin denizinde sürükleniyormuşum gibi titriyorum. **Kim?**

Babam önüme geçiyor ve Glacinlere ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler havlıyor. Omuzları sanki kanatlarını büyütüyormuş gibi dışa doğru yayılıyor, ancak kanatlarını büyütüyor; sadece duman çıkarıyor.

Aoife sırtıma yaslanıp mırıldanıyor: "Ölmesinin sebebi bu olmalı."

Kendimi çimdikliyorum ve sonra tekrar yapıyorum, sersemliğimden kurtulmak için çaresizce. Dünya yeniden odaklanmaya başladığında, nihayet çevremdeki konuşmaları seçebiliyorum.

Her biri Alyona hakkında.

Luce'den döndükten kısa bir süre sonra, sanata karşı duyduğu yeni bir iştahla her gün galeriyi ziyaret etmeye başladığını anlatıyor.

"Çizim yaptı. Çizimini gördüm!" Izolda haykırıyor, konuşmaları takip etmek için başını ne kadar hızlı çevirdiğinden yanakları kızarmış. "Onu nasıl hırsızlıkla suçlarsın, Atsa?"

"Galeride hiç yalnız kaldı mı?" Konstantin muhafızlardan birine sorar.

Belki de generaldir? Diğer askerlerin aksine, yakası birkaç sıra kar tanesi iğnesi ile süslenmiş ve kulaklarından soluk mavi taşlar damlıyor.

Sarışın adam soruyu etrafımızı saran askerlere yöneltiyor. Nefesimi tutarak cevaplarını bekliyorum.

"Bu insanların sebepleri var, Atsa." Bakışlarını halkımın üzerinde gezdiriyor.

Benim üstümden. "Alyona'nın ne?"

"Dante Regio'ya olan aşkı." Sessiz de olsa, sesim prensesin uzun kulaklarına ulaşmış olmalı ki, bakışlarının tek muhatabı ben oluyorum.

"Kız kardeşimin aşık olmasının Şabin koğuşlarıyla ne ilgisi var?"

"İlk Shabbin Kraliçesi, Kraliçe Mara -ya da Kargalar tarafından bilinen adıyla Mórrígan- Lore ve klanına Luce'yi tek bir bayrak altında birleştirebilmeleri için kuşlara dönüşme gücünü bahşetti. Shabbin'lerin özgür kaldıklarında kimin tarafında olacaklarını tahmin edebilirsiniz." Hayal gücü sınırlı olan varsa diye ekliyorum: "Regios'un değil."

Birden Costa'nın kıyamet şatosuna, Meryem'le birlikte o mahzene geri döndüm ve halkımın tarihini bana ilk kez ayrıntılı olarak anlatıldığını duydum.

"Olena'nın prensesi dün akşam buz kütlesi pazarına götürdüğünü öğrendim, Vizosh," diye ilan ediyor tüm iğneleri olan adam.

Vlad'ın gözleri öfkeyle kararır. "Olena'yı getirin!"

Bir dakika geçiyor, sonra bir dakika daha ve sonra yaşlı bir buçukluk hizmetkâr kaleden dışarı sürükleniyor, gri, omuz hizasındaki saçları yuvarlak kulaklarının yanında çelik bıçaklar gibi sallanıyor.

"Olena!" Izolda ağır asker kalabalığının arasından dirsek atarak ilerliyor. "Ona zarar vermeyin!"

"Izolda, geride dur." Babasının sesi pavyonun tavanından damlayan buz sarkıtları kadar keskin.

Genç kız kayarak kardeşinin yanında durdu, buçukluğun şişen yanaklarına dehşetle bakarken göğsü inip kalkıyordu. Kardeşinin geniş kulağına yalvarır gibi bir şeyler fısıldadığını duyuyorum.

Vlad, Olena'ya hitap ederken Glacin'e geçer. Sanırım bizim dilimizi konuşmamalı.

Justus bana yaklaşarak, "Prensesi neden insan pazarına götürdüğünü soruyor," diye mırıldanıyor. Olena tekrar konuşuyor. "Dadı, Alyona'nın kız kardeşlerine doğum günlerinde yeni elbiseler giydirmek için kumaş satın almak istediğini söyledi." nce bir sonraki soruyu, sonra da bir sonraki cevabı dinliyor. "Ona bir kraliyet terzileri olduğunu hatırlattı. Görünüşe göre prenses, aile terzisini kullanırsa hediyenin kendisine ait olmayacağını iddia etmiş."

Olena'yı tutan askerlerden biri, buçukluğun gözlerinin irileşmesine ve ıldırmasına neden olan bir şey söylüyor.

"Alyona kumaş için kürk şallarından birini takas etti." Kaşlarını attığımda Justus başını eğdi ve çenesini aşağı indirdi. "Prensesin dipsiz bir keseye erişimi var ama denizciye krk bir pelerin verdi."

"Bu neden böyle bir kargaşa yaratıyor? Krk değerli bir meta değil mi?"

"yle. Ayrıca ağır ve kalın astarlı. Hantal bir değerli eşyayı saklamak için mükemmel bir yer."

enem, yürek parçalayan bir çığlıkla bastırılan sessiz bir soluğun etrafında gevşiyor. Izolda kendini babasının kılıcının koluna atıyor, tam o sırada babasının kılıcı bakıcının yüzüne çarpıyor.

"Neden, Atsa?" diye feryat ediyor. "Bunu neden yaptın?" Dizlerinin zerine çöküyor ve sessiz, kanlar içindeki kadına doğru sürünüyor. "Neden?"

"nk Olena kız kardeşinin bize ihanet etmesine yardım etti, kızım. Demir kılıcım yerine platin kılıcımı kullandığım için mutlu ol. Ve ikisini birden değil de sadece bir gözünü aldığım için mutlu ol."

Kardeşinin yanından ayrılmayan Ksenia, Alyona'nın adını soluyor ve ardından Glacin dilinde bir sürü kelime mırıldanıyor.

Justus sessizce, "Kız kardeşinin cezasının ne olacağını sordu," diye tercüme ediyor.

Midem düğümleniyor çünkü Bronwen'in öngörüsünde doğruluk payı varsa, o zaman gözlerinden çok daha fazlasını kaybedecek.

"Salom, kızlarımı getir ve Olena'yı kilitle. Diğer herkes Alyona'yı bulsun!" Vladimir topuğunun üzerinde dönüyor, buçukluk kanı damlacıkları kılıcından süzülüp karı pembeleştiriyor.

"Atsa." Konstantin gökyüzüne, çırpınan beyaz saçlı bir kızı taşıyan Karga'ya başıyla selam veriyor.

Alyona'nın botları yere değdiği anda kuş dumana karışıyor ve bana doğru koşmaya başlıyor. Acaba tüyler içindeki diğer şekil değiştirenlere göre ne kadar küçük olduğunu fark eden oldu mu? Fark eden olduysa bile

umursamıyor gibi görünüyor. Tüm dikkatleri, teni de saçları kadar solgun olan Glacin Prensesi'nin üzerinde.

Vlad ona doğru ilerliyor. "Rün taşımızı kime sattın kızım?"

"Kimseye satmadım." Bir kaçış rotası çizmek istercesine omzunun üzerinden bakıyor.

"Yalan söyleme!"

"Satmıyorum, Atsa. Onu satmadım. Verdim," diye ısırıldı, dişleri zar zor ayrılıyordu. "Faerileri iblislerden korumayı hâlâ önemseyen insanlara verdim." Berrak gözleri çizgili yüzlerimizde geziniyor.

"Neden herkes bizim iblis olduğumuzu düşünüyor?" Aoife mırıldanıyor.

"İblislerin insanları ele geçirdiği söylenir." Justus'un bunu arkadaşına açıklamak için zaman ayırması gülünç görünüyor. Kızın kaşları hâlâ çatık olduğundan, aydınlatmaya devam ediyor. "Periler senin demir uzantılı dev kuşlar tarafından ele geçirildiğine inanıyor."

Kara kaşlarını yana yatırıyor. "Ele geçirilmiş ne demek?"

Kelimeyi Crow diline çeviriyor çünkü adam benim ana dilimi akıcı bir şekilde konuşuyor.

"Karga dilini konuştuğunu bilmiyor muydun?"

"Ben yaşlı bir adamım Fallon. Benim yaşıma geldiğinde her dili akıcı bir şekilde konuşuyor olacaksın."

"Bunu kime verdiniz, Rahibe?" Konstantin Alyona'ya doğru yürüdü ve şimdi onun önünde duruyor.

"Onu Luce Generali'ne verdim."

Tüm başlar, avuçlarını havaya kaldırmadan önce sessiz bir şekilde "Merda" diye mırıldanan Justus'a doğru döner.

Yetmiş

“S Herkese hatırlatırım ki şu anki Lucin generali ben değilim. Tavo Diotto'yum." Justus hâlâ ellerini havada tutuyor. "Alyona, canım, lütfen

Meseleyi açıklığa kavuşturalım. Çelik bir bıçak ya da demir bir gaga ile ezilmeniz umurunuzda olmayabilir ama benim umurumda. Hem de derinden," diye ekliyor hiçbir Glacin askeri kılıcını indirmediginde.

Alyona, gevşek bakışları Rossi'nin üzerine düşene kadar kargaların oluşturduğu sıkı düğümün peşine düşer. "Rossi? Justus Rossi mi?"

"Konuşuyorum."

Nefes nefese kaldı. "Tavo bizim tarafımızda olduğunu söyledi!" "Ben çok iyi bir tiyatrocuyum."

"Thespian ne demek?" Aoife

mırıldanıyor. "Aktör," diye fısıldıyorum.

Justus'a yan gözle bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tà. O gerçekten iyi. Ben onu kötü adam sanıyordum."

"Teşekkür ederim, Aoife."

"Bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum, Nonno," diye mırıldandım. "Yine de iltifat olarak kabul ediyorum."

Ve evet, kenara çekilmemizin o anla tamamen çeliştiğinin farkındayım, ancak bu, kasılmış sinirlerime iyi geliyor.

"Dün gece," diye mırıldanıyor babam aniden. "Eğer rün taşını dün Diotto'ya verdiyse, o zaman gemisi-"

"Henüz Luce'ye ulaşmadı," diye bitiriyorum, ses tonum nabzım kadar yüksek. "Evet." Acımasızca başını salladığında siyah saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

"Lorcan!" Babam, gözleri kutup akşamının altın mavisi tonunu körelten gölgelere takılana kadar gökyüzünü tarıyor.

"Demek kralınız burada," diye mırıldandı Vlad. "Luce'de kaldığını söylemiştin."

"O yaptı, Vizosh." Cian'ın zırhlarından dumanlar yükselmeye başladı. "Kargalarından ikisi kaldı; diğer *ikisi* geldi."

Babamın gözleri yenilenmiş bir umutla parlıyor. "Şimdi gidiyoruz!"

"Anlaşmam ne olacak, Ríhbiadh?" Vladimir gürlüyor. Sonra vücudu sarsılıyor ve gözleri, Lore-made bir vizyon olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle parlıyor. Kendine geldiğinde çenesi gergindi. "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Neye tamam dedi?

Müttefikliğimin şartlarına.

Ona ne gösterdin?

Oğlu bize yemin etmeyi kabul ederse krallığının kaderi. Dostumun ipeğinin yanağımda bıraktığı izi hissediyorum. *Konstantin'in karşı çıkması durumunda krallığının kaderini de göstermiş olabilirim. Son derece itici olmasına dikkat ettim.*

Vladimir, "Konstantin, Lorcan'ın eşine yemin et," diye havlamadan önce homurdanmamın soğuk havayla birleşmesine ancak zaman vardı.

Bana mı?

Evet, mo khrà. Sana. Müstakbel kraliçemin, zor zamanlarda tutunabileceği nüfuzlu bağları olsun istiyorum.

Bende büyümlü kan var, Lore. Ve sen varsın.

Ve şimdi de Glace'in gelecekteki Kralı'na sahipsin. O adamdan hoşlanmadığını sanıyordum.

Pelerinini omuzlarına dolama arzusundan hoşlanmadım ama bunun dışında çocuğu gayet sevdim.

O çocuğun benden en az bir asır daha yaşlı olduğunu düşününce. Çocuğun kafası geriye doğru kalktı. "Atsa, hayır!"

"Şimdi, Konstantin."

Prensın yüz hatları bir buz oyması kadar keskinleşiyor. "Fallon Báeinach, ben-"

Alyona kıkırdıyor, güzel olduğu kadar çirkin bir ses. "Hepiniz **l a n e t l e n d i n i z .**"

"Yemini söyle Konstantin. Görüşmelerimizi bitirelim. Barış içinde olalım."

"Fallon Báeinach, *ya tabim ty.*" Büyü göğsüne i ş l e d i ğ i n d e Konstantin sessiz bir soluk çıkarır.

O kadar şoktayım ki, kolumu saran ısının farkına bile varamıyorum.

"Şimdi kız kardeşini ihanetinden dolayı cezalandır." Konstantin'in uzun gövdesi tutulur.

"O bizden çaldı, evlat."

Konstantin'in babasına attığı bakış öylesine melankoli dolu ki, kalbim onun için sıkışıyor.

"Kirli işlerini kardeşime yaptırma." Alyona omuzlarını dikleştirir ve çenesini kaldırır. "Bunun için Salom var. Generaliniz insanların yüzlerini oymaktan başka bir şey sevmiyor. Eminim benimkini kesmek de onun için bir zevk olacaktır."

İğneli sarışın gözlerini prensese diker.

Lore, gidebilir miyiz? Lütfen? Bulmamız gereken bir gemi var. Elim bir Glacin hançerine sarılmadan önce bu krallıktan kaçmak için can attığımdan bahsetmiyorum bile.

**Onu öldüremezsın
Fallon. Ama Bronwen'in
imgelemi...**

Herkesin yer değiştirmesi için emir vermeli çünkü deri ve demir eriyerek tüye ve dumana dönüşüyor. **Aoife'in tepesine tırman. Babanın Diotto'nun gemisine balıklama atlamayacağına güvenmiyorum.**

Bronwen'in yanılmış olmasına o kadar şaşıyorum ki, bir dakika boyunca tek yapabildiğim Gabriele'e bakmak oluyor.

Fallon!

İsmimi duyunca sıçradım.

Vladimir havladığında kendimi Aoife'in sırtına sallıyorum, "Demir, Konstantin. Demir kullan."

"Ama-"

"Kız kardeşinin ailemize getirdiği utanç unutulmayacak." "Utanç mı?"

Alyona'nın uzun beyaz saçları Karga'nın karıştırdığı rüzgârla havalandı. Wingbeats. "Ailemizi kurtarmaya çalıştım."

"Lorcan, hayır!" Bronwen Cian'ın boynunu sıkıca kavırıyor. "Sana söylediğime pişman etme beni."

Bronwen'den Glacin Prensesi'nin üzerinde gezinen ve onu gölgesinde bırakan dostuma bakıyorum. **Sana ne söylediğim için pişmanım, Lore?**

"Shabbinler bizi yok edecek!" Alyona kar taneleri etrafında dönerken bağırıyor. "Gemilerimizi batırmaları için yılanlarına emir verecekler. Kanla ıslanmış karların üzerinde dizlerimizin üzerine çökene kadar bizi tecrit edecekler."

Yüzlerce gözün bize doğru çevrildiğini hissediyorum. Kafasını kaldırmayan tek kişi Glace'li Vladimir.

Sabit bir şekilde kızına bakıyor. "Artık bir kahin misin, kızım?"

"Gözlerim varken bana geleceği göstermesi için Kazana ihtiyacım yok." Durgun bakışları üzerimizde geziniyor, nefreti yükseliyor ve tenimi tırmalıyor. "Ama elbette Atsa, onları benden al çünkü dünyamızın kan içinde boğulmasını izlemeyi tercih etmiyorum."

Lorcan okyanusa doğru roket atıp bizi kar ve buz diyarından uzaklaştırmadan önce onun söylediğini duyduğum son sözler bunlar.

Bronwen'le aranızdaki neydi?

Lorcan'ın itiraf etmesi için birkaç kalp atışı geçmesi ***gerekliyor***: "***Bana Glace'li Alyona'ya saldırmamamı söylüyordu.*** Sesi sanki az önce ekşi bir şey ısırılmış gibi geliyor. ***Kadere karışmamak.***

Kader mi?

Bronwen'in Alyona'nın cesedinin başında, elinde Glacin hançeriyle gördüğü kız sen değilsin Fallon. O bizim kızımız.

Yetmiş Bir

M Nemli parmakların Aoife'in boğazını sıkıyor. *Bizim . . . Bir kızımız mı var?*

Henüz değil.

Gözlerimi deviriyorum. *Büyülü bir komada tutulmuş olabilirim ama bu iki hafta sürdü; dokuz ay değil.*

Aramızdaki bağda öfke o kadar yüksek sesle titreşiyor ki, hapsedilmemi gündeme getirdiğim için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

Gemi ne kadar uzakta?

Sessizlik.

Lore?

Arkadaşım aklına girmiş olmalı çünkü sessizliği devam ediyor.

Lore, bırak geçmiş-

Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Gemiye gelince, yaklaşık iki saat içinde ulaşacağız.

Onu batıracak mıyız?

Rün taşını kurtardıktan sonra, evet.

Keşke gecenin örtüsüne sahip olsaydık. Luce'de gökyüzünün yıldızlarla karanlık olduğunu, ama burada, Kuzey Denizi'nde altın ışınların hala dalgalar arasında atladığını düşünmek.

Bir fırtına yaratacağım.

Planının geri kalanını duymak için bekliyorum. Ayrıntı vermediğinde, "Ve ...?" diye soruyorum.

Ve sonra gölge formunda gemiye sızacağım. Taşı bulduğumda, yer değiştireceğim ve pençelerimle onu sakladıkları yerden çıkaracağım.

Ona bakıyorum.

Ne?

Bu berbat bir plan, Lore.

Pardon?

Gemide obsidyen silahları olacak. Ve hatta belki de Meriam'ın kanı.

Luce'nin etrafına dağıtılan tüm kan-

-Yılan kanı. Biliyorum. Ben de duydum. Ama ya Tavo'da gerçeğinden varsa?

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Siktir kelimesini kullandığım için bana homurdanmayın. Gerçekten o kadar da berbat değil. Senin planından daha kötü değil.

Daha iyi bir tane var mı?

Evet, aslında yapıyorum. Hepimizi görünmez yapıyorum. Gemilerine saldırıp taşı buluruz, Diotto'yu denize atarız, böylece yılanlar onunla başa çıkabilir ve sonra eve döneriz.

Güzel.

İyi ne?

Planını beğendim.

İtirafı karşısında o kadar şaşırdım ki üç kargasına da göz kırptım.

Ama sen o gemiye binmeyeceksin. Bu

planın oldukça önemli bir parçası.

Hepimizin üzerine görünmezlik mührü basacaksın ama Aoife ile havada kalacaksın.

Lorcan'ın aksiyona katılmama izin vermemesi beni şaşırtmamalı.

Eğer ona kalsaydı, demir bir balonun içinde kilitli olurum.

Altımızdaki sonsuz mavi halıyı tarıyorum. *Sence geldiğimizi biliyorlar mı?*

Gemilerini gördük, muhtemelen onlar da bizi gördü.

Alyona'nın onlardan bu kadar kolay vazgeçtiğini bilmiyor olabilirler.

Kargalarından biri bana bir bakış attı. Alyona'nın sessizliğini bozduğumuzu anlayacaklarını söylüyor. Sanırım bir karga cinayetinin bozamayacağı çok az şey vardır.

Sonra düşüncelerim prensese kayıyor. Bir gün bir çocuğumun bu gökyüzünden Glace'e yelken açıp onun kanını dökeceği haberine. Önceden planlanmış mı olacak? Nefsi müdafaa mı olacak? Omzumun üzerinden süt dökülmüş gibi parıldayan beyaz kıtaya bakıyorum.

Çocuğuma ne yapacaksın, Alyona?

Gökyüzü homurdanıyor, beni gelecekte koparıp şimdiki zamana fırlatıyor. *Hala uçuş saatlerimiz yok mu?*

Var, ama geldiğimizi bilmelerini istiyorum. Gazabımı tatmalarını istiyorum; derilerini iğnelediğini ve midelerini bulandırdığını hissetmelerini istiyorum. Düşmanımız olmaya karar verdikleri güne pişman olmalarını istiyorum.

Bulutlar her yönden hücum ediyor, altımıza öyle yoğun bir şekilde yerleşiyor ki denizi gizliyorlar.

Ya taşı denize atarlarsa, Lore?

Buralarda deniz hendekleri yok. Bir karga bile onu kurtarmak için dalabilir. Ama yapmayacaklar. Bu onların Shabbe'ye karşı son savunmaları. Karanlık güneşi yavaşça örtüp erişimini zayıflatırken ekliyor, Diotto bu görevi neden kendi üzerine aldı sanıyorsun? Sence neden askerlerine emanet etmedi?

Karnımda korku birikmeye başladı. Bunun acısız bir kurtarma görevi olacağını düşünmüştüm ama bu kadar değerli bir şey hayatlara mal olacak bir savaşın fitilini ateşleyebilir. Düşenler sadece düşmanlarımız olsun.

Bir saat bile geçmeden Colm'un Kargası iç burkan bir gıkama sesi çıkarıp kaskatı kesildiğinde hâlâ o küçük duaya tutunuyorum. Gabriele'in yüzünden renk akıyor ve obsidyen atı bulutların arasına düşmeden bir saniye önce geniş, perili gözleri benimkilerle buluşuyor, binicisi hala sırtında.

Yetmiş İki

I Colm ve Gabriele düşerken çığlık atın, sonra Fionn eşinin peşinden dalıp obsidyen kaderini kesinlikle mühürlediğinde tekrar çığlık atın.

Lore? Aoife gökyüzüne yükselmek için büyük kanatlarını çırparken bağıriyorum.

Arkadaşım cevap vermiyor ve etrafıma baktığımda havada asılı gördüğüm tek kargalar Cian ve Justus'u taşıyan erkek.

Siktir. Siktir. Siktir. Arkadaşımın adını bağın içine doğru tekrar bağıriyorum ve yine cevap alamıyorum.

"Aoife, bizi görünmez yapacağım, tamam mı?"

Başını bana doğru çeviriyor, siyah gözleri endişeyle parlıyor. Titreyen elimi kolyeme götürüp parmağımı batırıyorum, sonra parmaklarımı kollarımdan birinin altından geçirip ön koluma bir mühür çiziyorum.

Aoife'in kanatları durduğunda, işe yaradığını anlıyorum.

"Ben hâlâ buradayım, Aoife." Sesimin onu sakinleştirdiğini söylemek zor olsa da, kanatlarının kıpırdanmasına neden oluyor. "Senin sıran."

Başını kaplayan tüyleri -kalbinden ulaşabildiğim kadar uzağa- yarıp geçiyorum ve tenini aynı büyüyle süslüyorum.

Havayla bütünleştğinde, "Bizi gemiye uçur. Bizi görmeyecekler."

Başının avucumun altında titrediğini hissediyorum.

"Lorcan aşağıda Aoife ve bana cevap vermiyor. Lütfen." Bulutların arasından okyanusun uzaklığını ölçmeye çalışıyorum. "Tamam. Ben atlarım."

Tehdidimi yerine getirecek kadar kızgın olduğuma karar vermiş olmalı ki kanatlarını toplayıp aşağı doğru eğiliyor. Onu duyamasam da

Bu haliyle, Diotto'nun küçük ordusu onu alt etmezse Lorcan'ın onu nasıl sonsuza dek bir Karga'ya dönüştüreceğini kendi kendine mırıldandığını hayal edebiliyorum.

Bulutların arasından çıktığımız anda kalbim duracak gibi oluyor. Kalyon çalkantılı denizde sallanıyor, güvertesinin içine gömülmüş obsidyen bir karga, döndükçe duman çıkaran dev tekerleklerin arasından ok değil, saçma fırlatıyor.

Düşen dostum dışında tek bir peri bile güverteyi karartmıyor. Gabriele'in buruşmuş bedeni kanlar içinde, uzuvları ters açılarla bükülmüş, bir tanesi Colm'un yayılmış obsidyen kanadının altında sıkışmış. Bir çığlık boğazımı tırmalasa da onu geri çekiyorum. Gabriele bir safkan ve safkanlar ölümcül yaralarla ölmezler.

Tekne sallanır ve vücudunun üst kısmı bükülse de, ezilmiş bacağı onu yanındaki güverteyi parçalayan karga şeklindeki deliğe yuvarlanmaktan alıkoyar.

Bir başka saçma spreyi havaya fırlıyor. Aoife'ın titreyen bedenini sağa doğru yönlendiriyorum, yörüngelerinden çıkarıyorum. Başka bir patlama serbest bırakıldı. Ve sonra bir üçüncüsü. Aralıklarla ateşleniyorlar. Her fırlatmayı ayıran saniyeleri sayıyorum ve saydıkça köprüye binmek için sadece kalp atışlarım olacağını fark ediyorum.

Gemiye küpeşeden binmediğim sürece.

Kalyon, direkleri dalgaları sıyrarak ilerliyor. Lorcan vazgeçmezse fırtınası gemiyi batıracak. Ona sesleniyorum ama dikkatinin dağılmasını önlemek için zihnine duvar örmüş olmalı çünkü sesim boşlukta yankılanıyor.

Bacaklarımı Aoife'ın kalçalarına daha sıkı sarıyorum, o da bir top mermisi yağmurundan kaçınmak için alçalıyor. "Gemi kendini düzelttiği anda beni aşağı uçur!" Tahta gıcırıltıları ve su şakırtıları arasında çığlık atıyorum. "Beni anlıyorsan başını salla."

Başını yavaşça sallar ama gelir.

"Sırtından indiğim an, bulutlara geri fırlayacaksın ve yükseklerle uçacaksın, duydun mu beni?"

Gemi kendini düzeltiyor. Alçalıyor. Diğer tarafa devrilmeye başlamadan bir kalp atışı önce, sırtından atlayıp köprüye çıkıyorum. Yağmurdan kayganlaşmış tahtaya çarparken kendimi destekliyorum ve korkuluklara uzanıyorum.

Tekne devrilirken kolum feryat ediyor, tahtaya tutunduğumda parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Okyanusu seviyor olabilirim ama şu anda içinde olmak istemiyorum. A

Karga yakınlarda süzülüyor. Devasa, karanlık şeklini görebildiğim için onun Aoife olmadığını varsayıyorum. Tabii yağmur büyümü bozmadıysa.

Lore, bulutları ve yağmuru durdur ve tüm Kargalara Peri mekanizmasının ulaşamayacağı yerlere uçmalarını emret, tamam mı?

Birkaç uzun dakika geçti.

Lore?

Ugh . . . Keşke hâlâ başvurabileceğim bir pazarlığım olsaydı. Lorcan Ríhbiadh, bu fırtınayı derhal durdur. Fallon, neredesin?

Gemide.

Yıldırımlar azgın okyanusu yarıyor. ***Peki sen gemide ne yapıyorsun, mo khrà?*** O kadar yavaş konuşuyor ki kelimeleri ahşap kalyon gibi gıcırıyor.

Cevap vermiyordun. Endişelendim.

Sessizlik o zaman: ***Tam olarak neredesin? Neden?***

Seni uzaklara taşıyabileyim diye, bu yüzden.

Kendimi güverteye yaslıyorum ve parçalanmış boşluğa doğru sürünüyorum. Avuçlarımı sırlıklam tik ağacına bastırdığımda, küçük taşlar kendilerini avucumun içine gömüyor. Onları fırçalamaya başladığımda renklerinin siyah olduğunu fark ediyorum. Kil beyinli Perilerin bize ateş ettikleri şey bu olmalı.

Fallon?!

Gabriele'in yanına doğru sürünürken, vücudum havalanıp üç kez güverteye çarparken, onu bu toprakların yoluna sürüklemekten korktuğum için sesimi çıkarmıyorum. ***Lore, sana yalvarıyorum, beni Mareluce'ye fırlatmadan önce fırtınanı dindir.***

Okyanus hemen sessizleşiyor. Bu değişim benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı.

Başımı tahta çیتالardan kaldırıyorum ve demir bir karganın parıltısını bulmak için etrafıma bakıyorum. ***Lore?***

Büyük tekerlekler inliyor ve vücudumda kumaşla kaplı olmayan tek yer olan çenemde duman patlıyor.

Duman değil, Behach Éan; ben.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. ***Hayır, hayır! Geri çekil, Lore. Lütfen. Geri çekil. Daha fazla obsidyen fırlatılmayacak, mo khrà.***

Tekerleklerle göz kırpıyorum ve aslında dönmeyi bıraktıklarını görüyorum, sonra da arkadaşşıma göz kırpıyorum. ***Beni görebiliyor musun? Hayır, ama kalp atışlarını duyabiliyorum.***

Dünya aniden o kadar sessizleşiyor ki aşağıda ıslak homurtular ve ağır gümbürtüler duyabiliyorum.

Kendimi karga şeklindeki yarığa yaklaşıtıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Tekne artık yan yatmıyor olsa da, güvertenin altındaki pis koku ve manzara midemi bulandırıyor.

Yetmiş Üç

My kusmuk, derisi yüzülmüş bir Karga'nın çizmelerine doğru yuvarlanırken bir kafanın tepesinden akıyor. Erwin.

Erkek, kaynağını ortaya çıkarmak için boynunu yukarı kaldırmadan önce zararlı sıçramaya bakıyor.

Düşmanlarımız gitti, Behach Éan. Kendini yeniden ortaya çıkarabilirsin.

Gitti. Öldü demek için ne güzel bir yol.

Sırt üstü yatıyorum, midemdeki kasılmalar yatışana kadar acıyan gözlerimi bulutların pamuk toplarının etrafında dönen kargalara odaklıyorum. Ancak o zaman titreyen avucumu karnımdan çıkarıp ön koluma koyuyorum. Justus'un obsidyen kalesinde yaptığı gibi avucumu derimin üzerinde gezdiriyorum. Derim karıncalanmaya başladığında elimi indirip siliyorum.

Yanımdan yumuşak bir nefes sesi geliyor.

Başımı yana eğdiğimde Gabriele'in bana kocaman gözlerini kırptığını görüyorum. "Hey."

Tek bir çıt bile çıkarmıyor, sadece bakakalıyor.

Önce yan dönüp sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. "Colm'u üstünden alacağım, tamam mı?"

Ayağa kalkıp dev heykelin devrilmiş bedeninde bir giriş yarası olup olmadığını inceliyorum ve karnının ortasında küçük bir çukur tespit ediyorum. Ona tırmanmazsam, oraya ulaşmam mümkün olmayacak. Çok ağır olmasam da, arkadaşımı ezen baskıya katkıda bulunmak istemiyorum, bu yüzden Colm'un kanadını tutuyorum. Dişlerimi sıkarak dizlerimi çömelecek şekilde yumuşatıyorum, sonra uyluklarımı iterek siyah kanadı olabildiğince yukarı itiyorum ama bu Gabriele'i serbest bırakacak kadar yüksek değil.

"Justus!" Homurdanıyorum. "Biraz yardım."

Yalvarışımı duymuş olmalı çünkü atı onu kalyonun güvertesine doğru uçuruyor. "Rün taşını buldular mı?" diye soruyor bana doğru ilerlerken, sanki bir askerin Kargalar'ın gazabından kaçmasından korkuyormuş gibi dikkatini sağa sola çevirerek.

"Henüz bilmiyorum. Colm'u kaldırmama yardım eder misin?"

Genç Faerie'ye bakar, ağzı acımayla büzülmüştür. "Ben onu kaldıracam; sen de bedenini tut. Ben *git* dediğimde, onu dışarı sürükleyeceksin, tamam mı?"

Başımı sallayıp çömelıyorum, Gabriele'in kolunu tutuyorum ve kemerini bağlıyorum. "Gözlerini benden ayırma, Moriati." Onu rahatlatacağını umduğum bir gülümseme ekliyorum.

Tahta çıtalar gıcırıyor.

"Git." Kelime Justus'un ağzından homurdanır gibi çıkıyor.

Çekiyorum. Gabriele keskin bir nefes çekiyor ve ben bedenini Colm'unünün altından kaydırınca zayıf bir iniltiye dönüşüyor. Parçalanmış bacağı kurtulduğu anda Justus obsidyen kanadı serbest bırakıyor ve kuş sert bir gümbürtüyle güverteye konuyor.

Justus Peri'nin bacağını inceliyor, sonra ceketinin cebini karıştırıyor.

Güneş yakut kaplı enfiye kutusuna vurduğunda kaşlarımı çatıyorum. Bunun tuzlu yeminler için iyi bir an olduğunu düşünüyor olamaz. Ayrıca, hangi itirafların peşinde? Gabriele'in Dante ve Tavo'yla işbirliği yaptığı falan yok. . . Aman Tanrım, Justus *böyle* mi düşünüyor?

Küçük çantayı elinde evirip çeviriyor, sonra küçük bir mandalla alt kısmını açıyor. Gözlerim kocaman açılıyor. Gizli bölme Shabbin kristallerinden oluşan bir gökkuşağı paletiyle parlıyor. Gabriele'in üzerine eğiliyor, sonra erkeğin parçalanmış baldırındaki kesik siyah deriyi nazıkçe soyuyor, üç koyu sarı kristal seçiyor ve yaranın içine yerleştiriyor.

Kristaller kanında çözünüp etinde sihirlerini icra ederken Gabriele'in dudaklarından bir tıslama dökülüyor.

"Dilini çıkar, Moriati." Justus başka bir boncuk bulmak için küçük zulasını karıştırıyor.

Onu mor bir kristalle beslerken, Colm'un obsidyen bedenini tartıyorum. Saçma o kadar derine gömülmüş ki çıkarmak için bir alete ihtiyacım olacak. Tam bir tane isteyecekken kalyonun karnından bir çığlık yükseliyor. Kalbim boğazıma fırladı ve orada genişledi.

LORE?

Her şey yolunda Minik Kuş.

Her şey yolunda gibi görünmüyor. Kim çığlık attı?

Mürettebatın sonuncusu. Baban Diotto'nun nerede olduğu hakkında bilgi topluyordu.

Tavo gemide değil mi?

Hayır.

"İnon, aşağı gelip Fionn'u uyandırabilir misin?"

Colm'dan ayrılıp karga şeklindeki kratere doğru ilerliyorum.

Babam kollarını uzatıyor. O kadar uzun ki parmakları güvertenin kenarına değiyor. Ellerimi onunkilerin arasından geçirip zıplıyorum. Gövde karanlık, hava metalik kan kokusu ve keskin sidik kokusuyla yapış yapış.

Birisi üzerine kustuğum bedensiz kafayı tekmelemiş olmalı çünkü artık etrafta yuvarlanmıyor. Kazan'a şükürler olsun.

Gözlerim karanlığa alıştığında, ceset yığınları arasında dolaşan deri giysili altı Karga seçiyorum. Ölü sayısını sayma zahmetine girmiyorum ama bu kadar az ceset bulmak beni şaşırtıyor. "Askerlerden bazılarını denize mi attınız?"

"Ne?" Babam, Lucin üniformaları desenli görünecek kadar kırmızıya boyanmış beyaz tepeciğe gözlerini kırıştırarak bakıyor.

Ölüleri işaret ediyorum.

"Hayır." Babamın dudakları düzleşti. "Hepsi öyleydi."

"Lore, Diotto'nun aralarında olmadığını söyledi. Alyona onunla bulunduğu konusunda yalan mı söyledi?"

"Hayır."

Bakışlarımı lombozlardan birine doğru kaldırıyorum ve ötesindeki pırıl pırıl maviliğe bakıyorum. "Başka bir gemiye mi bindi?"

"Hayır."

Dikkatimi tekrar babama yönelttim. "Yani Glace'de mi kaldı?"

Daha önce çizmelerini kirlettiğim Erwin, büyüyen tümseğin üzerine bir ceset daha atarken babam başını sallıyor.

"Yerlerini öğrendin mi?" Cathal soruyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Kendisine söylenen tek şeyin gemide kalanlarla birlikte Luce'ye geri dönmesi ve bu küçük yolculuktan bahsetmemesi olduğunu söyledi."

Ayak sesleri başımın üstündeki tavanda gümbürdüyor, sonra bir kapı gıcırıyor ve Justus beliriyor. "Umalım da taşı yerde bırakmamış olsunlar."

Burnumdan nefes almamak için dudaklarımı aralıyorum. "Sence peri kanı içine çekilir ve mührü bozar mı?"

"Hayır. Sadece ellerimi kirlletmemeyi tercih ederim." Kısa merdivenlerden aşığı inerken bakışları Gölge Kral'ın üzerinde yoğunlaşıyor. "Seninkinden daha pis değıl, Mórrgaht."

İç çektim. "Siz ikiniz uslu durabilir misiniz? En azından koğıuşlar yıkılana ve Dante ölene kadar?"

Lore'un bu haliyle dişleri olmasa da, yemin ederim tıkırtılarını duyabiliyorum.

"Taş burada değıl, Rossi." Babam boynunu kıvrıyor ve birçok çatlak ses çıkarıyor. "Sorguladığıımız asker, taşın Diotto, Regio ve Meriam ile birlikte Glace'de kaldığını itiraf etti."

Yetmiş Dört

M Kulak zarlarınız uğulduyor. Uğultu o kadar artıyor ki diğer tüm sesleri bastırıyor. Justus'un dudaklarının hareket ettiğini görsem de ne dediğini duyamıyorum.

Dante's in Glace.

Meriam's in Glace.

"Tünellerde olduklarını sanıyordum," diyorum sonunda.

Luce'den, onları doğruca Tarespagian limanına götüren bir tünelle kaçtılar. Antoni ve Mattia, taş üzerinde Meryem'in tahtının genişliğine uyan izler bulduklarını doğruladılar.

Dante'nin burnumuzun dibinden sıvışıp Luce'yi terk ettiği gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum. Halkını terk etti. Bir de kendine kral diyor.

O peri asla bir kral olmadı. O bir erkek bile sayılmaz.

"İnon." Babam Fionn'a başını sallıyor. "Onu uyandırabilir misin, böylece yola çıkabiliriz?" Sanırım Glace'ı kastediyor.

Taşın Karga'nın cüssesine bakıyorum. "Giriş yarası nerede?"

"Sanırım karnından vurulmuş." Erwin avuçlarını pantolonuna siler.

"Onu nasıl ters çevirebileceğimize dair bir fikrin var mı, Nonno?"

Justus yanımda durdu, gözlerini Fionn'un geri çekilmiş kanatlarına dikmişti. Biraz daha gerilmiş olsalardı, geminin tüm genişliğini kaplayacaklardı.

Sanırım daha kötüsü olursa, Lore gemiyi batırabilir. Suda, taş kuşun altında yüzebilirim. Çok soğuk olduğunu duyduğum Kuzey Denizi'nin sularını özellikle test etmek istediğimden değil, ama başka bir çözüm yoksa ... "Bir şeyleri döndürebilen bir rün bilmiyor musun?"

"Korkarım ki hayır."

Bakışlarımı kan ve kusmukla sırlanmış zemine indiriyorum, burnum kırıyıyor. "Bunun altındaki güverteye inebilir ve karnına erişmek için bir rögar deliği açabilirim."

"Yapabilirsin, ama benim daha iyi bir fikrim var." Tahta bir sandığa doğru yürür ve onu sürüklemeye başlar, ancak kapağı açılınca durur. Çivileri yuvalarına geri yerleştirmeye çalışırken donup kalır.

"Ne oldu?" Boynumu eğiyorum.

Kafasını kaldırır ve kargalara dik dik bakar. "Bu periye hanginiz öldürdü?"

Erwin sandığın içindeki cesede üstünkörü bir bakış attı. "Kalbe saplanan hançerler bizim tarzımız değil." Erwin cesedi dürtüyor. "Ayrıca, kaskatı kesilmiş ve iğrenç kokuyor. Günlerdir ölü olduğundan şüpheleniyorum."

Yaklaşıyorum ama çürümenin keskin kokusu o kadar güçlü ki geri çekiliyorum. "O bir arkadaş mıydı, Nonno?"

Dudaklarını sıkıca bastıran büyükbabam başka bir sandığa doğru yürüyor. Bu sefer kapağı açıyor ve içindekileri inceledikten sonra bana doğru sürüklüyor.

"Sana göre o Peri kimdi?"

"Meriam'ı canı pahasına koruyan askerlerden biri." Fionn'un kanadıyla gövdesi arasındaki sandığı tekmeliyor. "İkinci bir kutuya ihtiyacımız olacak."

Erwin buna mecbur.

"Ben Fallon'a bu büyüde yardım ederken, sen de gemideki diğer sandıkları ve diğer katları kontrol eder ve uzun siyah bukleli, kahverengi tenli bir erkek bulursan bana haber verir misin?"

Kargalardan aramalarını istediği adamın, Meryem'in korunmasından sorumlu bıraktığı diğer Peri olduğunu anlıyorum.

Gözlerini kapatır ve başını kısa bir süre sallar. "Bir şeyin boyutunu hızla büyütmek için bir büyü var."

Yeni bir büyü öğrenmenin heyecanı, Meryem'in öldürülen muhafızı için duyduğum endişeyi bir kenara itiyor.

"Yukarı bakan bir ok çizmek isteyeceksiniz."

"Bu kadar mı? Bir ok mu?"

"Parmağınızı sembolün üzerinde gezdirin, çünkü siz rünü kesene kadar büyümesi durmayacaktır."

Talimatlarını izledim ve tahtaya çizdim. K o c a m a n gözlerimin önünde sandık yukarı doğru genişlemeye başlıyor.

"Kes!" Justus'un haykırışı parmaklarımı okun üzerinde sarsıyor.

Aynı büyüyü diğer sandık üzerinde de yapıyorum, bu sefer hatırlatmaya gerek kalmadan ilerlemeyi durduruyorum.

Babam "*Dachrich*" diye mırıldanana kadar ne kadar sessizleştiğini fark etmiyorum. İnanılmaz."

Sanırım *dockreh* bu anlama geliyor. Babamın beni ilk kez sihir yaparken gördüğünü fark ediyorum.

Işınıyorum. "Işık yaratmak için herhangi bir sigil biliyor musun?"

"Kanı avucunun içinde döndür." Bu cevabı bana babam veriyor. "Bir keresinde Daya'nın bunu yaptığını görmüştüm."

Avucumun ortasından başlıyorum ve başparmağımın birleştiği yere ulaşana kadar parmağımı döndürüyorum. Bir an hiçbir şey olmuyor ama sonra elim kırmızının son damlasına kadar emiyor ve avucum tutuşuyor.

Kendimi yere bırakıyorum, Fionn'un altına girerken saçlarıma ve kıyafetlerime sinen maddeleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tekne yan yatmaya ve sandıklar inlemeye başladığında, Lore bağırır,
DIŞARI!

Seni ezmeden önce onun altından çık.

Tekneyi benim için sabit tut, aşkım.

Fallon!

Saçmanın açtığı çukuru bulmam üç kalp atışımı aldı. Serçe parmağımla kazıyarak çıkarabilsem de, obsidyene kan bulaştırma riskini almak istemiyorum. "Küçük bir sopaya ihtiyacım olacak." Hiçbiri görünmeyince, "Ya da iğne inceliğinde bir bıçak." diyorum.

Bir saniye sonra, dişleri birbirine çarpmış bir çatal, tahta çıtaların üzerinden sıyrılarak bana doğru geliyor. "Ya da çatal bıçak takımı." Aletimi kavriyorum ve jilet keskinliğindeki saçma dışarı fırlayıp yuvarlanmadan önce zırhıma çarpına kadar çukura saplıyorum.

Fionn saniyeler içinde taştan dumana, tüyden insana dönüşür. Yüzü korkudan gridir; gözleri perilidir. İlk kelimesi eşinin adı. Köprüye doğru başımı sallıyorum. Bir kez daha dumana dönüşüyor ve yukarı süzülüyor.

Elimde çatal, odun inerken ayağa kalkıyorum.

"Başka ceset bulamadım Rossi, ama bunu buldum." Erwin bir sürahi açıyor.

"İçki içmenin sırası değil kardeşim," diye homurdanıyor babam. "Oh, bu likör değil." Ona uzatıyor. "Kokla."

Babam bir nefes aldı ve kaskatı kesildi. İçindeki her neyse gözbebeklerini **k ü ç ü l t ü y o r .**

"Sence Meriam'ın mı Rossi?"

Justus siyah cam sürahiye göz kırıyor. "Söylemenin tek bir yolu var." Elini uzatıyor.

Erwin onu ulaşamayacağı bir yere savuruyor.

"Son kez söylüyorum, hiçbirinize zarar gelmesini istemiyorum."

Erwin kaşlarını çatıyor, sonra Justus'a güvendiğine karar vermiş olmalı ki büyükbabamın avucuna biraz kan sürüyor. Justus parmağını içinde döndürüyor, sonra sandığa dönüyor ve aşağı bakan bir ok çiziyor. Sandık küçülüyor, küçülüyor ve talaş haline geliyor.

Meriam'ın kanı, tamam.

"Onu saçmaların olduğu kutuda buldum." Arkadaşı Kargaların gerçek ölümüne ne kadar yaklaştığını fark eden Erwin'in ağzı büzülür.

Saçmalar sadece vücutlarına değil de kalplerine de girseydi ... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Gidip Colm'u uyandırabilir misin, inon?"

Meryem'in kanı ile Justus'un yüzü arasına bakarak başımı sallıyorum.

Babam çömeliyor, baldırlarımı iple bağlıyor ve beni bir Jack in the Box gibi kaldırıyor. Yolun geri kalanında kendimi kaldırmak için avuçlarımı güverteye bastırırken, yüzümü güneşe doğru çeviriyorum ve okyanusun parlak kokusu geminin karanlık kokusunun yerini alana kadar içime çekiyorum.

Colm'un ameliyatı Fionn'unkinden daha hızlı oldu çünkü düşerken ters dönmüştü. Bir dakikadan kısa bir sürede onu önce tüylerine sonra da derisine kavuşturdum. Fionn gibi onun da gözleri perili ve kızarmış, ta ki sevdiği adamın ona doğru yürüdüğünü görene kadar. Boğuk bir hırıltıyla, kendisinden daha zayıf olan eşine şiddetle sarılıyor.

Bu kadar sevgiyi görünce kalbim kabarıyor ama sonra solgun yüzlü Gabriele'nin geminin direğine yaslandığını ve Aoife'nin -yine tamamen görünür bir şekilde- bacağını iple bir tahta parçasına bağladığını görünce büzüşüyorum. Onlara doğru yürüyorum ve çömelerek sıkı bir düğüm atmaya yardım ediyorum.

"Büyük kulakların olduğu için şanslısın, Moriati."

Gabriele yüzünü buruşturuyor. "Düşüşümü engellemeye yardımcı olmadılar."

Şaşkınlıkla ona bakıyor ama sonra kıvrımlı dudaklarından bir kahkaha dökülüyor, Gabriele'in solgun ağzında bir gülümseme ve benim ciğerlerimden yumuşak bir kıkırtı yükseliyor. Ne yazık ki, göğüs kemiğimi delip geçen sevinç dalgası hızla sönüyor çünkü herkes güverteye geri dönmüş, kuyruğunu kıstırıp buz ve kar kıtasına geri dönmeye hazırlanıyor.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum ve boynumu eğerek

güneşin soğuk kanımı ısıtmasını diliyorum.

Bronwen'in Lore'un demire, halkının da obsidyene dönüşeceği kehanetini düşünüyorum. Ya Kazan yanılmıştı, tıpkı Gabriele hakkında yanıldığı gibi - ya da bu son hesaplaşma olmayacak, çünkü Lore iki kargası Luce'de güvenle saklanırken düşemez.

Değil mi?

Yetmiş beş

A Etrafımda hızlı hızlı Crow konuşuluyor, bir el kolumu sıyrıyor. "Fallon, *guhlaèr*?"

Çıngıraklı bir nefes çekiyorum içime. "Evet, Aoife.

Ben iyiyim." "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Sinirler. Yorgunluk." Bir ileri bir geri uçtuğunu düşünürsek şikayet etmemeliyim.

Kolumu sıkıyor. "Biz buradayız. Yalnız değilsin."

"Teşekkür ederim, Aoife." Elimi onun elinin üzerine kapatıp parmaklarını sıkıyorum. "Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım." Sesim, zırhımın altına giydiğim balıkçı yaka kadar yünlü.

Siyah gözleri gülümsemesini yansıtıyor. "Evet. Özellikle de kalbimi durdurduktan sonra."

Onun yüz ifadesine gülümsüyorum.

"Şeffaf numara harikaydı. Luce'ye döndüğümüzde" -o kadar uzakta ki ufukta bir karaltı bile olmayan krallığımıza doğru eliyle işaret ediyor- "bana hava vermelisin ki Immy'yi ürkütebileyim."

Aoife'in soğukkanlı kız kardeşine sinsice yaklaştığını hayal ettiğimde gülümsemem genişliyor.

Avucunu uzatıyor. "Anlaştık mı?"

Elimi onun eline vurup "Anlaştık." diye yankıladım. Sonra beni ayağa kaldırdı.

Gölgeler köprücük kemiğimin etrafında süzülüyor. ***Babanın sırtına tırman, Behach Éan. Aoife, Gabriele'i uçuracak.***

Kalbim ne kadar "Dante ölür, sen yaşarsın" diye fısıldasa da, zihnim güvenimi *lekeliyor* ve yerine "Kargalar düşer, belki sen düşersin" diyor.

aynı zamanda.

Babama giderken başım dönüyor ve sanki Lore yine okyanusta savruluyormuş gibi sendeliyorum. Ama deniz ayna gibi pürüzsüz. Lore devrilmemden endişe ediyor olmalı, çünkü gölgeleri bir şamandıra gibi bedenimin etrafında dönüyor.

Babam tırmanışımı kolaylaştırmak için alçalıyor. Bacağımı sırtına atıp boynuna sarılmak için öne doğru eğildiğimde, Fionn'un Gabriele'in Aoife'in tepesine tırmanmasına yardım ettiğini, arkadaşının da yaralı arkadaşımı çöken yelkenlerden kopardığı halatlarla sabitlediğini görüyorum.

O havalandıktan sonra, iki karga alınlarını birbirine bastırmak için bir an ayırıyor. Dudaklarından kelimeler dökülme de, birbirlerinin zihinlerine fısıldadıklarından hiç şüphem yok.

Lore, herkesi Luce'ye geri gönder. Meriam Dante'nin elindeyse, Shabbin kanı da onun emrindedir. Hiçbirinin hayatını riske atmayacağım.

Babam kanatlarını açıp kalyondan fırlıyor, tam o sırada Justus güvertede beliriyor, yüzü yorgunluk ve kandan benek benek olmuş. Bitkin olmasına rağmen Fionn ve Colm'a yaklaşıırken adımları akıcı. Sert bir öpücükle dostlar ayrılıyor ve yer değiştiriyorlar.

Büyükbabam, hayatı boyunca ejderha büyüklüğündeki kuşların üzerinde uçmuş birinin aşinalığıyla Colm'un tepesine tırmanıyor. Lore, Justus'a güvenmiyor olabilir ama büyükbabam diğerleri tarafından kabul edilmiş gibi görünüyor.

Güvertede dostuma bakıyorum, herkesi gönderme ricama cevap vermediği gibi gölgesinin sarmallarının da üzerimden kayıp gittiğini fark ediyorum.

Lore?

Gemi bir kayaya çarpmış gibi titriyor, ama o bir kaya değil.
-Binicisiz kargaların cinayeti.

Kanatlarının arkasından bakarken kollarımı babamın boynuna biraz daha sıkı doluyorum. Kopmuş bir bisküvi gibi, gemi ikiye ayrılıyor ve o kadar hızlı batıyor ki, köpük direkleri yuttuğunda kargalar hala havaya tırmanıyor.

Yüzey saniyeler içinde çöküyor ve yanlış kampı seçen Perilerle dolu bu ahşap mezarın üzerini bir örtü gibi örtüyor. Düşmanlarımız olsalar da, geride bıraktıkları aileleri ve dostları için yüreğim sızlıyor.

Savaşlar çirkin şeylerdir, Fallon. Adaletsizlik ve gereksiz kayıplarla dolu.

Gemi gibi parçalanan Karga'ya bakıyorum. Lore'un kuşlarından ikisi iki yanımda süzülürken, diğeri kanatlıların önüne doğru uçuyor.

Her bir şekil değiştireninin yanında durarak ve Perilerin etrafında dönerek.

Artık bir çoban olmasa da, dostum koyunlarını sayıyor ve sürüsünün eksiksiz olduğundan emin oluyor gibi görünüyor. Mara'nın sürüsüne liderlik etmesi için onu seçmesine şaşmamalı.

İnsanlar.

Hepsini evlerine gönder, Lore. Hayatlarını riske atmalarına gerek yok. Bu kavga ben ve Dante arasında.

Kalyonu batırmadan önce mesajını ilettim, Behach Éan. O zaman neden herkes Glace yönünde uçuyor?

Çünkü biz bir kabileyiz Fallon. Bir aileyiz. İyi günde kötü günde birbirine bağlı olan bir aile.

Ama Dante'nin Meriam'ı ve Tanrı bilir kaç askeri var. Ve sende de ben ve en iyi on dört savaşçım var.

En azından hiçbir ok ya da saçmanın onları indiremeyeceği kadar yükseğe uçamazlar mı?

Ben öneririm.

Hava soğudukça, Gökyüzü Krallığı'nın dev taş koridorlarının gürültü ve yaşamla dolup taşıdığını hayal ederek zaferimizi tezahür ettiriyorum. Tarecuori ve Tarelexo'nun sokakları ve kanalları kaygısız purelingler ve buçukluklarla dolup taşıyor. Bataklık toprakları, ormanlar ve çöl, saçlarını istedikleri uzunlukta uzatmakta özgür olan sevinçli insanlar tarafından istila edildi. Belgesiz seyahat etmekte özgürler çünkü dünyamız artık kişinin kanındaki büyü miktarına göre bölgelere ayrılmayacak. Ve son olarak, mücevher gözlü kadınların kıyılarımıza doğru yelken açtıklarını, sıvı elbiselerinin güneşten öpülmüş vücutlarını sardığını hayal ediyorum - çünkü Phoebus, Shabbınların her şeyde, hatta savaşta bile ipek giymeleri konusunda ısrar ediyor.

Gelecekteki Luce'ye dair vizyonumun ikircikli olduğunu biliyorum. Değişim gelebilir, ancak kademeli olacak ve hiçbir rejim herkese hitap etmediği için isyanlarla dolu olacak. Yine de, Luce'ye doğru yol alırken, bu barış hayaline kendimi kaptırıyorum, ruhumu canlandırmasını ve omurgama çelik enjekte etmesini istiyorum.

Sence Dante bizi bekliyor mudur?

Evet, bekliyor.

Sence neden Glace'e kaçtı?

Çünkü onu tünellerinden çıkarmamızın an meselesi olduğunu biliyordum.

Sence Vladimir onun Glace'a sığındığını biliyor mudur?

Hayır, bilmiyor.

Ufukta beyaz bir çizgi belirdiğinde, *Alyona onu krallığında saklarsa kızımızın öldürecek prensesi kalmayacak*, diyorum.

Umarım onu saklamıştır, çünkü gelecekteki çocuğumu umursamaz bir kraliyet ailesiyle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtarmaktan başka bir şey istemem.

O zaman gülümsüyorum, çünkü Lore'u bir baba olarak hayal edebiliyorum. Muhtemelen çocuklarımızın ellinci yaş günlerine kadar yuvadan ayrılmalarına izin vermeyecektir.

En azından. Gerçi tam bir yüzyıl daha iyi olurdu.

Bu zor kızımıza odaklanmak kalbimi sinirlerimin kazdığı çukurdan çıkarıyor. Ama yaklaşmakta olan buz kıtasına bir anlık bakışım onu tekrar içeri gönderiyor. Bu savaşa hazır değilim. Zırhım, deniz kabuğum ve bir çatalım olabilir -evet, aleti pantolonumun kemerine soktum- ama çelik bir kılıcım yok.

Sanırım çatalımla oldukça fazla hasara yol açabilirim, özellikle de onu büyütürsem, ama yine de demir bir silaha ihtiyacım olacak.

Beni yakaladın Fallon.

Sana sahip olabilirim, Lore, ama Dante'yi öldüremezsin, hatırladın mı? Evet, evet. Unutmadım.

Yapmasan iyi edersin çünkü kızımın başka bir adamın değil senin olmasını tercih ederim.

Her iki karga da gözlerini kısarak dönüyor. *Evet, gerçekten.*

Umarım bu, dostumun insanlığını riske atmasını engeller.

Çok geçmeden babam vücudunu aşağı doğru eğiyor. Lore dönüş sebebimizi Glacin nöbetçilerinin aklına sokmuş olmalı çünkü kalenin girişi yükseliyor ve kralı getirmek için içeri koşuyorlar.

İndiğimizde biri geliyor ama Vladimir değil. Bizi Konstantin ve eğlenmek için kutup ayılarıyla güreşiyormuş gibi görünen sarışın general Salom karşılıyor.

"Bir şey mi unuttun?" Konstantin'in duruşu sırtındaki buz sarkıtları kadar sert, teni de bir o kadar renksiz.

Babamın sırtından atlıyorum, damarlarımda adrenalini dolaşılıyor. Her ne kadar bitkin görünsem de, kendimi Syb'ın şaşırtıcı bir eğlenceden sonra yaptığı gibi zıplamış hissediyorum. "Gemiye bulduk ama Tavo Diotto ve rün taşı gemide değildi."

Koyu renk kaşları solgun gözlerinin üzerine iniyor. "Lucin generali denize mi düştü?"

"Hayır, Korol."

Havada seyahat edememesi gereken bir sesle arkamı dönüyorum.
"Lore!" Nefes nefese kaldım. "Bölün. Derhal."
Ama dostum duman olup uçmuyor. Demirden, deriden ve etten oluşmaya devam ediyor.
Ateş etmek için.
Bronwen'in tahminleri doğru çıkabilir.

Yetmiş Altı

S Alom, veliaht prensin önüne geçerek onu eşimden korumaya çalışıyor. Konstantin'i koruyabileceğine inanması oldukça cüretkâr. ölümcül dumana dönüşebilen bir adama karşı.

Sanki bu bir satranç oyunuymuş gibi, Lore önüme geçti.

Böyle bir risk aldığı için ona bağırmak istesem de tek söyleyebileceğim, ***Luce'yi korumasız bıraktığın.***

Kargalarım burada daha çok işe yarardı. Ayrıca, Siorkahd'ın yarısından fazlası orada.

Çenemi bir o yana bir bu yana oynatıyorum.

"Diotto Glace'den hiç ayrılmadı." Lore başını eğerek haberin prens üzerindeki etkisini inceliyor. "Ve Luce'deki muhbirlerime ve sorguladığımız denizcilere göre, *tatile* yalnız çıkmıyor."

Konstantin'i iyi tanımasam da, kafasında beliren şaşkınlık ifadesi bana bunu ilk kez duyduğunu söylüyor.

"Kız kardeşinin Lucin dostlarımızı nereye sakladığı konusunda bize ışık tutma ihtimali var mı?" Lore parmaklarını birkaç kez yuvarlayıp açıyor. Hava o kadar sessiz ki, çatırdayan eklemlerinin sesi vadide yankılanıyor.

"Korkarım kız kardeşim onun yerini paylaşamayacak, *eğer* bu konuda bilgisi varsa bile, çünkü şu anda ağır bir şekilde uyutuluyor."

Babam yanıma park etti. "Şu bakıcısına ne dersin? Olena?"

Konstantin gözlerini Lore'dan ayırmadan generaline sorar: "Olena'nın akli başında mı?"

"Kontrol etmesi için birini göndereceğim."

Karın altında yatan kaleye bakıyorum ve Dante'nin içeride saklanıyor olup olmadığını merak ediyorum.

Babam sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Biri zindanlarınızı kontrol etsin," diye homurdanıyor.

Salom kalenin hapisanelerini teftiş etmeleri için üç nöbetçi göndermeden önce Glacinler tam bir dakika boyunca ona bakarlar.

"Ve obsidyenden yapılmış galeri," diye öneriyor Justus. "Ben olsam orayı da kontrol ederdim."

Serin hava Konstantin'in köklerini çekiştiriyor ve biz yokken gözle görülür bir şekilde karıştırdığı beyaz kütleyi koparıyor. Kız kardeşinin verdiği cezanın onun cesaretini kırdığından şüpheleniyorum. "Siz son geldiğinizde galeri kontrol edilmişti ve boştu."

"Karım kendini görünmez yapabiliyor, belki bir kez daha kontrol etmeye değer." Justus'un mavi bakışları sanki savaşa girmeye hazırmış gibi parlak ve sert.

Konstantin kaşlarını çattı. "Karınız mı?"

"Shabbe'li Meryem'le olan son evliliğimden bahsetmeyi unuttum mu?"

Konstantin'in yüzünün daha fazla renkten yoksun kalmasının mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama görünüşe göre öyle.

Artık arkasındaki manzaradan zar zor ayırt edilebiliyor. "Meryem burada mı?"

"Evet." Lore yine parmaklarını çılatıyor. "Dante Regio da öyle." "Salom, babamı çağır."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve sevgilimi nasıl saklamaya çalışacağımı düşünüyorum. Muhtemelen onu çatımın altına koymazdım, çünkü onu aramak için en mantıklı yer orası olurdu.

Elbette, Alyona kaldığından haberdar olmayabilir. Bu durumda, Dante kendi başına sığınak arardı.

Göz kapaklarımı o kadar hızlı açıyorum ki hava ısınmış gözbebeklerimi yakıyor. "Bahsettiğin buz pazarı ne kadar uzakta Konstantin?"

"Kızakla bir saatten az. Neden?"

"Çünkü büyükannem herkesi görünmez yapabilse de, şatonuzda sürüklense ciyak ciyak bağırarak hantal bir tahta yapışmış durumda. Dante onu taşıtabilirdi elbette, ama bu bile fark edilmemesini sağlayamazdı. Muhafızlarınızdan biri mutlaka rahatsızlığı fark etmiştir. Tabii koridorlarınızda dolaşan nöbetçiler az değilse?"

"Korol sarayı muhafızlar tarafından kuşatılmış durumda," diye mırıldanıyor Justus.

Sorduğum pazarın hangi yönde olduğundan emin olmasam da bakışlarımı tepeye doğru kaldırıyorum. Alyona dün akşam Diotto ile buluştu, bu da bizden bir tam gün önde oldukları anlamına geliyor. Yaya olsaydık bu bir aksilik olurdu ama kanatlarla kolayca yetişebiliriz.

"Dante babanla sığınma pazarlığı yapmadıysa, saraya yolculuk etmezdi; pazardan yürüyerek ya da kızakla yola çıkar ve oradan seyahat ederdi." Hâlâ beyaz genişliğe bakarak soruyorum: "Glace'de obsidyen mağaralarınız ya da Fae yapımı sığınaklarınız var mı?"

"Kargalarla hiç savaştık." Konstantin on dört şekil değiştirene bakıyor. Lore da işin içine girdiğine göre on beş oldu. "Yani hayır Leydi Báeinach, sığınak inşa etmeye hiç ihtiyacımız olmadı."

Salom, vahşi bir hayvan sürüsü tarafından kovalanıyormuş gibi, kolalı mavi üniformasındaki her bir kar tanesi iğnesi çılgınca parlayarak kaleden dışarı fırlar. "Majestelerini Dante Regio'nun topraklarımızda olduğundan haberdar ettim," diyerek pantolonunu indirdi. "Size ve Kargalarınıza Glace üzerinde uçuş özgürlüğü ve düşmanınızı uygun gördüğünüz şekilde bertaraf etmeniz için serbestlik tanıyor, ancak çatışmanızda hiçbir Glacin'in zarar görmemesini istiyor."

"Peki ya bir tabur?" Justus sorar.

"Askere ihtiyacımız yok Rossi." Lorcan'ın vambraces ve pauldrons'undan dumanlar yükseliyor. "Ancak eşimin çelik bir kılıca ihtiyacı var Konstantin. Ona bir tane ödünç verme nezaketinde bulunur musun?"

Konstantin bir elini kürk pelerinin altına sokuyor ve kanımı donduran bir hançer çıkarıyor. "Kız kardeşimin artık buna ihtiyacı olmayacak." Bana doğru uzattı.

Bir kar tanesinin narin desenine yerleştirilmiş elmaslar beni kör ediyor. "Bunu krallığımızdan size bir hediye olarak kabul edin."

Eğer Konstantin Bronwen'in öngördüklerini bilseydi, ne bu silahı bana verirdi ne de bunu bir hediye olarak adlandıırdı.

Bana uzatılan kılıcı alamayacağımı anladığım için Lorcan kılıcı veliaht prensin elinden alıyor. "Size minnettarız, Konstantin."

Prens başını sallıyor, benim somut tedirginliğim kaşlarını aşağıya çekiyor.

Bir asker koşarak Salom ve prensinin yanına gider, kar yığınlarını tekmelemektedir.

Onlara ulaştığında eğilir ve Glacin dilinde konuşur.

"Olena, Lucin generalinin bir kızak yapımcısını sorduğunu söyledi."

Luce'ye götürmek için birkaç tane satın almak istediğini söyledi."

Bu haber Konstantin'in zaten keskin olan çenesini, Lore'un yanında tuttuğu çelik hançer gibi keskinleşene kadar yontar. "Satın alma işlemi yapıldı mı?"

"Öğrenmek için fabrikaya askerler gönderdim, Vizoşta."

"Nerede bu fabrika?" Lore sorar.

Asker Lorcan'a bakıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor ve bir adım geri çekiliyor. Sanırım kimin huzurunda durduğunu yeni fark etti. "Ice Floe Pazarı'ndan biraz içeride, Majesteleri."

"Adın?" diye bağılıyor

babam. "Denys."

"Senin değil," diye homurdanıyor Salom gözlerini devirerek.

"Oh. Volkov ve Oğulları." Denys, dalına zor tutunan bir sonbahar yaprağı gibi titriyor.

"Askerlerini geri çağır." Rüzgâr Lore'un siyah saçlarını karıştırıyor. "Hava yoluyla daha hızlı oluruz."

Lore daha fazla gölgeye girmeye başlar ama Konstantin "Regio neden buraya geldi?" diye sorduğunda fırar eder.

"Rün taşı için geldi. Sanırım krallığınızı tanıdığı için kaldı. Askeri eğitimini Glace'de yapmamış mıydı?" Lorcan'ın gözleri derin bir kehribar renginde parlıyor.

İstemedenden de olsa onun zihnine giriyorum. Düşünceleri öylesine vahşet ve kanla dolup taşıyor ki dışarı fırlayıp bakışlarımı zihnine giremediğim Konstantin'e çeviriyorum. Tanrıya şükür, çünkü onun kafatasının da iğrenç sahnelerle dolu olduğundan hiç şüphem yok.

"Belki de krallığınızla ittifak kurmak için hâlâ bir şansı olduğuna inanıyordu," diye devam ediyor Lore. "Özellikle de Alyona hamile olduğu için. Sanırım *onun çocuğu*."

Lore'a göz kırpiyorum. ***Bunu gerçekten biliyor musun, yoksa blöf mü yapıyorsun?***

Daha önce onu taşıırken ikinci bir kalp atışı duymuştum. Babasına gelince, sadece Dante'nin olduğunu varsayabilirim.

Glacin Prensi omuzlarını dikleştirir. "Artık bebek yok." Sesi tınısız olsa da, açılan burun delikleri Alyona'nın düşük yapmasının onun üzerindeki etkisini ele veriyor.

Bir nefes çekiyorum. Hava o kadar soğuk ki ciğerlerimi yakıyor. Ağabeyinin yüzünde gezdirdiği çelik bıçak yüzünden mi bebeğini kaybetti, yoksa babası bunu öğrenip çocuğun alınmasını mı emretti?

Buz prenesten nefret ediyor olabilirim ama asla böyle bir kalp acısı yaşamasını istemem. Bunun bizim hatamız olduğunu düşünmek. Eğer gelmemiş olsaydık-

Yapma. Ayrıca Behach Éan, eğer bebek yaşasaydı, Meryem'in laneti devam edecek ve Kazan kilitli kalacaktı. Çocuğun canını kendin almayı gerçekten tercih eder miydin?

Midem bulandı çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Hâlâ Alyona için üzülüyorum ama rahatlamadım desem yalan olur, çünkü bir çocuğu *asla* feda edemezdim.

Salom, Dante'nin neden ölü numarası yapmadığını sorduğunda, onun işaretiyle çizilmiş avucuma bakıyorum.

Justus da öyle. "Regio'nun sahte bir ölümü olamaz çünkü kalbinin atıp atmadığını bilmenin sihirli bir yolu var."

Salom'un bakışları, Dante'yle olan bağımlı hatırlatan Lore'un bedeninden kalkan ağır dumanın ötesine kayıyor.

"Ríhbiadh," diyor Justus, "uçmak için kanatların ve öldürmek için gagaların olduğunu biliyorum ama Glacinler arazinin yapısını bilir. Onun uğrak yerlerini bilirler. Onu bizden daha hızlı ortaya çıkaracaklardır."

Lore ona bakıyor.

Arkadaşım ek kuvvetlere, özellikle de Peri türüne ihtiyacımız olmadığını tekrarlamadan Justus'un gerekçesine atlıyorum. "Bence o haklı, Lore. Bence araziye bilen insanların olması çok yardımcı olur."

"Korkarım kral, işin içinde bir büyücü olduğu sürece bu işe karışmak istemiyor." Bir rüzgâr Salom'un güneşte parlayan atkuyruğunu kapıp yana savuruyor. "Büyücü kadın derken de Şabbe'li Meryem'i kastediyor, eşinizi değil Majesteleri."

Asker istiyorsanız, pazarlığınızı yapın, bize adam ödünç vermekten başka çareleri kalmayacaktır.

Konstantin'in gri gözleri Lorcan'ınkilere kilitleniyor, sanki daha önce bana ettiği yemini tartıştığımızı anlamış gibi.

Ne öneriyorsun, Lore?

Sıkı tutun. Eğer onu kendi başımıza bulmayı başaramazsak, o zaman o.

Yüksek sesle, "Avımıza başlamak için izniniz var mı? Konstantin?"

Yavaş bir yutkunuş Konstantin'in gergin boğazını karıştırıyor. "Evet, Lorcan Ríhbiadh. O adamı bulup ortadan kaldırmak için Glace'in onayını aldın." Etrafında dönüyor ama dudağının kıvrılışını fark etmemi sağlayacak kadar hızlı değil.

Justus eğilip mırıldanıyor -Şabbin, sanırım- "Konstantin Dante'den nefret ediyor. Alyona yüzünden küsler."

Lore'un kaşları havaya kalktı. "Sürprizlerle dolusun, değil mi Rossi?"

Büyükbabamın Şabin ya da Glacin saray dedikoduları hakkındaki bilgisine şaşırdı mı?

Shabbin dilini konuştuğunu. Korol'un Regio'dan hoşlanmadığına dair söylentiler duymuştum. Çocuğu neden takdir ettiğimi sanıyorsun? Eğildi ve hançeri kibarca botumun üst kısmına soktu. Yürürken dikkatli ol.

O yer değiştirirken, Bronwen'in görüntüsü göz kapaklarımı aydınlattığı için dudağımı endişelendiriyorum. Konstantin kız kardeşine karşı bu kadar korumacıysa, Glace'li Alyona'nın hayatına son verdikten sonra kızıma ne yapacak?

Yetmiş Yedi

T Kuzeye doğru yükseldikçe hava daha da sertleşiyor. Eğer bu yaz mevsimiye, dünyanın bu bölgesinde kışın ne kadar soğuk olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kaleden tek bir bacanın bile çıkmadığı yerde, menekşe rengi tirbuşon dumanları, ısınmak için odun ateşine bel bağlayan insan topraklarını sular altında bırakıyor.

Kar ve buzdan yapılmış bir limanı çevreleyen çivit rengi sulara yanaşmış gemilerden oluşan düzgün bir şerit sallanıyor. Alaca keresteden oyulmuş birbirinin aynı tezgâhlar, düzenli okul çocukları gibi yan yana dizilmiş. Tarelexian pazarının kaotik ve gürültülü olduğu yerde, burası düzenli ve sessizdir. Alışveriş yapanlar bile kürk giymiş bir karınca kolonisi gibi disiplinli bir şekilde tezgâhların önünden akıp gidiyor.

Ne büyük bir kültür şoku. Buraya gezmeye ya da karşılaştırma yapmaya gelmediğimin farkındayım ama kıyı şeridi yaklaştıkça, renk ve gürültü dolu bir krallıkta doğduğum için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Kanat seslerimiz havayı karıştırırken, kürklü kafalar eğiliyor, ağızlar açılıyor, tiz çığlıklar yankılanıyor. Belli ki ordunun, halkını ziyaretimizden haberdar edecek zamanı olmamış. İri gövdesini aşağı doğru savurduğunda babamın boynunu sıkıca kavıyorum.

Lore beni uçurmak istese de, ona beş nefeslik dumana girmezse ve bu konfigürasyonda ve kıvamda kalırsa, onu obsidyenle kendim kazıklayacağımı söyledim. Nasıl da hırladı ama en azından beni şımarttı.

Kıyı şeridinden uzaklaşıyor ve eşya dolu kızakları çeken insanlar, çocuklar ve yaşlılarla dolu dar beyaz bir caddeye paralel uçuyoruz.

Hepsi durup heyetimize bakıyor. Onlara el sallıyorum, isli bir duman gibi üzerlerinden kıvrılan somut gerginliğin bir kısmını yatıştırmayı umuyorum, ama benim

Babam aniden sola dönüp kolumu tekrar boynuna dolamaya zorladığında nazik el kol hareketleri kısa kesiliyor.

Kısa süre sonra kütüklerden ve buğulu camlardan yapılmış dev bir binanın önüne geliyoruz. Çift kanatlı bir kapının üzerine *Volkov ve Oğulları* yazan ve üzerinde güzel bir kızak resmi bulunan ahşap bir tabela çakılmış.

Lekeli parmaklar sisi kazıyıp yüzleri ortaya çıkarsa da kimse bizi selamlamak için dışarı çıkmıyor. Aslında, bir kilidin yerine otururken çıkardığı kesin bir ses var. Ya Glacinler Kargaların duvarlardan geçme yeteneğinden habersiz ya da bizim özel mülke uygun bir karşılama olmadan giremeyecek kadar kibar olduğumuza inanıyorlar.

Yere sabitlenip Colm, Fionn ve Justus tarafından çevrelendiğimde, babam ileriye doğru adım atıyor ve tahtaya vuruyor. "Açın kapıyı."

"Belki eklersiniz, *barış için geldik*." Babam ona ters ters bakınca Justus omuz silkiyor. "Bu onları daha çabuk *açılmaya* teşvik edebilir."

Babam isteksizce, "*Barış için geldik*" diye ekliyor. Sesi o kadar hırçın ki, sanki "*Seni parçalara ayıracağız*" der gibi. Metal tıkırtılar ve menteşeler gıcırdayıp büyük ahşap kapı açıldığında neredeyse şaşırıyorum.

Gümüş gözlü, gümüş saçlı bir buçukluk hepimize ihtiyatla bakıyor. "Kızak mı arıyorsunuz?"

"Kaçak bir prens için pazarda." Babamın boyu o kadar uzun ki, kendisi de kısa sayılmayacak yaşlı adama bakmak için başını uzatmasına gerek kalmıyor.

"Korkarım stokta hiç yok."

Babamın çizgili bakışları düşerken ağzının kenarları kalkıyor ve ardından adamın kapısını yumruklamasına neden olan bir kahkaha atıyor.

Adamın kalbini durduramadan babamın önüne geçiyorum. "General Salom dün gece bazı yabancıların sizi ziyaret ettiğini bildirdi."

Erkeğin bakışları üzerimde geziniyor, mor gözlerimde oyalanıyor. "General yanılıyor. Hiç ziyaretçimiz olmadı."

Justus benden kaçıyor. "İşte." Yakut kaplı enfiye kutusunu çıkarıp üst kapağını başparmağıyla açıyor. "Bir tutam tuz insanın hafızası için harikalar yaratır."

"Hafızam gayet iyi çalışıyor. Şimdi, sizden gitmenizi rica etsem..."

Kapıyı yüzümüze kapatmaya başladığında, duman babamın vücudunun hatlarını bozuyor. Acele etmesini önlemek için koluna hızlıca bir el koydum.

Sonra da Lore'a seslen. ***Hiçbir uzvunu kesmek yok.***

Zihin bağlantısından bir homurtu geliyor, çünkü tabii ki dostum adama sırlarını söyletmek için bedensel zarar vermeyi düşünüyor.

Parmağımı batırıyorum, sonra oku aşağı bakacak şekilde kapısına doğru çekiyorum, tahta büzülüp küçüldüğünde zevk alıyorum. Talaş haline gelmeden hemen önce çömeliş mührü kesiyorum.

Gri saçlı buçukluk ağzı da gözleri gibi yuvarlak bir şekilde bön bön bakıyor. "Nesin sen?"

"Shabbin büyükannesini arayan bir kız. Hani şu krallığın etrafındaki koğuşları yaratan. Meriam. İsim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Gözbebeklerine yukarı doğru oklar çizmemiş olsam da, bir kurbağanınki gibi şişkinler.

"Babamın da bahsettiği gibi, barış için geldik. Ayrıca kralınızın kutsamasıyla geliyoruz. Şimdi, yabancılar tarafından kaç kızak satın alındığını ve bunları hangi yöne götürdüklerini bize söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

Adamın nabızı boğazına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, onu bunaltmış olabileceğimden endişeleniyorum.

Bir gülümseme yapıştırıyorum ve hoş bir

"Lütfen?" ekliyorum. Adam yere yığıldı.

Merda. Onu ben mi öldürdüm?

Daha genç bir adam yanına koşup çömeliyor ve iki parmağını boynunun kıvrımına sokuyor. Nabzını hissediyor olmalı çünkü elini büyüyle eldivenlemiyor ya da bizi vurmak için bir silaha uzanmıyor.

Ayağa kalkar, diğer iki adama babasını arkadaki bir karyolaya taşımalarını emreder, sonra kollarını kavuşturur ve "Beş kızak ve bir çekme zinciri satın aldılar" der.

Sanırım çekme zinciri Meryem'in tahtına bağlanmak içindi. Ayrıca büyükanneimin yük gibi sürüklenmekten hoşlanmadığını da tahmin ediyorum.

"Yöne gelince... Doğuya yöneldiler ama belki de rotalarını değiştirdiler. Müşterilerimizi takip etme işinde değiliz." Bakışları vücudumda gezinirken, Lore beni gölgeleriyle sarmalıyor.

Sakin ol, aşkım. Adam zırhımda bıçak sokacak bir açık aramıyor.

Farkındayım.

O zaman çek git lütfen. Kendini riske atmanı istemiyorum.

Risk altında olan tek şey melezin görüşü.

Lore . . . Bir homurtuyla parmaklarımı eşimin çalkalanan, buharlı bedenine doğru uzatıyorum.

"Sence kaç adam vardı?" Justus sorar.

"Kızaklarımız altı kişi alıyordu" -babama hızlıca bir göz atıyor- "*normal* boyda adamlar. Dört kızak tam doluydu ve bir tanesi de sandıklarla doluydu."

Sandıklardan bahsedildiğinde ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor, çünkü sandıklar erzak demek. Kutuların yiyecek ve giyeceklerle dolu olduğuna inanmayı çok istesem de, içimden bir ses silah diye bağırıyor.

Dante onu aramaya geleceğimizi biliyordu. Biliyordu ve hazırlandı.

Yetmiş Sekiz

A Fabrikanın kapısını büyüttükten sonra, Volkov'larla anlaştığımız için babamın üzerine çıktım ve doğuya doğru yola çıktık. Sıcaklık karla kaplı tepelerin üzerinden o kadar hızlı geçiyor ki, uçuşumuzdan bir saat sonra yüzüm buz tutmaya başlıyor.

Deniz kabuğu kolyemi kazağımın boynunun içine sokuyorum, sonra ipliği kulaklarımın, burnumun ve ağzımın üzerine sarıyorum. Acıyan gözbebeklerimi korumak için göz kapaklarımı indirdiğimde, omuzlarıma ağır bir şey düşüyor. Bunun bir post olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

Kürkten nefret ettiğini biliyorum ama pelerinini çıkarma.

Kollarımdan birini babamın boynundan çıkarıp yakasını kavriyorum. ***Az önce bir ayının derisini mi yüzdün?***

Hayır. Fionn onu bir tuzakçı köyünden satın aldı. Kaputu tak.

Başlığımı donmuş kulaklarımın üzerine indiriyorum ve beni sıcak tutmak için hayatını feda eden yaratığa hızlıca bir teşekkür fısıldıyorum.

Bronwen bir imgelem görmüş olamaz mı?

Hayır.

Aoife aniden bize doğru yaklaşıyor ve Gabriele'in uyandığını fark ediyorum. Yanakları ve dudakları yeniden pembeleşmiş, gri gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. "Glace'a geri döndüğümüzde ne yapıyoruz?"

Doğru. Uyurken birkaç bölümü kaçırmış. Onu bilgilendirmek için hızlıca çalışıyorum.

Anlattıklarımın sonunda nefesini içine çekti.

"Bacak mı?"

Atelini inceliyor ve ayağını büküyor. "Bacağın iyi. Hatta iyileşti." Kalçasına dokunuyor, sonra elini Aoife'ın bağladığı düğümünün üzerinde gezdiriyor

ve onları çekiştirmeye başlar.

"Gabriele?"

"Hmm?"

"Neden sertçe nefes aldın?" "Ne?"

"Sana kızaklardan bahsettikten sonra bir ses çıkardın."

"Ah. Doğru. Özür dilerim. *Her şeyden* dolayı kafam biraz karışık." Beyaz genişliğe bakıyor. "Burada görevliyken Alyona bizi bir keresinde bu dev buz mağaralarına götürmüştü. Belki Dante de oraya gitmiştir diye düşünüyordum."

"Nereye?" Ses tonum histeri sınırında. "Neredeler?"

Alt dudağını dişlerinin arasında kaydırıyor ve Aoife'in kanadının ötesine bakıyor. "Beyaz Diş'in dibindeydiler."

"Beyaz Diş mi?"

İnce ve uzun, ürkütücü bir zirveye doğru yontulmuş bir dağı başıyla işaret ediyor. "Uygun bir isim." Tam Lore'un duyup duymadığını soracaktım ki her Karga

Kanatlı dağa doğru.

Herkesi yüksekte kalmalarını söyle, Lore.

Öyle olmalı, çünkü dağa ulaştığımızda çok yüksekte oyalanıyoruz.

Gözlerimi kısarak aşağıdaki vadiye bakıyorum, kızaklara dikkat ediyorum ama Şabin kanımla iyileşmiş olsa da görüşüm yeterince keskin değil.

Babam aniden garklıyor, bu da beni hem kendi derimden hem de ayınınkinden sıçratıyor. Bakışlarımı kanatlarına yöneltiyorum. Tüylerinin çırpınmaya devam ettiğini gördüğümde, durağan kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

Lore, ne oldu?

Baban heyecanını dizginleyemedi, diye homurdandı Lore, kargalarından biri yüzümün yanına ***kondu***.

Buradalar mı? Nabzım yerinden fırlıyor.

Evet. Gabriele'in dediği gibi, buz mağarasına sığınmışlar.

Babamın bedenini kalçalarımın arasında kavrayarak, Lore'un altın gözlerinin yönünü turkuaz bir lekeye doğru takip ediyorum ama sonra bakışlarımı tekrar ona kırbaçlıyorum. ***Demateryalize ol.***

Çok yüksekteyiz.

Lütfen. Akıl sağlığım için, lütfen.

Yumuşak bir iç çekişle sigaraya dönüyor. Dudaklarımı okşadıktan sonra mırıldanıyor,

Hemen döneceğim.

Mavi lekeye doğru vızıldayan beş siyah çizgi yakaladığımda bağıyorum, **Lore, hayır! Hemen geri dön! LORE!** "Dádhi, onu takip et."

Babam çılgınlığıma kulak asmıyor. Deli eşimin peşinden gitmiyor. Kimse gitmiyor. Hayal kırıklığımla hırlıyorum ve beş siyah çizgi havai fişek gibi bize doğru geri fırlayana kadar hırlamaya devam ediyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, o kadar kızgınım ki her askerin hayatına son verip vermediğini bile soramıyorum.

Hiçbir hayatı sonlandırmadım. Ses tonu da ruh halim kadar anlaşılır. Ona yan gözle bakıyorum.

Lorcan'ın gölgeleri Justus'a doğru ilerliyor. Zihnine saldırgan bir görüntü düşürmüş olmalı çünkü büyükbabamın dudağı kıvrılıyor ve dudak büküyor, "Meryem bize ihanet etmez. Başka bir nedeni olmalı. Bir pazarlık yapmış ve bunu Meryem'e mührü çizdirmek için kullanmış olmalı..."

Beyaz bir acı kolumdan akıyor. Kan, yara ya da Kazan'ın bildiği başka bir şey görmeyi umarak kolumu yukarı itiyorum ama derim lekesiz. Bir başka sıcak acı darbesi avucumu kolumdan ayırıyor. Sanki biri üzerinde kızgın bir demirle oynuyormuş gibi yanan boynuma vuruyorum.

Nedir bu? Bir çeşit büyü mü? Meriam bana zarar vermek için büyü mü yapıyor?

Fallon? Lore'un bağırdığını duyuyorum ama sesi sanki Luce'dan geliyor gibi.

Tutuşum gevşiyor ve düşüyorum. Babamın büyük kanatları bile düşüşümü engelleyemiyor. Gaklamalar etrafımda yankılanıyor.

Yukarı doğru fırlayan geniş bir gövdeye çarpıyorum. Karmakarışık zihnimin bana bakan telaşlı gözlerin sarı olduğunu fark etmesi bir dakika sürüyor. **Aman Tanrım, Lore, hayır!**

Mo khrà, ne- Arkadaşım cümlesini bitiremeden vücudu hareketsiz kalıyor ve en kötü kabusum gerçekleşiyor-siyah tüyler sertleşerek metale dönüşüyor.

Etrafıma bakıp önce büyükbabamın, sonra Gabriele'in ve son olarak Bronwen'in bakışlarıyla karşılaştığımda zaman durmuş gibi görünüyor. Bir nefes için hepimiz gökyüzünde asılı kalıyoruz ve sonra ... ve sonra vadiye dalıyoruz.

Zihnimde iki düşünce alevleniyor: Bir, Peri yoldaşlarımdan hepsi safkan, bu yüzden düşüşten sağ çıkacaklar ve iki, eğer Lore demirse, o zaman insanlığını kaybetmemiş demektir.

Yetmiş Dokuz

“T "Düşerken boynunu kırdı Dee. Eğer büyüü açığa çıkmamış olsaydı, şu anda ölmüş olurdu ve biz de mahvolurduk."

"Bunu biliyorum, Tavo!"

Öldüm mü?

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dante'nin sesi kırılgan çıkıyor, sanki gerçekten perişan olmuş gibi. "Siktir." Tekrar hırlıyor ama hırıltısı, üzerinde yattığım şeyi sarsan titremelerin arasında kayboluyor. "O da neydi öyle?"

"Bir çığ daha. Fallon'u aşağı indirmek için yaşam ipini kullanmanın zekice olduğunu kabul ediyorum ama Meryem pek iyi iyileşmiyor. Shabbin koğuşlarını etkiliyor olmalı." Tavo tam bunu söylerken, kavurucu bir acı yeniden boynuma doluyor.

İniltimi dizginlemek için çenemi sıkıyorum. Ne bu canavarlara ağladığımı duyma zevkini tattıracağım ne de uyanıklığımı açığa vuracağım.

"Bu mağaraya canlı canlı gömülmeden önce karı eritmeye devam edin, sizi aptallar!" Tavo benden uzaklaşmış olmalı çünkü sesi o kadar küstah değil. "Ve Enrico, cadının kanını durdurmanın bir yolunu bul!"

"Deniyorum, Generali. Deniyorum." Enrico'nun sesi çılgınca geliyor.

"Daha sıkı dene." Ayak sesleri kar ve buz olduğunu tahmin ettiğim şeylerin üzerinde çıtırdıyor. "Rossi ve Moriati'yi buldular mı?"

"Olumsuz, Generali. Sadece kahin geri getirildi."

"Uyan, uyan, Aurora." Bir avuç içi şaklaması yankılanıyor, tıpkı bir avuç içi hissinin yüzüme sürüldüğü gibi.

Göz kapaklarımı kırmadan elin Dante'ye ait olduğunu anlıyorum. Nefesi burnuma çarpıyor ve artık o kadar kötü kokmasa da

Tünellere geri dönmek midemi bulandırıyor.

Tıpkı onun dokunuşu gibi.

Bana dokunmaya nasıl cüret eder.

Bir vınlamanın ardından gelen tiz bir çığlık nabzımı hızlandırıyor.

"Aurora uyandı," diye şarkı söylüyor Tavo. "Duyuları uyandırmak için küçük bir ateş patlaması gibisi yoktur."

O pislik onu ateşiyle yaktı mı?

I. Will. İçini boşalt. Tavo Diotto. Eğer Cian benden önce davranmazsa, ama benden önce davranması için eşimin yerini bulmam gerekiyor ki şekil değiştirenlerini uyandırabilsin ve eşimin yerini bulmak için de yerden kalkmam gerekiyor, ya da beni nereye yatırdılarsa oradan.

"Biraz ateş üflememi ister misiniz?"

"Hayır." Dante'nin Tavo'nun iğrenç fikrini engellediği için minnettar olsam da, cevabının merhametle hiçbir ilgisi olmadığına tamamen farkındayım. Muhtemelen Meryem'in yarası öldürmezse ateşin beni öldüreceğinden endişeleniyor. "Hadi Fal."

Fısıltıyla söylenen lakabım tüylerimi ürpertiyor. Neden uyanmamı istiyor ki? Şimdi benim için ne gibi hain bir planı var?

Eli sonunda yanağımdan uzaklaşıyor ama ne yazık ki bedenimden değil. İki parmağını boynumun kıvrımına, nabız noktama doğru daldırıyor.

"Cadının kanaması durdu," diye duyurdu o gergin asker -Enrico-, adamın ses tonunda rahatlama hissediliyordu.

Tavo buzda yankılanan bir çığlık atıyor. "Fallon'un nabızı nasıl?"

"Daha güçlü," diye mırıldanıyor Dante.

"Yerinde olsam büzüşür ve Beyaz Atlı Prens'in yöntemini denerdim. Bakalım nabızı atacak mı?"

İçimdeki öfke o kadar hızlı kabarıyor ki yanaklarıma renk gelmesinden korkuyorum. Yapmasa iyi olur-

Dudaklarım benimkilerle buluşuyor, dolu ve sıcak. Değil. Lore'un değil.

Tiksinti beni çarpıyor. İğrenme ve öfke duygularımı bastıramadan başımı yana çevirip tükürüyorum.

"Şuna bakın." Tavo kıs kıs gülüyor. "İşe yaradı."

Parmaklarım öyle sıkı yumruklar haline geliyor ki damarlarım derime doğru geriliyor, her yerimde ağrılar ve çürükler uyanıyor. Ağlama isteğiyle göğsüme kramplar girdiğinde, kendime hayatta olduğumu hatırlatıyorum.

Hayatta kaldım. Ve hayatta kalmaya devam edeceğim.

Elimi en iyi şekilde oynamak için kaderin bana dağıttığı kartları anlamam gerekiyor, bu yüzden gözlerimi açıyorum ve etrafımı değerlendiriyorum.

Mavi buz altımda, üstümde, yanımda parlıyor. Yarı saydam sarkıtlar donmuş tavanın yüksek kıvrımlarını süslüyor, binlerce cam kılıç gibi parlıyor. Dondurucu hava olmasaydı, bir dağın içindeki donmuş sudan oluşan yüksek bir levhada değil de okyanus tabanına demirlemiş olduğuma inanabilirdim.

Sonra vücuduma, boynumdan ayak bileğime kadar beni saran zincirlere bakıyorum. Bu sefer sarmaşıklar yok. Dante askerlerine güvenmiyor mu yoksa metalin bana büyüden daha zor zamanlar yaşatacağına mı inanıyor?

Kollarımı oynatmaya çalışıyorum, esasen boynum gibi kırılmadıklarından emin olmak için, ama aynı zamanda bağlarımın sıkılığını test etmek için. Kemiklerimi yakan ve kaslarıma kramplar girmesine neden olan acıya rağmen kollarım çalışıyor. Bacaklarım da öyle.

Harika, mucizevi bedenim sadece hayatta kalmakla kalmadı, aynı zamanda iyileşti.

Pranga yuvamda gevşerken, zincir metal zırhıma karşı gıcırıyor ve tıkırıyor, balıkçı yakamın kollarının altındaki deriyi yumuşatması gereken çürükleri kazıyor. Keşke hâlâ Lore'un bana verdiği o yumuşak postla sarılı olsaydım, çünkü bana sıcaklık ve dolgu sağlardı.

Oh, Lore . . .

Vücudunun demir gibi sertleştiğini hissetmenin dehşetini zihnimde canlandırırken ürperiyorum. İnce havanın içinde yüzlerce metre düşerken. Yüzleri dehşetle boyanmış arkadaşlarımla ve ailemin benimle birlikte serbest düşüşünü izliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Sadece nefes alıyorum. Dehşeti uzaklaştırmak yerine, beni ıslatmasına izin veriyorum ... beni rahatsız etmesine ve bilemesine, beni tutsaktan savaşçıya dönüştürmesine izin veriyorum.

Nabzım yavaşlıyor, nefesim kesiliyor ve kanım, beni çevreleyen aynı buzla bağlanmış gibi hissedene kadar kalınlaşıyor.

"Bendenizin sözünü dinleyip onu daha önce öpmeliydin, Dee."

Başımı zehirli bir okla vurduğum gecedен beri görmediğim aptal generalin olduğu yöne çeviriyorum.

. . .

Bana doğru yürüyen adamın Tavo olmaması dışında.

Bakışlarımı tekrar benimkinin üzerinde gezinen yüze çeviriyorum, kahverengi teni, dolgun, pembe ağzı, biri mavi, diğeri beyaz olan uyumsuz irisleri yalayıp yutuyorum.

Kafamı ne kadar sert vurdum?

Mırıldanan adamla kaşlarını çatan adam arasında göz kırpıyorum ve bunun bir zihin oyunu değil, kan oyunu olduğunu fark ediyorum.

Lore'un kimseyi katletmeden mağaradan çıkmasının sebebi bu. Çünkü buradaki her bir adam Dante Regio'nun görünüşünü paylaşıyor.

Dante'nin sigiller hakkında bilgisi ve kanıma erişimi olmadığı için Meriam bu illüzyonu yapmış olmalı. Kargaları saldırmaktan caydırmak ve yanlışlıkla Dante'nin hayatına son vermek için dolambaçlı bir yol olduğunu anlıyorum.

Bir şeyin farkına o kadar hızlı ve sert varıyorum ki nefesim kesiliyor. Dante'nin bu komployu hayata geçirmeyi kabul etmesinin tek nedeni Kargaların onu öldüremeyeceğini biliyor olması.

Bu sırrı ifşa ettiği için Meryem'e o kadar öfkeleniyorum ki, neredeyse Dante *hariç* bu buz mağarasındaki herkesi öldürmeye karar vereceğim, böylece çıkarıcı kızı lanet olası tahtından asla kalkamayacak.

Burun deliklerim açılıyor.

Lore'un lanetini kırmak ve annemi pullarından kurtarmak için Kazana erişmek konusunda bu kadar çaresiz olmasaydım, Dante'yi topalsız bir kütüğe indirir, onu Meryem'in kucağına zincirler ve ikisini de Filiaserpens'in en dibine batırırdım.

Oh, Meriam, sen ... şanslı ... bir cadıydın. Ya da daha doğrusu, işbirlikçi bir kaltak.

Seksen

Dante -kaşları çatık olan- doğruldu, şakağındaki deride bir sinir kıpırdadı. "Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin, Moya."

Oh, o nefret dolu başlık . . .

"Fallon?" Bronwen'in gürültülü fısıltısı bakışlarımı hayatımın günlerini ve kalbimin atışlarını çalan skeeve'den uzaklaştırıyor.

Buz tapınağına park edilmiş beş ahşap kızaktan birinin içinde oturuyor. Bileklerini arkadan bağlayan zincirler olmasaydı, neredeyse hava-Fae kondüktörünü bekleyen bir yolcu gibi görünebilirdi.

"Buradayım Bronwen." Çenem o kadar gergin ki dişlerim kelimeleri sadece bir fısıltıya indiriyor.

"Meryem'i görebiliyor musun?" Gözleri geniş ve beyaz, annemin dişleri gibi parlıyor.

"Hayır." Bakışlarımı sağa sola çeviriyorum. Bir taht göremediğimde, gözbebeklerimi ulaşabildikleri kadar geriye yuvarlıyorum ve kanlı altın ve kumral saçların parıltısıyla ödüllendiriliyorum.

Dante'nin alaycı versiyonu bakışlarını kızığa doğru çevirirken, "Demek teyzen Şabbin dili konuşuyor," diyor.

Kehribar rengi bir gözün parıltısı bir an için dikkatimi öfkemden uzaklaştırdı. Bir de adamın ses tonunu düşününce. Meriam'ın büyü mü bozuluyor yoksa göz renklerini ve seslerini bilerek mi değiştirmede? Tünellere götürüldüğüm geceyi unutmak istesem de, Justus'un Nonna'ya dönüştürdüğü askerin bana onun sesiyle seslendiğini çok net hatırlıyorum.

"Meriam?" Bronwen bağırır.

İlk kaçırılma anımı bir kenara bırakıp son kaçırılma olayına odaklanıyorum. "Meriam şu anda *arızalı*, Bronwen."

Büyükannemin başı yana doğru sarkıyor, mermer göz kapakları kapalı ve uzun kumral kirpikleri renksiz yanaklarına kanat gibi dayanıyor. Kan izleri güçlükle hareket eden g  s nde çatallanıyor ve tahtının kolu boyunca boncuk boncuk dökülüyor. Ondan nefret etmeye geri dönmüş  lsam da kucağındaki yakut birikintisini gördüğümde çenemi sıkmaktan kendimi alamıyorum. *Kalpsiz iblisler.*

"O vah iler onu parçaladı ve kanını akıttı-" Keskin bir şey dizimi ısıyor ve tıslıyorum.

"Dil konusunda ne kadar ustasın Fal." Real-Dante Glacin han erimi tutuyor, elmas kar tanesi buzu delip geçen soğuk güneş ışığında mavi mavi parlıyor. "Henüz ba larımla   z lmedi ama Shabbin'de şimdiden akıcı konuşuyorum." Hançeri bacağımda gezdiriyor ve deriyi oymasa da  elik ucu kalçama saplanıyor. "Beni  a ırtmaktan asla vazge meyeceksin."

"Ve sen, ben. En  ılgın hayallerimde bile kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp çok arzuladı ın krallığı terk edeceğini d   nmemi tim."

Parmakları hançerin etrafında esniyor. Bu sefer pantolonumla dalga geçmiyor, pantolonumu ve ardından tenimi yırtıyor.

 ekinmiyorum. "Yani, Lore'dan korktuğunu biliyorum-"

"Küçük ku  kralınızdansa korktu um için ka madım," diye homurdanıyor. "Bir tuzak kurmak için kaçtım. Ve bak ..."  atık ka ları çılgın bir sırtı a dönüşüyor. "Tam içine u tun."

" ok kolaydı," diye ekliyor Tavo. "Neredeyse çok kolaydı. Dante, hepinizin ne kadar çabuk d  t   ne inanamadı. Dürüst olmak gerekirse, ben de oldukça  a ırmı tım. Ama itiraf etmeliyim ki, g r n   m  z  de i tirmeye yönelik küçük planımız" -Dante'nin birçok versiyonu arasında eliyle işaret ediyor- "dahiceydi."

"Benim planım." Dante'nin kibri Tavo'nun ağzını bir dakikalığına kapatıyor ama sonra kızıl saçlı adamın keyfi yerine geliyor ve Tavo gülümsüyor.

"Senin planın, ama sembolü kim   rendi?" İki ba parma ını da kendine doğru itiyor. "Meriam'ı okyanusta yelken açarken üzerine çizerken yakaladım. Onu bayılttım ve kanayan parmağını elimdeki işareti çoğaltmak için kullandım. Kamarasına girdi imde Dante'nin yüzünü görmeliydin."

Ka larımla  atıldı. Yani bu Meryem'in planı değil miydi?

"Seni aptal Rossi'nin yüzünü almı sın." Dante ba ını sallıyor, uzun örgülerindeki mücevherler kapı zili gibi  ıngırdar.

"Evet, evet. Ama o sırada aklımda olan kişi buydu. Cauldron'a şükürler olsun ki mühür sesimi ya da gözlerimi değiştirmede, yoksa bir kellem giderdi."

Gülümsemeye meyilliyim çünkü Meryem'i bir süre daha gözetlemiş olsaydı, mühürün tamamını öğrenmiş olabilirdi. "Erkeklerin övünmesini duymaktan daha çok sevdiğim bir şey olmasa da, merak etmek zorundayım, parlak planınızın bir sonraki adımı nedir?" Parmak uçlarımı buza bastırıyorum, yukarı doğru çekmeden önce yapışmalarını bekliyorum. Başparmağımı üzerlerinde gezdiriyorum. Pedler kaygan, ama su mu yoksa kan mı olduğunu anlayamıyorum ve onlara bakmak düşmanlarımın bakışlarını üzerime çekecek, bu yüzden en sevdiğim sembolü çizmeye başvuruyorum

-Anahtar.

"Luce'ye dönmeden önce senin uyanmanı bekliyorduk." Gerçek- Dante, Tavo-Dante'ye bakar.

"Sen uyurken halletmeyi önerdim ama Dante bunu hissetmeni istedi."

"Neyi hissedeceksin?" Elimini sembole bastırıyorum ve nefesimi tutarak avucumun buza nüfuz etmesini bekliyorum ama olmuyor. *Merda.*

Real-Dante bıçağı kalçamda daha da yukarı kaydırıyor, pantolonumu ve etimi daha fazla kesiyor. Kan dikişi yanıyor olsa da, tek bir ses çıkarmaktan kaçınıyorum. Nefes alışım bile düzenli ve rahat. Bazılarının işkence olarak gördüğü yerde, içimdeki umut ışığı meraklısı sınırsız bir büyü kuyusuna erişim görüyor.

"Ne hissetmemi istiyorsun, Dante?"

Hançeri yüzüne doğru çekip çeviriyor ve kanımın demire sızışını hayranlığa benzer bir duyguyla izliyor. "Eşin senin hayatını söndürdü." Hançeri indiriyor, kin dolu bir gülümseme yanaklarını şekillendiriyor. "Görünüşe göre, Mara'nın soyunu öldürürse -onlardan herhangi birini- insanlığını kaybediyor."

Kalbim durdu. Başlıyor. Duruyor. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?" İçimdeki her şey sarsılsa da ses tonum sabit kalıyor.

"Soldati Lastra, Justus'la sohbet ettiğinizi duymuş." "Shabbin'i anladı mı?"

"Hayır. Ama sadece büyücülerin dilinde konuşmadınız, değil mi?"

Hay sikeyim. Yapmamıştık. Ama Justus her zaman bir sessizlik mührü çizirdi. Yanlış mı yaptım?

"Her neyse, kulak misafiri olurken pek çok faydalı bilgi öğrendik. En şaşırtıcı olanı ise kardeşimin aslında benim üvey kardeşim olduğuydu. Ben

Marco'nun bundan haberdar olduğundan bile emin değilim."

Yeşil gözlü muhafızın nefret dolu yüzü göz kapaklarımın arkasını ıslatıyor ve kılıcımı göğsüne saplama zevkine erişebilmek için neredeyse hâlâ hayatta olmasını diliyorum. Sahneyi gözümde canlandırırken, Dante'nin düz beyaz üniformasına bakıyorum. Büyük kaçıışı sırasında altın zırhını mı kaybetmişti yoksa diğerlerinin arasına karışmak için onlar gibi mi giyinmişti?

Tam soracakken botlarının arkasında mahmuzları olan tek kişinin o olduğunu fark ediyorum. Neden zırhsız olduğunu anladığımda ağzımda bir gülümseme beliriyor; çünkü küçük tugayının geri kalanı için zırh üretememiş. Göz bandının olmamasının nedeni de bu olmalı.

Oh, sevgili Dante, mağaradaki en keskin buz saçağı değilsin, değil mi?

"Fallon, neler oluyor?" Bronwen'in ses tonu sinirle çatırdıyor.

"Zührevi mantarlar Lore'un bedenini kullanarak damarlarımı kesmek ve kanımı kurutmak istiyor." Lucinler'e diyorum ki, "Lore'u uyandırmak için ellerimin serbest kalması gerek."

"Onu uyandırmak mı?" Tavo kekeliyor.

"Beni öldürmesini istiyorsun, değil mi?"

Dante homurdanır. "Bizi yanlış anlamışa benziyorsun." Kanla ıslanmış hançeri boğazımın kenarına vuruyor. "Gagası ya da pençesiyle atardamarını kesmesi için uyanık olmasına gerek yok."

Seksen bir

M Sanki kalbim gemiden atlamış, görevini terk etmiş gibi göğsüm
karıncalanıyor . pompalama benim Kan. As I
yatmak Örada, emici Dante'nin
Makyavelist plan, soğuk tenimden sızıyor ve damarlarımı çamurla
dolduruyor. "Eğer ben ölürsem, Meryem de ölür, Dante."

"Evet. Biliyorum." Derin bir iç çeker. "Ve eğer o ölürse, Shabbin
büyüsüne karşı bağışıklığımı ve kan büyüğü yapma yeteneğimi kaybederim.
Yazık, özellikle de mürekkep hokkamın haydutlaşmasıyla birlikte bu
yeteneğin tadını henüz çıkaramadığım için." İç çekiyor. "Ama ben safkan
bir Fae'yim ve üstelik bir kralım. Bir zamanlar senin de haklı olarak
belirttiğin gibi, aslında daha fazla büyüye *ihtiyacım* yok."

Çılgınlığına son verecek bir argüman bulmak için çabalıyorum. "Teknik
olarak sen de onun soyundansın, bu yüzden sen de öleceksin." Blöf
yapıyorum ama umarım anlamaz.

Küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Eğer durum böyle olsaydı,
babamla birlikte hepimiz yok olurduk, ama işte buradayız."

Dudaklarımı yalayıp tekrar deniyorum. "Koğuşlar çöktüğü anda
Shabbinlerin senin için geleceğinin farkındasın."

"Onlar için hazır
olacağım." "Seni
öldürecekler."

"Belki, ama en azından dünyayı onların yarattığı iğrençlikten kurtarmış
olacağım."

Ölü taklidi yaptıktan sonra kalbim o kadar çok atıyor ki ağzımın içi
bakır tadı alıyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Evet, Moya. Şehit olarak ölmeye hazırım, çünkü şehitler efsane olur ve
efsaneler sonsuza dek sürer."

"Olacağın tek şey ibretlik bir hikaye."

Tavo boynunu büker. "Alaycı olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun." El çırpıyor ve ses uzaklarda ve derinde yankılanıyor. "Bu partiyi başlatalım mı? Sıcak bir banyo ve *Frosties*'teki en sevdiğim kadınla randevum var."

Frosties'in yerel bir genelev olduğunu varsayıyorum.

"Demir hükümdarı kaydırın." Dante'nin komutu, kendisinin altı özdeş kopyasını mağaranın gölgelerle kaplı bir bölümüne doğru gönderir.

Arduvaz  zerindeki tebeşir gibi, kaygan bir kazıma sesi mağaranın içinde yankılanıyor ve tenime çakıl taşları batırıyor.

Skrrrrr.

Skrrrrr.

Skrrrrr.

"Lanet olsun Fallon, kurtulmak için kanını kullan!" Bronwen'in sert sesi bakışlarını dostumun kalaylı kanatlarının üzerine geçirdikleri deri halatlardan ayırıyor. "Hadi kızım!" Bronwen ayağa kalktı ama pi ler onun zincirlerini kızıağın çekme kancasına bağladılar ve o da tahta sıraya geri çarptı. "Haydi kızım!"

Parmaklarımı bacağımdaki yaraya batırıyorum ve zincirim halkalarına kan sürmeye başlıyorum. "Bronwen, eğer Lore beni kasıt olmadan öldürürse, yine de insanlığını kaybeder mi?" şabbin dilinde konuştuğumu biliyorum çünkü sadece heceler dudaklarımdan tıslamakla kalmıyor, aynı zamanda her iki Dante de bakışlarını bana dikip bir bakış atıyor.

Parmaklarımı ve kalbimi donduran bir şey.

Tavo topuğunun üzerinde dönüyor, eli kılıcının kabzasına doğru ilerliyor.

Kınından çıkardığında çığlık atıyorum, "Bronwen, bir asma yap! Tavo geliyor-"

Dante avucunu ağzıma vurarak uyarımı bastırıyor, ama beni duyduğunu biliyorum çünkü gözleri daha da büyüdü ve solgunlaştı.

Hadi, Bronwen. Hadi Bronwen. Kanımı zincirlere akıtarak acele ediyorum. "Bırak da seninle bir bataklık tüfeği vurayım," diye bağırıyorum avucuna karşı. "Bof of you ile. Sadece bırak."

Tavo omzunun üzerinden Dante'ye bakar.

Lütfen a g zl l kleri zalimliklerinden daha büyük olsun. Lütfen.

Dante'nin geniş kulaklarının yanlarından çıkan siyah çiviler tek gözbebeği gibi parıldıyor. "Pazarlığa ihtiyacım yok. Ya da onun için."

Bir sonraki nefesimden önce Tavo, "*Buonotte*, Bronwen," diye mırıldanıyor ve sallanıyor.

Seksen İki

I Tavo'nun çelik kılıcı Bronwen'in boynuna girip diğer taraftan çıkarken dehşet içinde bakarlar.

Bu gerçek olamaz. Bu başka bir numara olmalı. Başka bir illüzyon.
Bronwen ölmüş olamaz.

Sanki yeterince şeytan değilmiş gibi Tavo bıçağını kadının elbisesine siler.

Aman Tanrım.

Göz kırpıyorum, göz kırpıyorum.

Yut ve yut. Cauldron, bu
gerçek olamaz.

Bu savaştan zaferle çıktığımızı gördü.

Bu kaderi onun için defalarca dilediğimi düşününce. Şimdi onu geri getirmek için her şeyimi verirdim. Ama onu geri getirmenin yolu yok.

Oh, Cian uyandığında, eşinin gittiğini anladığında ...

Midem kasılıyor ve safra boğazımdan yukarı fırlıyor ama dişlerimi sıkarak onu tutuyorum ve deli bir kadın gibi prangalarımı kesiyorum.

Plink.

Zincir gevşiyor.

Daha fazla kan emiyorum, parmaklarımı Dante'nin deri pantolonumda açtığı yarıktan geçiriyorum ve geri kalanları kurtarmak için bana bir şans kazandıracak, aklıma gelen tek mührü çiziyorum.

Dante bir psikopatın kendini beğenmiş bakışlarıyla arkadaşının ona doğru ilerleyişini izlerken, göz kırparak gözden kayboluyor ve bedenimi buzdan sunaktan aşağı yuvarlıyorum. Sert zemine çarparken göz kapaklarımı kapatıyorum, zincir gürültü çıkarıyor.

Herhangi bir Peri levhanın etrafında dönüp beni yakalayamadan, kendimi yana doğru atıyorum ve vücudumdaki tüm zincirler çözülene kadar yuvarlanıp duruyorum.

Dante beni bulmaları için adamlarına bağıyor.

Arkadaşımın kanatlarına dolanmış dizginleri bırakıyorlar ve beni tuttukları kasap bloğunun etrafında yarışıyorlar. İkisi zincire basmış olmalı çünkü tökezliyorlar. Biri geriye doğru savrulurken, diğeri alnını bıçaklı çıkıntıya çarpıyor ve düşüyor. İkisi de bayılıyor ama ne yazık ki sadece birinin kanı akıyor.

Kan ya da kafa yarası bu piçleri öldürmez. Bir kılıca ihtiyacım var, tercihen de demir bir kılıca. Zincire basmamaya büyük özen göstererek ayağa kalkıyorum, bacak kaslarım zonkluyor ve parmak uçlarımla düşmüş askerlere doğru ilerliyorum. Obsidyen kılıcı kanayan Perinin gevşek parmaklarından çekip alırken, Dokunuşum onu bir anlığına şeffaflaştırıyor. *Merda.*

"Silahı var!" Dante bağıyor.

Baygın adamın boğazına vurmak için kollarımı kaldırdığımda alevler koluma çarpıyor ve yünü kemiriyor. İrkildim ve silahımı düşürdüm. Taş bıçak parçalanıyor, kısalıyor ve sıyrılıyor ama hâlâ zarar verebilecek kadar keskin.

"İşte orada!" Dante kazağımın ipliğinden hâlâ duman çıkan yeri işaret ediyor. "Tekrar! Ve Kazan aşkına, biri onu yakalayabilir mi!"

Seksen Üç

I Alevleri söndürmek için kolumu çırpıyorum, sonra bodur silahımı alıyorum ve bana doğru gelen muhafıza doğru koşuyorum, herkesin Saldırgandan kaçtığımı farz edelim.

Ve haklıyım.

Tavo'nun ateş akımı bir buz sarkıtına çarparak onu eritir. "Lanet olsun."

Askere çarpmadan hemen önce çömeliyorum ve bacağımı uzatıyorum. Asker tökezliyor. O buz yerken Tavo etrafımda dönüyor ve zırhıma zararsızca çarpan alevler saçıyor.

Bana doğru koşan diğer asker buzun üzerinde kayarak sendeliyor. O dönüp kaçamadan ben küçük silahımı savuruyorum. Bıçak boynuna batıyor, derin bir kesik açıyor ve bilincini kaybediyor ama hayatını kaybetmiyor.

Diğer düşmüşler inlemeye ve kıpırdanmaya başladığında, her birine doğru ilerliyorum ve güdük bıçağımı avuçlarının içine yerleştiriyorum, böylece bana büyüleriyle saldırıramıyorlar. Tiksinti ve suçluluk duygusunun içimi kaplamasını bekliyorum ama ikisi de gelmiyor. Kafam ve kalbim bu dağın karnı kadar soğudu.

Dört askerin kanı akıyor.

On yedi... hayır, on sekiz, gitmek için.

Herkes dönüştüğüm hayaleti ararken gözler açılıyor.

"Maezza, ne yapıyoruz-"

Asker cümlesini tamamlayamadan kırık kılıcımın karnını deşiyorum, sonra da ellerini kesiyorum. Ve sonra iki adama daha gizlice yaklaşım onlara da benzer bir kader yaşatıyorum.

Tavo Meryem'e doğru koşar, tahtının arkasını yakalar ve onu Lore'a doğru kaydırır. Ne yeraltı dünyası o-

"Meryem!" Çığlık atıyorum çünkü aniden biliyorum. Onu Lore'un gagasının üzerine devirecek. "Meryem, uyan!" Sesimin yerimi belli edip etmemesi umurumda bile değil. Tek umursadığım o tahta ulaşmak ve yoldaki her askeri vurmak.

Altı ceset daha düşer; on iki el daha kızarır.

Gerçek Dante'nin değil ama.

Şimdilik, diğerlerine kirli işlerini yapmalarını emrediyor ve kendini benden güvenli bir mesafede tutuyor. Ama güvende değil.

"Ayak sesleri! Ayak izlerini görebilirsiniz," diye bağırdığını duydum. "Kan izlerini takip et!"

Bir muhafız söyleneni yapıyor. Dönüyorum ve kendini bıçağıma doğru şışlıyor. Nefes nefese kaldı, sonra da kustu. Bıçağım içinden çıkarken, Dantes'lerden biri kendini Tavo'nun yoluna atıyor.

"Onu feda etmene izin veremem." Adamın alnı terden cilalanmış ve göğsü herkesinki gibi çılgınca pompalanıyor.

Meryem hariç *herkes*.

"Meryem!" Şimdi koşarak çığlık atıyorum. Neredeyse iki kez yüzüstü düşüyordum ama kader benden yana olmalı çünkü düşmüyorum.

İki asker peşimden koşuyor. Parmağımı kanayan bacağıma batırıyorum, sonra kırık siyah taşın üzerine bir ok çiziyorum. Uzadığını görsem de ağırlığının arttığını hissediyorum. Etrafımda dönüyorum ve onu fırlatıyorum. Askerin vücuduna çarpıp belini oyduğunda, parmağımı okun yattığını umduğum yerden kesiyorum.

Yanında koşan erkek durdu ve kılıcını salladı, yakınımda durduğumu varsaydı.

Yumuşak bir homurtuyla, ağır uzunluğu bir bedenden çıkarıp diğerine saplıyorum. Açtığım yaralar o kadar derin ki bu ikisi saatlerce ayağa kalkamayacak.

Tavo, Meriam'ın tahtını önünde duran askere çarpıp onu geriye doğru savururken arkamı dönüyorum. "Eğer yolumdan çekilmezsen, Enrico, seni öldürürüm."

"Fiziksel olarak yapamam, Generali." Avuç içi göğsüne, kalbine yapıştı.

Anladığım kadarıyla Justus'un anlaştığı muhafız o olmalı. Meriam'ı her ne pahasına olursa olsun güvende tutması gereken kişi. Denizde dinsiz bir sandığa gömülmeekten kurtulan kişi.

Tavo homurdanıyor, sonra Bronwen'de kullandığı demir kılıcı çıkarıp ürkmüş askerin göğsüne saplıyor. Asker yere yığıldığında içimi bir acıma duygusu kaplıyor ama onu bir kenara itiyorum. Bildiğim tek şey, onun ablukasının merhametten değil, sadece bir pazarlıktan kaynaklandığı.

Bir şey ayak bileklerime çarpıyor ve bacaklarıma dolanıyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor, kayıyorum. Kollarım fırıl fırıl dönüyor, dev kılıcım parmaklarımdan fırlayıp kulakları sağır eden bir takırtıyla buzun üzerine düşüyor. Dizlerim yere çarparken ellerimi uzatıyorum. Kemiklerim çığlık atıyor ama ben atmıyorum.

"Yakaladım seni," diye şarkı söylüyor Dante, artık bir zincir gibi hissettiren bir şeyle bağlı olduğumuz için sesi ince havadan geliyor.

Beni oltaya takılmış bir balık gibi çekiştiriyor.

Tırnaklarımı buzda gezdiriyorum ve bağlarımı çözmek için bacaklarımı tekmeliyorum. "Meryem!"

Başı sallanıyor ve göz kapakları titriyor.

"Meryem, Tavo damarlarını kesmek için Lore'u kullanmak istiyor. Onu durdurmalısın!"

Puslu pembe gözlerini bana kırptıştırıyor.

Gel hadi. Hadi, hadi. "Tavo'yu öldür, Meryem!"

Kalbimin son atışına kadar Kazan'a dua ediyorum ki Meryem ne dediğimi anlasın ve bu konuda bir şeyler yapsın.

Tavo kılıcının kabzasını kadının şakağına vurarak onu bayıltır.

Çığlık atıyorum, çığlığım o kadar tiz ki buz mağarasını sarsıyor.

Tavo'nun ağzında bir gülümseme belirir ve güler. Kahkahalarla gülüyor.

Ama sonra durur çünkü turkuaz kasvetten şiddetli bir rüzgâr fışkırır ve ona çarparak onu ve Meryem'i oldukları yere mıhlar.

Lore'a rahat edemeyeceği kadar yakın ama büyükannemi dostumun pırıl pırıl gagasına yaklaştıramayacağı kadar uzak bir nokta. Rüzgârın kaynağını gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Seksen Dört

G Abriele burada.

Artık yalnız değilim.

Justus'u bulmak için karanlığı tarıyorum, onun da buz mağarasına girmiş olması için dua ediyorum ama sonra bedenim bir şeye çarpıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Dante'yi görmeyi beklerken onun da şu anda benim kadar görünmez olduğunu hatırlıyorum.

Beni öldürmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sesi alçak olsa da, ona ulaşmadan önce hâlâ bir düzine kadar saniyem olduğunu söyleyebilirim.

Çarptığım şey yeniden ortaya çıkıyor - belini kestiğim askerlerden biri. Kol kaslarım titrese de onu üzerime çekmeyi başarıyorum, sonra süzölmeyi bıraktığım anda onu vücudumun önüne yapıştırıyorum.

Dante'nin nefes alışını duymak için duyularımı zorluyorum, ama kalbim sert vuruşlar yüzünden pek bir şey anlayamayacak kadar çılgınca çarpıyor. Etrafımdaki bağırışlar bile zar zor duyuluyor.

Su üstümüzden akarak bedenlerimizi şekillendiriyor. Bir yudumla öğürürken, bir bıçak etten kalkanıma öyle bir şiddetle çarpıyor ki, darbe kafatasımın arkasını buza çiviliyor ve dişlerimi takırdatıyor.

Sersemlemiş bir halde orada yatıyordum, adamın hayatının sıcaklığı damarlarından akıyor ve etrafıma damlıyordu.

Dante'nin kılıcının ucu zırhıma sürtünüyor ve numaramı anladığını düşünüyorum ama zincir şaklıyor ve Peri Kralı yeniden ortaya çıkıyor.

Kan kaybından öldüğümü sanıyor. Numaramı yuttuğu için o kadar şaşkınım ki, birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim göz kırpmak oluyor.

Ama sonra Gabriele bağırır, "Justus, Fallon'a git! Kanaması var."

Justus burada.

Ölü erkeği bastırarak uzaklaştırırken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, yeniden ortaya çıkmaması için onu bedenime bağlı tutuyorum. Titreyen ellerimle zincirimin halkalarını kanla kesiyorum, sonra bir ucundan tutup Dante'ye doğru koşuyorum.

Sırtına atlıyorum ve boynundaki zinciri tokatlıyorum. Buzlu zemine çarptığımızda, Gabriele'e Tavo'yu Lore'un gagasına üflemesi için bağıriyorum.

"Tavo?" Fısıldadığını duydum.

"Evet! Yanındaki adam Tavo! Gerçek Dante elimde!" Peri Kralı'nın saç örgülerinden bir avuç tutuyorum ve kan fışkırana ve kıvranmayı bırakana kadar kafasını buzun içine sokuyorum.

"FALLON!" Gabriele bağıriyor. "Arkanda!"

Nerede olduğumu nereden biliyor? Kanlı su birikintisi mi beni ele verdi yoksa

- *Merda*, yeniden ortaya çıktım!

Ben omzumun üzerinden fark ettiği tehlikeye bakamadan, Tavo tahtı arkadaşımın bacaklarına vurarak sendelemesine neden oluyor ve ardından bir saniye bile kaybetmeden Meryem'i deviriyor.

Nişan alması o kadar mükemmel ki, bulunduğum noktadan bile göğsünün eşimin gagasıyla buluşacağını söyleyebiliyorum.

Çılgılık atıp Dante'den atlıyorum, sonra koşuyorum ama çok uzaktayım. Çok uzaktayım.

Gabriele sarsılarak ayağa kalkıyor ve altın tahtı yumruklayarak dostumdan uzağa fırlatıyor. Tavo kükrüyor ve şiddetli bir vuruşla demir kılıcını savuruyor.

Seksen Beş

A Gabriele'in başı omuzlarından ayrılırken bir çığlık daha ciğerlerimi yakıyor. Bronwen'inki gibi, ağır çekimde düşüyor gibi görünüyor. "Seni canavar!" Tavo'ya öyle bir hızla çarpıyorum ki, arkadaşımın gagasının üzerine doğru sallanıyor.

Kendini kurtaramadan demir bıçağı parmaklarından çekip alıyorum ve kararmış kalbine saplıyorum. Ağzı sessiz bir soluğun etrafında dönüyor ve gözlerini kırıştırtıyor. İki kez.

Sonra, içi boşalmış bir oyuncak bebek gibi vücudu sarkıyor ve gözlerinde hayat kalmıyor. Herkesin görmesi için onu Lore'a sabitlemek istiyorum ama kanının eşimin ağzına akması fikri beni tiksindiriyor, bu yüzden ceketini kavrayıp onu yere atıyorum.

Yanaklarımdan o kadar çok gözyaşı akıyor ki katliamı bulanıklaştırıyorlar. Onları elimin tersiyle siliyorum ama gelmeye devam ediyorlar. Engellemem gereken daha çok asker ve öldürmem gereken bir kral olduğunun farkında olmama rağmen, Gabriele'in başının yanına çömelip göz kapaklarını kapatıyorum ve ruhunun huzur bulması için dua ediyorum. Minnettarlığımı ve sevgimi ifade etmek için kelimeler asla yeterli olmayacak ama şimdilik bu kahramana verebileceğim tek şey kelimeler.

"Nipota?" Büyükbabamın nazik sesi, acıyan gözlerimi arkadaşşımdan uzaklaştırıyor.

Onu Dante'nin üzerinde dururken buluyorum, bir çizmesi Faerie'nin sırtında, ödüllü geyiğinin üzerinde duran bir avcı gibi. Etrafında dağılmış hareketsiz bedenler var.

Uyuşmuş bacaklarımla yaklaşırken *cansız* olduğumu fark ediyorum, sanki yüzüyormuşum gibi geliyor.

Ben Gabriele'in intikamını alırken, Justus Rossi kılıcını çarpan her göğse sapladı ve yakut çiçeklerini bembeyaz ceketlere işledi. Kana bulanmış. Saçlarını matlaştırıyor ve bitkin yüzünü çatallıyor; öfkeyle ama aynı zamanda kalp kırıklığıyla dolu gözlerini bulandırıyor.

Ona ulaştığımda kılıcını uzattı. "Bu savaşı benim kılıcım ile bitirme onurunu bana bahşeder misin?"

Tereddüt etmeden silahlarımızı değiştirdik. Justus'un kılıcını kavrayıp kaldırdığımda, kabzasına yerleştirilmiş yakutlar gibi kırmızı parıldayan, çok fazla kanla sırlanmış kılıcı döndürürken adrenalini tutuşumu sabitliyor.

"Onu bitirdiğimde ona bakmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Justus'un belinden tutup Peri Kralı'nın beyaz üniformasını yumruklayarak onu ters çevirirken çıkardığı acı homurtusunu kaçırmıyorum.

Dante'nin mahmuzları buza çarpıyor ve onu boğduğum zincir şakırdarak gözlerini kocaman açıyor.

Güzel.

Kazandığımı görmesini istiyorum.

Kılıcın ucunu kalbinin üzerine yerleştiriyorum ve mırıldanıyorum, "Çok yaşa" - tüm ağırlığımı kollarıma veriyorum - "Kargalar."

Seksen Altı

A Işık Dante'nin gözlerinden ayrılıp kafası yana yattığında yutkunuyorum. Zafer kazanmış gibi hissedeceğimi sanmıştım ama tek hissettiğim uyuşmuşluk. Justus

Yere yığılmak üzere olduğumu hissediyorum, çünkü kolları etrafıma dolanıyor ve beni sert bir şekilde kucaklıyor. "Her şey bitti."

"Bronwen öldü, Nonno."

"Biliyorum."

"Gabriele de öyle."

"Biliyorum, ama Dante de öyle çocuğum."

"Biri diğerine eşit değildir."

"Hayır. Hiçbir hayat bir diğerinin yerini tutamaz." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ama savaş böyledir. Bir daha asla yaşamayasın. Şimdi git ve kendini uyandır-" Öyle derin bir nefes çekiyor ki, başımı göğsünden kaldırıyorum, devrilmek üzere olduğundan endişeleniyorum. Gözleri kocaman olsa da, etrafımızı saran oyma duvarlar gibi parlıyorlar. "Santo Caldrone."

Dönüp onun görüş açısını takip ediyorum. Orada, ters dönmüş Lucin tahtının yanında, kendi üzerine kıvrılmış bir beden yatıyor. Parıldayan ipek kıvrımlar, gün batımındaki bir dalga gibi ince formun üzerine dökülüyor.

"İşe yaradı," diye fısıldar

Justus. Kadın kıpırdanır.

Meriam.

Kollarını altından geçiriyor. Birinin bıraktığı yerde, diğeri tutuyor. Vücudu titriyor, uzun saçları dalgalanıyor. Sonra başını çeviriyor ve parlak pembe gözlerini bize dikeyor.

"Fallon." Adım gürültülü bir mırıltı olarak çıkıyor. "Justus." Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

Kolunu belimden çözüyor ve ona doğru bir adım atıyor ama ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin olmak için duruyor.

Kendimi tamamen yanlış hissetsem de gülümsüyorum ve "Ben iyiyim" diyorum.

Umarım dostumu uyandırmak, kalp atışlarını yanağımda ve nefesini saçlarımda hissetmek büyükbabamı rahatlatmak için söylediğim yalanı doğru kılar.

Lore'un dev çelik gövdesine doğru topallıyorum ve olmaması gereken bir girinti görene kadar karnını inceliyorum. Ellerim o kadar çok kanla kaplı ki onları buzdan duvara siliyorum. Parmak uçlarımda altında titriyor. Kollarım titrediği için olabilir diye düşünüyorum ama sonra ayaklarımın altındaki buz da titriyor. Başka bir çığ mı?

Ellerim temizlendikten sonra Lore'un pençesini kavrayıp kendimi yukarı kaldırıyorum, sonra da o küçük güllerden biriyle daha vurulduğu yere tırmanıyorum. "Nonno, uzun ve keskin bir şeye ihtiyacım olacak."

Cebini karıştırıyor. "Bunu düştüğün yerden çıkardım." Babamın şiş haline getirdiği çatalı çıkardı.

Çatalı bana doğru götürüyor, sonra ona bir şeyler fısıldayan Meryem'e dönüyor. Lore'un adını duyuyorum ama kalbimin telaşlı çarpıntısından ve çatalın metale sürtünmesinden başka bir şey duymuyorum.

Saçma ondan çıkar çıkmaz, Lore gölgelerinde birikiyor. Üstüne yattığımı hissetmiş olmalı çünkü vücudumu yastıklıyor ve ben tekrar ayağa kalkana kadar yavaşça deviriyor.

"Fallon," diye mırıldanıyor, elleri yüzüme geliyor ve sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi kavriyor. **Öyle, mo khrà. Sen öylesin.**

Yutkunuyorum. "Oh, Lore."

Ona buz mağarasında yaşanan tüm dehşeti anlatamadan, kolları beni sarmalıyor, bedenimi onunkine doğru öyle sert sürüklüyor ki zırhlarımız şingirdiyor ve sonra dudakları dudaklarıma çarpıyor. Gözyaşlarım ağzımızın etrafında kayıyor, tenimizi inceltiyor ve dillerimizi tuzluyor. Bir gerçek yerine, göğsümden duygular fışkırıyor. Rahatlama ve kederden hıçkırıyorum.

O kadar çok ağlıyorum ki dudaklarım onunkilerden ayrılıyor. Başımı çenesinin altına sıkıştırıyor ve bana sarılıyor. Benim gözlerim kapalı olsa da onunkiler sonuna kadar açık.

Bakışları Bronwen'in kafasına değdiği anda anlıyorum, çünkü kalbi bir an duracak gibi oluyor ve dudakları sessiz bir "*Focá*" ile saçlarımda derinliklerine gömülüyor.

Sanki cesetlerle dolu bir arenada durmak yerine dans ediyormuşuz gibi bizi yavaşça döndürüyor. Gabriele'in kafasına rastlamış olmalı çünkü

Adem elması tekrar şakağıma değıyor. "Lorcan?"

Adını duyunca vücudu kaskatı kesiliyor. Ve sonra bizi döndürürken derisi gıcırıyor. Göz kapaklarımı kaldırıyorum ve pembenin altınla buluşmasını izliyorum.

"Çok üzgünüm, Lore. Çok üzgünüm." Çenesi tıkırıyor ve titriyor.

Meriam, Justus'a karşı sarkıyor. Sanırım beş yüzyıl oturmak insanı ayakta durma yeteneğinden yoksun bırakıyor. Yer tekrar sallanıyor ve onun zayıf ayaklarını yerinden çıkarıyor. Kaymaya başladığında, büyükbabam onu kollarının arasına alıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, gözlerini ona dikerek. "Hayatımı sana borçluyum, Justus Rossi."

Bir pazarlık pazısının etrafına yerleşirken nefesini içine çekiyor.

Lore bir an için onları izler ve sonra sözleri, halkını obsidyen büyüünden kurtaran o sihirli cümlelerin üzerinden geçer. "*Tach ahd a'feithahm thu, mo Chréach.*"

Halkına gökyüzünün onları beklediğini söylediğini ilk duyduğumda olduğu gibi, tenim çakıl taşlarıyla kaplanıyor ve midem yavaş bir heyecan ve derin bir beklentiyle sertleşiyor. Buz mağarasının mavi gölgelerinden ona doğru ikiz duman çizgileri yükseliyor. Onlar Aoife ve Colm'a dönüşürken, Lore tekrar konuşuyor, bu sefer Lucin dilinde, muhtemelen onu anlayabilmem için.

Nabzım hızlanıyor, küçük kabuklulara saldıran minnoşlar gibi derimi kemiriyor ve sanki kendimi mağaranın duvarlarına sürtüyormuşum gibi omurgamdan aşağı buz kayıyor.

Fallon mu?

Titremeye başlıyorum, kalbim tutsak bir kuş gibi çırpınıyor. Lore beni kol mesafesinden tutuyor, metalik gözleri üzerimde çılgınca dolaşıyor.

"Fallon?!" diye bağılıyor.

Sesi içime bir çivi gibi düşüyor, damarlarımdaki buzu kırıp organlarıma saplanan ve onları parçalayan parçalara ayırıyor.

"Ben ne yaptım?"

Lore'u duyabilsem de görüşüm önce kararıyor, sonra beyazlaşıyor ve dünyayı silip süpürüyor.

"FALLON!"

Çılgılık atmalıyım çünkü dudaklarım boğazım kadar gerildi ve kulak zarlarım içimi karga pençeleri gibi parçalayan acıdan başka bir acıyla zonkluyor.

Dizlerim yumuşuyor, bacaklarım bükülüyor. Düşeceğimi, buzun içinde eriyeceğimi sanıyorum ama güçlü kollar beni tutuyor, güçlü eller belimi sarıyor. Ve sonra ... belime doğru düşüyorlar.

Bildiğim bir sonraki şey, keskin bir şeye çarptığım. Dev bir buz sarkıtı hızla yanımdan geçip ... yere çarpıyor.

Artık ayaklarımın altında olmayan toprak.

Aman Tanrım. Ben-ben-

Uçuyorum.

Gözlerimi buz parçalarından kaçırıyorum, bakışlarım dostumun kalkık yüzüne doğru kayıyor. Gözleri dudaklarını büken bir gülümsemeyle parlıyor.

Uçuyorsun, Minik Kuş. Çağrım hala Karga tarafına sarılmış olan bağları çözmüş olmalı.

Yana doğru baktığımda kollar yerine kocaman siyah kanatlar buluyorum. Onları büyük bir şevkle çırpıyorum ve başka bir buz sarkıtına çarpıyorum. *Merda. Focá.* Bir kez olsun Lore'u eğlendirmiş gibi görünen bir sürü başka hakareti gözden geçiriyorum.

Ben uçuyorum.

Uçuyorum amına koyayım.

Bu farkındalık, soğuk tenimdeki ılık su gibi içime akıyor ve savaştan kalan kırağıları yakıp yok ediyor. Kalbim, kendi kanatlarını çıkardığını düşünene kadar kabarıyor ve kabarıyor.

Oh, Cauldron, uçabiliyorum. Dumana dönüşebiliyorum. Duvarların içinden geçebilirim. Teknik olarak bunu zaten yapabiliyordum ama şimdi havaya dönüşebiliyorum. *Hava!*

Gaklamalar yeniden titreyen dağın dışında yankılanır.

Arkadaşımın boğazı derin bir yutkunmayla titriyor ve parıldayan gözlerinden nem alıyor.

Ağlıyor musun?

Ağzının köşeleri yukarı ve yukarı dönüyor.

Ne?

Dileğini yerine getirdim, aşkım.

Gagam kıvrılmasa da sırtıyorum. *Bir gagam var.* Bacağımı büküyorum ve ölümcül pençelerimi inceliyorum. *Ve demir pençelerimi.* Kanımın elimi maddeye yönlendirdiği günkü kadar büyülendim.

Mağaranın girişini örten kar duvarında aniden dev bir delik belirir. İçeri süzülen parlak, muhteşem güneş ışığı ve ölümün kokusunu yok edecek kadar temiz hava. İki karga içeri dalsa da,

Dikkatimi çeken şey, mağaranın ötesinde duran deri ve kürk giymiş adamlar.

Özellikle bir tanesi.

Konstantin Korol. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündük, Ríhbiadh." Bakışları ölümlerin üzerinde geziniyor. "Ama görüyorum ki her şeyi halletmişsiniz."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Lore başını eğdi. Bana soruyor: "**Pazarlık yaptın mı?**"

Hayır. Kanatlarımı içeri sokmalıyım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, Lore'un ayaklarının dibinde yere çarpıp inlediğim.

Lore başka bir gülümsemeyle çömeliyor ve başımın iki yanından tutuyor. **Ahh.** Yanaklarımı okşuyor, başparmakları siyah tüylerimin arasında geziniyor. "Kızım." Babamın boğuk sesi başımı onunkinin içinde sarsıyor.

yön.

Sakin ol, aşkım. Ağzın kılıç gibi. Lore'un gülümsemesi daha da derinleşiyor ve yüzünün keskin çerçevesinden aşağı akan gözyaşını başka bir gözyaşı takip etmese de gözleri ışıldamaya devam ediyor. **Bana geri dön.**

Ben yaparım. Ete dönüşüm, tüye dönüşüm kadar hızlı oldu. Kuyruk sokumum buza çarparak yere düşüyorum ve bir inilti daha çıkarıyorum.

Hızlı bir kıkırdamayla, Lore beni dik tutuyor. **Yeni şeklini kısa sürede kavrayacaksın.**

Babam eşimi bir kenara bırakıyor ve kalplerimizi ve ruhlarımızı birbirine bağlayan o tek, güzel kelimeyi tekrarlıyor. "Kızım."

Komik ama Lucin'de bu kelimeyi söylediğini hiç duymadım ve sadece iki kez söyledi.

"Baban bizim dilimizde konuştu, aşkım. Tıpkı şu anda benim yaptığım gibi."

Şok olmamalıydım. Ne de olsa Shabbin bana Meryem beni kana boyamadan önce gelmişti, ama Lore'un açıklaması beni mecazi kırımın üstüne düşürdü.

Crowca konuşabiliyorum.

Gülüyorum ve sevincim bu uçsuz bucaksız buz tapınağının her köşesinde yankılanıyor. Ama sonra başka bir ses çınlıyor; derin, gırtlaktan gelen bir çığlık.

Ağzım kapanıyor ve sevinmeye cüret ettiğim için utançtan yanıyorum.

Sebepten olduğum ölümleri bir an bile aklımdan çıkarmaya cesaret ettiğim için.

Babam Cian'ın feryatlarının nedenini anlamış olmalı, çünkü havada süzülerek diz çökmüş kardeşine doğru ilerliyor.

"Şşş." Lore beni kollarının arasına aldı. "Bu senin hatan değil, aşkım."

Yüzümü boynunun kıvrımına, tam zırhının bittiği yere bastırıyorum ve kalbimi delik deşik eden bazı delikleri tıkayana kadar dostumun kokusunu içime çekiyorum. "Rün taşını bulup gidebilir miyiz?" Sesim ince, amcamın acısıyla örülü.

"Rossi onu kızaklardan birinden aldı," diye mırıldanıyor Lore uzun bir nefesin ardından. "Oldukça yardımsever olduğunu kanıtladı, değil mi?"

"Sonunda ona ısınıyor musun?"

Mırıldanıyor, sestten çok rezonans. "Seni başka bir adamla evlendirdi."

Başımı Lore'un göğsünden kaldırıp elimi kaldırıyorum. Ve döndürüyorum. Avucum çıplak ve pembe, artık beni bir efsane yerine embesil olarak ölen bir adama bağlayan o nefret dolu işaretle gölgelenmiyor.

Lore bileğimi kavıyor ve elimi ağzına götürüyor, sonra avucumun ortasına bir öpücük konduruyor. **Benimkine.**

Ben hep senindim.

Ama artık sadece benimsin.

Seksen Yedi

T Gökyüzü Krallığı'nın kordonuna ulaştığımız anda eşim dumana dönüşüyor ve pençelerim taşa sürtünene kadar o şekilde kalıyor.

Glace'ten ayrılmadan önce birkaç kez vites değiştirme ve iniş alıştırması yapmama ve dönüş yolunun çoğunda uçmama, sadece bir kez dinlenmek için Lore'un sırtına inmememe rağmen, dostum hala tekniğim konusunda açıkça endişeleniyor. Etkileyici bir çürük ve kesik koleksiyonum var. Çoğu dövüşten, ama birkaçı da bu diğer, hala yabancı formumla dolu kar ve buza çarparak elde edildi.

Büyükbabam Colm'un, Meriam da Aoife'in sırtından iniyor. Diğerleri Luce'ye güvenli bir geçiş teklif etmekte isteksiz davranırken, Aoife omuzlarını -daha doğrusu kanatlarını- dikleştirdi ve Justus'un büyücünün yerleşmesine yardım edebilmesi için yere çömeldi.

Babam tekrar deriye dönüşüyor, rün taşının bulunduğu kürk çalıntı artık pençeleri yerine parmaklarının arasında duruyor ve Meryem'e dik dik bakıyor. Onu bu dağdan atmak istediğini hissediyorum ama Justus, koruma büyüsünün kendi başına silinemeyecek kadar eski ve zayıf olduğundan endişeleniyor. *Ve* onu silmek yerine, geri dönülemez şekilde daha kötü bir şeye dönüştürebileceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden Glace'den ayrılmadan önce Lore, Meryem'e koğuşları hile yapmadan kaldıracağına dair yemin ettirdi.

Justus hâlâ zayıf olan Meriam'ı kemik pürüzsüzlüğündeki zemine yatırıp bacaklarını arkalık olarak kullanabilmesi için arkasına geçerken, Erwin savaş odasından iki taşı almak için en güneydeki kapağa doğru uçar.

Geri dönmesi o kadar uzun sürüyor ki, onlara bir şey olduğundan endişelenmeye başlıyorum. Ya Mattia, Antoni'nin zorlamasıyla o değerli taşları çaldıysa?

Dirseklerimi tutuyorum, mahvolmuş boğazlı kazağımın altında derim tedirginlikle karıncalanıyor. Acımasız serbest düşüşümden bir şekilde kurtulan hediye deniz kabuğumun bağlı olduğu deri kordon sanki beni boğuyormuş gibi geliyor.

Dudağımı çiğneyerek, hafifçe aydınlanan gökyüzüne gözlerimi kısarak bakıyorum, siyahın pastel genişliği lekelemesi için sabırsızlanıyorum. Dakikalar geçip de hala bir kuş görünmediğinde, midem düğümlenmeye başlıyor.

Taşlara bir şey oldu.

Lore'dan tüm kargalarıyla paylaştığı zihin bağlantısı aracılığıyla Erwin'e ulaşmasını istemek üzereydim ki dev bir kuş bize doğru süzüldü, deri bir sırt çantası parlak pençelerinin arasındaki boşluğu karartıyordu.

Bıraktığım nefes o kadar güçlü ki, saçlarımı dalgalandırmayı başarıyor, saç tellerinin kan ve terle topaklandığını düşünürsek bu bir başarı.

"Luce'de kalacak mısınız?" diye soruyor babam Meryem, Glace'den aldığı taşı büyükannemin önüne koyarken. "Yoksa eve mi döneceksin?"

Kraliçeyi bizim bulunduğumuz noktadan görmek imkansız olsa da, bir pusula gibi, turmalin gözleri Lore'un uçsuz bucaksız krallığını taramadan önce evine doğru dönüyor. Acaba Luce'yi bir güzellik kaynağı olarak mı yoksa acı kaynağı olarak mı görüyor? Ve sonra Shabbe'yi bir yuva olarak görüp görmediğini merak ediyorum.

Babam deri çuvalı teslim aldığında hâlâ cevap vermemişti.

"Yani?" Sıkı bohçayı açıyor. "Nereye gideceksin Meryem?" "Önce Shabbe'ye. Bağışlanmak için yalvaracağım çok şey var."

Justus eldivenlerini çıkarıp ceketinin cebine koyduktan sonra avuçlarını saçlarının üzerinde gezdirerek solgun yüzüne yapışan kanlı saç tellerini düzeltmeye çalışıyor. Benim gibi, Meryem gibi, onun da yıkanmaya ihtiyacı var. *Ve* biraz daha Shabbin kristali.

Benim kesik kalçamda ve Meryem'in kesik boynu ve bileğinde tüm iyileştiricilerini kullandı ve başındaki yaranın çoktan iyileştiğine söz verdi. Hareket edişinden, dudaklarını büzüşünden ve derisine oyulmuş kırıksıklıklarından iyileşmemiş başka yaraları olduğunu anlayabiliyordum ama büyükbabam gururlu bir adamdır, bu yüzden kristalleri kabul ettim ama birazını kendine saklaması için ısrar etmedim.

Ayrıca, obsidyen üzerindeki kanımın birleşiminin ona zarar verebileceğini bilsem de, sadece kalbine giden yolu bulursa, bencilce onun yakınında herhangi bir yerde kanamamayı tercih ederim.

Yakında bunun için endişelenmek zorunda kalmayacağımı düşünmek.

Babam sonunda kaya parçalarını Meryem'in önüne koyuyor, pürüzlü kenarlarını büyük, kırılmamış bir tuğla oluşturan kadar birleştiriyor. Justus'un yüzeye mknatısla tutturduğu kıpkırmızı halkalar taşın içine geri batmış olmalı, çünkü gri yüzey lekesiz.

Lore'un gölgeleri omuzlarıma, Buzul üzerinde uçarken bana verdiği kürk pelerin gibi yerleşiyor; ağır ama yumuşak. Dante ölmüş olsa da ve artık taşa dönüşme riski olmayan bir Shabbin cadısına sahip olsak da - şimdi Karga büyüm serbest bırakıldığına göre, bu kadere maruz kalabilirim - Lore ve ben, koğuşlar yıkılana kadar *sarsılmaz* formunu koruyacağı konusunda anlaştık.

Yanakları canlılıktan pembeleşmiş, gözleri umutla parlayan babam çömeldiği yerden kalkıyor ve deri kıyafetinin geri kalanı gibi gıcırdayan geniş kollarını kavuşturuyor.

Lore'un gölgeleri sırtımda sertleşiyor, sanki beni daha fazla tutmak için göğüs kafesime doğru yayılıyor. Hâlâ karanlığa gömülü olduğundan emin olmak için yukarı bakıyorum. Fırtına bulutu yüzünü gördüğümde dokunuşuyla rahatlıyorum, başımı puslu omzuna yaslıyorum, o kadar yorgunum ki yatağa girip günlerce uyumak istiyorum.

Lore serin dudaklarını alnıma bastırıyor ve Meriam avuçlarını altın elbisesinin kıvrımlarından ayırıp taşın üzerinde gezdirirken onları orada tutuyor.

Sigilini hatırlarken alnı terden kayganlaşıyor ve yüksek elmacık kemiklerine renk geliyor. Taşla avuçları arasındaki hava loş olsa da, taşın yüzeyinde çiy gibi akan damlacıkların kopup titreyen avuçlarına doğru yükseldiğini gözden kaçırmıyorum.

Çenesini eğiyor, burun delikleri nazikçe ama çılgınca açılıyor. Nefes nefese bir homurtuyla parmakları kapanıyor ve yumrukları şaklıyor, sonra gözleri kafasının içine doğru dönüyor ve Justus'un bacaklarına doğru eğiliyor. Justus yere eğilir ve kız yana doğru savrulup kafatasını kordonun sert zeminine çarpmadan önce onu yakalar.

Dünya o kadar durgun ve sessiz ki, babam "İşe yaradı mı?" diye sorduğunda törpüsü havayı titretiyor.

Ona cevap veren Meriam ya da Justus değil; üzerinde durduğumuz toprak ve soluduğumuz oksijen. İkisi de öyle şiddetli bir sarsıntıyla titriyor ki, Monteluce'u parçalayabileceğini düşünüyorum.

Sütunlar sallanırken ve dağ deresi fişkırırken, babamın isyankâr bakışları benimkilere dokunuyor ve ben onun dipsiz gözbebeklerinde şunları okuyabiliyorum

orada kabaran korku. Meriam mı koşuşları yıktı yoksa Luce'u mu?

Seksen Sekiz

A Başladığı gibi aniden sarsıntılar durdu. Aoife herkesin aklındaki soruyu dile getirirken, kan çanağına dönmüş gözlerini bana doğru kırpan Justus'a bakıyorum

zihin: "Koğuşlar gitti mi?"

Erwin, gölgeleri artık her yanıma saran Lore'a doğru dönüyor. "Halkımızın geri kalanını çağır, Mórrgaht."

Dostum sırtıma bakıyor ve sonra ağzı birkaç saat önce beni uyandıran büyüünün üzerinde geziniyor.

Taşa kilitlenmemiş olsam da, büyüünün damarlarıma yayıldığını ve kanımı harekete geçirdiğini hissediyorum. Kalbimde çıtırdadığını ve derime battığını hissediyorum. Eğer koğuşlar kapalıysa, Shabbe'de kilitli olan kargalar da onun büyüünü hissedeceklerdir.

Babamın sakalının tel tel tüyleri arasından belli belirsiz bir gülümseme yükseliyor. "Aodhan'ın çirkin yüzünü görmeye hazır mısınız?"

Lore homurdanıyor, beni vücudunun daha derinlerine doğru kıvrırıyor.

Aydawn ismi neden tanıdık geliyor?

Çünkü babana çiftleşme bağımızın haberini verdiğim gün ondan bahsetmiştim.

Ah . . . Şimdi hatırladım. Karga'nın adını söylediğinde, babamın teni morarmıştı.

Emirleri hiçe sayma eğilimi olan korkunç bir flörtçü. Nabızı omurgamda sabit. **Obsidyen formunda daha hoş bulduğum tek Karga.**

Kalbim ağır olsa da, Lore'un kara mizahı onu bir olta gibi yakalıyor ve biraz daha yukarı çekiyor. **Onu senin için kazığa oturtmamı ister misin?**

Hmm. Cazip. Şakağıma bir öpücük konduruyor.

Babam, diğerk birkaç Karga ile birlikte tüylerine bürünüp Gökyüzü Krallığı'nın üzerinde süzölüyor. Uzun bir an boyunca sadece kordonun sütunlarını sallayan rüzgâr ve eşimin nefesleri havayı karıştırıyor, ama sonra gaklamalar yankılanıyor, koroları o kadar gürültülü ki Lore'un kollarında dönüyorum.

"İşe yaradı mı?"

Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

"Vardiya." Değıştiriyorum.

Sonra derisi kararır ve şişer, insanı canavara dönüştürür.

Birlikte, binlerce kanat çırpışının ufku siyaha boyadığı ve eşimin gözlerinin için için yanan bir altın tonuna büründüğü şafağın allığına yükseliyoruz.

Seksen Dokuz

A Lore geri dönenleri selamlarken ben de çok ihtiyacım olan ıslanma için yatak odama çekiliyorum. Kaslarım yorgunluktan öylesine delik deşik olmuş ki neredeyse

Zırhımı çözmekten ve kıyafetlerimi yuvarlamaktan vazgeçtim, ama onlara yapışan ölüm kokusu beni teşvik ediyor.

Çırılçıplak, aynada kendime bakıyorum, yırtık pırtık halimden dehşete düşüyorum. Banyo yapmak yerine duş almayı tercih ediyorum ve cildimi o kadar sert keseliyorum ki uyluğumdaki büzülmüş dikişi kızdırıyorum. Yara kabuğum yeniden yarıyor ve kan ağlıyor.

Saçlarımı köpürtürken, Dante'nin vücudumda bırakacağı son iz olan yakut damlacıklarının bacağımın kenarından aşağı süzülüşünü izliyorum. Bu görüntü beni sert buzdan ve ürpertici çılgıklardan oluşan mağaraya geri götürüyor. Nasıl oldu da kaçmama rağmen hâlâ kapana kısılmış gibi hissediyorum?

Ellerimi duvara yaslıyorum, çiğ gözlerimi kapatıyorum ve alnımı taşa bastırıyorum.

Üzüntüm ve yorgunluğum o kadar yüksek ve çirkin ki, spreyn üzerinde yankılanıyor ve dizlerimi büküyor, beni boğazımın etrafındaki kabuk gibi kendi üzerime kıvrıldığım yere indiriyor.

Tenime yumuşak bir şey bastırıyor. Yanağımdaki küçük tüye karşı daha yumuşak bir şey. ***Seni terk ettiğim için üzgünüm, Minik Kuş.***

Lore beni kollarına alıp nemli banyo odasından çıkarmadan önce havluyu etrafıma sararken ağrıyan gözlerimi aralıyorum.

Beni yatağa yatırdıktan sonra savaş derilerini ve botlarını çıkarıyor. Zırhının ve vambrace'lerinin çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Üzerime tırmanıyor, ağzımı öylesine coşku dolu sert bir öpücükle alıyor ki kalp atışlarını damağında ve dilinde hissedebiliyorum. Onları içime döküyor ve o kadar büyük bir şefkatle kovalıyor ki, sert omurgam yumuşamaya başlıyor.

Ellerimi boynuna, bacaklarımı beline doğru kaldırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Öpücüğünün sıcaklığı tenimi ısıtıyor ve arzuyu karnımda biriktiriyor. Onun şişkinliği havlumu delerken, pürtüklü pamuğu aşmaya çalışırken büyüyen bir arzu.

Kalçalarımı sallamaya başladığımda homurdanıyor ve havluyu katlanmaya zorlamak için kıcımlı kavlıyor. Belime dolandığında, siki içime giriyor ve nefesim kesiliyor.

Şaftını saran duvarları dalgalandıran derin bir memnuniyetle inliyor ve sonra çekilirken tekrar inliyor. En son bir araya geldiğimizden beri aylar geçmiş gibi hissediyorum.

"Bacaklarının arasına gömülmediğim anlar her zaman çok uzun gelecek," diye mırıldanıyor.

Ayak bileklerimi beline dolayarak kalın sikini tekrar içime bastırıyorum. Bu sefer iç çeken ben oluyorum. Ölümsüz hayatlarımızı sevişerek geçiremeyeceğimizi biliyorum. Ne de olsa dostum boş bir adam değil. Asla boş bir adam *olamaz*.

Penceremin dışındaki yüksek güneşin yaldızladığı siyah saçlarından bir tutamı kenara atıyorum, sonra yanağındaki küçük tüyü öpmek için başımı kaldırıyorum. **Seni çok seviyorum, Lore.** Karga dilinde konuştuğumu biliyorum çünkü sesim kaba hecelerin üzerinde çatırdıyor.

Beyanım onun ağzının benimkine öyle bir çarpmasına neden oluyor ki başımı kabarık yastığa çarpıyor. Dili benimkine sürtünerek içime kök salıyor. O hareket ettikçe güneş ışığı parlıyor, o kadar göz kamaştırıcı bir hal alıyor ki, eşim onun ışıltısında halelenmiş gibi görünüyor.

Kalbim onun gerdiği ve okşadığı duvarlar kadar sert titreşiyor. Derin bir nefes alıyorum ve sürtünme iliklerime kadar ürpertirken omurgamı eğiyorum.

Tam beni uçurumun kenarına iteceğini düşünürken, gölgelerin içinde eriyor, beni soğuk ve arzulu bırakıyor. ***Hemen döneceğim.***

Ciddi misin lan sen? Benden uzaklaşan mükemmel kalçalara ters ters bakıyorum.

Hızır bir kıkırdamayla dolabımın içinde kayboluyor. Giyinmeyi ve onun beni mahrum bıraktığı gibi ben de onu orgazmdan mahrum bırakmayı düşünüyorum. Kaslarım jöle gibi olmasaydı yapardım da.

Bir dakika sonra dönüyor, siki yarıya inmiş ve parlıyor. Tekrar üzerime tırmanıp sol elimi çarşaftan alıp yukarı çekerken suratımı asıyorum.

Kalçalarımı dizlerinin arasına alıp topuklarının üzerine oturuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. Erimiş gözlerini gözlerime kilitleyerek, "Shabbe'li Fallon Báeinach, derinde halkımın işaretini taşıdığını biliyorum ama parmağında benim işaretimi taşıma onurunu bana bahşeder misin?" dedi.

Önce ona, sonra da tırnağımın yanında duran yüzüğe göz kırpıyorum. Taş, Şebbe'nin kumları gibi soluk pembe ve yağmur damlası şeklinde kesilmiş.

Adım gibi.

Ama aynı zamanda dostumun havadan koparabildiği fırtınalardan düşenler gibi.

Ne kadar mükemmel.

"Phoebus ve Sybille, annemin daha sonra kendi elleriyle yonttuğu bu elmas parçasında karar kılana kadar, sıkke kulesinde sakladığım kesilmemiş taş sandıklarını günlerce karıştırdılar. Başka hiçbir parmağı süslemedi, Minik Kuş. Senin için yapıldı. Sadece senin için."

Şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici mücevher olduğunu zaten düşünüyordum, ama şimdi nasıl ortaya çıktığını biliyorum. Tanrım, güneşin kendisini bile gölgede bırakıyor.

Aşkı, artık resmi olarak bir Karga olduğuna göre, sadece bir tanrının olduğunu hatırlatmama gerek var mı?

Yanılıyorsun. Benim iki tanrım var.

Başını benimkinden uzaklaştırıyor. "Şabinler tanrılara saygı göstermez, sadece Kazana saygı gösterirler."

"Seni kastetmiştim. Sen ve Mórrígan. Kazan konusunda kararsızım."

Kızarmış ağzı eğildi. "Bunu çok yüksek sesle söyleme çünkü tüm sihrin yüce kaynağını gücendirmek ve kendisini tekrar mühürlemesi riskini almak istemeyiz."

Kırpıklarım havaya kalkıyor. "Açık mı?"

"Evet."

"Babam Daya'yla birlikte Shabbe'ye gitmek için can atıyor olmalı."

"Öyle. Tam da soruma vereceğin cevabı duymak için sabırsızlanıyordum." Yüzüğe doğru başını sallıyor.

Sırıttım, çünkü cevabımın apaçık olduğunu düşünmüştüm. Ne de olsa biz dostuz. Bir gün bir kızımız olacağından bahsetmiyorum bile ve aileler - eğer kendi ailemi oluşturan bireylerin yamalı bohçasından bir şeyler öğrendiysem- her zaman geleneksel olarak inşa edilmese de, bu harika adamla kesinlikle evlenmek istiyorum.

Yüzüğü parmağıma geçirmediğinde, görünüşe göre benim onayımı bekliyor, *Evet, evet ve evet* diyorum. İlk üç evetimi kaçırmış olma ihtimaline karşı, herkesin duyması için altın havaya fazladan bir tane daha bağıriyorum.

Sessiz bir gülümsemeye parmak eklemlerimin üzerinden kaydırıyor. "Gidip aileyi toplayalım ve mutlu haberi paylaşalım mı?"

Taş o kadar uzun ve geniş ki, göz kamaştırıcı pembe ihtişamıyla parmağımın yarısını kaplıyor.

"Evet, ama önce ..." Bacaklarının arasına uzanıyorum ve elimi kolanının etrafına sarıyorum. Onu yavaşça pompalarken, yeni yüzüğümün milyonlarca küçük ateşle doluymuş gibi parıldamasını izliyorum.

"Çok güzel görünüyor" -dostumun uçlu ağzından boğuk bir nefes çıkıyor- "bana sarılmış."

Eğilip dudaklarımdan mutluluğumun sesini alıp kendi sesi haline getirdiğinde gülüyorum.

Doksan

I 'Bugün kaç Karga geldi bilmiyorum ama Gökyüzü Krallığı nüfusu en azından on kat arttı. Kalabalık olmasına rağmen Yeni gelenler konuşmadığı için gürültü seviyesi dikkate değer değildir.

"Bir iki gün içinde," diye açıklıyor Aoife Sybille ve Phoebus'a, "yeniden ses bulacaklar. Ve sonra kulaklarınız için tıkaçlara ihtiyacınız olacak çünkü Kargalar çok çığlık atıyor."

Arkadaşımın etrafında güneşin etrafındaki gezegenler gibi dönen şekil değiştirenlere bakarken gülümsüyorum.

Aoife kolumu dürtüyor. "Söylediğim *her şeyi* gerçekten anlıyor musun?"

"Evet. Her şey." Crow'a döndüğünü biliyorum çünkü diksiyonu yine mükemmel. "Benden daha fazla sır saklayamazsın."

Sırıttıyor ve yanağında bir gamze belirliyor. "Derslerimizi özleyeceğim."

"Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var, Aoife. Mesela uçmayı. Bu konuda berbatım." Elmasımın eğimli kenarlarını okşuyorum, bu kadar değerli bir şeyin sadece ve sadece bana ait olabileceğine inanamıyorum. "Savaş bittiğine göre bana öğretebileceğini düşünüyor musun?"

Koyu renk gözleri parlıyor. "Benim için onurdur, Fallon."

Karşımızda oturan Phoebus ve Sybille, tiyatrodaki seyirciler gibi bakıyorlar, gözleri meraktan kocaman.

"Akıcı bir şekilde Karga dili konuştuğuna hâlâ inanamıyorum." Phoebus yaslanıyor ve kolunu Syb'in koltuğunun arkasına doluyor.

"Tamamen delice," diye kabul ediyor, bir çatal dolusu kabuklu linguini'yi höpürdeterek mideye indiriyor, tam o sırada yanındaki sandalye Mattia'nın düşmesiyle inliyor.

"Ne gün ama. Ne gündü. A. Day." Gözlerinin akı büyükannemin irislerinden daha pembe. "Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var. Ya da on tane." Derin bir nefes alıyor, masanın ortasındaki sürahiye uzanırken siyah gömleğinden yayılan kokuyla burnunu kırıstırıyor. "Özür dilerim. Üstümü değiştirmeliydim."

Havayı kokluyorum, bir duman izi yakalıyorum. "Sonra mı?" Pheeb soruyor.

Mattia gözlerini kucağına indirdi. "Cesetleri yaktıktan sonra."

Kalbim küt küt atıyor. Lore, Kargaların ölülerini gökyüzüne gömdüklerinden bahsetmişti, ama ben bunu kastettiğini anlamamıştım. "Bronwen'i yaktılar mı?"

"Ve Gabriele," diye mırıldanıyor Aoife. "Crow gibi yaşadı. Crow gibi savaştı. Öbür dünyaya Crow gibi gitmesi en doğrusu." Dudakları mırıltısının üzerinde zorlukla hareket ediyor. "O çok nazik bir adamdı. İnanmıyorum-" Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Onun gittiğine inanmıyorum. Bronwen'in haklı olduğuna inanmıyorum. *Onun* gittiğine inanmıyorum."

Sybille alt dudağını ısıyor ve istiridye ve bebek karideslerle süslenmiş makarna yığınının bastırıyor, teyzem ve arkadaşım gibi iştahı kaçmış.

"Cian onlar oradayken orada mıydı? Onlar ...?" Bir keder hıçkırığı boğazımda genişleyen yumruyu itiyor ve cümlemi tamamlamamı imkânsız hale getiriyor.

Mattia başını sallıyor. "Çok soğukkanlıydı. Hiç ses çıkarmadı." Muhtemelen hiç sesi çıkmadığı içindir.

Aoife usulca ve Karga dilinde fısıldıyor, "Cian kralımızdan eşinin küllerini yıldızlara bıraktıktan sonra onu sonsuza dek Karga yapmasını istedi."

Bunun onun dileği olacağını hissetmişim ama Aoife'ın bunu doğruladığını duymak göğsümü parçaladı.

"Fallon? Bu sen misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp, obsidyen tünellere götürüldüğümde beri görmediğim Reid'e göz kırpyorum. Şaşkınlığımın neden bu kadar büyük olduğundan emin değilim. Artık koğuşlar kapandığına göre, pek çok kişi evine yelken açacak. Sanırım içindeki romantik, gizliden gizliye onun Peri annemle yeniden bağlantı kurmuş olmasını umuyordu. Belki de yapmıştır?

Belki Nonna ve Agrippina da evdedir. Daha önce odamdan çıktığımda Justus'u bulmaya gittim ama Lazarus bana onun ve Meriam'ın uyuduğunu söyledi. Evet, büyücü kadın gardını indirdikten sonra Gökyüzü Krallığı'na getirildi. Lore'un fikri. Ona göz kulak olmayı tercih ediyor.

ve kalesi kan dökmeyi engellediğinden, sabah Shabbe'ye uçana kadar onu saklamak için en güvenli yer olduğunu düşündü ve onu Priya'ya teslim etti.

Pembe elmasının yüzlerini okşuyor, pürüzsüzlüklerinde huzur buluyorum. "Kraliçelikte kalışın nasıldı, Reid?"

Kaşları kalkıyor. "Artık bizim dilimizi mi konuşuyorsun?" Başımı sallıyorum.

Sybille, Mattia'nın göğsüne doğru eğilir ve büyük bir kardeş gururuyla, "Kargaya bile dönüşebilir ve kanıyla büyü yapabilir, bu yüzden onu daha fazla kızdırmasan iyi edersin Reid," der.

Şabat güneşi genç Karga'nın açık kahverengi yelesini altın tellerle örmüş ve soluk kahverengi tenini yakmış. "Kesinlikle çok şey kaçırmışım."

"Otur, dostum." Phoebus onun yanındaki sandalyeye vurur. "Seni bilgilendireceğim."

Reid, Güney Denizi boyunca yaptığı yolculuk tüm enerjisini tüketmiş gibi yere yığılır.

"Rossi kadınları nasıl?"

"İyi yerleştiler. Büyükannen anaerkil toplumu çok sevdi."

Tabii ki güçlü iradeli büyükannem kadınların ve yuvarlak kulaklıların ikinci sınıf vatandaş olarak görülmediği bir ülkeyi çok severdi. Cato aklıma gelene kadar gülümsemeye başladım. Daha önce Lore'a, artık tüm Luce bizim olduğuna göre onu Tarecuori'ye kendim götürüp götüremeyeceğimi sormuştum ama o bana işler yoluna girene kadar beklememi söyledi. Cato'nun ailesi yeterince beklemedi mi? Sonunda ailesine bir mektup yazdım ve eve dönüşünü bir Karga dostuma emanet ettim.

"Peri ailem geri döndü mü?" Hâlâ yüzüğümü okşayarak soruyorum.

"Hayır." Reid'in dikkati benden uzaklaştı ve şimdi Sybille'in okşadığı, son bir günde büyümüş gibi görünen karnına dikilmiş durumda.

"Agrippina seni gördüğüne sevindi mi?"

Peri annemden bahsedilmesi bakışlarını Syb'dan ayırmasına neden oluyor. "Neden olsun ki?"

Kaşlarımı çattım. "İkinizin -Bronwen ikinizin birbirinizi tanıdığınızdan bahsetmişti- tanıştığınızı sanıyordum."

Kollarını kavuşturuyor. "Bronwen'in bahsettiği tek şey bu mu?"

Sorularımın onu neden bu kadar huysuzlaştırdığını merak ederek iç çekiyorum. "Peri annem senin aşk taşını odasındaki bir rafta saklıyordu."

Kalın kaşları titriyor, karmakarışık bir kilit altında kayboluyor.

"Fae topraklarına döndüğümde onu cebime attım. Antoni'nin Tarecuori'deki eski evi yağmalanmadıysa, hala orada olmalı."

Reid konuşmuyor.

"Lore Fae topraklarına girmeme izin verdiğinde, gidip onu bulacağım ve sana geri getireceğim, böylece sen de-"

"Beni hatırlamıyor Fallon," diye tersliyor, "bu yüzden onu daha fazla endişelendirecek bir geçmişi kurcalamanın gerçekten bir anlamı yok."

Belki Reid o kadar da kötü biri değildir ama beni henüz kazanamadı. "Bu kadar kolay pes ettiğine göre onu o kadar da sevmemiş olmalısın."

Kömürle kaplı bakışları inceliyor. "Belki de hakkında bilgi sahibi olmadığın bir şeyi yargılamamalısın."

"O kadınla yirmi iki yıl birlikte yaşadım Reid ve bu yirmi iki yılın her dakikasında, her saniyesinde onu sevdim. Sakın bana yargılamak için iyi bir konumda olmadığımı söyleme. Annem yüksek sesle sevemiyor olabilir ama seviyor. Kendi tarzında seviyor. Ve eğer bunu göremiyorsanız, o zaman onu hak etmiyorsunuz demektir."

Reid'in kafası sanki ona tokat atmışım gibi geriye gitti. Keşke yapabilseydim.

Her şey yolunda mı Minik Kuş?

Evet. Güzel. Masadan uzaklaşıyorum. "Şimdi gidip amcamı bulacağım. Nerede olduğunu bileniniz var mı?"

"Babanla birlikte kordonda." Mattia bir elini başının üstündeki kalın sarı saçlarda gezdirdikten sonra avucunu Syb'ın omzuna götürüp esmer tenini okşuyor.

Yola çıkmadan önce Reid'e bir kez daha sesleniyorum. "Justus, Kazanın onun zihnini iyileştireceğini umuyor." Annemin Connor'ın oğlundan daha iyisini hak ettiğini düşünsem de, kalbini kime vermeyi seçeceği nihayetinde onun kararı, benim değil.

"Justus?"

Arkadaşlarımın boşlukları doldurmasına izin veriyorum ve bir grup şekil değiştirenin arasında duran, altın gözlerini masamıza dikmiş dostuma doğru yürüyorum. *Murgadh'Thábhain* o kadar sessiz ki hafif adımlar atmama rağmen her adımım Dante'nin mahmuzlarını botlarıma takmışım gibi yankılanıyor.

Ölü kralın anısı uyluğumdaki yarayı kaşındırıyor ve parmaklarımı top gibi yapıyor.

Yer değiştirip pazaryerinden ayrılmadan önce Lore bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne yaslıyor. "Nefes al aşkım ve Reid ile Agrippina'yı aklından çıkar, çünkü babanın önümüzdeki günlerde sana çok ihtiyaı olacak."

Bu, bir adam kardeşine sonsuza dek veda etmek üzereyken çok önemsiz olan tüm küçük şikayetlerden ve endişelerden zihnimi arındırıyor. "Keşke Cian kalmayı seçseydi."

"Kardeşinin aksine, Cian'ın uğruna yaşayacağı bir çocuğu yok."

Kazan annemi ona geri getiremezse, babamın sonsuz ölüm için yalvarmasını engellemeye yetip yetmeyeceğimi bencilce merak ederken kanım donuyor.

Lütfen yeterli olmama izin ver.

Ama en önemlisi, lütfen annemi geri getir.

Doksan Bir

T Gökyüzü yıldızlarla o kadar parlak ki Lorcan'ın dağının gri taşını beyaza boyuyor. Tek karanlık noktalar babam ve kardeşi.

Kordonun kenarında yan yana oturmuş, yetişkinliğin zirvesindeki genç çocuklar gibi dünyaya bakıyorlar.

Lore ve ben inişte hiç ses çıkarmadığımız halde bizi hissetmiş olmalılar ki ikisi de döndüler.

Cian ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu deri pantolonuna siliyor. Eğilip mor ipekle sarılmış bir paket alıyor ve ben sormadan içinde ne olduğunu biliyorum. Sanki Bronwen'in kendisiymiş gibi onu göğsüne bastırıyor.

Bize yaklaşırken kendimi onun çıplak yüzüne bakarken buluyorum. Çizgileri olmadan ne kadar farklı görünüyor. Yüz hatları çok daha yumuşak. Acaba babam da makyajsızken yumuşak görünüyor muydu?

Cian'ın aksine, babam bize doğru gelmiyor. Krallığımızı çevreleyen ışıltılı okyanusa bakmaya devam ediyor. Elini yüzüne götürdüğünü ve birkaç kalp atışı boyunca orada kaldığını fark ediyorum.

Kan kardeşim olmayabilir ama Sybille ya da Phoebus'u kaybetseydim ... Büyük Kazan'ı kaybetseydim, kendimi toparlayabileceğimi hiç sanmıyorum. Burnum sızlamaya ve boğazım düğümlenmeye başladığında kendi kendime mırıldanıyorum: *Güçlü ol. Güçlü ol.*

Arkadaşım amcama, "Bizi terk etme fikrini değiştirdin mi Cian?" diye soruyor.

"Hayır, Mórrgaht. Sevgilim beni Öteki Dünya'da bekliyor." Kederden boğazım yanıyor.

"Cathal'ın yarına kadar beklemenizi istediğini biliyorum. Bekleyecek misin?" "Bekleyemem, Lore."

"Cathal'ın sana ihtiyacı olacak-"

"Yapma." Gözlerini kapatır. "Kalmamı isteme, çünkü Daya Kazan'dan çıkarsa kardeşime haksızlık etmiş olurum ve onu seviyorum-" Sesi kırılıyor ve gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyor. "Onu, mutluluğunu ona karşı kullanamayacak kadar çok seviyorum."

"Ya annem kalkmazsa?" Sesimin babamın kulağına gitmemesini umarak usulca soruyorum.

"Cathal seni yakaladı, Fallon."

Yine, yeterli olup olmayacağımı merak ediyorum.

Lore elleriyle bana dokunmasa da, dumanının huzmeleri parmaklarımın etrafında kıvrılıyor ve eklemlerimi okşuyor. "Onu özgür bırakmaya hazır mısın kardeşim?"

Cian Lore'a başını sallar.

Eşimin sesi aniden şakaklarımın arasında yankılanıyor ve bir kez olsun sadece bana yönelik olmayan sözler söylüyor. "Gelin uçun, Kargalarım. Son yolculuğunda kardeşimize eşlik edin."

Muhteşem ses tonu kanımı dans ettiriyor ve sanki tüylerim etimden fırlayacakmış gibi derim diken diken oluyor. Mórrígan, sadece çağrısını kullanarak beni değiştirebilir mi? Böyle bir gücü var mı?

Benim var.

İnanılmaz.

Yıldızlar aniden söner ve çivit rengi gökyüzü, Karga üstüne Karga'nın Gökyüzü Krallığı'ndan akın etmesiyle kararır.

"İpek pençelerimden düştüğünde, Lore, insan kalbimi dinlendir." Amcam Bronwen'in külleriyle dolu küçük yastığı öyle bir hürmetle ayaklarının dibine bırakıyor ki onu kurtaramadığım için kalbim utançla çarpıyor.

Lore'un elimi sıkıca kavradığını hissediyorum. O bana kendimi suçlu hissetmememi söyleyemedi, dönüşüyorum ve diğerleriyle birlikte yükseliyorum. Başka bir Karga yanımda süzülüyor. Babam.

Kanadının ucunu yanağıma değdiriyor. ***Vedalarından daha kötü bir şey yoktur.***

Sesi ve tatlı okşaması kaburgalarımın kafesini gevşetiyor.

Kalbindeki acıyı dindirecek bir büyü bilmeyi ne kadar isterdim, Dádhi.

Gözleri gençliğimin kanalları gibi parlıyor ve büyük göğsü kaburgalarımın arasında yankılanan bir gaklamayla titreşiyor.

Tüm güçlü olma arzuma rağmen, bu gece kendimi babamın acısının bir sonraki dalgasıyla yıkılacak bir kumdan kale gibi hissediyorum.

En son havalanan Lore'un kanat çırpışları o kadar güçlü ki yıldızları bile harekete geçiriyor. **Bana gel Fallon.**

Yeni doğmuş bir tay gibi, alayın önündeki eşime katılırken sallanıp duruyorum. Sevgi dolu babam rüzgârı altımda sürüklüyor, belli ki yeryüzüne doğru fırlıdak gibi dönmeyeceğime güvenmiyor.

Aptalca ama ilk adımında yanımda olmasa da ilk uçuşumda yanımda olduğunu fark ettim; tıpkı annemin ilk yüzüşümde yanımda olduğu gibi.

Gabriele'i kim taşıyor? Sonunda ona ulaştığımda Lore'a soruyorum.

Aoife küllerini dağıtmayı teklif etti. Arkadaşım, Cian'ın yanında uçan arkadaşşıma başıyla selam veriyor.

Yürüyüşümüz yavaş ve sessizdir, tek gürültü tüylerimizin arasından geçen rüzgârdır. Hiçbir karga gaklamaz ya da çığlık atmaz. Kimse kanat çırpıyor ya da kanat çırpıyor. Hepimiz Cian ve Aoife'in üzerinde süzülüyoruz, onlar pençeleri arasında tuttıkları ipek parçalarını açarken.

Hepimiz, cesaretleri ve dirayetleriyle dünyamızın çehresini değiştiren iki Perinin parıldayan kalıntılarının Monteluce'nin gri kayaları, Tarespagia'nın vahşi doğası ve Racoccin ormanlarının tırtıklı tepeleri üzerinde dağılışıını izliyoruz.

İpek şeridi ilk serbest bırakan Aoife oluyor. Onu serbest bırakır bırakmaz daha da yükseliyor.

Babam bana bakıyor. Güvende olduğumdan emin olduktan sonra kardeşine doğru eğiliyor.

Acaba konuşuyorlar mı yoksa sadece bir arada mı yaşıyorlar, bu son anı birlikte mi paylaşıyorlar?

Cian'ın pençeleri açıldığında ve ipek bir salkım yaprağı izi gibi dalgalandığında, babam nabzımı hızlandıran ve tüylerimin çukurlarını buzla dolduran yürek parçalayıcı bir gak sesi çıkarıyor. Kardeşinden ayrılıyor ve açık denize doğru süzülüyor.

Peşinden gitmek istiyorum ama Lore **kal** diyor.

Uçuş becerilerim konusunda endişelendiği için mi, yoksa babamın yalnız yas tutmayı tercih edeceğini düşündüğü için mi?

İkisini de. Başını çatışmanın üzerinden yükselen iki kargaya doğru eğiyor.

Erwin ve Naoise onu takip edecek.

Bir gıklama sesi daha duyuluyor, bu seferki boğuk ve iki yavaş tıkırtı eşliğinde. Cian'ın çağrısı kelimelere dökülme de, sanki hepimize elveda diyor.

Arkadaşımın göğsü ıssız bir iç çekişle genişliyor.

Nasıl çalışıyor?

Zihnine bir büyü yapacağım. Lore'un sesi kederle sertleşiyor. ***Tıpkı halkımı uyandırmak için kullandığım gibi. Bunun dışında, bu kelimeler onun insanlığını dinlendirecek.*** Bir iç çekiş daha göğsünden benimkine doğru yuvarlanıyor. ***Siktir,*** diye mırıldanıyor. ***Kral olmamak için her şeyimi verebileceğim anlardan biri bu.***

Cian'ın siyah bakışları Lore'a dönüyor ve başını sallıyor. Dostumun gözbebekleri geriliyor, altın rengine daha fazla yer açıyor ama bu gece parlamıyor. İrisleri, Bronwen bana Furia'yı hediye ettikten sonra dörtlüye geçtiğimiz orman kadar bulanık.

İşıltılı gölgeler taptığı adamın etrafını sararken o anıya tutunuyorum. Onlar dağıldığında, nazik canavar parmağıma tünebilecek kadar hafif bir kuş olarak yeniden doğuyor.

Cian'ın bu yeni versiyonu yukarı doğru bakıyor. Acaba geçmiş yaşamına dair bir anısı var mı?

Hayır, Lore öyle diyor. ***Cian gitmiş.***

Yine de, o koparılmış bir tüy gibi uzaklaşırken kalbim çarpıyor.

Eşimin, yani yanımda akın eden her Karga'nın neredeyse bu kaderi paylaştığını düşünmek.

Bu gece hava ılık olsa da Glace'a, dağın altındaki o buz mağarasına geri dönmüş gibi ürperiyorum.

Başımı sallıyorum, çünkü kâbusun yerine yarının rüyasını koyuyorum.

Kuşların artık taş ve çeliğe indirgenemeyeceği ve bir yılanın pullardan oluşan pelerinininden sıyrılıp babamın harap olmuş kalbini onaracağı bir yarın.

Doksan İki

İ Babamın ve eşimin sonsuza dek tetikte olan bakışları altında kanat

çırpıyorum.

Sybille ve Phoebus'un da ağzı açık kalır, ama çok geçmeden gözleri pembe Benimki denize, mavinin ötesindeki pembe gölgeye doğru alçalırken, hemen ileride beliren kumsallar.

Görünmez duvarın eskiden dünyamızı böldüğü yere yaklaşırken Lore yavaşlıyor. Meryem'i taşıyan Aoife'dan önden gitmesini istiyor olmalı, çünkü o hepimizin önünde süzülüyor. Shabbin hava sahasını geçer geçmez, Lore'un vücudundaki gerginlik erimeye başlıyor.

Yine *de*, "**Önümden uç, aşkım.**" diyor.

İçine girebileceğime güvenmiyor mu?

Kanatlarıma büyük bir güç veriyorum ve hiç aksamadan masmavi denizde ilerliyorum. Bedenim kumsalda gölge yapar yapmaz Lore yanıma koşuyor, babam ise köpüklerin arasından devasa bir dişin çıktığı dalgalara doğru batıyor.

Annemi surlardan nasıl geçireceğiz?

Baban onu Shabbe'nin kalbine götürmekle ilgilenecek.

Acaba onu taşıması gerekecek mi yoksa iç kesimlere giden bir kanal var mı?

Sybille, Arin'in tepesindeki pembe surların üzerinde süzülürken çığlık atıyor ve sonra o kadar gevşiyor ki, ayrılmış ağzından tek bir ses bile çıkmıyor, sadece hava çıkıyor. Phoebus büyük güneş taşı duvarlarını geçerken, parmakları Connor'ın tüylerine gömülüyor ve Sybille'inki gibi onun da alt dudağı düşüyor.

Babam birlikte geçirdiğimiz o kaygısız öğleden sonra ne beklemem gerektiğini söylemişti ama hiçbir şey beni Shabbe'nin mucizesine hazırlayamazdı. Dev şelaleler, uzayıp giden surlardan aşağıya doğru kükrüyor.

Ta ki gökyüzünü ısırana kadar. Topografyası bir masanın üzerinde sayfaları açık duran bir kitaba benzetilebilecek Luce'un aksine Shabbe, kıvrımlı duvarları ve çukur vadisiyle bir kazanı andırıyor.

Kenarları zümrüt rengi bitki örtüsüyle kaplı su serpantinleri, güneş taşı evlerin etrafını sarıyor ve gemileri surların eteklerinden vadiye taşıyıp geri getiriyor. Teknelerin nehrin yukarısına doğru yelken açması nasıl mümkün olabilir? Kan büyüünden mi güç alıyorlar?

Evet, diyor Lore, **her** zaman düşüncelerime dikkat ediyormuş.

Şaşırtıcı. Kazan nerede? Uykusuz bir gece geçirdiğim için gözlerim yanıyor olsa da, bu muazzam ihtişamı özümsemek için gözlerimi açık tutuyorum.

Vadinin en alçak noktasında, ailenizin kalesinin kalbinde. Efsane, kraliyetteki diğer tüm evlerle aynı şeftali güneş taşından yapılmış küre şeklindeki saraya selam gönderiyor.

Ona doğru süzülürken, güneş uzanmış kanatlarımızda sıcakken, Lore bana Shabbe'ye yaptığı ilk yolculuğu ve Mara'nın onu yiğitliğini kanıtlamak için nasıl bir göreve gönderdiğini anlatıyor. Elleri ve ayaklarından başka hiçbir şeyi olmadan surlara tırmanmayı da içeren bir görev.

Görünüşe göre babam bu çılgın maceraya çok karşıymış ve Luce'ye geri dönüp ülkeyi büyü yerine kılıçlarla fethetmek istemiş ama arkadaşı eli boş dönmeyi reddetmiş, o da dikkatli pembe gözler ve parlayan siyah gözlerle dolu bir denizin altında surlara tırmanmış.

Cesur dostuma yan gözle bakıyorum. **Bir meydan okumadan asla geri adım atmazsın, değil mi?**

Zorluklar hakkında ne kadar güçlü hissettiğimi biliyorsun, Minik Kuş.

Zihin bağlantımıza gülümsüyorum çünkü evet, kesinlikle biliyorum. Sanırım ona beni kazanma şansı olmadığını söylediğim gün, yanıldığımı kanıtlamak için yanıp tutuştu. Ve Büyük Kazan, nasıl da başarmıştı.

Aniden gürler, "**Karalarım, karalarım.**

Kanatlarımı o kadar ani geri çekiyorum ki vücudum öne doğru yuvarlanıyor. **Kahretsin, kahretsin, kahretsin.**

Bir kıkırdamayla altıma süzülüyor ve dev kanatlarıyla beni düzeltiyor. **Aşkı, kazanın içine düşmemeye çalış.**

Bu kesinlikle unutulmaz bir giriş olurdu.

Lore gülüyor. **Öyle olurdu. Ama Kazan'ın seni alıkoymasından korkuyorum ve seni paylaşmak istemiyorum, aşkı.** Lore'un sesi o kadar hafif ki, güneşin aşağıdaki ayna pürüzsüzlüğündeki havuza yansımaları gibi zihnimde yayılıyor. **Belki de lanetimi bozana kadar ona havuz demekten kaçınmalıyım.**

Nefesimi tutup fısıldıyorum. ***Konuşmamızı duyabiliyor mu?***

Evet, duyuyor.

Fısıldasam bile mi?

Lore gülüyor. ***Evet, Minik Kuş, fısıldasan bile.***

Bu haldeyken dudağımı ısırmasam da yere iner inmez çiğniyorum, etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu fark ettiğimde neredeyse derimi ısırarak geçiyorum. Sıvı elbiseler giymiş kadınlar ve zarif keten takımlar giymiş erkekler şatonun dairesel avlusunun kafesli gölgesinde duruyorlar.

Kendi üzerimde dönüyorum ve Phoebus'un giymemde ısrar ettiği elbise -gerçek kuş tüylerinden değil, kadife ve saten kopyalarından yapıldığına söz verdikten sonra- Lore'un fırtına bulutlarından biri gibi bacaklarımın etrafında kabarıyor.

Harika Mórrígan, dostum . . .

Ne? Yanlış bir şey mi yaptım? Aman Tanrım, Kazan ona -sesimi alçaltıp mırıldanarak- havuz dediğim için mi yeniden kapandı?

Bakışlarımı mücevher gözlü Shabbins'ten ayırıp omzumun üzerinden tüm sihrin kaynağının erimiş yüzeyine bakıyorum. Demir kapak yerine oturmadağında, kaburgalarım kalbimin etrafında gevşiyor.

Gerçi ... belki de Kazan diğer çorba kapları gibi gerçek bir kapakla kapatılmıyor.

İki avucumu da ağzıma kapatıyorum. ***Ah, Büyük ve Kudretli Kazan, seni bir havuza ve bir çorba tenceresine benzettiğim için beni affet. Sen ikisinden de çok daha büyüksün.***

Yüzeyde tek bir baloncuk patlıyor. Homurdanmanın bir versiyonu mu? Lore'a sormak istiyorum ama ona doğru döndüğümde, saçları gibi koyu safir renginde parlayan siyah tüylerin arasında kaybolmuş görünüyor.

Büstiyeğin üstünü avuçlarımla düzeltiyorum. ***Çok mu***

fazla? Görünüyorsun . . . Sen . . .

İyi tüylü mü?

Hipnotik kahkahası yasemin kokulu havaya karışıyor.

Karganın insanda vücut bulmuş hali gibi mi? Daha önceki cümlesini bitirmediği için tedarik ediyorum.

Bir kraliçe gibi, Minik Kuş. Ellerimi belimden çekip şefkatli bir öpücük için ağzına götürüyor. ***Benim kraliçem.***

Sonsöz

LORE

Meşimin menekşe gözleri Shabbe surlarının üzerinden süzüldüğümüzden beri b i r kez bile kapanmadı. Parıldamayı da bırakmadılar.

Priya'nın muhteşem krallığının üzerinden uçmayalı yüzyıllar olmasına rağmen, uçarken ona zar zor baktım, ihtişamını eşimin gözlerinin üzerinden ve gürültülü zihninin içinden izlemeyi tercih ettim.

"Tekrar hoş geldin Lorcan Ríhbiadh." Priya'nın sesi Vadi'yi saran durgunluğu dağıtıyor. "Son ziyaretinizden bu yana çok uzun zaman geçti."

Fallon'un ellerinden birini bırakıp diğerini kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum, ince parmağındaki büyük elmas ceketimin siyah koluna karşı pembe renkte parlıyor. Evet, ceket. Yüzyıllar sonra ilk kez Gökyüzü Krallığı'ndan zırhsız ayrıldım.

Erwin bu sabah beni savaş odasına girerken gördüğünde, gözleri neredeyse o çirkin suratından fırlayacaktı. Ona artık savaşta olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Önümüzdeki aylarda Luce'yi onarıırken bunu kendime hatırlatmam gerekecek.

Parmaklarımı Fallon'unkilerin üzerinde birleştirerek eşimi, benden sadece on yıl önce doğan yaşlanmayan kraliçe Shabbe'li Priya'ya doğru çeviriyorum. Onun yüzü de benimki gibi olgunluğa eriştiğinden beri değişmemiş olsa da kumral saçları bembeyaz olmuş. Koğuşlar Shabbe'yi kapattığında böyle olduğunu duydum.

Bronwen'in öngörüsü gerçekleşirse ve kolumdaki kadına hem güzellik hem de karakter olarak benzeyen kurnaz bir kızım olursa, saçlarımda da aynı kaderi paylaşabileceğinden şüpheleniyorum.

Mórrígan bana yardım et . . . "Priya, seni Zendaya ve Cathal'ın kızı Fallon ile tanıştırmak istiyorum. Senin torununun torunu. Benim eşim."

Kraliçe'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "Bir eş bulduğun haberi kızımın koğuşlarına bile ulaştı Lorcan. Hem de benim kanımdan ve canımdan. Cauldron sana büyük saygı duyuyor olmalı."

Priya nihayet saray mensuplarından ayrılırken Fallon'un elini okşuyorum, yeniden bir araya gelmemiz için giydiği karmin rengi elbisenin rengi gözbebekleriyle o kadar uyumlu ki.

Şabinler de Periler gibi parlak giysilere düşkündür. Eşim siyahlar içinde muhteşem görünse de, sadece halkımın paletini seçerek onu isteyebileceği bir şeyden mahrum bıraktığım için aniden endişeleniyorum. Dikkatsizliğimi düzeltmek için Priya'nın terzilerinden biriyle bir elbise provası ayarlamayı not ediyorum.

Kraliçe şekil değiştirenlerimi inceliyor. Önce gökyüzünde daireler çizerek avluya hareketli gölgeler düşürenleri; sonra da bizden biraz uzakta Fallon'un arkadaşlarıyla birlikte duran deri giymiş olanları. "Kızım ile birlikte döneceğinizi duydum."

Ah . . . Tabii ki aradığı kişi o. "Doğru duymuşsun." "Yine de onu göremiyorum."

Başımı Aoife'a doğru eğiyorum. "Meriam'ı taşıyan karga benim emrimle yere inecek."

Priya başını eğiyor ve beline kadar uzanan saçları bronz kollarına dökülüyor. "Ona emret. Lütfen."

Fallon'ın parmakları pazumun etrafında kenetlendi. "Onu öldüremezsın." Priya bakışlarını dostuma çevirdiğinde Fallon nefesini içine çekerek, "Majesteleri," diye ekledi.

"Bana imTaytah de. Anlamı . . ."

"Büyükanne'nin annesi," diye mırıldanıyor Fallon.

"Bu doğru." Priya parmak uçlarıyla eşimin yüzünü çiziyor, gözlerinin etrafındaki deri sevgili torununun yüzünün bir başkası tarafından giyildiğini görmenin acısıyla kırışıyor. "Meryem'e gelince, onu öldürmeye hiç niyetim yok. Öteki dünyaya geçmesine izin vermeden önce telafî etmesi gereken çok şey var."

Fallon'un boğazı bir yutkunmayla sıkılaştığında, parmaklarını sıkıca kavırıyorum. **Şşş, aşkım. Büyük büyükanne çok güzel bir kadın.**

Menekşe rengi gözleri benimkilere kayıyor ve çenesini Priya'nın parmaklarından kurtarıyor. **Çok adil olabilirdi ama bir balonun içine hapsolmuştu.**

Son beş yüzyıl için büyük bir tane. Sadece çılgına dönmekle kalmaz, aynı zamanda ciddi şekilde küserdim.

Sen asla acılaşamazsın, Minik Kuş. Sen çok tatlısın.

Tatlılığım bir yanılsama. Derinlerde, karga çivileri kadar sertim.

Ona çarpık bir gülümseme bahşediyorum ve elini okşuyorum. ***Bundan sonra Sert Kuş olacak.***

Tanrıça hayır. Burnunu kırıştırıyor. ***Bekle, Mara bir tanrıça olarak mı kabul ediliyor?***

"Fallon?" diye bir kadın cıvıldıyor.

Kısa kuzguni siyah saçları ve ışıltılı yeşil gözleri olan bir Peri'nin etrafındaki sıkı saray çemberi dağılırken, eşim onun adını duyunca dönüyor.

Kadın ağzını avuçlayarak gürültülü bir şekilde "Goccolina" diye mırıldanıyor ve eşimi yanımdan uzaklaştırıyor.

Kimliği zihnime yerleşti-Ceres Rossi. Kim olduğunu unutmuş olsaydım bile Justus'un onun arkasında, Agrippina'yla kol kola durduğunu görmek hafızamı canlandırırdı.

Fallon görkemli elbisesini avuçlayarak avluya doğru koşuyor. Kadın, hıçkırarak ağlayan eşimi teslim almak için tam zamanında kollarını havaya kaldırıyor.

"Senin lanetinle mi başlayalım yoksa Zendaya'nınkiyle mi?" Priya sordu. "Zendaya'nınkiyle." Bakışlarımı eşimden ve onun peri kızından ayırmadan

Aile, Cathal'a sesleniyorum, ***Vadi'ye varmanıza ne kadar kaldı?***

Bir avuç dakika. Priya Kazan'a nasıl olduğunu sordu mu?

Zavallı adamın midesi bulanmış gibi.

Fallon yanaklarına ve alnına bir düzine öpücük kondururken, Şabin Kraliçesi'ne soruyorum: "Zendaya'yı nasıl serbest bırakacağız? Kazanın içine daldırılmadan önce senin kanından bir kadeh içmesi mi gerekiyor?" Mórrígan'ın kanının tatlı, metalik tınısını hatırladıkça dilim karıncalanıyor.

"Kazan benden kanımı onun içine damlatmamı istedi, onun içine değil. Senin gibi o da suya batırılacak ve ya pullar halinde bize geri dönecek ya da deri halinde yükselecek. Ne yazık ki ne kadarını sadece Kazan biliyor-" Priya yüzünü beni bugün olduğum adama dönüştüren muhteşem büyü kaynağına doğru eğiyor. "Ondan ne kadar kaldığını."

Fallon, Agrippina'ya doğru adım atar ve kollarını onun çelimsiz omuzlarına dolar. Agrippina bir çit direği gibi dik d u r s a da

Fallon'u tekrar kucaklayan eşim, kollarını kızıl saçlı kıza dolamış durumda. Justus'un kızını böyle görmek acı verici, çünkü Agrippina bir zamanlar çok dinç ve tutkuluydu. Tıpkı ona en değerli varlığını emanet eden kadın gibi... şimdi de benim.

Justus'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı büyük bir cesaret ve sadakat sahibi olduğunu kanıtlamış olan Peri'ye doğru eğiyorum. "Kazan'ın Agrippina Rossi'nin zihni hakkında bir şeyler yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Belki, ama Zendaya'nın laneti Kazanı bir süreliğine tüketecek. Dürüst olmak gerekirse, senin obsidyen lanetini bozmamız haftalar alabilir, Lore. Kendi lanetinle başlamak istemediğine emin misin?"

"Evet. Eminim."

Gerçi onun ihtiyaçlarını halkımızinkilere tercih ettiğimi duysa kulağımı çekerdi ama Cathal zar zor dayanıyor. Özellikle de Cian gitmişken. Onu daha fazla geciktirmeyeceğim.

Önce ölen kardeşimi sonra da sinirden patlayan kardeşimi düşünürken Fallon'u izliyorum ve onu görmek nabzımı dengeliyor. Justus'a sarılıyor, bu da Ceres'in göğsünü avuçlamasına neden oluyor, Meriam'ın Fallon ve eski kocası arasında ördüğü inatçı bağa şaşırdığı belli.

Ne olmuş yani? Cathal'ın sorusu dikkatimi Rossi klanından uzaklaştırdı.

Priya onu Kazana bırakmanız gerektiğini söylüyor, Fallon nihayet siyah çizgilerini sürüyerek bana doğru yürürken söylüyorum.

Elimi uzatıyorum, parmakları elime dolanınca gerginliğim biraz daha azalıyor. ***Beni duydun mu Cathal?***

Seni duydum.

Hazır mısın?

Hayır. Hazır

değilim.

Fallon akan çizgilerini düzeltmek için elmacık kemiklerini okşarken, ***"Daya hazır mı?"*** diye soruyorum.

Umarım öyledir.

"Hazırlar, Priya."

Fallon'un omuzları geri çekiliyor ve menekşe rengi gözleri benim sarı gözlerime takılıyor. ***Ailem mi?***

Priya yanımdan geçip Kazanın kenarına diz çökerek cam gibi yüzeye kan damlatırken başımı sallıyorum. Elim hâlâ benim elimde, Fallon dönüyor.

Bırak çalışsın. İşe yarasın. İşe yarasın, dostumu zihninde zikrederken yakalıyorum, vücudu o kadar titriyor ki elbisesinin her bir saten kanadı dalgalanıyor. Onu rahatlatılabilmeyi ne kadar isterdim ama ona boş yere umut vermek zalimlik olurdu.

Lore, uçmalı mıyım? Cathal'ın sesi şakaklarımı kabartıyor.

Priya'nın işaretini bekliyorum, kardeşim.

Priya ayağa kalkana kadar bir sonsuzluk geçer. "Kazan onu kabul etmeye hazır."

Şimdi, Cathal.

Cathal, pençeleri arasında kıvranan eşinin lanetli bedeniyle sarayın üzerinden süzülerek gelirken Vadi'de yüksek sesli bir tıslama yankılanıyor. Kalbim Fallon'un nefesi gibi asılı kalmasaydı, Daya'nın arkadaşımı dişiyle parçalamaya çalışmasına bir tekme atabilirdim, ama gülümseyemeyecek kadar endişeliyim.

Kazanın üzerinde durduğunda, Daya'nın obsidyen bakışları kalabalığın üzerinde sarsılır. Fallon, canavarın bakışlarını kendisine taşıyan sessiz bir hıçkırık tutturur. Daya ancak o zaman sakinleşir.

Fallon ve yılanın yıllar içinde bir bağ kurduğunun farkındayım, yine de onun ani sükunetinin, pullarının altında doğmamış çocuğunu Şabin kalbinin her atışıyla seven annenin yaşadığı anlamına geldiğini özlüyorum.

Cathal'ın pençeleri çözüldüğünde, Daya'nın bedeni onu bütünüyle yutan Kazana battığında, vahşi gözlü kardeşim Fallon'a doğru ilerler ve deriye dönüşür.

Eşim kolunu Cathal'ın kambur omurgasına dolamak için benden uzaklaşıyor. Dudakları Fallon'un saçlarına bastırmadan önce bir dua ile birlikte Daya'nın adını şekillendiriyor ve Kazanın yüzeyi titreyip renk yeniden ortaya çıkana kadar orada kalıyor.

Floresan pembeyi ilk gördüğümde Cathal iliklerime kadar işleyen bir feryat koparıyor ve ayaklarımın altındaki taşları sarsıyor. Göz kapaklarımı indiriyor ve sertçe ısırılmış kalbimi delip geçen umuda lanet ediyorum.

Ama sonra Fallon'un nefesi kesildi ve gözlerim açıldı.

Orada, Kazanın ayna gibi pürüzsüz yüzeyinde, pembe saçlı bir kadının bedeni durmaktadır.

"Daya?" Cathal mırıldanıyor.

Minimus'un bedeninden doğan kadını almak için Kazan'ın yüzeyine çıkmadan önce ileri atılıp kolunu kavırıyorum.

Gözlerini açar, gözleri ... ki ... "Oh, Tanrıça,"
diye soluk soluğa kalıyor Fallon.

"Yılan gözler," diye mırıldanıyor Cathal.

Aslında, tıpkı bir yılanın kapağından kapağına kadar siyahlar. Ama geri kalan özellikleri Daya'ya ait. Yelesinin tonu ve alnının ortasında, derisine beyaz bir inci bastırılmış gibi görünen tuhaf işaret dışında.

Kazan onu Priya'ya doğru kaydırırken kadın kendini yukarı kaldırır. "Abi Djhara."

Priya'nın *sevgili mücevheri* denmesi Daya'nın alnını kırııştırıyor. Artık Shabbin dili konuşmuyor mu?

"Mádhi," diye mırıldanıyor Fallon Crow'un içinde, bakışları Daya'nın gövdesini boyundan bele kadar saran beyaz yara izlerinin üzerinde geziniyor, yılan pullarını lekeleyen yara izlerinin aynısı.

Daya o dipsiz gözlerini Fallon'a doğru çevirir ve bir kolunu kaldırır. Kaşlarını çatıp bir o yana bir bu yana bükttükten sonra, Kraliçe'nin yanında dizlerinin üzerine çöken Fallon'a doğru uzatır.

Eşim geri dönen kişinin parmaklarını kavradığında gölgelerim etimden kopuyor, sonra Fallon kendini Kazana bırakmadan önce onu tutmak için derime sertleşiyor. Daya kızının parmaklarını yüzüne götürüyor, yanağını parmaklara sürüyor ve *tıkırdıyor*.

Mórrígan adına Kazan neyi geri getirdi?

Kendime birçok kez bir kuşa dönüşebileceğimi hatırlatmak zorundayım, bu yüzden onun hayvani niteliğinden iğrenmeye hakkım yok.

Fallon Daya'nın elini kendi yanağına doğru çeker ve ayağa kalkıp annesini ayağa kaldırmadan önce insansı parmaklara bir öpücük kondurur. Daya yavaşça, titreyerek açılır. Fallon hala elini tutarak geri adım atar ve Daya öne doğru atılır.

Cathal kısık bir sesle, "Dostum," diyerek onu yakalar.

Kadın tutuk bakışlarını, yutkundukça boğazı düğümlenen erkeğe doğru çeviriyor. Kaşlarını çatarak başını eğiyor ve adamın sakalını dürtüyor.

Sözünü kesmek istemesem de Cathal'a sormadan edemiyorum: ***Onu duyabiliyor musun?***

Cathal onu bırakıyor ve bir adım geri çekilerek, "Hayır" diye mırıldanıyor. Ellerimi Fallon'un beline koyup onu kendime doğru çekiyorum, bizi birbirimize bağlayan ipin aramızdaki gibi kopmasından mantıksızca korkuyorum.

Cathal ve Daya.

Cathal dumana karışıp gökyüzüne yükseldiğinde Fallon'ın nefesi kesilir. "Dádhi!"

"Geri dönecek, Minik Kuş." Garip yaratık onun gidişini izlemek için başını kaldırırken ağzımı şakağına bastırıyorum. "Geri gelecek."

Cathal Báeinach, dönsen iyi olur, çünkü kızına verdiğim sözü bozmak istemiyorum.

Kardeşimin sessizliği o kadar yüksek ki Vadi'yi doyuruyor ve içinde duran her yaratığın etrafında dönüyor, ister Karga, Peri, insan, büyücü ya da ... ya da Shabbe'li Zendaya her neye dönüşmüşse.

KARGALAR KRALLIĞI SERISİNDE YENİ BİR MACERAYA HAZIR MISINIZ?

[CATHAL VE ZENDAYA'NIN HİKAYESİNİ BURADAN ÖN SİPARİŞ EDİN.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.